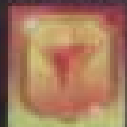

ШАНЪН ДРЕЙК

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

УДОВОЛСТВИЕТО НА КРАЛЯ

Историята на един мъж и една жена, и една земя,
която кралето все не могат да си поделят...

ХЕДЪР ГРЕЪМ

УДОВОЛСТВИЕТО НА КРАЛЯ

Превод: Красимира Матева

chitanka.info

Красавицата Даниел трябва да изпълни заповедта на краля и да се омъжи за своя неприятел Ейдриън, съсипал бащината ѝ крепост. От своя страна Ейдриън също не може да има доверие на зеленооката опърничава жена с кръвта на френските крале във вените си. Младият мъж обаче трудно контролира силното желание, което предизвиква у него наложената му съпруга. Какво ще направи...

ПРОЛОГ

ЛЮБОВНИЦИ И ДРУГИ ВРАГОВЕ...

Година 1357

Вратата се отвори. На прага стоеше Маклакълн. Едрата му фигура запречваше входа, докато той оглеждаше кръчмата.

Маклакълн се славеше като един от най-смелите рицари на крал Едуард III, но тази вечер не носеше ризница, а семпла кафява туника, мека памучна риза, тесни, опънати по краката панталони и ботуши. Широкото тъмно наметало с качулка скриваше както лицето му, така и великолепия меч от толедска стомана и безупречно наточения нож в прикрепената към прасеца ножница, който се бе научил да използва от своите роднини-шотландци. Те му бяха предали горчивия урок, че на човек във всеки един момент може да му се наложи да се бие и това обикновено става със смайваща бързина.

Младият мъж сега оглеждаше кръчмата, за да се увери, че още не е дошла. После влезе и се запъти право към грубо скованата маса край стената, където можеше да седи със защитен гръб, да наблюдава входа и да държи под око всеки посетител. Поръча си халба ейл. Клиентелата на заведението беше известна със съмнителния си характер. Говореше се, че мястото е свърталище на крадци, убийци и нечисти сделки. От масата вляво уморено го наблюдаваше някакъв моряк с почернели зъби, докато си шепнеше със своя събеседник, който имаше не по-малко подозрителен вид. Ейдриън знаеше много добре, че обсъждат какви богатства евентуално носи със себе си. Можеше да си доведе помощници. Мнозина добри и смели бойци биха се присъединили към него. Работата обаче беше лична и възнамеряваше да направи така, че историята да не достигне до ушите на краля. Защото от това може би зависеше животът ѝ.

Молеше се информаторите му да са прави и тя наистина да дойде тук. В противен случай...

Обзеха го страх и гняв. Кръвта му забушува. Що за глупост? И за риск? Нима се мислеше за толкова силна и благородна, че да може да командва първичните инстинкти на нечестните хора и да ги накара да действат в съгласие със собствените ѝ цели? Мили Боже, само ако му паднеше в ръчичките тази нощ...

Дългът обаче изискваше да бъде тук сега. Малката непокорница наистина заслужаваше хубав пердах. Ейдриън притежаваше достатъчно здрав разум и мъдрост, за да види това, което тя не можеше да прозре: за отсрещната страна тя бе по-ценна като заложница, отколкото като парламентьорка. Младият мъж се страхуваше за нея и знаеше, че душата му ще умре, ако ѝ се случи нещо.

Пулсът му се ускори.

Вратата се отвори. Някаква фигура пристъпи в помещението, одимено от пушека, който се вдигаше от капещата в огнището мазнина. Всичко се виждаше като през мъгла.

Също като него самия, и тази фигура бе увита в тъмно широко наметало.

„Всъщност — помисли си мрачно Ейдриън, — цялата кръчма е пълна със загърнати силуети.“

Но нея щеше да я познае навсякъде. Дори само по походката. Познаваше я от дете. Беше я наблюдавал как расте и придобива тази невероятна грациозност.

Тя бутна леко качулката назад, за да вижда по-добре. Ейдриън побърза да сведе глава. Кръвта му кипна отново от гняв, но все пак успя да се овладее и се опита да я огледа безпристрастно. Не беше обаче в състояние. Тя привличаше глада и завистта и на най-богатите мъже, и на изтънчените благородници. Черните като мастило ресници правеха сянка на изумруденозелените очи. Деликатните черти на лицето ѝ бяха прелестни. Беше висока и стройна, със съвършени извивки. И изкусителни...

Обаче беше дошла тук, за да се срещне с един французин. Враг. А... ето!

От отсрещния ъгъл се изправи някакъв мъж и тръгна към нея. Също бе увит в тъмна пелерина, но качулката бе паднала назад и лицето му се виждаше ясно. Граф Ланглоа. Служеше при френския крал. Маклакълън го бе виждал само отдалеч на бойното поле.

Графът и момичето наведоха глави. После той посочи стълбата, водеща към стаите под наем.

Ейдриън примигна невярващо. Вече скърцаше със зъби, заслепен от бяс. „Нима не си е научила урока от предишните си срещи с него!“

Свиваше и отпускате юмруци под масата, поемаше дълбоко въздух, само и само да запази самообладание.

Когато двамата тръгнаха нагоре по стълбището, младият мъж ги последва.

Даниел д'Авил не се бе чувствала никога досега толкова изплашена, обаче знаеше, че привидната проява на безстрашие има почти същия ефект като действително чувстваната смелост. Беше разбрала също така, че кралските маниери излъчват огромна сила сами по себе си и никога не се колебаеше да използва тази хитрост.

Измъчваше я не само страх. Разкъсваше я и вътрешна борба. Някога бе дала обет пред смъртното ложе на един човек. Него вече отдавна го нямаше, но заради някогашното обещание сега бе длъжна да предупреди крал Жан. Това бе всичко, което възнамеряваше да направи. Така обаче предаваше крал Едуард. И още по-лошо...

О, Боже, вършеше нещо толкова по-лошо...

А мъжът, който я следваше, я караше да се чувства неловко. Граф Ланглоа бе впечатляващ чаровник, по когото бе полудял целият френски кралски двор. Преди винаги се бе държал любезно и благоприлично, но тази вечер... тази вечер й напомняше на хищник. Прехапа уплашена долната си устна, давайки си сметка, че го е привлякла тук с няколко полуистини, само и само да й помогне да се добере до Жан.

Поведе я по някакъв потънал в мрак коридор. После отвори някаква врата и пред тях се разкри осветена от свещи стая. На масата чакаха кана с вино, парче сирене и самун хляб. Гореше огън. Кувертюрата се бе свлякла от леглото. Всичко като че ли бе приготвено за среща на влюбени.

Младата жена се завъртя на пети и застана в неподвижно очакване, с все така царствена осанка. Французинът влезе след нея и се облегна на вратата. Той беше красив мъж с искрящи тъмни очи, слабо

лице, безупречно оформена брада и буйна тъмна коса. Даниел си помисли отново, че ѝ напомня лешояд. Или вълк?

— Нямаше нужда от такава претенциозна обстановка — студено каза тя. — Уредих тази среща, за да мога да ви предам съобщение за краля на Франция. Ще бъдете богато възнаграден.

— Ах, как може да се държите като парче лед, след като аз рискувах живота си, за да дойда тук... и да ви спася?

— Какви ги говорите, сър?

Ланглоа стоеше все така облегнат на вратата. Чу го как плъзва внимателно резето зад гърба си. Сърцето ѝ запрепуска. „Боже мили, какво сторих?“ Тръгна към нея. Даниел положи невероятно усилие да запази самообладание. Беше сигурна, че ще се справи с него благодарение на ума си, каквито и да бяха намеренията му.

Ланглоа я хвана за ръцете и се поклони галантно.

— Уви, миледи, както се говори, плановете на крал Едуард относно вашата особа не се покриват със собствените ви желания. Вие водите открита война с... онзи шотландски дивак...

По гръбнака ѝ полазиха ледени тръпки. Искаше ѝ се да си освободи ръцете.

Отвън, прилепен до вратата в притихналия тъмен коридор, Ейдриън Маклакълън вдигна вежди и усети, че кръвта му отново кипва от гняв.

— Писах ви, защото... — започна Даниел.

Но графът я прекъсна.

— Миледи, ако брачният ви обет не е консумиран, вие сте свободна, а добрият френски крал може да повдигне въпроса пред папата.

Ейдриън стисна юмруци. Брачният обет не бил консумиран, а? Искаше му се да приклеци гърленцето ѝ между пръстите си! Опита вратата. Резето беше пуснато. Но и един удар с рамо щеше да бъде достатъчен. Все пак реши да изчака отговора на Даниел.

А в този момент тя се осъждаше за своята глупост. Как бе повярвала, че този човек ще се интересува на първо място от доброто на своя крал? Граф Ланглоа явно се интересуваше единствено от самия себе си и от това как да се докопа до нея и до Авил. Опита да играе предпазливо.

— Може би по-късно бихме могли да обсъдим и други въпроси... Но първо най-добре ще е да ме придружите до крал Жан, за да му предам лично информацията. — Усети отново ледените тръпки. Събеседникът ѝ присви тъмните си очи и там лумнаха лукави пламъчета. — Графе, не искам да ви обидя. Вие сте достоен благородник, обаче залогът е по-важен от мен и Авил.

Ейдриън стисна зъби толкова силно, че за момент се изплаши да не ги счупи.

— Но помислете само, миледи! Крал Жан ще бъде доволен. Ние ще се появим пред него вече материализирали любовта си и в такъв случай бракът със сигурност може да бъде уреден... а вие да се отървете от онзи див шотландски езичник! Миледи, накарайте ме да повярвам, че ще бъда възнаграден щедро, ако ви помогна. И аз ще се погрижа да получа наградата. И то веднага, мила сладка хубавице! Тъй като между вас и онзи дивак не съществува нищо...

— Графе, имам съобщение за крал Жан! Помислете колко ще се разгневи...

— Помислете колко ще му стане приятно, че за вас ще претендира един французин, а не онова арогантно шотландско копеле!

Изгледа го. Започваше да се чувства оскърбена и да се ядосва все повече на себе си. Беше се постарала да напише бележката си така, че да го накара да се срещне с нея, а той очевидно бе приел посланието ѝ като покана за брак и любов.

Трябваше да измисли нещо! Допуснеше ли да я докосне, животът ѝ щеше да изгуби смисъла си; нещо в нея щеше да загине — сърцето, а може би и душата.

Гневът ѝ даде сили. Успя да освободи ръцете си и да го изгледа с най-убийственото високомерие, на което се бе научила в двора на краля и кралицата на Англия.

— Не!

За момент очевидно успя да го стъписа, защото Ланглоа остана като закован. Но след това внезапно я сграбчи за раменете и я дръпна грубо към себе си. Беше ядосан, а тъмните му очи мятаха искри.

— Имах намерение да бъда нежен. Да ви прелъстя, миледи, и да се наслажда на доброволното ви отдаване. Но изпитвам невероятна нужда от богатствата, които носят вашите френски владения. Ах, миледи, а тази ваша красота! Кълна се, ние ще се представим пред

краля като любовници, нуждаещи се само от неговата благословия, за да узаконят връзката си!

— Никога! — Срита го здраво точно там, където щеше да го заболи най-много, отскубна се и хукна към вратата. Пръстите му докопаха пелерината ѝ. Даниел се строполи, заплетена в грубата вълнена наметка. Замаяна, опита да поеме въздух. В този момент Ланглоа се озова върху нея.

— Скъпа, възнамерявах да го направим върху легло, но след като предпочиташ пода...

Успя да освободи едната си китка и го зашлеви с всичка сила през лицето. Стори ѝ се, че чува експлозия, но не беше сигурна, тъй като в този момент французинът отвърна на удара ѝ и ушите ѝ писнаха. Мяташе се, отчаяна и изпълнена с решимост. Стовари лакът в гърлото му, заби нокти в бузата му. Но Ланглоа беше рицар, обучен да се бие целият в стомана и яхнал боен кон.

— Боже мили, миледи, за Бога, защо не се усмирите? Няма да ви направя нищо лошо, само ми позволете да ви докосна...

Тогава внезапно замлъкна. Не гледаше към нея, а към нещо... към някого. Към надвисналата над тях огромна фигура в тъмна пелерина.

Даниел разбра откъде бе трясъкът — от разбиването на вратата. А извършителят явно сега се взираше в тях.

Беше много висок и широкоплещест. Стори ѝ се, че направо изпълва стаята. Качулката се плъзна от главата му и откри изсечените черти на лицето. Гъстите огненоруси коси и по-тъмните вежди и мигли с цвят на мед подчертаваха ефекта от убийствения поглед на кехлибарените очи.

Мечът му бе насочен към гърлото на французина.

„Ейдриън!“ Въпреки безкрайната благодарност, която изпитваше към своя спасител, сърцето ѝ се изпълни с ужас и недоверие. „Ейдриън. Мили Боже!“ Беше я хванал на местопрестъплението. А тя бе искала само да предупреди Жан, нищо повече.

„Ейдриън! О, Боже!“

Мислеше, че е далеч по бойните полета. Не предполагаше, че е възможно да я спипа. Бе минало толкова време оттогава! Колко пъти лежеше будна и копнееше да го види...

Но не и в такава ситуация!

Ейдриън обаче заговори спокойно:

— Докосни я още само веднъж, добри ми човече, и ще клъцна онази издатина в долната част на тялото ти, която те кара да се държиш като последен глупак. А после ще отсека и главата ти!

Тонът му бе почти любезен и същевременно — смразяващ. Ланглоа се изправи бавно и предпазливо. Мечът на Маклакълън остана опрян в гърлото му, точно до вената, която бясно пулсираше.

— А сега ти, Даниел — изкомандва Ейдриън, без да я погледне, вперил очи във французина.

Тя се изправи с пламнали от унижение бузи.

— Отколко... време си тук?

— Достатъчно дълго — отново не я погледна.

— И го остави да ме мачка така...

— Ти очевидно се справяше добре и сама! Всъщност аз изобщо не бях сигурен, че желаеш да бъдеш спасявана, след като си уредила тази среща.

— Точно така! — възкликна графът. — Аз съм мъжът, който трябва да се втурне да спасява дамата. Миледи, не се страхувайте! Кой е този тъпанар? Имайте предвид, че къщата е пълна с верни на френския крал хора; те направо ще пометат английския обесник!

— Повикай ги — прошепна Ейдриън.

Очите му горяха. Даниел потрепера. Внезапно чу забързани стъпки в коридора. В следващия миг влетя някакъв дебелак с престилка, очевидно собственикът, последван от мъжаги с ножове.

— Имате ли нужда от помощ, милорд?

— А ти как мислиш! — провикна се Ланглоа, тъй като допреният до гърлото му меч говореше красноречиво.

— Не искам да се разправам с вас, а като се има предвид колко мъртъвци тежат на съвестта ми, предпочитам да не оставям трупове и тук! — намеси се Ейдриън. — Нямам намерение да убивам графа, а само да си тръгна с дамата...

— Тя дойде при мен! — извика французинът. — Няма никъде да ходиш с нея... Аз възнамерявам да я направя моя съпруга!

— Е, сър, това не може да стане, тъй като тя вече си има съпруг — заяви сухо Маклакълън.

— Бракът не е истински...

— Истински е във всякакъв смисъл — отсече Ейдриън, а погледът му се спря върху младата жена. Дишането ѝ се затрудни. После той се вторачи отново в мъжете и се усмихна смразяващо. — С радост бих го доказал, ако дамата не желае да го потвърди. Можем да повикаме акушерка.

— Но... — заекна графът.

— Уви! Наясно съм, че дамата ви е заблудила, милорд, наистина със завидно майсторство! Но аз я познавам много добре. Вие сте измамен, сър, и именно благодарение на този факт все още дишате. — Вторачи се в Даниел и ъгълчетата на устата му се разтеглиха в сурова усмивка. — Очарователна е, нали? Но, както казах, аз я познавам добре, а вие, сър, сте предупреден и би трябвало вече да подходите по-предпазливо към подобен дяволски чар и красота! Днес ви пощадявам живота... — Откъсна поглед от младата жена и го впери във французина. — Но срещнем ли се пак, сър, сте мъртъв!

Графът зяпна. Току-що си бе дал сметка кой стои срещу него.

— Маклакълн!

— Същият. — Ейдриън наклони глава. — Да! Дивият шотландски езичник. Графе, *c'est moi*^[1].

За момент на Ланглоа му прилоша. Ейдриън бе известен в целия християнски свят с майсторството си в турнири и битки. Само едно извиване на китката и...

— Хванете го! — нареди французинът и двамата главорези понечиха да изпълнят заповедта му, като този вдясно от собственика вдигна наточеното острие и разцепи въздуха с все сила.

Маклакълн обаче бе посветил живота си на бойното изкуство и когато стоманите се срещнаха, се отдръпна рязко назад. Нападателят полетя на пода. От устните на Даниел се изтръгна вик.

— Дръж го, глупако! — извика французинът на втория човек, който се спусна напред, вгледа се в оръжието на едрия си съперник и побърза да се оттегли. Ланглоа издаде задавен звук, заглушен от острието на меч на Ейдриън.

— *Adieu*, милорд. Трябваше да ви убия, но няма да проливам кръв заради това предателство. Все пак тя ви е повикала.

Младата жена едва сдържа вика си, когато стоманените му пръсти я стиснаха безмилостно за ръката и буквално я изхвърлиха през прага. Маклакълн хукна по коридора, като я помъкна със себе си, но

спря, щом наближиха стълбището, тъй като насреща им изникнаха нови хора.

— Дай ми оръжие!

— Не и докато дишам, миледи, защото то ще се забие в гърба ми!

— Никога не съм вдигала оръжие срещу теб!

— Позволявам си да имам друго мнение.

— И ще се биеш сам! Значи загиваме и двамата, освен ако твоите хора не чакат долу.

— Дойдох сам.

— Сам!

Струваше ѝ се, че цялата кръчма е настръхнала и всеки от присъстващите е посегнал към оръжието си.

— Старая се да няма свидетели, когато опитвам да възпра една твърдоглава женичка и да не ѝ позволя да се изложи на опасност, докато предава краля на Англия... и мен!

Бузите ѝ пламнаха.

— Застани отзад! И ако дори помислиш да ме предадеш отново, кълна се пред Бога, ще доживея достатъчно дълго, за да те накарам да се каеш за това!

Нямаше друг избор, освен да му се подчини. Очевидно бе невероятно ядосан. Сърцето ѝ се изпълни със страх.

Съперниците му без съмнение бяха многобройни и опитни в незаконните дела, но нито един от тях не му бе равен в ръкопашния бой. Първият удар на меча му свали най-близкия му противник, който полетя надолу по стълбите и повлече и другите. Ейдриън настъпваше пъргаво, мъкнейки я след себе си. Силата му беше чудовищна. Когато един огромен мъжага ги атакува, той дръпна Даниел рязко и отстъпи точно навреме. Нападателят полетя с главата напред.

— Наведи се! — извика Маклакълън и самият той направи същото.

В същия миг мечът на един от главорезите профуча над главите им. След секунда Ейдриън се изправи, мечът му разсече въздуха и противникът се строполи. Тутакси се извъртя и прониза мъжа, който се бе промъкнал зад тях. Светкавично прескочи мъртвия и дръпна Даниел след себе си. С едно движение събори следващия. Останалите започнаха да отстъпват.

Маклакльн побърза да я изведе от кръчмата и скоро се озоваха навън в тъмната нощ.

Там ги чакаше Матю, най-бързият боен жребец. Ейдриън развърза кобилата, която Даниел бе взела от конюшната на принц Едуард, плесна я по хълбоците и животното хукна. После бутна младата жена пред себе си и я вдигна върху гърба на Матю, след което се настани зад нея. Нямаше нужда да поглежда назад — гневният поток се чуваше достатъчно ясно, докато мъжете се прегрупираха и събираха кураж да го последват. Ейдриън пришпори с колене жребеца, който препусна незабавно. Даниел усещаше величествената му сила под себе си, както и твърдата мускулиста гръд на мъжа зад гърба си, разгорещен и кипящ от живот. Затвори очи и се прислони към шията на Матю, за да се предпази от клоните и листата.

След време Даниел си даде сметка, че вече са избягали от опасността, а Ейдриън пришпорва коня единствено от бяс. Намали скоростта едва когато наближиха реката. И двата моста бяха далеч на запад. Но все пак Маклакльн побутна Матю да продължи напред.

— Водата е ледена!

— Заради теб едва не убиха и двама ни, а сега се страхуваш от малко вода!

— От нищо не се страхувам.

— Дори от мен!

— От намерението ти да ни удавиш!

— Водата може би ще успее да охлади гнева ми.

Навлязоха в реката. Студът сковаваше. Щом стигаха отсрещния бряг, Ейдриън отново пришпори коня. Вятърът заплющя по мокрите й дрехи и Даниел потрепера. Яздиха още дълго. Най-последно зърна каменните стени на Авил.

Портата се отвори. След като влязоха, се затвори пак по нечия невидима команда. Ейдриън подкара жребеца право към постройката за прислугата. Тъй като в мрака се размърда някакъв коняр, му извика да хване юздите и да се погрижи за Матю.

Даниел едва ходеше, но спътникът й не бе в настроение да проявява милост и я помъкна към голямата зала. Не й позволи да си поеме и за секунда дъх. Молеше се да види някое познато лице — Рем, Дейлин, Монтейн...

Но залата беше празна.

— Нагоре, миледи!

Нямаше друг избор, освен да се подчини. След миг се озова в стаята си и бе почти захвърлена до голямото легло с четирите колони. Маклакълън закричи пред буйния огън в огромната камина, а тя погледна с копнеж към вратата. Трепереше цялата, тъй като ясно си даваше сметка какво е сторила. Предателство срещу краля на Англия! И още по-лошо — срещу Ейдриън!

— Никой от слугите няма да ти помага тази вечер, миледи. Когато разбрах за глупавата ти постъпка, се погрижих да те върна обратно, без да ни видят. Стига с тези игрички! Само като се сетя за възмутените ти протести и уверения, че си невинна! Ти си предателка, Даниел! Персоналът е отпратен за през нощта. Не очаквай някой да ти помогне.

— Нищо не очаквам!

— Така ли, миледи?

Затрепери отново. Дрехите я обгръщаха като ледена ръкавица.

Внезапно Ейдриън спря да крачи напред-назад и впи поглед в нея.

— Събличай веднага тези неща! — Тя обаче вирна упорито брадичка, като се бореше със сълзите. — Заради тях трепериш.

— Ще треперя, ако искам!

— Наистина, ще трепериш, но когато аз поискам! И то от страх!

Тръгна към нея. Тя отстъпи крачка назад.

— Както... наредиш!

Ейдриън спря. Блестящите му очи не даваха признак, че гневът му отзвучава. Но когато пелерината ѝ падна на пода, се обърна към леглото, за да издърпа меката вълнена постелка. И зачака. Даниел свали първо обувките и чорапите, после туниката и долната риза. С изпълнен с презрение поглед, Ейдриън ѝ подхвърли одеялото. Самият той свали подгизналото си наметало, пусна го на пода и застана в семплите си, но скъпи дрехи — тесни панталони, риза и туника. И той като прочутия им крал от династията на Плантагенетите беше висок, умел в боя, здрав и солиден, със стоманени мускули, Даниел добре познаваше силата на тези мускули и дори усети особен трепет дълбоко в себе си, но опита с усилие на волята да не му обръща внимание.

Вместо това вдигна брадичка още малко и застана напълно неподвижна, твърдо решена да не плаче. Можеше да му обясни, но той

никога нямаше да ѝ повярва.

— Мили Боже! Едуард не заслужава твоята омраза!

— Не съм искала да му вредя. Търсех само начин да предупредя крал Жан...

— На него му е пределно ясно, че ще има битка! А това, което помага на френския крал, вреди на английския! Като помагаш на Жан, миледи, ти правиш голямо зло на Едуард!

Тези думи я пронизаха право в сърцето, тъй като изпитваше към Едуард същото, което и към Ейдриън. Толкова често го бе ненавиждала! Толкова често бе копняла да го предизвика и да го разгроми!

И въпреки това...

Го обичаше!

— Боже мой! — извика внезапно Маклакълън, а гласът му потрепваше от възроден гняв. — Знаеш ли, че глави са се търкаляли и вратове са били пречупвани за много по-малки прегрешения от това, което ти се готвеше да извършиш тази вечер? Боже милостиви, би трябвало да те поваля на земята, малка глупачке!

Отново я заля чувството за вина. Но не можеше да му позволи да го разбере.

— Ти си лакей на Едуард. И така си спечелил всичко.

— Включително и теб самата?

— Включително моите земи и титли!

— Да, миледи! Аз съм негов лакей! И те предупреждавам да не забравяш никога нито този факт, нито факта, че ти си ми съпруга!

— Е, сър, хвана ме натясно. Знам, че сега ще ме съдиш както намериш за добре. Поне този път наистина имам вина! Просто исках да помогна на крал Жан да остане жив! Но ми е напълно ясно, че тъй като тази вечер си в отвратително настроение, няма какво повече да ти кажа. Не бих се извинила за стъпката, която възнамерявах да направя. Никога не съм те лъгала нито за това, към кого съм лоялна, нито... за емоциите си.

Но в действителност не беше точно така, защото не му бе признала, че от ден на ден ѝ костваше все повече да остане вярна на даденото някога обещание и че отдавна го обича със същата сила, с която се и бори срещу него.

Определено не можеше да му го каже и сега. Трябваше да действа изключително внимателно. Беше го ядосвала и преди и си бе платила за това, но никога не го бе виждала така разгневен.

Тръгна към отсрещния край на стаята с високо вдигната глава.

Младият мъж я съзерцава известно време, без да помръдне, стрелнал високо вежди от изумление.

— О, не, миледи! Тази вечер не ти се полага да излезеш! — заяви той, догони я с няколко големи крачки и ѝ препречи пътя към вратата с внушителната стена на тялото си.

Даниел отстъпи. Отново трябваше да намери в себе си остатъците от гордост, достойнство и самоконтрол.

И кураж.

— Би трябвало да те нашибам с камшик, докато останеш без дъх!

Маклакълн избълва тези думи така неочаквано, че съпругата му отскочи назад и прехапа долната си устна.

— Трябваше да...

— А, да, по дяволите английската ти кръв! Ти трябваше да удържиш френския си обет! Е, това обяснява донякъде защо предаваш краля, в чийто двор си отгледана.

— Издай ме! — възкликна тя и се уплаши сама от отчаянието си. — Нека да сложим край...

Ейдриън поклати бавно глава.

— Да сложим край ли? Та ние едва започваме.

— Разбира се! Ти си нужен навсякъде. Ти си кралският любимец. Тази нощ нямаш ли врагове, които да предизвикваш? Или някой змей за съсичане?

Ейдриън се усмихна.

— Няма змейове за мен тази нощ, котенце. А за теб. — Блестящите му златни очи хищно се присвиха. — Кажи, миледи, какво точно написа на дръвника Ланглоа? Че не си давала никому брачен обет? Че бракът ти не е консумиран?

По бузите ѝ избиха яркорозови петна.

— Просто, че се нуждая от помощта му.

— Била си готова да го излъжеш, за да се добереш до френския крал, така ли?

Даниел поклати глава. Лицето ѝ пребледня.

— Ти беше там! Знаеш, че аз не...

— А, да, любов моя, аз, слава Богу, съм наясно, че ти не даваш нищо...
безплатно.

— Как смееш...

— Ти как смееш! — Гласът му дрезгавееше от гняв.

Даниел остана неподвижна. Стаята ѝ се струваше смалена, стените сякаш я смазваха.

Някога бе твърдо решена да му отказва. Може би още тогава се бе страхувала от бурята, която щеше да предизвика в сърцето ѝ. Може би беше усещала, че ако я докоснеше дори само веднъж...

— Примамила си го с обещания да се омъжиш за него! Боже мили, миледи, и ти се осмеляваш да ми говориш за обети! Аз обаче помня съвсем ясно обета, който ми даде. Всяка дума!

Тръгна към нея. Трябваше да впрегне цялата си сила, за да не закрепчи и да не побегне като обезумяла. Вместо това само отстъпи, докато гърбът ѝ се удари в стената.

— Помня го! — прошепна тя.

Застана на сантиметри от нея. Усещаше огромната му сила и топлина. Очите му я изгаряха със златния си огън, когато подпря длан на стената, приведе се още по-близо към нея и се усмихна.

— А знаеш ли, миледи, кое ме учудва най-много?

Даниел облиза предпазливо устни.

— Кое?

— Твърдението ти, че бракът ни не бил консумиран. Аз помня много добре нашата първа нощ!

— О, да! — извика стреснато тя, тъй като и през онази нощ я бе заподозрял в предателство. Реши, че трябва да мине в настъпление. — Ти поиска да докажеш на онзи грубиян, че бракът ни е истински. И се наричаш рицар! Говориш за кавалерство...

— Рядко говоря за кавалерство. И просто информирах онези глупаци, че могат да извикат акушерка, която да докаже, че не си сладкото невинно момиче, за което се представяш!

Даниел хлъцна.

— И ти щеше да я накараш да ме...

— Всъщност нямах намерение да демонстрирам на твоя влюбчив и тъпоумен французин, че ти си и по закон, и по всякакъв друг начин моя съпруга. Едно нещо обаче възнамерявам най-сериозно да направя!

Младата жена преглътна с усилие, събра смелост и присви очи.

— Какво е то, милорд Тиранин?

— Опресняване на паметта, миледи! Нямах представа, че съм се провалил дотолкова в съпружеските си задължения, та да забравиш консумацията на брака ни.

— О, в нищо не си се провалял! И паметта ми е съвсем добре. Не съм забравила нищо...

Спря наред изречението и хлъцна, тъй като в този момент Ейдриън дръпна одеялото, с което се бе увила, и го захвърли на пода. Разпозна в блясъка на очите му нещо повече от гняв. Дъхът ѝ секна, като си помисли колко бе копняла за него, как го бе желала до болка. И въпреки всичко...

Той нямаше да забрави никога онова, което бе сторила тази нощ, и нямаше да ѝ го прости. В действителност не той я бе избрал за своя съпруга. Паметта ѝ, особено в този момент, беше много по-бистра, отколкото Ейдриън можеше да предположи. За секунди се върна в миналото. Към болката, тревогата, черната гостенка, загубата.

— Не... — прошепна Даниел.

— Дяволите да те вземат!

Опита да се измъкне. Той не ѝ позволи.

— Спомни си коя си!

— И на кого принадлежа!

— Да, миледи!

Устните му се допряха до нейните. Горяха. Истински огън! Също като очите му... Тутаки възпламениха желанието ѝ. Възбудиха я безмилостно. Дланта му обхвана бузата ѝ. Устните и езикът му галеха устата ѝ. Даниел затвори очи. Не усещаше нищо друго освен него...

„Мили Боже, не, този път няма да ми прости!“

Устните му се отделиха от нейните.

Даниел се чувстваше като сред гъста мъгла, но си повтаряше, че го познава добре, че той я презира и ще я накара да си плати.

— Моля...

Чу думата и установи с изненада, че бе излязла от собствената ѝ уста.

За момент Ейдриън също се изненада.

— Миледи? Молим за милост, така ли?

Подигравката в гласа му я накара да отвори очи.

— На ку...

— ... ково лято? — изпревари я той, тъй като знаеше много добре, че това е един от любимите ѝ изрази.

— Негодник! Никога няма да те моля за нищо! — заяви тя и го блъсна силно в гърдите, за да се освободи.

Но ръцете му тутакси се озоваха върху китките ѝ, а погледът му отново я изгаряше.

— Миледи, тази нощ ще направиш това, което аз искам! А аз искам всичко! Искам да задоволя глада си! И ти ще ми доставиш удоволствие! Настоявам!

Даниел светкавично се озова в ръцете му, а миг по-късно — върху мекото легло. Тялото му беше примамливо горещо, когато я притисна върху хладните ленени чаршафи. Устните му този път бяха още по-настойчиви и жарки. Опита да се освободи, но без успех. Езикът му преодоля всички бариери и проникна в устата ѝ като течен огън. Дланите му обходиха голите ѝ бедра и хълбоци и накрая обхванаха гърдите ѝ. Тежестта му не ѝ даваше да помръдне. Ръцете му я омагьосваха. Устните му я прелъстяваха неустойимо. Изведнъж се надигна над нея, за да се освободи от дрехите си. Направи го с такова нетърпение, че си скъса ризата, но дори не забеляза. Даниел преглътна отново, усещайки, как я изпълва трепет при вида на голото му тяло. То беше с бронзов цвят, а следите от битките не накърняваха красотата на изваяните му мускули.

Нямаше да го докосва! Нямаше да се поддаде на изкушението! Нямаше да изгори в пламъците...

Но все пак щеше да го направи, тъй като той привлече дланта ѝ към гърдата си и тя усети туптящото сърце и меките червеникаво-руси косъмчета. Срећна погледа му, когато повлече ръката ѝ още по-надолу и затвори тънките ѝ треперещи пръсти около големия си член. Цялото му тяло потрепера от докосването ѝ, докато очите му я приковаваха. После покри дланта ѝ и устните му се разтегнаха в полуусмивка.

— За да не забравиш!

Даниел срещна погледа му. Всичко в нея трепереше и копнееше за него. Той отклони за момент очи. Отпусна се върху нея и ѝ разтвори бедрата. След това я погледна отново. Тя извика и опита да се извие, разбрала намерението му. Но нямаше как да избяга. Устните и дланите му довършиха започнатото и скоро Даниел полетя.

И изгоря.

Ейдриън проникна в нея. Пръстите му се сплетоха с нейните от двете страни на главата ѝ. Затвори очи, но, усетила страстния му поглед върху лицето си, ги отвори отново.

— За да не ме забравиш... — прошепна той.

Никога нямаше да забрави. Никога! Никога!

Не и тази буря, не и този пожар. Не и тези безразсъдни тласъци, мълнии, желаниа...

Сладкото напрежение се надигаше. Несравнимото удоволствие заля тялото и душата ѝ, когато усети последния му тласък и потокът на семето му я изпълни. Даниел стисна клепачи, объркана от топлите сълзи, които напиреха, докато той се отделяше от нея.

Тази нощ бе тяхна.

Но с настъпването на дневната светлина Маклакълън трябваше да се върне на бойното поле, а тя си оставаше предателка.

Водеше се война. Винаги се бе водила. Поне откакто се познаваха. А те се познаваха открай време. Може би и оттогава го обичаше. И му беше враг.

Всъщност не!

Тъй като войната бе започнала още преди да се роди, вероятно ролите им са били предопределени.

---

[1] Това съм аз. (фр.). — Б.пр. ↑

**ЧАСТ ПЪРВА
ЗА ПОБЕДИТЕЛЯ...**

ГЛАВА 1

Замъкът Авил Есента на 1336 година

— Знам как да направя пробив в стената — каза Ейдриън Маклакълън.

Никой обаче не го чу. Едуард беснееше. Прибрал пищната мантия зад гърба си, високият крал от династията на Плантагенетите крещеше неистово.

— За Бога! Що за нелепост! Аз, Едуард, кралят-воин, не мога да проникна зад стените на крепост, управлявана от една жена!

Събраните край лагерния огън най-прочути кралски рицари мълчаха, смазани както от неговия гняв, така и от собственото си безсилие. Те бяха кални, уморени, окървавени и премръзнали. Превземането на Авил първо им се струваше проста работа. Крепостта се управляваше от Леноре, дъщеря на покойния граф Джон д'Авил, втори братовчед на краля.

Говореше се, че зад стените се крие френският крал, което и обясняваше упоритостта на Едуард, въпреки безспорния талант на графинята да борава с врящото олио, горящите стрели и другите методи за защита.

— Никой ли не може да ми даде съвет?

— Ваше величество! — провикна се отново Ейдриън. — Аз знам как да направим пробив в стената!

Най-сетне Едуард го чу и се завъртя на пети. Неговият повереник, шотландчето, стоеше на входа на палатката.

Момчето беше само на десет години, но вече доста високо, а широчината на раменете му обещаваха голяма сила. Златистият му поглед беше пронизателен и мъдър. Майсторски боравеше с оръжие и изпитваше неутолимо желание за знания, което го приковаваше часове наред над някоя книга. Едуард беше на мнение, че проявява и завиден кураж, особено впечатляващ на тази крехка възраст.

— А, шотландчето ще ни дава съвет! — изръмжа гневно Брайън Пърт, който беше в лошо настроение, тъй като през деня го бяха изгорили по рамото. — Махай се оттук, момче!

— Чакай! — нареди кралят и студеният му син поглед постави Брайън на мястото му. — От шотландците сме се научили на доста неща! Влез, момче. В този момент съм готов да изслушам всеки тактически съвет!

Ейдриън застана в центъра на кръга, по-близо до огъня. С високо вдигната глава и изправени рамене, той си даваше сметка, че може да създаде впечатление за мъдрост и сила. Баща му го беше научил на това.

„Бедният човек, дори във вените му да тече благородническа кръв, трябва да бъде силен, момче. Ако надживееш тези смутни времена, синко, ще направя от теб велик воин. Разорените като нас трябва да се усъвършенстват и така в крайна сметка да победят. Никога не приемай поражението, момчето ми. Не и когато се страхуваш от по-силен противник. Не, и когато ти нанесат първия удар. Никога не се предавай! Единствената капитулация може да бъде смъртта. Бий се здраво, синко, бий се не само с мускули, а и с ум. Никога не преставай да учиш. Бий се за чест, бий се да си извоюваш място в този суров свят. Така ще побеждаваш дори и крале!“

Не беше минало кой знае колко време, откакто Карлин, вожд на клана Маклакълън, му беше казал тези думи. Внук на шотландски граф, кръвен роднина на покойния Робърт I Шотландски, той изтърпяваше последствията от разгрома на войските на сина на Робърт, Дейвид II, тъй като Едуард Английски бе поставил Бейлиол на трона на Шотландия. Всички тези неуредици създаваха у Ейдриън чувството, че воюва от самото си раждане. Бяха останали без реколта и добитък заради непрекъснатите битки с англичаните. И въпреки че на трона седеше Бейлиол, кланът Маклакълън се биеше за Дейвид II.

Но един ден, в разгара на битката, момчето бе зърнало баща си наред група добре въоръжени рицари. Един ездач бе свел поглед към Карлин и Ейдриън разпозна в него Едуард III, най-големия им враг. Беше сигурен, че английският крал е дошъл да убие баща му. Тогава всичко изгуби значение за него, дори самият живот.

Спусна се натам, стиснал в ръце малката си кама. С гневен крясък се хвърли върху Едуард и за малко не го събори от коня. Камата

вече бе до гърлото, готова да нанесе смъртоносния удар, когато баща му го бе издърпал.

— Не, момче! Не!

— Обеси го! — извика един от рицарите. — Ваше Величество, то за малко не ви преряза гърлото!

Но кралят слезе от коня и повдигна шлема си. Ейдриън видя яркосини очи, красиво лице и златисто-руси коси.

— Да го обеса ли? Синът на един толкова храбър и доблестен воин, дошъл да се споразумее с мен? Не! Момчето току-що показва, че е по-смело и от най-добрите мои рицари!

От гърлата на неколцина мъже се разнесе нещо средно между мучене и рев, което трябваше да мине за смях.

— Владетелю Маклакълън! — продължи кралят. — Бяхме посрещнати подобаващо, което запази честта ти. Ако такава е волята ти, чудесният ти син може да дойде да живее в моя двор и да расте заедно с моя наследник. Аз ще се погрижа за безопасността му, а ти няма да опустошаваш повече северната ми граница.

— Съгласен съм, Едуард, кралю на Англия!

— Не, татко, няма да те оставя... — започна Ейдриън, но Карлин му запуши устата с длан, а по-късно, сред развалините на семейната крепост, му разкри истината.

— Момчето ми, ние се бихме храбро, а Едуард е враг, когото уважавам. Един ден, гарантирам ти, Дейвид Брус ще се върне. Тук обаче умираме от глад. Искам да отидеш в кралския двор. Искам да знам какво става сред англичаните, искам те да поемат разноските за твоето обучение. Моля те да тръгнеш и да засвидетелстваш на краля на Англия същата вяроност и послушание като на мен. Обичам те, синко. И се гордея с теб.

Не след дълго, когато вече се бяха придвижили на юг, Едуард призова отново момчето. И заяви със сериозен вид, сложил ръце на гърба си:

— Баща ти беше един от най-добрите бойци, които съм познавал, момче. И ти винаги ще се гордееш с него, тъй като всички ще тачат паметта му — и англичани, и шотландци.

— Паметта му?

— Той те изпрати при мен и сключи мир, тъй като знаеше, че умира. А сред непокорните членове на вашия клан има мнозина, които

са готови да те убият заради семейните ви владения! Момко, твоята майка беше лейди Маргарет Мийдънлей. Нейният брат загина неотдавна в бой, а синът му умря от треска миналата седмица. Сега, момчето ми, ти си граф Мийдънлей и владетел на Регар. По волята на баща ти аз ще ти бъда настойник.

Затова сега Ейдриън беше при Едуард и се осмеляваше да говори на присъстващите рицари. Вече беше участвал в някои от атаките. Хората на краля признаваха неохотно способностите му — едни придобити в Шотландия, други — от същия майстор на меча, който обучаваше и кралските синове. До момента обаче усилията им бяха напразни. Красивата Леноре д'Авил ръководеше блестящо огнената защита. Наричаха я вещица и изкусителка, която прелъстява мъжете по пътя към унищожението. Много велики рицари щом погледнеха нагоре към нея, пленени от разветите ѝ абаносови коси, намираха смъртта си. Дори Едуард беснееше и твърдеше, че хората му са омагьосани.

— Говори, шотландецо!

— Трябва да прокопаем тунел.

— Тунел?

— Нима ще продължите да принасяте мъжете в жертва на врящото олио и овесената каша, които графинята хвърля от стените всеки ден? Бихме могли много лесно да прокопаем тунел отдолу, през който да мине човек, за да отвори портите, и тогава вече да се бием честно.

— А! Трябва ни само един жертвен овен! — изрева Уилям от Челси.

— Помислете отново! — не се предаваше Ейдриън. — Чуйте ме! Какво повече можем да загубим, Ваше Величество? Ами ако портата е с двойни решетки? Толкова мъже ще умрат, хванати като в капан, докато графинята сипе отгоре им олио и стрели.

Робърт Оксфордски, един от по-възрастните рицари, служил дълго на краля, се обади в защита на момчето.

— Ейдриън познава архитектурата на тези замъци, Ваше Величество!

Едуард погледна своя повереник.

— Искам да видя плана. Начертай ми го, Робърт! Покажи ми, момче, какво имаш предвид.

Подкрепен от Робърт, Ейдриън се подчини и обясни как подобни стратегии са вършили работа в миналото.

— Ваше Величество, предлагам — намеси се Уилям от Челси, — нашето младо шотландче с всичките му книжни познания да влезе в замъка и така да допринесе за неговото превземане.

— То живее едва от едно десетилетие на тази земя! — озъби се Едуард.

— Но е готово да го направи, Ваше Величество! — възкликна възбудено момчето.

Трепереше от страх. Страхът обаче не беше нещо лошо. Лошо бе, ако му позволи да победи смелостта. Копнееше да се превърне във война, за когото бе говорил баща му. Нямаше търпение да се докаже пред краля... и пред самия себе си.

В крайна сметка се реши да отиде.

Започна подготовката. Хората се прокрадваха до стените под прикритието на нощта и дъжда и копаеха. Ако ги откриеха, щяха със сигурност да загинат, тъй като защитниците на замъка можеха да наводнят тунела и да ги удавят.

Но успяха. Ейдриън се промъкна незабелязано зад стените. Под прикритието на мрака той срязва въжетата, които държаха портите, и английската войска нахлу.

Хванат като в капан между стените, през този ден той самият се би срещу десетина французи, решили да набучат главата му на копие и да я поставят на някой от крепостните зъбери. Би се отчаяно, едновременно срещу смъртта и срещу страха.

Същата нощ английските рицари и благородници вдигнаха тост за него, макар че не преставаха да го дразнят.

Едуард III, крал на Англия, наблюдаваше танца на пламъците. Най-сетне се беше озовал зад стените на замъка. Толкова беше уморен! Никога не бе предполагал, че ще се наложи да се бие до пълно изтощение. И то само за да открие, че френският крал не е в Авил!

Застанал пред огнището, той надигна сребърната си чаша и я пресуши. Прекрасното бордо понамали напрежението. В този момент влезе Робърт Оксфордски.

— Доведох графинята.

„Графинята!“ — помисли с гняв Едуард. Въпреки многобройните си положителни качества, той бе типичен представител на династията на Плантагенетите, а всички знаеха, че те имат невероятно буен характер.

Дядо му бе великият крал Едуард I. Баща му, злочестият Едуард II, беше изгубил Шотландия заради Робърт Брус. Той беше слаб владетел и се беше обградил със зли и коварни хора. Стана жертва на съпругата си и нейния любовник. Така бе пленен, принуден да абдикира в полза на своя син, а по-късно — жестоко убит.

Коронясан за крал на Англия на петнайсет години, Едуард III си даваше сметка както за своето положение, така и за своето минало и за греховете и на двамата си родители. Наричаха майка му „френската вълчица“. Любовникът ѝ, Роджър Мортимър, граф Марч, властваше с нея, а баща му фактически не бе изобщо крал. Мортимър в крайна сметка възнамеряваше да се възкачи на трона. Но хората, и благородници, и простолудие, вдигнаха оръжие срещу него.

Когато Едуард стана на осемнайсет години, Мортимър бе обесен в Тайбърн. А младият крал бе научил, че трябва да бъде силен. Първият му син, Едуард Удстокски, се бе родил същата година. Той се закле пред себе си да изгради могъща монархия, да възстанови уважението към кралската фамилия и да управлява със здрава, но нелишена от съчувствие ръка. Бе благословен с добра кралица — Филипа Хейнолт. Не беше красавица, но беше топла, интелигентна и плодовита. Поданиците ѝ бързо я бяха обикнали.

Но дори най-добрите намерения и съпружеската обич не бяха в състояние да променят природата на Плантагенетската кръв, затова тази нощ Едуард крачеше с енергията и напрежението, характерни за леопардите, изобразени на герба му.

Бяха изминали почти триста години от завладяването на Англия и почти двеста, откакто Хенри II и Елинор бяха донесли титлите от собствените си френски владения в английската монархия. Наистина Джон Английски бе изгубил много кралски богатства и престиж през първите години на тринайсетото столетие. Английските крале обаче години наред се бяха наричали „крале на Франция“, а Едуард имаше още по-основателна причина да го прави, тъй като майка му Изабела беше дъщеря на Филип Хубави. Трима от братята ѝ си бяха предавали френската корона. И тримата обаче бяха умрели, без да оставят

наследници. Претенциите по женска линия бяха пресечени от корен и короната бе наследена от Филип дьо Валоа, а след това и от самия Едуард, който бе оспорил решението с думите, че дори тронът да е забранен за жените, той самият е по-пряк наследник на Филип Хубави от Филип дьо Валоа.

Едуард съзнаваше, че не притежава достатъчно сила, за да се възкачи на френския трон, но сега Филип се бе полакомил за Акитенското херцогство, може би най-значимото английско владение на френска земя. Освен това заплашваше, че акитенският проблем няма да бъде разрешен, докато Едуард не гарантира на шотландците права. Той обаче по-скоро щеше да гори в ада, отколкото да позволи на французите да му диктуват политиката.

Затова английският крал бе дошъл тук — да воюва с френския си братовчед. А какво се оказа?

— Нека влезе — изкомандва той.

Когато я въведоха, Едуард зачака вик за пощада, но тя стоеше с високо вдигната глава. Косата ѝ беше по-черна от нощта. Лилавата ѝ рокля беше обшита с кожа. Зелените ѝ очи светеха като изумрудни. Срещна погледа му без капчица извинение и молба за милост. Беше слаба и стройна, с изящни извивки. Обгръщаше я нежното чисто ухание на розови листенца. Олицетворяваше самото съвършенство. Едуард не знаеше кое точно — дали сладкият аромат, или единственият признак за вълнението ѝ — повдигането на гърдите ѝ под корсажа — прибави най-неочаквано нова емоция към гнева му. *Желание! Силно, бясно, непреодолимо!*

Лицето ѝ бе безупречно изваяно. „Ако го докосна — помисли си той, — ще усетя коприна.“ Дългите ѝ мастилено-черни коси възбуждаха всичките му сетива.

Тя го съзерцаваше със спокойно и предизвикателно презрение. Може би мислеше, че благородническата ѝ кръв ще я предпази. Мили Боже, как само се заблуждаваше!

Направи крачка към нея, вбесен от плътското си желание. За Бога, та той притежаваше властта да я екзекутира!

— Вещица! — Удари я с дланта си през лицето, толкова силно, че скърши величествената ѝ осанка, тъй като тя загуби равновесие и падна на колене. Впери поглед в нея и за момент го обзеха угризения.

Но тогава тя отново вдигна лице. Очите ѝ блестяха. След миг се изправи с пламнала буза и извика:

— Ти не си крал тук! Великият Едуард, великият воин, който води битки с децата, гори реколтата, съсича добитъка! Можеш да правиш каквото си щещ, но никой няма да се предаде и да те помоли за пощада!

С тези думи се нахвърли, за да забие нокти в лицето му. Стъписан, че някой, било то мъж или жена, бе посмял да направи подобно нещо, Едуард вдигна ръце точно навреме. Устремът ѝ обаче събори и двамата върху дървения под пред огнището. Тя отчаяно се заопитва да се измъкне изпод тежестта му. Пламъците се отразиха в острието на малкия нож, който бе измъкнала от джоба си. Това предопредели съдбата ѝ...

Едуард я стисна за китката, взе оръжието и го захвърли. После хвана краищата на роклята ѝ. Звукът от съдирането на плата отекна невероятно силно. Искрящият зелен бяс в очите ѝ го покори отново, този път заедно с гледката на гърдите, които бе оголил.

Тя извика. Демоничните светлинни в неговите очи ѝ дадоха да разбере, че е изгубила битката. Юмруците ѝ забарабаниха по раменете му.

Бори се дотогава, докато вече не бе в състояние да го прави. А Едуард не даваше и пет пари. Той беше победителят. Облада я с истински бяс, без да подозира, че е девствена. В крайна сметка гневът му се уталожил и той започна да се държи нежно, пленен от нейното съвършенство, приятен аромат и копринена плът.

Когато всичко свърши, тя се сви на топка с гръб към него, твърдо решена да не му позволи да чуе риданията или да види сълзите ѝ. Едуард почувства срам. Това отново го ядоса.

— Помоли за пощада сега и аз ще се погрижа да запазиш поне живота си, макар да изгуби невинността си.

Тя не отговори веднага. После прошепна, ридаейки:

— Никой тук няма да се предаде, нито да помоли за пощада!

Макар почти да не я познаваше, Едуард беше смаян, очарован и обсебен от нея.

Помисли си за Филипа, за чудесното семейство, с което го бе дарила, за любовта, с която се грижеше за него и децата. На всичкото отгоре беше отново бременна. Беше му дала синове, дом и силно

управление, бе подсигурила множество наследници за кралството. Придружаваше го често в походите, за да бъде наблизно, докато той се бие.

Но тази нощ тя не беше тук. А той беше от хората, които винаги получават каквото поискат.

— Може би — промълви внезапно Едуард, — след време все пак ще помолиш за милост.

Вдигна я от земята — тя бе останала без сили след съпротивата, която му бе оказала — и я отведе до господарската спалня. Не я пусна през цялата нощ. Люби я вече по-нежно.

Но тя така и не се предаде. Нито помоли за пощада.

На зазоряване я остави заедно със замъка под сигурното ръководство на Робърт Оксфордски.

Филип VI, крал на Франция, бе дал дума, че ще се срещне с Едуард на бойното поле. Досега кралят на Англия чакаше, готов и нетърпелив, да влезе в битка.

Но тогава се разчу, че Филип ненадейно се оттеглил в Париж. Съветниците предупредиха Едуард, че е по-добре да върне войските си в Хеннолт и да прекара там зимата.

Той реши да постъпи точно така, но никак не му се оставяше част от това, което бе завоювал. Затова, докато се подготвяше за пътуването, изпрати Робърт да доведе отново Леноре.

Беше прекарвал всяка нощ с нея, откакто бе дошъл в замъка. Бе я прегръщал и се бе наслаждавал на нейната младост, красота и гордост. Тя може би наистина беше магьосница, тъй като дори и сега той беше силно привързан към нея.

Реши да не среща погледа ѝ, затова впери очи в документа, който трябваше да прочете и подпише.

— Леноре д'Авил, имам намерение да те отведе в Англия. Оттам могат да започнат преговори с твоя роднина, краля на Франция, за освобождаването ти.

— Това е моят замък! Ти не можеш да ме отведеш в Англия!

Тръгна ядосана към него, но той я хвана здраво, за да ѝ напомни за силата си. Усмихна ѝ се.

— Ще помолиш ли за милост?

— А ще я получа ли?

Едуард поклати глава.

— Миледи, идваш в Лондон! Ще бъдеш настанена в Голямата кула.

Оставаше му още една нощ в замъка Авил. Дълго се занимава с делата си, след което отиде в господарската спалня. Беше късно, но тя стоеше все още пред огъня, изкъпана и гола, увита само в мека кожа, със свободно пусната на гърба коса. Едното ѝ рамо бе придобило бронзов оттенък от пламъците.

Не каза нищо, когато я вдигна, нито когато желанието му достигна върха си. Просто лежеше до него и той дори помисли, че е заспала. Тогава обаче му проговори:

— Пусни ме!

Едуард поклати глава.

— Не мога.

На зазоряване тя заспа. Съзерцава я дълго и разбра, че наистина е омагьосан. Но все пак беше крал. И трябваше да тръгне същия ден.

Зимата Едуард III се съюзи с фламандците, които бяха готови да се съобразяват с него, ако той седнеше на френския трон. Лилията на Франция бе изобразена на знамето му до лъвовете и това не се нравеше на крал Филип. Дори изпрати посланици, за да обяснят причината за недоволството си. Не виждаше нищо лошо в това Едуард, който му беше братовчед, да използва френския герб, но не и наравно с лъвовете, сякаш английският остров можеше да бъде така велик, както френската нация.

Едуард се върна в Англия. Кралица Филипа му роди още едно дете, което кръстиха Джон. Докато празнуваше щастливото събитие, той получи съобщение, че Робърт Оксфордски иска спешна среща с него. Сърцето му се сви, тъй като бе изпратил своя рицар в Лондон заедно с Леноре.

Добрят Робърт, верният Робърт! Беше почти толкова висок, колкото и Едуард. Силен и храбър. Вече минаваше шейсетте, но все още имаше прав като стрела гръбнак и нежна душа, въпреки бойното си майсторство.

Робърт първо поздрави краля по случай раждането на сина му, а след това рече:

— Макар аз със сигурност да съм единственият, разбрал за състоянието на графиня д'Авил, мнозина са наясно за специалния ви интерес към нея. Тъй като кралицата ви дари съвсем наскоро с такова чудесно момченце, тя няма да приеме радушно вестта за появата на кралско копеле. Освен това е добре да помислим за самата дама. Трябва да ви кажа, че аз се привързах силно към нея.

Едуард съзерцава безмълвно верния си служител в продължение на няколко дълги мига. Дори мисълта за момичето раздвижваше кръвта му. Почувства се и смешно щастлив, че то щеше да му роди дете. Каза си, че така щеше да си плати за предизвикателното поведение, което първоначално бе имала към него, защото детето щеше да ѝ напомня всеки ден до края на живота ѝ за английския крал.

Облегна се на стола си.

— Ще се погрижа графиня д'Авил да се омъжи веднага за някой благородник.

— За някой колкото дискретен и мил човек, умолявам ви! — настоя Робърт.

Едуард се усмихна.

— Най-милият и най-дискретният. Сега се готвя да тръгна отново да се бия със скъпия си братовчед Филип. Морска битка, при която ще имам отново нужда от теб, стари приятелю. Но първо ще уредим проблема с Леноре.

— Но за кого...

— За теб, стари приятелю. Ти ще се ожениш за дамата. Неотдавна почина граф Гаристон. Тъй като не остави наследници, дарявам на теб земята и титлите му. Замъкът Гаристон е един от най-древните в нашата страна, а старият граф беше хитър и богат и успя да го направи уютно място за живеене.

Робърт кимна.

— Ваше Величество, безкрайно съм ви благодарен. Но съм прекалено стар за такава млада булка.

— И по-стари са се женили за млади жени!

В действителност беше доволен от напредналата възраст на Робърт. Не му се искаше да си представи хубавицата с гарвановочерните коси с друг мъж и затова изборът му се стори много добър. Нямахше как да им попречи да бъдат заедно, но Леноре със

сигурност щеше да си спомня за него, докато лежи в обятията на своя съпруг.

Три дни по-късно графиня д'Авил бе омъжена без нейното знание или съгласие.

В кулата ѝ бе съобщено само, че е съпруга на някакъв английски барон. Тя зачака, докато Робърт Оксфордски се завърна при нея, смълчан и очевидно чувстващ се неловко.

— Боже мой, какво направи той с мен пък сега?

Робърт се изкашля.

— Омъжи ви за мен.

Поразиха го сълзите, които се появиха в очите ѝ. Коленичи пред нея, взе дланта ѝ в двете си ръце и се заизвинява.

— Скъпа миледи, от цялото си сърце съжалявам, че трябваше да изпитате мъката да бъдете свързана с един стар воин. Обичам ви неописуемо и ще бъда щастлив да съм ваш съпруг. Или баща... Както желаете вие.

Леноре постави свободната си ръка върху сребреещите му коси.

— Робърт, плача за земята, която няма да видя никога повече, за хората, които обичах, за стария замък, който бе мой дом толкова дълго време. С цялото си сърце ви уверявам, че не бих се омъжила с такава радост за никой друг в цялото кралство.

Рицарят се изправи.

— Ще ви отведа оттук преди раждането на детето. Кълна се, Леноре, ще обичам и ще браня бебето. От този момент то е мое. Ще се погрижа да ви оставя в безопасност, а после ще трябва да побързам да се присъединя отново към краля, защото той е готов за бой.

— Той ще прекара целия си живот в готовност за бой — промълви младата жена.

— Не го мразете толкова. Аз ще посветя живота си на усилието да компенсирам това, което стори той.

— Не го мразя! — прошепна тя.

Не каза нищо друго, но като я погледна в красивите очи, Робърт си даде сметка, че всъщност Леноре приличаше в голяма степен на краля. Беше също така готова да се бори до последно. И макар да се

съпротивляваше непрекъснато на Едуард, тя милееше за него по свой начин, така както той самият се бе влюбил до уши в нея.

— Ще направя всичко, което мога...

— Скъпи Робърт! Аз съм тази, която ще направи всичко, за да сте щастлив! Защото моето единствено желание вие не можете да изпълните.

— И то е?

— Да се върна у дома! — прошепна тя със страст и копнеж. — В Авил. Аз не мразя краля, но... — Докосна подутия си корем. — Бих искала тримата да имаме шанса да бъдем семейство.

— Ах, миледи! Аз служа на краля! — отвърна тъжно верният рицар. — Но все пак, ако кампанията му се увенчае с успех, той може би ще ми разреши да ви отведа у дома.

— Може би... — съгласи се Леноре и се усмихна с нежност.

Едуард се готвеше за бой с френската флота. Когато неприятелските кораби се раздвижиха, той реши, че е настъпил моментът за атака.

Англичаните влязоха в битката с търговски плавателни съдове, докато французите бяха екипирани с военни галери.

Макар сражението да се водеше по море, използваша се и стрели, и мечове, дори камъни.

Робърт Оксфордски се би храбро.

Същата нощ, докато войските на английския крал празнуваха победата си от първия ден, пристигна пратеник. Робърт беше станал баща на момиченце, здраво и прекрасно. Графиня Леноре го молеше да се пази и да се върне у дома, за да се грижи за нея и за детето.

Възрастният мъж бе обзет от щастие. Години наред бе живял сам. Сега най-последно си имаше семейство.

Следобед на следващия ден един опитващ се да се измъкне френски кораб изпрати дъжд от стрели.

Робърт беше пронизан. Хората му подгониха неприятеля. Едва когато плениха вражеската галера, Робърт позволи на лекаря да огледа стрелата в гърдата му, но вече знаеше истината.

Раната беше смъртоносна.

— Повикайте краля!

Не усещаше болка, само вцепенение, предвещаващо смърт.

— И свещеник, човече, повикай свещеник! — провикна се помощникът му. — И, за Бога, някой да намери по-бързо краля!

Мъжете се суетяха около верния рицар с насълзени очи. Пристигна свещеникът и му даде последно причастие.

— Мили Боже, но как ще я карам без теб, стари приятелю! — възкликна Едуард.

Умирацията прошепна нещо. Кралят се приведе по-близо, за да чуе.

— Обещай ми това на смъртното ми ложе! — молеше Робърт. — Дай на Леноре свободата да заведе... да заведе бебето у дома в Авил. Пред Бога, Едуард, те моля! — Гласът му се извиси. Намери дори сила да стисне ръката на краля. — Пази бебето... Стани му кръстник... изпрати го у дома с майка му...

Отпусна се в леглото, изтощен.

— Робърт, пази си силите...

— Едуард, обеща ми!

— Добре, човече, имаш обещанието ми! — извика почти грубо кралят. — А сега, бий се със сенките на смъртта така, както се би с моите врагове. Мили Боже, добрият ми стар приятел! Бори се...

Но очите на верния рицар се затвориха. Тялото му се отпусна. Смелият воин бе изгубил последната битка. Робърт Оксфордски беше мъртъв.

— Ваше Величество, да изпратим ли тялото му в Лондон на неговата вдовица?

Кралят вдигна стреснато поглед. Този, който бе задал така тържествено и тъжно въпроса, бе Ейдриън. Момчето често се бе сражавало рамо до рамо с Робърт и се бе възхищавало на неговото търпение, мъдрост и вяност.

— Да — промълви с тъга Едуард.

— Ваше Величество, да предам ли да се уреди ескорт за лейди Леноре д'Авил? — попита отново Ейдриън.

Кралят го погледна. На единайсет години, той бе висок и слаб. Очите му светеха златисто. Явно очакваше от него да изпълни обещанието си и Едуард бе наясно, че трябва да го направи дори само за да си запази верността на забележителния юноша.

— Да! — „Ех, Робърт, остана си благороден до последния дъх.“
Беше успял да го принуди да дари свободата на съпругата му. — Не! —
заяви миг по-късно той. — Първо искам да видя детето! Изпратете да
доведат графинята. Ще стана кръстник на бебето, както се заклев. И
тогава... тогава Леноре може да се върне в Авил — додаде уморено
Едуард. — Обградена от съветници от собствения ми двор, тя сигурно
ще поддържа замъка добре.

Леноре пристигна, когато дъщеричката ѝ беше само на няколко
месеца. Церемонията се състоя в една стара катедрала. Графинята,
цялата в траур, държеше бебето на ръце, а кралят, студен и скован, не я
изпускаше от очи. Кръстница беше францужойката Жанет д'Есте,
вдовица на английски рицар, която след това щеше да отпътува за
Авил заедно с Леноре.

Ритуалът бе подобаващо пищен. През цялото време кралят държа
малката си дъщеря на ръце. Тя имаше гарвановочерни коси, бузките ѝ
бяха закръглени и леко розови, а чертите деликатни. Имаше малка
розова устичка, право носленце, фини високи скули, мека като коприна
кожа.

А очите ѝ бяха изумрудени.

Детенцето лежеше неподвижно в ръцете му и го съзерцаваше
така, сякаш го предизвикваше и искаше да му каже, че ако беше малко
по-голямо, щеше да се съпротивлява и да настоява да я остави.

Леноре не го погледна нито веднъж по време на церемонията.
Беше ясно, че жалее искрено за Робърт. Беше бледа, слаба и все още
красива.

Тази нощ трябваше да отседне в имението Дувър на лорд
Хънтингтън. Едуард бе възнамерявал да не се доближава до нея, но
мрачните размисли през цялата вечер го убедиха, че няма да издържи.

Същата нощ един слуга покани младата жена да отиде сама в
крилото за гости. Въведоха я в спалня с голяма камина и маса, край
която с изопнати, мрачни черти седеше кралят.

Сърцето ѝ се изпълни със страх.

— Кралю на Англия! Знам, че сте обещали на съпруга ми да ми
позволите да се върна у дома. Вие не бихте нарушили дадения обет.

Кралят въздъхна дълбоко и се изправи, като прокара пръсти през косите си.

— Да, миледи, ще удържа думата си.

— Тогава...

— Повиках ви, защото трябваше да ви видя. Да чуя гласа ви.

— Разбирам — промълви Леноре, тъй като в този момент той тръгна към нея и тя усети, че коленете ѝ омекват. — Може би така стана по-добре, защото все още не съм имала възможност да ви поздравя с раждането на последния ви син.

— Ти си наистина вещица, която ме омайва нежно.

— Едуард, ще ми позволиш ли да замина?

— При едно условие!

— И то е?

Отдалечи се от нея, сплел пръсти зад гърба си.

— Ако някога с теб се случи нещо, грижете по детето да поема аз.

Леноре помълча, преди да попита:

— Защо?

— Тя е моя по право.

— Тя е твоя, но не по право.

— Може и да не ми повярваш, но по свой начин аз обичах майка

й.

— Ще си тръгна ли оттук, ако не дам подобно обещание? — В очите ѝ заблестяха сълзи.

— Ще си тръгнеш сутринта, ако вятърът го позволява.

Леноре въздъхна.

— Ще се подчиня на волята ви, милорд.

— Ще го направиш ли, Леноре? — попита я тихо той.

Беше се приближил отново. Толкова близко...

— Когато настъпи утрото, ще те освободя, кълна се! Но, за Бога, миледи, може никога вече да не се срещнем! — извика Едуард напрегнато и страстно.

Младата жена затвори за момент очи, опитвайки с усилие да си поеме въздух. А като ги отвори, срещна отново молещия поглед.

— Така да бъде тогава! — отвърна буйно тя.

И отново усети докосването му, дланите му върху ръцете си, устните му съвсем близко до своите.

— Ах, миледи, да можеше да не ме мразите толкова!
— Боже мили! Да можех да не ви мразя повече!
При тези думи се озова във въздуха, затворница на обятията му.

На сутринта задуха подходящ вятър.

И тя беше свободна. С детето на ръце, Леноре застана на една скала и се загледа към английските земи.

„Никога няма да се върна“ — помисли си тя и потръпна. Студът прониза тялото ѝ. „И няма да го видя повече!“

Ръцете ѝ затрепериха. Внезапно усети с абсолютна сигурност, че бебето, което държеше в обятията си, един ден ще се върне, защото, така както кралят бе удържал думата си, тя също щеше да изпълни даденото обещание.

— Миледи, мога ли да ви помогна?

Обърна се. Беше Ейдриън, шотландчето със златистите очи, което бе жалило така дълбоко за Робърт. Стоеше до нея, високо, силно и сериозно, несмущавано от студения вятър.

— Корабът ви е готов да отплава, миледи — рече тихо то.

— Добре, Ейдриън. Ще вземеш ли бебето? — попита тя, тъй като пътят надолу беше стръмен, а юношата бе много по-стабилен от нея.

Подаде му дъщеря си. Той я пое несръчно. Детенцето се разплака. Леноре се усмихна несъзнателно на старанието на Ейдриън.

— Ще се справиш ли?

— Разбира се! — отговори възмутен той.

Долу ѝ подаде обратно бебето.

— Доста е темпераментна!

— Страхувам се, че е така.

— Не прилича на баща си.

Леноре сведе очи. Опасяваше се, че дъщеря ѝ с всеки следващ ден заприличва все повече и повече на истинския си баща.

— Времето ще покаже.

— Вие го обичахте много... — промълви Ейдриън и тя видя колко му е мъчно за Робърт, — ... бащата на бебето...

Младата жена се усмихна.

— Наистина много.

И не лъжеше. Беше обичала Робърт с цялото си сърце. А, макар този факт да не ѝ беше никак приятен, обичаше и краля. Това бе и една от причините да иска така отчаяно да си замине.

— Ейдриън!

Целуна го припряно по бузата. Знаеше, че падането на Авил се дължи до голяма степен на неговата стратегия, но беше сигурна също така, че Едуард никога нямаше да се откаже, затова не винеше Ейдриън; а една обсада със сигурност щеше да вземе повече жертви.

Юношата се изчерви леко.

— Господ да ви праща попътен вятър, миледи.

— И на вас, владетелю Маклакълън! До нови срещи!

И отново почувства странен трепет. Те нямаше да се видят повече. Но Леноре имаше невероятно усещане за красивия млад Маклакълън. Струваше ѝ се, че животът им се е преплел в деня, в който бе паднал Авил.

Но... времето щеше да покаже.

ГЛАВА 2

Даниел обожаваше майка си. Тя имаше своя малък двор в Авил и с усмивка, с кимване или с високомерни думи държеше всичко под контрол.

Дори като дете Даниел разбираше, че домът на майка ѝ приютява както англичани, така и французи, а Леноре се разстройваше всеки път, когато се разчуеше дори за незначителни спречквания между двете страни. Слава Богу, Авил не беше въвличан в тях.

Сред многото посетители бяха и мъжете, както англичани, така и французи, които искаха ръката на майка ѝ. Един от тях, Роджър, граф Лаклупин, беше особено очарователен и момиченцето го обичаше много. Той ѝ носеше подаръци при всяко свое идване. Беше сигурна и че Леноре не е безразлична към него. Една нощ, при поредната визита на Роджър, тя отиде в спалнята на майка си, пропъзля в леглото ѝ и попита:

— Майко, защо не се омъжиш за Роджър?

Младата жена се усмихна.

— Още не ми е поискал ръката.

— А ако го направи, ще се омъжиш ли за него?

Леноре мълча дълго, преди да отговори:

— Не знам...

— Защо?

— Не мисля, че желая да се омъжвам отново. Поради много причини. Ще ти е трудно да ги разбереш.

Доктор Кутен, който бе учил в прекрасния Болонски университет, имаше голяма къща в Авил и ѝ беше учител. Той твърдеше, че имала невероятен ум. Следователно щеше да разбере.

— Трябва да се подчиняваш на краля на Франция, нали?

— Любов моя, този, на когото най-напред би трябвало да се подчиня, е кралят на Англия. Той завзе замъка и аз се върнах единствено благодарение на неговото разрешение. По право за тези земи дължим верността си на Филип, моя братовчед, но Едуард Английски твърди също, че е крал и на Франция. Той всъщност държи

бъдещето на всички ни в свои ръце. Освен това ти е кръстник. Баща ти му служи вярно и дълго. Той може да нареди каквото реши.

— Кралят на Англия може да те накара да направиш нещо, което не искаш?

Светът на Даниел се ограничаваше с имението на Леноре, където нейната дума бе закон.

Младата жена се засмя, но смехът ѝ прозвуча странно. Разроши косите на дъщеря си.

— Сладка моя, повярвай ми, кралете имат властта да карат хората да правят каквото те поискат.

— Но ти не трябва да позволяваш на краля да те кара да правиш нещо, което не желаш!

— Ах... Никога не се предавай! — заяви Леноре все така странно. — Не моли за пощада!

— Никога не се предавай! — съгласи се момичето. — Не моли за пощада!

— Ех, Дани, обична моя! Уви, понякога дори да не се предадем, пак можем да загубим, а понякога пощадата идва, без да е молено за нея. Мъжете правят каквото са решили и често умът е единственото, което имаме срещу тях, но не винаги е достатъчен.

— Моля?

— Нещо се разбъбрих! — разсмя се младата жена.

— Баща ми карал ли те е да вършиш неща, които не си искала?

Леноре се поколеба, след това хвана брадичката и в дланите си.

— Робърт Оксфордски беше един от най-фините рицари, живели някога на Земята.

— Обичали сте баща ми много, така ли, миледи?

Младата жена се поколеба няколко секунди. Когато заговори, гласът ѝ прозвуча дрезгаво, подобно на задушен шепот:

— Да, аз се влюбих в... баща ти. Край на въпросите! Лягай си, скъпа!

Пусна дъщеря си на пода и я целуна по челото.

— Върви! Стана късно. Повикай Монтейн, тя ще те сложи в леглото.

Монтейн бе най-малката дъщеря на един рицар, убит в битка с англичаните. Леноре бе казала на Даниел, че армията на Едуард е опустошила всеки френски град, до който се е добрала. Тя мразеше

англичаните, а детето нямаше как да не се съгласи, че те наистина бяха извършили невероятни жестокости спрямо французите.

Сега както изглеждаше английският крал — който мислеше, че Авил му дължи вяност — пречеше на майка ѝ да се омъжи за Роджър. Значи кралят беше чудовище. Момиченцето осъзна, че го ненавижда. Е, мразеше и историята на своите родители. Едуард III се бил разгневил на майка ѝ, задето не му предала крепостта, и я похитил и отвел в Англия, но всичко завършило добре, тъй като нейният ескорт, Робърт Оксфордски, се бил влюбил лудо в нея и тя — в него. Той бил добър англичанин, така че Даниел трябваше да допусне, макар и неохотно, съществуването и на още двама-трима като него. По трагично стечение на обстоятелствата баща ѝ бил убит непосредствено след нейното раждане. Беше убедена, че майка ѝ все още жали за него, защото непрекъснато поръчваша меси за успокоение на душата му. Момиченцето бе гордо с убеждението си, че той е бил най-храбрият и умел рицар, макар и англичанин. Беше ѝ оставил обширни владения в Англия, където тя беше графиня, така както майка ѝ бе графиня на Авил. Робърт Оксфордски е бил велик човек. Беше ѝ приятно при мисълта, че очевидно всички в имението споделяха това мнение — както французите, така и англичаните.

Когато беше на път да избухне, а това се случваше, даже според нея самата, доста често, опитваше да мисли за Робърт Оксфордски, който винаги е давал пример със своето спокойствие. Подражавайки му — бе чула, че той обичал да учи — Даниел работеше здраво със своите учители. Дните ѝ бяха изпълнени с уроци. Пееше, яздеше, свиреше на лютня. Учеше се и да чете. Леноре вярваше, че мъжете благоденстват много повече от жените, тъй като имат възможност да тренират ума си. „Никога няма да съжالياваш, че знаеш да четеш!“ — увери веднъж тя дъщеря си. И така, момичето започна да учи още по-настойчиво, за да достави удоволствие на майка си. Искаше да усвои латински, испански, френски, фламандски и английски, но никой не смяташе, че едно дете трябва да се обучава наведнъж на всички езици. Доктор Кутен я запознаваше с философията и медицината на древния свят. Майка ѝ пък притежаваше огромен опит с билките и различните лекове.

Даниел се научи да язди майсторски. Когато навърши десет години, настоя, че вече е прекалено голяма за пони и има нужда от

хубав кон. Дадоха ѝ една много специална кобила, дар от далечния братовчед на майка ѝ — Филип, крал на Франция.

Той пристигна в Авил с големи церемонии. Показа се поразителен човек, въпреки че ѝ се стори стар. Появи се заобиколен от всевъзможни васали и всички в замъка, включително и англичаните, се впуснаха лудо в подготовка за посрещането.

Монтейн помагаше на Даниел да си сложи фината копринена долна риза и оброчената с кожа туника с цвят на слонова кост. Дори чорапите ѝ бяха копринени през този ден, а косата ѝ беше украсена с цветя. Преди да влезе в голямата зала, където я бяха повикали, тя поспря за момент, а щом прекрачи прага, се усмихна до уши в отговор на елегантната усмивка на краля от династията Валоа.

— О, братовчедке! Това дете може да надмине дори вашата несравнима хубост — заяви той.

— Благодаря ви, милорд — отвърна тихо Леноре.

Филип се приближи до момичето и обхвана главата му между дланите си. После се наведе.

— Ако някога имаш нужда от мен, малка братовчедке, помни, че е достатъчно само да ме призовеш!

Даниел кимна, без да знае какво да отговори за първи път в живота си, щастлива от вниманието на великия човек.

— Донесъл съм ти нещо — продължи той. — Една кобила. Достатъчно голяма за момичето, което бърза да порасне и да се превърне в жена. Отиди да я видиш.

Леноре се спусна стремително към краля, прегърна го и го целуна по бузата, която проява на привързаност му достави видимо удоволствие.

— Хайде! Името ѝ е Звезда. Двете ще се разбирате много добре, сигурен съм.

Даниел изхвърча към конюшнията. Кобилата беше едра и красива, със звезда на челото. До нея веднага застана един коняр. Момичето потупа животното по носа. Щом се появи Монтейн, за да ѝ каже, че вече е късно, Даниел настоя да отиде да благодари на краля.

Когато понечи да влезе в залата, си даде сметка, че майка ѝ и Филип обсъждат нещо сериозно. Говореше кралят, а Леноре крачеше нервно.

— Той нарушава всички споразумения, тръгва отново срещу мен и е твърдо решен да бъде признат за крал на Франция! — казваше Филип, силно развълнуван. — В момента се готвим за война. Той никога няма да превземе Париж, кълна се! Ще го победи и ще го принудя да се оттегли в най-далечните краища на собствените си имения! Само ако се беше съгласила да се омъжиш за Роджър! Или да ми беше позволила да стодя детето с някой френски благородник! Някой, който ще ми стане силен съюзник срещу проклетия ми братовчед!

— Филип! Веднъж вече опитах да се боря срещу него. Тогава ти осигурих доста време!

— Аз съм крал на Франция! — изрева гостът. — И твой роднина. Аз ще наредя за кого да се омъжиш! Както и на момичето!

— Можеш да нареждаш каквото си искаш, но ако не снижиш гласа си, войната ще избухне още тук и сега. Това място е пълно с верни на Едуард мъже, гасконци и англичани! Ще изгубиш, ако се наложи да се биеш. Трябва да бъдеш предпазлив!

— Не съм убеден, че това има значение! — заяви ядосано Филип. — Зад гърба ми стои цяла армия!

Леноре въздъхна дълбоко.

— Филип, моля те! Поставяш ме в опасност. Дай ми възможност да го обмисля!

— Трябва да вървя, но ще се върна, преди да ме е атакувал! Леноре, досега дъщеря ти трябваше да е стодена! Защо се колебаеш?

— Не съм намерила подходящия мъж, който да задоволи мен самата, Господ и двама враждуващи крале!

— Единият от нас в най-скоро време ще поеме тази работа в свои ръце!

— Филип! Моля те...

— Леноре, тази нощ те напускам! — Даниел все още се криеше зад вратата, когато кралят целуна майка й по бузите. — Задължен съм ти за тогава. Ти ми купи време срещу онова зло копеле! Но не забравяй — аз съм кралят на Франция!

Обърна се, за да излезе. Хората от свитата скочиха, готови да го последват. За малко не се блъсна в момичето, застанало пред вратата. Докосна нежно бузката му.

— Благодаря ви за коня!

— Грижи се много за нея! — Направи пауза, докато я оглеждаше.
— Боже мой, ама ти си истинска малка красавица!
И отмина. После потегли сред голяма глъчка.

Даниел не искаше майка ѝ да види, че все още не си е легнала, затова побърза да се пъхне под завивките и зачака. Леноре винаги идваше, за да се увери, че всичко е наред. Но тази вечер не се появи. Извън замъка върлуваше някаква треска — от нея вече бяха умрели един ковач, едно момченце и една старица. През тази нощ болестта се прокрадна и в замъка. Детето задряма, но по някое време се събуди от забързани стъпки и викове.

Измъкна се от леглото. Монтейн не беше в съседната стая. Даниел излезе в коридора и видя, че слугите се щурат напред-назад из покоите на майка ѝ. Хукна натам и спря на вратата. Беше стояла на същото място само преди няколко часа, докато Леноре разговаряше с френския крал пред камината. Сега младата жена лежеше в масивното си легло, с разпилени по възглавницата черни коси и пепеляво лице.

Момичето изпищя и се втурна към нея.

— Детето! — извика някой.

Но тя изблъска всички ръце, които опитаха да ѝ препречат пътя, приближи се до леглото и се покатери на него.

— Даниел, дръпни се оттам! — изкомандва някой. Даде си сметка, че е отец Джайлс, приятел и изповедник на майка ѝ.

Доктор Кутен също беше там и стоеше замислен на няколко крачки от леглото.

— Майко!

Красивите очи на Леноре се отвориха. Опита да достигне ръката ѝ, но не успя. Даниел я хвана.

— Майко!

— Обич моя! — успя да прошепне с мъка Леноре.

Очите ѝ започнаха да се затварят отново.

— Леноре, пази си силите! — промълви умолително Жанет.

Даниел впери поглед в доктор Кутен.

— Нищо повече не може да се направи — рече той.

Детето погледна свещеника.

— Леноре умира! — промълви той. — Оставете детето да поговори с нея. Това е всичко, което им е останало.

Умира? Нейната майка? Не! Не! Не можеше да е истина!

— Майко! — Легна и я прегърна с всички сили, сякаш със слабото си телце можеше да я задържи сред живите.

Леноре зашепна.

— Да, майко, да! — промълви Даниел и се приближи още повече до устните ѝ. — Моли ме за всичко, за каквото и да е...

— Кралят... Трябва да почиташ краля... Отнасяй се добре с него... Ти не знаеш... Той ще се погрижи за теб. Даниел, чуваш ли ме?

— Да, майко! Да, но...

— Почитай го. Пази го.

— Майко, кълна се, че ще го направя. Но не говори повече! Почивай си. Ти няма да умреш...

Не довърши мисълта си. Леноре мълчеше. Тялото, което бе горяло само допреди миг, сега като че ли бе изгаснало.

— Трябва да излезеш оттук, Даниел — обади се отец Джайлс. — Монтейн, отведи младата си господарка. Тя не бива да стои повече на това пълно със зараза място!

Монтейн се приближи към хълцащото момиче.

— Не, не мога да я оставя! — извика Даниел.

— Дете, тя вече ни напусна! — рече мило свещеникът.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Опита да се вкопчи в тялото на майка си, но Монтейн и Жанет я издърпаха. В това време отец Джайлс започна да дава нареждания на прислугата.

Даниел си мислеше, че няма да надживее болката и мъката. Плака до пълно изтощение, после се унесе.

На сутринта вече не бе в състояние да жалее, тъй като треската повали и нея.

Чумата върлуваше и хората в Авил капеха като мухи — бедни и богати, селяни и благородници. Половината от обитателите на замъка се разболяха.

И половина от тези, които се разболяха, умряха.

Даниел изплуваше от мрака и потъваше отново в него дни наред, понякога със съзнанието, че е изгубила майка си, друг път — че тя самата е близо до смъртта, което изобщо не я вълнуваше. На шестия

ден гнойните мехури по тялото ѝ се спухаха. Температурата започна да спада. Очевидно щеше да живее.

Когато една сутрин най-после дойде в съзнание, научи, че въпреки вилнеещата наоколо чума, красивата и обичана Леноре д'Авил е била погребана с нужните грижи и церемонии.

Отец Джайлс бе изчакал края на службата с последни сили. И той бе умрял от треската.

Загубата на майка ѝ бе истинска трагедия. Дни наред Даниел, все още твърде слаба, лежа в леглото с единственото желание да отиде на небето при двамата си родители.

Жанет ѝ обясни, че е грях да искаш да умреш. Говореше ѝ, че тя е графиня и трябва да се научи да приема твърдо Божията воля, че винаги е била толкова мъдра и зряла и сега се налага отново да бъде именно такава.

Даниел обаче не искаше да бъде нито мъдра, нито зряла, и не разбираше защо да приема всичко от Господ, но беше прекалено безутешна, за да спори с Жанет.

Минаха няколко седмици. Детето започна да възвръща силите си. Мъртвите бяха погребани. Чумата бе свършила зловещата си работа и бе отминала нататък.

Даниел започна да си дава сметка, че обитателите на замъка заговарят отново за битки — изглежда англичаните за кой ли път бяха готови да водят война. Тя обаче все още не се бе възстановила достатъчно, за да се вълнува от тези неща.

Но една сутрин се събуди и видя до леглото си Монтейн с обляно от сълзи лице да нарежда вещите ѝ в сандъци. Надигна се и поиска да разбере какво става.

— Графиньо, отиваме при краля!

— Краля?

Прехапа устна, защото си спомни даденото на Леноре обещание да го почита.

— Както изглежда във връзка с това съществуват всевъзможни правни документи — въздъхна Монтейн. — Майка ви явно се е договорила той да се грижи за вас в случай на... нейната смърт!

— Защо трябва да ходим при него? Филип може да се грижи за мен и тук...

— Не е Филип този, който ще се грижи за вас! Майка ви е определила за ваш настойник кръстника ви, краля на Англия. Дани, баща ви е английски лорд, знаете го много добре. Чували сте безброй пъти историите за него и сама сте ги преразказвали. И кралят се е възхищавал от сърце на Робърт Оксфордски. Но, Боже мой, как се стече така животът ми! Двете с лейди Жанет оставаме ваши придворни. Кралят на Англия ни кани в своя двор, като в същото време подготвя атака срещу французите!

Най-сетне Даниел се пробуди напълно от апатията и мъката. Плъзна се от леглото, спусна се към Монтейн и я прегърна.

— Няма да се подчиним на тази оскърбителна покана! Няма да отидем при него! Няма...

— О, Даниел! — промълви вярната компаньонка и се отпусна на един стол, притискайки я към гърдите си. — Как така няма да се подчиним! Предстои ужасна война и ако опитаме да избягаме, ще стане още по-лошо. Едуард разполага с големи сили в Гаскония. Ще има жестоки битки. И смърт. Простете, но той ви е настойник и има право върху живота ви. Кралят държи бъдещето ви в свои ръце. Не трябва да го гневите! Допуснах грешка, като ви внуших собствените си чувства.

Монтейн не бъркаше — Едуард беше истинско чудовище, което си въобразяваше, че има правото да претендира за френския престол. Всички, даже малките деца, го знаеха.

— Трябва да го почиташ!

— Никога!

— Шшшт! — Девойката притисна пръст до устните ѝ. — Тук, в замъка, има негови хора. Ще навлечеш големи неприятности и на двете ни!

— Но кралят на Франция съвсем неотдавна беше тук!

— Само за да посети своята братовчедка.

— Той никога няма да ме види капитулирала! — увери я Даниел. — И съм убедена, че можем да избягаме...

— И какво ще правим после? — попита ужасена Монтейн. — Ще умрем от глад по пътищата. Вие не разбирате! Едуард за пореден път е събрал внушителни сили срещу Филип. Отново е на френския бряг и плячкосва.

— Ако се бие с Филип, ние би трябвало да отидем при него!

— Повярвайте ми, миледи, Филип не може да ви помогне сега. Той няма войска тук, а и ще бъде зает с подготовката на предстоящия си сблъсък с Едуард.

Малката графиня мълчеше упорито и наблюдаваше как Монтейн събира дрехите ѝ с усещането, че не е в състояние да помръдне. Плачеше ѝ се, но толкова беше плакала заради майка си, че не ѝ бяха останали сълзи.

„Никога няма да почитам англичанина!“ — закле се в себе си тя.

И си спомни за дадения обет на смъртното ложе на Леноре да почита друг крал.

Някой ден щеше да го направи. Сега можеше и да я принудят да отиде при Едуард, но никога нямаше да забрави обещанието, което бе дала на майка си. Свещен обет. Щеше да остане вярна на династията Валоа, въпреки че сега я отвличаше чудовището с мания за величие.

Едуард не бе виждал дъщеря си от деня, в който графинята бе отплавала. Оттогава не бе виждал и самата Леноре д'Авил.

Въпреки това смъртта ѝ го бе покрусила, макар че не бе готов да го признае дори пред самия себе си. Беше съвсем естествено да поръча множество меси за успокоението на душата ѝ — в крайна сметка тя бе вдовицата на Робърт Оксфордски, най-скъпия му приятел и васал. Нямаше обаче на кого да признае, че с Леноре бе загинала и част от самия него. Макар с годините Филипа да бе продължавала да се доказва като най-добрата кралица, той не бе успял да забрави жената, която го бе омагьосвала и предизвиквала до самия си край.

Мислите му обаче по необходимост бяха заети най-вече с войските, които бе докарал на тези брегове, и с планове и стратегии за битки.

Затова почти бе забравил, че е изпратил да доведат Даниел, когато дочу стъпки в залата на имението, което бе завзел, а след това и покашлянето на иконома.

Тутакси вдигна поглед и думите замръзнаха на устните му.

Потрепери целия. Някога си бе мислил, че това дете ще принуди Леноре д'Авил да се сеща всеки ден за краля на Англия, да се разкайва за своето предизвикателство и да си спомня за нощите, които бяха прекарвали заедно. Гордостта му бе искала да стане така.

Уви! Сега самият той щеше да се разкайва за невъздържаността си.

Той щеше да бъде този, който никога нямаше да забрави.

Изумруденозелените очи блестяха на деликатното, безупречно оформено лице на красавицата, която гледаше своя кръстник. Пуснатите свободно на гърба коси бяха лъскави и черни, по-черни от гарваново крило. Усмивката, с която дари лейди Жанет, приближила се до нея, за да я подсети да пристъпи и да се поклони на краля, приличаше на слънчев лъч, толкова сладка и изкусителна.

— Ела при мен, дете!

Даниел вирна високо брадичка, а зелените ѝ очи го огледаха предизвикателно.

— Хайде, дете — повтори той, започвайки да губи търпение. За момент беше забравил войната, но не и че е крал. — Приблужи се!

— Вече съм тук, милорд! — отговори спокойно тя.

— Ела по-близо.

Даниел д'Авил направи малка стъпчица към него. „Истинско копие на майка си“ — помисли си Едуард.

Изправи се и се обърна към двете дами, които я придружаваха.

— На вас бе поверена тази млада наследница и вие сте се справили плачевно, лейди Жанет. За Бога, това е нетърпимо! Ще трябва да ви сменя...

— Не! — извика внезапно момичето, втурна се към него и се свлече на колене. — Ваше Величество, смирено ви приветствам! — додаде тя точно както я бяха научили.

В изумрудения ѝ поглед обаче нямаше и сянка на смирение. После се изправи.

— Не винете моите дами. Те се постараха много. Но никой, кралю на Англия, не е в състояние да командва човешкото сърце и душа.

Едуард я изгледа невярващо. Значи на момиченцето не му липсваше воля. То обаче притежаваше и съчувствие.

Но нито едно от неговите деца — признати или не — нямаше да си позволи да го предизвиква дълго.

— Ти — заяви предупредително той, като насочи показалеца си към гърдите ѝ, — си моя повереница, млада миледи. И ще се научиш

да правиш това, което ти заповядвам аз като твой настойник и крал. Предполагам, че ме разбираш добре.

— Дори много добре.

Изглежда го обвинително и Едуард си помисли: „*Боже мой, тя е като Леноре, все едно че е слязла от небето, за да си отмъсти.*“

— Ще те накарам да ме почиташ, момиче!

Даниел не отговори, но Монтейн пристъпи напред.

— Трябва да помолиш краля за милост... заради всички ни!

Даниел се усмихна, без да отделя очи от Едуард.

— Ако той е толкова велик крал, няма как да не е и милостив. Аз не моля за милост, миледи.

Едуард се разгневи.

— Вече обитавате моя двор, млада миледи. И ако ми създавате прекалено много затруднения, ще бъдете бита.

Тя го съзерцаваше със зле прикрит гняв, когато в залата внезапно влезе Филипа. Съпругата отново по собствена воля бе последвала краля в поредната битка. Погледна го и вдигна вежди, щом видя, че е ядосан. После се усмихна на момичето.

— А, ето я значи дъщерята на Робърт? Най-сетне!

И с майчинска нежност направи това, което Едуард не се бе осмелил да стори — прегърна я.

— О, колко си красива! Майка ти трябва да е била голяма хубавица. Не се тревожи — ще бъдеш в безопасност с нас, докато пораснеш и се омъжиш.

Когато двете излязоха, кралят си помисли, че в крайна сметка Леноре е имала последната дума, защото тяхното дете бе предопределено да не му дава мира до края на дните му.

— Навън! — изкомандва той дамите на Даниел и двете побързаха да се подчинят.

После крачи напред-назад няколко минути. Усещаше как гневът обгръща раменете му като пелерина. Не обичаше да губи... особено от собствените си деца.

— Ти! Малка вещице! — прошепна той към празното пространство. — Ти ще се научиш да ми се подчиняваш!

Почувства нова тръпка по гръбнака. А ако след време това момиченце с изумрудени очи, негово собствено творение, го застави

него, краля, да моли за милост? Не! Нямахе да го допусне. След време сигурно щеше да има друг мъж, който да се справи с нея. Всъщност...

Осъзна, че сега разполага с важна пионка в политическата игра.

Щеше да има нужда от рицар с несравнима смелост и несломима воля. Мъж, на когото можеше да повери обширни земи както в Англия, така и във Франция.

Започна да мисли като крал. Даниел беше невероятно богата с имението Гаристън и с прекрасния замък в Авил, които се намираха на стратегически във военно отношение места. Полята само на Гаристън можеха да изхранят цяла армия; от именията на малката графиня можеха да се мобилизират хиляди мъже.

Наистина беше едва на десет години, но колко често сгодяваха дори бебета. Само след няколко години, които щяха да изминат неусетно, щеше да става за женитба, а съпругът ѝ несъмнено щеше да се нуждае от всичката сила и мъжество на света. Беше длъжен да внимава. Даниел не трябваше да бъде омъжена като негово дете, а като кралска повереница. Трябваше му достатъчно силен сам по себе си човек.

Човек със стоманена воля.

Човек, който не познава значението на думата „*предавам се*“.

ГЛАВА 3

25 август, 1346

Креси

— Принцът е повален! Мили Боже, Едуард! Уелският принц е повален!

Ейдриън се биеше само на няколко крачки от своя господар и приятел Едуард, най-големия син на Едуард III. Извъртя се и се стрелна по окървавеното бойно поле.

Битката бе продължила дълго.

Англичаните бяха слезли от корабите на югоизток от Шербург при Сейнт Вааст ла Хог след устремно пресичане на Ламанша. Бяха им необходими обаче шест дни, за да се прегрупират и да потеглят към Париж през Шербург. Щом стъпи на суша, кралската армия се раздели на три. Едуард, Уелският принц — който бе посветен в рицарство от баща си при стъпването на твърда земя — застана начело на авангарда, кралят оглави централната линия, а командването на ариергарда бе поверено на граф Нортхамптън.

Англичаните безмислостно рушаха, грабеха, плякосваха и пленяваха благородници, за да ги пускат след това срещу откуп. Филип бе взел величествения боен флаг на Франция от почетното му място в абатството Сен Дьони и бе призовал своите рицари и васали да изпълнят дълга си, като защитят страната от наглите нашественици.

В един момент френските и английски войски се движеха успоредно; единственото, което ги делеше, бе Сена. После Филип се измъкна и замина за Париж. Англичаните продължиха на север, тъй като Едуард бе решил твърдо да се срещне с фламандските си съюзници.

Преходът бе изнурителен — изминаваха по шестнайсет мили дневно, въпреки стремителните атаки на френските патриоти. Когато приближиха съвсем фламандските си съюзници, непрекъснато нарастващата френска армия започна да оказва още по-силен натиск.

Английският крал търсеше упорито брод и най-сетне откри по-плитко място. Щом прекосиха реката, последва нов сблъсък с неприятеля, в който французите понесоха тежки загуби и се оттеглиха.

В продължение на изпълнени с напрежение часове англичаните очакваха подновена атака. Филип обаче поведе войските си обратно към Абвил и прекара там нощта срещу 25 август.

Още от зазоряване англичаните не изпускаха от поглед околностите. Без да се отделя от принц Едуард, Ейдриън слушаше стратегическия план. Гората на Креси щеше да подsigури задната им линия. Трите дивизии трябваше да се строят по хълма. Село Вадикур щеше да пази левия фланг.

Французите и техните съюзници ги превъзхождаха значително по брой, но англичаните имаха много добри пълководци, бяха изключително дисциплинирани и използваха някои тактики, които бяха научили при своите поражения. Най-отпред изкопаха дълбоки дупки, които да хванат в капан невнимателните. Шотландският крал Робърт Брус ги беше използвал при победата си при Банокбърн. Огромни очаквания възлагаха и на стрелците; според плана атакуващите неприятели трябваше да бъдат засипани със стрели и в объркването си да изпадат в траповете, преди да се стигне до ръкопашен бой.

Първи по плана на французите се включваха високоуважаваните генуезки арбалети. Точно в този момент обаче заваля. Те наистина бяха опитни бойци, но редиците им се разклатиха, когато англичаните ги засипаха със смъртоносна градушка от стрели. Подкрепления се втурнаха напред, докато генуезците опитваха да се оттеглят или да заредят, отново тежкото си оръжие.

Стана така, че френските коне разбиваха черепите на собствените си съюзници в настъпилото объркване и хаос.

Все пак част от войската успя да си пробие път напред и да тръгне нагоре по възвишението. Ейдриън се биеше здраво и неукротимо, впрегнал всичките си умения и сили. Ризницата му тежеше, но бе свикнал с нея. Тя беше дело на един от най-добрите майстори на брони — лично кралят се беше погрижил да бъде предпазван от най-сигурното. Металните брънки и плочки отбиваха ударите от жизнено важните части на тялото. Стоманените върхове на металните ръкавици осигуряваха допълнително оръжие, в случай че

мечът бъде избит от ръцете му. Шлемът пазеше черепа, забралото — лицето... и понякога му пречеше да вижда добре. Днес обаче тренировките му свършиха много хубава работа дори срещу по-зрелите мъже с по-яки гърди и рамене.

Битката беше ожесточена и младежът се молеше силите да не му изневерят. Противниците се изправяха един след друг срещу него, а той вдигаше оръжието и разсичаше здраво въздуха, търсейки слабите им места. Тъкмо насочваше меча срещу един французин със забрало във формата на мечешка глава, когато се чу вик, че принц Едуард е повален. Маклакълън се спусна натам.

Рицарите от вражеския лагер, разбрали, че принцът е в опасност, също се втурнаха с намерението да се възползват от ситуацията. Знаменосците на Едуард му помогнаха да се изправи на крака, а Ейдриън побърза да покрие празното място край него, справяйки се с френските рицари, които се трупаха като мухи на мед.

Познаваше собствената си сила. Беше по-висок може би с един-два сантиметра от принца и макар постоянните тренировки да бяха развили мускулите му и да бяха направили раменете му масивни, беше научен да се движи пълноценно и леко. Вдигаше меча отново и отново, но от погледа му не убягваше, че прииждат все нови и нови. Падна на едно коляно, повален от удара, който му нанесе някакъв конник, но пълноценно се изправи и се извъртя с такава скорост, че противникът му не успя да се отдръпне. Ударът попадна на незащитено място. Французинът рухна, конят му изцвили и се понесе през покритото с кървава кал бойно поле.

Погълнат от разгорещената битка, Маклакълън си даде твърде късно сметка, че се е отдалечил от своите. Очевидно бе осъществил прекалено успешно намерението си да отблъсне схватката от принца. Неприятелите обаче прииждаха. Силите му се изчерпваха и ставаше ясно, че трябва да използва ума си, да наблюдава всеки един от противниците си и да го преценява. Не можеше да си позволи напразни удари, защото съвсем скоро щеше да се изтощи напълно. Свали нападащия го конник с кама, приведе се, за да избегне удара на друг и видя как ездачът се сгромоляса на земята. Справи се с още двама — единия забеляза с периферното си зрение и завъртя ръката с меча, за да го събори, след което улучи другия право в слабините.

И двамата се строполиха.

Но на мястото на повалените незабавно изникваха нови. И когато този път вдигна поглед, видя пред себе си десетина тежковъоръжени французи, готови за атака.

— Предай се, човече!

— Хвърли меча!

— Направи го с чест сега и ще те отведем цял оттук!

— Продължиш ли да се биеш, ще те разсечем от гърлото до чатала!

— Предай се, в името на Бога или Сатаната!

В името на Бога или Сатаната, никога нямаше да направи такова нещо.

Помнеше думите на баща си: „Никога не се предавай!“

Само смъртта би била капитулация.

Усмихна се под забралото на шлема. Поклати бавно глава. Това може би беше лудост, но бе убеден, че независимо дали щеше да се бие, или да се предаде, те щяха да го разсекат — от гърлото до чатала. Беше свалил прекалено много от техните хора, за да се надява на милост.

— Господа, аз не се предавам! — отвърна той и с див шотландски боен вик се втурна напред. Изненада ги, тъй като вместо да заеме отбранителна позиция, бе предпочел да нападне.

Смъртта наистина щеше да го накара в крайна сметка да се предаде, след като трябваше да се бие с толкова воители наведнъж, но ненадейно се появи помощ. Двайсетина английски рицари, предвождани от краля, се включиха в схватката. Десетината французи побягнаха.

Така битката приключи. Армията на Филип беше атакувала поне петнайсет пъти и неизменно беше отблъсквана с огромни загуби.

Крал Едуард слезе от белия кон, с който бе повел хората си тази сутрин, и се отправи с бърза крачка към Ейдриън. Рязко свали забралото си и златистите му коси блеснаха на слънцето. Спря и огледа трупове.

— Шотландецо, свършил си добра работа. Изключително добра!

Младежът се сепна, когато Едуард внезапно измъкна меча си.

— Коленичи! — изкомандва той.

— Ваше Величество...

Но в този момент принц Едуард се озова до баща си и се провикна с дълбокия си глас:

— Ейдриън, добри ми приятелю, баща ми възнамерява да те посвети в рицарско звание тук и сега!

Все още смаян, младият мъж се отпусна на колене. Осъзнаваше смътно думите на краля и докосването на меча върху раменете си.

После се изправи, поразен повече от този неочакван обрат на събитията, отколкото от което и да било преживяване по време на битката.

Думите на баща му се бяха оказали верни. Беше получил рицарско звание на бойното поле. Обзе го старата мъка, потискана дълго време. Искаше му се Карлин, владетелят Маклакълън, да бе доживял този ден.

„Татко, не ме оставяй да ти изменя никога!“

Последваха приветствени викове. Понесоха го на ръце. Кралят обяви, че битката е приключила за деня, но французите не са се отказали. Кръвопролитията щяха да продължат и на следващия ден.

На сутринта неприятелят атакува отново, но следобед Филип бе окончателно разгромен. Повече от четири хиляди френски рицари и благородници лежаха мъртви на бойното поле в Креси.

Рицари и благородници...

Никой не си правеше труда да брое труповете на побитковените воители, селяните и свободните граждани с техните пики и тояги.

Последваха грандиозни тържества. На следващия ден бе отслужена заупокойна меса, след което Едуард, твърдо решил да превземе Кале, се приготви за поход.

Но преди армията да потегли, той призова Ейдриън.

Беше го призовавал неведнъж през годините.

Когато Дейвид II се бе върнал на престола на Шотландия, кралят, който подкрепяше Бейлиол, бе съобщил безстрастно вестта на Маклакълън.

— Ти се оказа безценна придобивка, млади владетелю. Висок си като представител на Плантагенетите, придоби достойни за уважение умения и знания. Спечели толкова победи.

— Ваше Величество, както добре знаете, нямах друг избор, освен да ги спечеля. И ризницата, и въоръжението ми струват скъпо.

— Така е. А именията ти не носят достатъчно. Разбирам. Турнирите са подходящи за младите мъже. Трябва да продължаваш да ги печелиш. Това, което искам да кажа, е, че нямам право да ти преча да служиш на Дейвид. Но бих предпочел да останеш и да служиш на мен. Усилията ти ще бъдат възнаградени скоро.

Ейдриън, който се бе сприятелил с Едуард, се престори, че размишлява задълбочено.

— Ще остана, ако ми бъдат обещани две неща.

— Искаш обещания от един крал?

— Да, Ваше Величество.

— И какви са те?

— Първо — никога да не искате от мен да се бия срещу шотландците.

— Добре, момче, няма да искам това от теб.

— И второ — да не взимате десятък от моите имения, когато се биете в пограничните райони!

Развеселен, Едуард бе обещал да изпълни и двете му желаня. Сега, когато щеше да се изправи отново срещу него, Ейдриън се запита какво ли бе намерението на краля този път. Беше го посветил в рицарство на бойното поле. Беше му дал скъпи коне.

Какво смяташе още да прави?

Едуард тъкмо се съвещаваше с графа на Оксфорд, но тутакси го освободи. На излизане, графът кимна на Маклакълън. И двамата се бяха били рамо до рамо с Уелския принц. Затова младият мъж се бе изненадал, че според английските благородници той сам бил спасил живота на принца.

— А, Ейдриън! Бях истински впечатлен! Истински впечатлен! Хитрият ти стар баща ми обеща, че предава в ръцете ми добро тесто. През онзи ден двамата направихме много хубаво, че се съюзихме. Днес той щеше да бъде горд, така както съм горд и аз. Исках да ти кажа пак колко съм доволен от това, което направи в боя... и колко се радвам, че не отиде да служиш на Дейвид II, а предпочете да останеш с мен.

Ейдриън се изкашля.

— Благодаря, Ваше Величество. Но принцът също надмина себе си.

Едуард махна с ръка.

— Много се гордея и със сина си. Но в момента обсъждаме теб.

— Вие пратихте да ме повикат, Ваше Величество.

— А, да! Станах свидетел на неповторим миг. Докато навсякъде около теб се валяха трупове, а десетимата се готвеха да те нападнат отново, но първо поискаха да се предадеш, ти какво им отговори?

Маклакълън, озадачен от доброто настроение на краля, се намръщи.

— Какво отговорих ли, Ваше Величество?

— Да, момко, повтори пред мен това, което извика на врага! Беше великолепно!

Младият мъж не се сещаше точно какво бе извикал наред схватката. Затова сви рамене. Внезапно обаче си спомни. Беше извикал думите, на които го бе научил баща му.

— Отказвам да се предам... Може би постъпих глупаво, но нямах намерение да моля за милост онези нещастници, след като се бях бил толкова дълго и здраво срещу тях.

Кралят се отпусна на стола си, усмихнат до уши, а сините му очи блестяха така, сякаш току-що му бяха казали най-забавното нещо на света.

— Нека да го чуя още веднъж. Заповядвам!

— Ваше величество...

— Кажете го отново, Ейдриън! Тези думи днес звучат като прекрасна музика за ушите ми. Повтори ги! Настоявам!

— Отказах да се предам или да моля за пощада...

— Ха! Никога да не молиш за пощада!

— Милорд, трябва да призная, бях погълнат напълно от битката и...

— Няма значение, няма значение! — Кралят махна снизходително с ръка, след което се обърна отново към полевата маса с разгънатите върху нея пергаменти. Но вдигна пак поглед към младия мъж и се усмихна с безкрайно задоволство. — А сега можеш да вървиш.

Все така озадачен, Маклакълън се обърна, за да излезе.

— Ейдриън!

— Да, Ваше Величество?

— Бъди внимателен, добри ми човече, много внимателен! Бъдещето ти е осигурено от този ден нататък и всички награди, които си в състояние да си представиш, ще бъдат твои. Трябва само да си ги вземеш.

Едуард се усмихна за пореден път, странна усмивка, сякаш криеше нещо, което му беше особено по сърце. После махна отново с ръка във въздуха. Младият мъж явно можеше да излезе.

Ейдриън обаче усети студена тревожна тръпка.

Какво ли беше намислил Едуард?

Не му остана много време за догадки, тъй като почти веднага се натъкна на принца, който го удари силно по гърба и тръгна с него.

— И каква е голямата награда за вярност? Днес дори старите рицари, които все още предпочитат да те нарича „шотландеца“, говориха за теб, приятелю, и превъзнасяха добродетелите ти до небесата. Какво ти даде баща ми? Ако аз бях крал, щях да създам графство специално за теб! Ти ми спаси живота.

Маклакълън го погледна и вдигна вежди.

— Включих се просто там, където имаха нужда от мен и бях посветен в рицарство на бойното поле. Само по себе си това...

— О, хайде де!

Ейдриън сви рамене.

— Баща ти се държа малко странно. Не ми даде нищо. Стори ми се... Не знам. Беше наистина странен. Развълнуван и развеселен. А в края на разговора ни ме увери, че бъдещето ми е осигурено.

— Явно е замислил нещо особено хубаво за теб. Но засега — ние сме млади, ние сме страхотни воители... победители! А плячката, приятелю, е за победителите!

— Тоест?

— Тоест, разполагаме със сандък бутилки с едно от най-хубавите френски вина... и с няколко френски красавици, които с най-голямо желание биха ни позабавлявали.

— Френски красавици?

— Ех, приятелю! Млади францужойки. Женствени! Изключителна класа!

— Аха... Курви! — отвърна кисело младият мъж.

— Най-добрите, най-умните, най-хубавите. И лейди Джоана никога няма да научи — пошегува се Едуард.

Маклакълън спря и погледна приятеля си, изненадан, че той знае за дружбата му с Джоана, дъщерята на граф Уорик. Ейдриън обаче очевидно не си даваше сметка, че това, което ги свързва, не е дълбока и пламенна страст, а чудесно приятелство. Ако се замислеше, трябваше да признае, че обича Джоана, но само защото се разбираха прекрасно, можеха да се посмеят от сърце заедно и да се скрият, за да почетат — дейност, която не се почиташе особено в царството на Плантагенетите, където процъфтяваха физическата активност и силата. Джоана му съчувстваше за преживените страдания; той ѝ помагаше да понесе по-леко желязната ръка на баща си. Говореха понякога и за брак, тъй като от приятелството им можеше да се получи много добро семейство. Девойката имаше две сестри, така че не беше изключено Ейдриън, един от кралските фаворити, да се стори на баща ѝ подходящ за зет. Но все още не бяха поискали разрешение да се оженят и засега бъдещето им оставаше неясно.

— Все още дори не сме сгодени — отвърна Маклакълън. — Джоана е дама, а, както предполагам, твоите прекрасни французойки не са. Води ме, принце, към развлечението, което е нужно на воините!

Едуард се засмя.

— Наградата на баща ми е за после. А сега виж какво ще ти дам аз, затова че ме спаси.

По-късно принцът и неговите приятели напуснаха лагера и отидоха в някаква къща, която се намираще навътре в гората. Там ги очакваха музика, танци, печен глиган и прекрасно вино. Една от жените имаше нежен глас и свиреше добре на лютня. Лицето ѝ беше ангелско, гласът — кадифен, думите — неприлични, а очите — дяволити като на самия Сатана. Щом изпя и последната си песен, Ейдриън се усамоти с нея в гората. През тази нощ той се почувства истински млад победител.

Когато пожела „лека нощ“ на красивата проститутка, той откри, че не желае да се върне в компанията на своите другари, за да гуляе до зазоряване. Все още размишляваше върху изминалия ден — не толкова върху битката, която за малко не му бе отнела живота, колкото за разговора си с краля.

Откри Мат, един от обучените си бойни жребци. Пришпори го и се понесе из мрака.

Въпросът отново не му даваше мира. Какво ли бе намислил Едуард?

ГЛАВА 4

Настойничеството на Едуард не означаваше, че Даниел щеше да стъпи скоро на английска земя. Месеците минаваха, а вниманието на краля бе все така погълнато от намерението му да влезе в непревземаемия град Кале.

Момичето прекарваше по-голямата част от времето с кралицата, която, въпреки поредната си бременност и свързаното с нея натежаване и наедряване, като че ли не забелязваше трудностите на ежедневието в лагера. В импровизираната престолна зала всичко си вървеше съвсем обичайно. Едуард бе започнал обсадата през септември, непосредствено след победата при Креси, и бе твърдо решен да остане толкова дълго, колкото е нужно. Бе изградил цял град от дървени постройки край Кале, за да приюти армията си през зимата, и докато обсадените вече гладуваха, в лагера животът си течеше почти нормално. Английската база бе издигната около малко пазарче, където предприемчиви фламандски търговци идваха два пъти седмично да предлагат стоката си. Имаше и ковачници, бръснарници и лечебници. Тъй като обсадата бе дълга и мудна работа, рицарите се забавляваха, като плякосваха околностите. А когато не правеха това, се развличаха по един по-рицарски начин — предизвикваха се един друг на двубои и дори отправяха покани към вътрешността на крепостните стени. Според рицарския кодекс французите можеха да приемат предизвикателството и после да се върнат в обсадената територия.

Даниел присъстваше на турнирите като придворна дама на кралицата. Те бяха далеч по-поносими от действителността в един свят, който непрекъснато я изумяваше и изпълваше с мъка, защото бе принудена да наблюдава ден след ден как мачкат французите. Турнирите бяха нещо друго; на тях често побеждаваха френски рицари и никой не намираще нищо нередно в овациите и аплодисментите, с които тя поздравяваше смелите млади мъже.

Именно по време на един такъв двубой Даниел видя за първи път Ейдриън Маклакълън. И от този ден нататък той щеше да бъде като трън и очите й.

Следобедът бе започнал с гръмки звуци на тромпет. Нямаше сняг, но денят беше студен. Даниел, седнала до Филипа и кралските наследници, очакваше с жив интерес предстоящия двубой. Жан д'Елетант, прочут като един от най-добрите рицари в християнския свят, беше готов да премери сили с някакъв млад английски рицар. Не знаеше името му.

Но скоро щеше да го научи... и да го запомни завинаги.

Сър Жан д'Елетант се появи, съпроводен от тържествена музика, след което бяха изброени всичките му подвизи и победи. Яздеше грамаден кон със сребрист косъм и украсени крака, опашка и грива, носеше туника над ризницата, а забралото, напомнящо ревяща мечка, скриваше очите му. Държеше високо копие си, но го вдигна още по-високо, когато драматично се спусна към своя съперник и спря рязко току пред него, в резултат на което наоколо се разхвърчаха кал и камъчета. Беше приветстван по-гръмко откъм Кале, но рицарският кодекс бе стриктен и дори англичаните нададоха възгласи.

— Символичен отличителен белег за френския рицар, моля! — извика сър Теръл Хенли, председател на турнира.

Никой не стана веднага — все пак цялата насядала наоколо публика бе английска. Но все пак някой щеше да го направи, ако се наложеше дори самата кралица, тъй като трябваше да се прояви известна любезност.

Тогава Даниел скочи, смъкна копринения шал от главата си и тръгна напред.

Посрещнаха я приветствени възгласи, нея, учтивата и възпитана повереница на крал Едуард. Тя обаче почти не ги чуваше, докато завързваше знамето на приведеното към нея копие. Френският рицар го вдигна високо, намигна ѝ и тя се усмихна. Последваха нови викове, а момичето се върна на мястото си.

След това бе представен съперникът на д'Елетант, но Даниел не обърна почти никакво внимание на името му.

— Сър Ейдриън Маклакълън, владетел на Регар, граф Мийдънлей!

Прозвучаха отново тромпети и на арената се появи рицарят на Едуард.

Кобалтовосиня туника покриваше ризницата му. Седлото бе оцветено в същия цвят, а краищата му бяха в сребърно и златно. На

щита бе изрисуван гербът му — три ревящи лъва и три бягащи леопарда. Шлемът и забралото бяха семпли, без да се търси прилика с каквото и да било звяр. Виждаха се само очите му, и макар Даниел да не успя да определи цвета им, ѝ се стори, че те блестят на слънчевата светлина също така ярко, както и стоманата на ризницата. Изглеждаше изключително висок, дори бе готова да повярва, че е по-висок от самия крал на Англия.

Реши, че рицарят просто е избрал много голям жребец.

— Символичен отличителен белег за английския рицар, моля! — провикна се председателят на турнира.

Кралицата се изправи моментално. Кралят, който седеше до нея, се усмихна, докато тя завързваше копrienения си шал за копиеото на англичанина, който наклони скритата си под стоманата глава в знак на благодарност.

— Господ да е с теб, Ейдриън!

— Господ е с мен по право, миледи!

„Надут глупак!“ — реши Даниел.

Приканиха съперниците да заемат местата си. Отново проехтяха тромпети. Двамата пришпориха конете си към кралската ложа, а изпод копитата на животните се разхвърчаха парченца суха пръст. Председателят на турнира нареди да се подготвят за двубоя.

Настъпи очакваният миг. Като че ли самата земя проехтя, когато огромните бойни жребци се спуснаха устремно един към друг.

И двамата рицари бяха вдигнали копията си с притъпен връх, готови да ударят противника. Разстоянието помежду им се топеше, летеше пръст, земята трепереше...

Когато се сблъскаха, звукът бе разтърсващ.

Но никой не падна от седлото.

Върнаха се на изходна позиция, а оръженосците побързаха да им подадат нови копия и да поемат счупените.

Конете се устремиха отново един към друг.

Препускаха все по-силно и по-силно...

Нов сблъсък. Почти оглушителен трясък. Едно от животните изцвили. И единият мъж се строполи на земята.

Даниел скочи на крака заедно с останалата публика.

Бе паднал великият французин!

Но не беше победен. Оръженосецът се спусна към него, за да му подаде меча, докато Маклакълн остана на гърба на жребца си. Той препусна към своя край на арената, слезе от животното, пое меча от своя оръженосец и побърза да се върне в центъра, за да премери отново сили с противника.

Тълпата изрева, когато двата меча се срещнаха с огромна сила. За удоволствие на Даниел англичанинът като че ли започна да отстъпва пред мощта на французина. „Може и да е висок, но това няма да му помогне!“ Вече беше наблюдавала достатъчно подобни турнири и бе уверена, че зрелостта на французина ще му свърши добра работа, тъй като го прави по-тежък.

В следващия миг д'Елетант атакува агресивно, но Маклакълн отстъпи встрани така плавно, че мечът на французина се заби дълбоко в земята. Изгубил равновесие, той падна по лице. Тъй като беше опитен боец, пъргаво се превъртя, с намерение да се изправи на крака, но закъсня.

Англичанинът вече стоеше над него, а притъпеният връх на меча беше само на един-два сантиметра от гърлото му. Всички наскачаха отново.

Виковете и възгласите бяха оглушителни и станаха още по-гръмки, когато Ейдриън прибра оръжието, приведе се в знак на уважение към своя противник и подаде скритата си под металната ръкавица ръка, за да му помогне да стане. Французинът прие също така кавалерски предложената помощ и двамата се поклониха дълбоко. След това д'Елетант се върна при своя кон и оръженосец, докато Маклакълн тръгна напред, прибра меча си в ножницата, вдигна забралото, а накрая и целия шлем.

Даниел веднага разбра защо ѝ се бе сторило, че очите му блестят — те наистина бяха златни. Не кафяви. Нито зелени. А някакъв междинен цвят, ярък като слънчев лъч, Имаше гъста червеникаво-златиста коса и мъжествено лице. Приблужи се до кралицата и се поклони първо на нея, а след това — и на краля. Едуард продължаваше да стои прав.

— Забележително, милорд Маклакълн! Забележително! Назови наградата, която би искал от своя крал!

Ейдриън се поколеба за миг.

— Ваше Величество, чух, че Дейвид Шотландски събрал армия, както му наредил Филип Френски, и тръгнал срещу вашите барони в Северна Англия.

— Така е. — Кралят присви очи. — Битката с моите барони се е състояла при Невил'с Крос, недалеч от Дърам, и сега Дейвид е мой затворник. Ако ще искаш освобождаването му... — Гласът му придоби гневни нотки.

— Не, милорд, няма да искам нещо, което не можете да ми дадете. Моля ви само да бъдете милостив към него и да не забравяте, че е съпруг на вашата сестра, а шотландците го обичат.

— Дава ти се. Нищо ли няма да поискаш за себе си?

Младият мъж се усмихна. Красива усмивка. Дяволска.

— Ще дойде време и за това, кралю.

— Винаги ли ще побеждаваш?

— Такива са намеренията ми, Ваше Величество.

Избухна смях.

— Надявам се, млади ми милорд, че твоего време наистина ще дойде!

— Моите благодарности, Ваше Величество! — Ейдриън приведе отново глава пред своя господар, преди да напусне арената, изпратен от нови възгласи.

Даниел, дълбоко разочарована заради очарователният талантлив французин, не проследи с поглед победителя. В началото почти не обръщаше внимание на разговорите наоколо, в които и мъже, и жени обсъждаха храбрия млад Маклакълън.

— Той защитава като дива котка принца в Креси! — рече някой.

— Толкова млад! — въздъхна нежен женски глас.

— Имайте предвид, че е блестящ от малък — обади се кралицата. — Едуард ми каза, че още като дете надминал военния стратег при обсадата на Авил и крепостта паднала благодарение на него.

Авил!

Нейният замък!

Историята ѝ бе добре позната. Крал Филип трябвало да избяга от Едуард. Майка ѝ защитавала Авил и накарала английския крал да помисли, че Филип се намира зад крепостните стени, като по този

начин му дала време да се измъкне. Но въпреки героичните усилия на Леноре, крепостта накрая паднала и тя била взета като пленница.

„А сега аз съм тук, повереница на краля. Или по-скоро негова затворница, също като майка ми.“

Вече знаеше защо. Маклакълън! Стисна юмруци. Това значи беше великият рицар. Който винаги побеждава. Каква дързост!

От тази нощ Даниел започна да сънува сладки сънища, в които рицарят попадеше в ръчичките ѝ и тя го накълцваше на парченца. Отчаяно ѝ се искаше да може да го призове на двубой, но той беше воин, а тя самата още не беше навършила дори единайсет години.

Една вечер, няколко дни по-късно, Даниел видя на масата черен пипер. Взря се в него и тогава ѝ дойде наум една идея. Тъй като нямаше нито силата, нито нужната позиция, за да предизвика Маклакълън на двубой, се налагаше да води своите битки с оръжията, до които имаше достъп.

Черният пипер беше ценна и скъпа подправка, но прекалено големите количества от него можеха да причинят неприятни усещания. Погледна към Маклакълън. Красивото му лице се смееше, докато разговаряше с кралицата. Животът явно му се струваше много весел. Може би малко повече пипер щеше да му отнеме чувството за забава.

Даниел се измъкна от мястото си, заобиколи високата маса и се престори, че заговаря кралицата, а междувреме сипа щедро от подправката в чашата му с вино. После се поклони смирено на своя кръстник, който присви подозрително очи. Седналият от едната му страна благородник го попита нещо и тя дочу, че ставаше дума за блясъка на косите ѝ. След това се намести до Джон, един от кралските синове. Той бе само с няколко месеца по-голям от нея и определено ѝ харесваше. Знаеше, че се чувства по-висшестоящ, но затова пък беше винаги в добро настроение, имаше прекрасно чувство за достойнство и бе неизменно готов да ѝ помогне. Усети пронизателния му светлосин поглед върху себе си.

— Ядосана ли си, Даниел?

— Ядосана?

Той се приведе по-близо.

— Наблюдавах те миналата седмица, по време на турнира, когато майка ми спомена за обсадата на Авил. Лицето ти побеля като платно.

Помислих, че ще забиеш нокти в собствената си плът. Авил е бил превзет още преди твоето раждане. Не позволявай случилото се тогава да те разстройва.

— Не съм ядосана — заяви Даниел и набоде парче месо от чинията помежду им.

В този момент се разнесоха задавени звуци, последвани от мощна кашлица. Тя не вдигна поглед.

— Я, ама това е Ейдриън Маклакълън! — извика Джон.

Едва тогава вдигна очи. Лицето на младия мъж бе станало кървавочервено. В следващия миг посегна към чашата на своя съсед и я пресуши, което явно изгаси огъня в гърлото му.

— Боже мой, Ейдриън, какво стана? — възкликна кралят.

Маклакълън не успя да отговори веднага.

— Нищо, Ваше Величество. Нищо, струва ми се. Просто чаша с... лошо вино. И подправки. Нищо повече.

Даниел се вторачи в чинията си и задъвка припряно. Усети погледа на Джон върху себе си, но той не каза нищо повече. След известно време се осмели отново да вдигне очи към високата маса. Лицето на Маклакълън бе възвърнало нормалния си цвят. Той обходи с поглед стаята.

Очевидно беше озадачен.

В този момент златистите очи се спряха върху нея и тя замръзна.

„Той иска да всява страх у хората! Смелият рицар, който превзема френски крепости и громи френски рицари!“

Опита да откъсне очите си от него, но това се оказа невъзможно. После Ейдриън отмести поглед и тя си даде сметка, с огромно облекчение, че той нямаше причина да подозира една кралска повереница.

Обсадата на Кале продължи безкрайно, поне на Ейдриън му се струваше така. Стратегията на краля бе да остави гладът да накара хората да се предадат.

Кале, който се намираще на мястото, където Ламанш е най-тесен, бе труден за превземане, тъй като се пазеше от двойна стена с кули и ровове.

В крайна сметка крепостта падна. Измъчените жители бяха изяли и последния плъх. Едуард изпрати свои хора, за да преговарят с губернатора, които се върнаха с настояване от страна на обитателите да бъдат пощадени. Маклакълън беше при краля, когато главният посланик, Уолтър Мани, предаде искането.

— В него няма и капчица молба! — изрева Едуард.

Никое друго място не го нервираше както Кале. Пиратите от този град бяха погубили много от хората му. И на всичкото отгоре бе издържал толкова дълго на обсадата. Маклакълън обаче се опасяваше от неразумния гняв на Едуард, защото можеше да донесе още страдания.

— Ваше Величество! Вие сте благороден крал. Не би трябвало, когато един ден се върнете в спомените си към тази велика битка, да се сещате за нея като за клане!

— Клане? — Едуард присви очи.

Уолтър Мани побърза да се намеси.

— Милорд! Ако вие на свой ред ни изпратите да защитаваме някоя крепост! Колко по-добре бихме се чувствали да знаем, че някога сте проявили милост, та ако всичките ни усилия се провалят, също да се надяваме на пощада!

Спорът продължи. Най-накрая кралят отстъпи и вдигна ръка.

— Чуйте! Шестима от най-важните мъже в града трябва да дойдат при мен. Гологлави и боси, с въже около врата и ключовете от крепостта в ръце! Към останалите жители ще проява милост. Тези шестимата обаче ще бъдат мои и аз ще правя с тях каквото намеря за добре!

Посланието бе предадено в Кале. Ейдриън крачеше пред стените на града и сърцето му се сви от воя, който се понесе оттам.

Но не след дълго се появиха шестимата най-влиятелни граждани.

Дойде и Едуард, заобиколен от своите барони. Семейството му също беше там. После се събра цяла тълпа.

Ейдриън си проправи път. Молеше се в крайна сметка кралят да прояви милост към шестимата. Бедните голи до кръста мъже приличаха на живи трупове, тъй като ребрата им се брояха под тънката кожа.

Те паднаха на колене пред Едуард. Един заговори от името на всички и обясни убедително, че са дошли, за да бъде пощадено

населението на Кале, което и без това вече е изстрадало много. Поставяха живота си в ръцете на краля и молеха за милостта му.

Настана гробна тишина. И тогава прозвучаха женски ридания. Изглежда смелчаците от Кале бяха трогнали не едно сърце.

Но не и краля.

— Аз вече проявих милост! — изрева той. — За Бога, казах ви, че няма да променя мнението си по този въпрос!

Ейдриън, Уолтър Мани, Ралф Басет и мнозина други пристъпиха напред.

— Кралю... — започна младият мъж, но Едуард побърза да го прекъсне.

— Владетелю Маклакълън — заяви той с подигравателна нотка в гласа, като имитираше шотландския акцент, — много неща съм готов да ти дам, но те предупреждавам да ме оставиш на мира сега! Същото се отнася и за теб, Уолтър. Тези шестимата са мои. Повикайте палача! Искам главите им да хвъркнат на минутата!

В този момент тълпата внезапно се раздели. Кралицата, силно наедряла от поредната си бременност, застана пред своя съпруг. Падна пред него на колене в знак на смирение и всички притихнаха.

Филипа вдигна очи. Лицето ѝ бе обляно в сълзи. На Ейдриън никога не му бе изглеждала толкова красива.

— Милорд! Съпруже! Следвала съм те в много кампании с риск за моя живот и за живота на децата ти. Пътувала съм из бурни морета и по неравни пътища. Никога за нищо не съм те молила. Но сега те моля! Умолявам те, в името на Христовата кръв, пощади тези мъже!

— Боже мили, миледи, бих желал сега да си си у дома. Не бих ти отказал...

Кралят прекъсна за момент мисълта си. Ейдриън видя, че се е загледал някъде над главата на Филипа, зад приведените обречени мъже от Кале. Намръщи се и опита да си представи точно накъде се вира Едуард.

Гледаше към децата. Към Джон, който се бе превърнал в красиво момче, и към дъщерята на Робърт Оксфордски.

Маклакълън изпита странно усещане. Толкова приличаше на майка си. Беше висока за възрастта си и изключително красива с гарвановочерните си коси и зелени очи. Винаги нещо го жегваше в сърцето, когато си спомняше за Леноре; бяха я победили, но всеки мъж

от техните редици, дори най-младите като него самия, се бе влюбил мъничко в нея.

Въпреки това му се стори странно, че кралят се вижда в нейната дъщеря тъкмо сега.

След миг Едуард насочи отново вниманието си към кралицата и взе дланите ѝ в своите.

— Миледи, признавам, че ти дължа извънредно много и че не си ме молила за нищо. Никой друг не би могъл да ми повлияе, но на теб не мога да откажа, колкото и да е справедлив гневът ми!

И се обърна. Веднага се надигнаха радостни възгласи и хората започнаха да скандират името на кралицата и да я благославят.

Филипа се изправи разтреперана и изумена, че все пак бе успяла да промени намеренията на краля.

Двамата палачи, все така с качулки на главите, се отдалечиха.

— Станете, станете! — обърна се тя към шестимата граждани на Кале.

Те обаче не бяха в състояние да го направят.

— Помогнете ми... — промълви Филипа. Погледът ѝ падна върху Маклакълън. — Ейдриън, моля те...

Едва сега той осъзна, че до този момент бе стоял като вкаменен на мястото си, вторачен в дъщерята на Робърт Оксфордски.

Отърси се и се спусна към кралицата. Пощадените вече я благославяха през сълзи и опитваха да ѝ целуват ръцете.

Тогава се приближиха и други. След като свалиха въжетата от вратовете им, Филипа ги увери, че могат да отидат в покоите ѝ, за да бъдат нахранени и облечени.

После тълпата започна да се разпръсква. Ейдриън остана на поляната. Взря се в Кале, а след това обърна очи към кралското жилище.

И внезапно тя се появи. Изумрудените ѝ очи бяха като две ками, готови да пронизат сърцето му.

— Миледи? — прошепна той и се поклони донякъде на шега.

Даниел не отговори, само се завъртя на пети, сякаш беше най-царственото създание на света.

Ейдриън се позасмя тихичко и се обърна да си върви. Беше доволен от изминалия ден. Най-сетне бяха измолили милост от краля; Кале бе паднал. Той беше млад и светът лежеше в краката му.

През тази нощ не мисли за момичето с изумрудените очи. Тогава още не знаеше, че щеше да дойде време, когато нямаше да може да я забрави.

Никога повече.

ГЛАВА 5

Когато най-сетне се прибраха в Англия, Даниел разбра, че за нея са отделени няколко стаи в кралските покои. Лейди Жанет и Монтейн продължиха да ѝ служат. Пристигна също така и д-р Кутен, поканен от краля за неин личен учител и наставник. Чувстваше се щастлива отново да е сред своите хора от Авил и въпреки решението си да остане поданица на френския крал, неусетно започна да си създава приятели и в английския двор. Доста от придворните дами се държаха мило с нея, заинтригувани от историята ѝ и готови да я вземат под майчинското си крило. Компанията на кралския син Джон определено ѝ доставяше удоволствие, а той очевидно си даваше сметка колко ѝ е мъчно за Авил, затова ѝ позволяваше да учи заедно с него в полето и да се възползва максимално от знанията и уменията на неговите учители по езда и бой с меч, като аплодираше от сърце успехите ѝ.

Шотландският крал все още беше затворник на английския монарх. Примирението между французи и англичани не носеше спокойствие.

Дните се превръщаха в седмици, седмиците — в месеци. Минаха години. Даниел вече бе почти на четиринайсет, когато смъртта надвисна и над най-смелите английски воители. Черната смърт. Тя бе опустошила Ориента, бе съсипала Европа. Сега бе дошъл редът на Англия и нямаше човек, който да не се страхува от нея.

Единствената защита за кралските особи и аристокрацията бе да избягат в дълбоката провинция. Може би именно това бе причината кралят да реши, че най-после е настъпил моментът Даниел да види английските си имения, земите на баща си и Гаристън.

Макар за нея домът да си оставаше Авил и да смяташе, че един ден ще се върне там, тя нямаше нищо против да ги види. Освен това си даваше сметка, че когато се е омъжвала, кралицата е била по-млада от нея, затова с радост се измъкваше от двореца, тъй като знаеше, че Едуард — който засега твърдо отказваше всички предложения за ръката ѝ — можеше всеки момент да я използва като брачна пионка. Ако не я виждаше, може би по-рядко щеше да се сеща за нея.

Беше неприятно изненадана обаче, че за неин придружител е избран владетелят Маклакълън. Откри този досаден факт, когато го срещна в коридора в Уинчестър заедно с лейди Джоана, една от особено милите, прекрасни и приятни придворни дами на Филипа. Двамата се смееха и се шегуваха като най-близки приятели. Даниел спря зад една колона, изумена, че тази чудесна и нежна жена може да бъде привлечена от Маклакълън.

— Няма да отнеме много — Гаристън е само на ден езда оттук. Представяш ли си, Джоана! Аз се бия като лъв на бойното поле, нямам равен в турнирите, и за всичко това съм възнаграден да бъда бавачка на някаква си арогантна млада графиня!

— Ейдриън, тя вече не е дете. А възпитана и интелигентна млада дама. При това красива!

— Да, истинска дъщеря на майка си! С тези очи на магьосница! Според мен се мисли за кралица.

— Ейдриън! Тя живее сред вражда. Изгубила е и двамата си родители.

— Миледи, това се случва доста често.

— Съжалявам, за момент забравих твоето минало, тъй като ми се струва, че сме заедно откакто се помним. Колкото до графиня д'Авил...

— Моята млада повереница, магьосницата?

— Според мен тя е очарователна.

— Защото ти си най-милото същество в целия християнски свят.

— Трябва и ти да бъдеш мил с нея!

— Ще я заведа в Гаристън, както ми е наредено, и ще се върна колкото се може по-скоро. А след това ще представим молбата си пред краля.

Младата жена със светлосини очи и черни коси прокара деликатния си пръст по бузата на воина. Това красиво движение, кой знае защо, развълнува Даниел... или по-скоро щеше да я развълнува, ако обектът не беше Маклакълън.

— Скъпи мой шотландски владетелю! Наистина бих искала да се омъжа за теб. Но...

— Но?

— Знаеш ли, благородни ми земевладелецо, че ти всъщност не ме обичаш истински?

Думите ѝ го изумиха, дори стреснаха. Взе дланите ѝ в ръцете си и се смръщи.

— Джоана, обичам те от толкова време...

— Има разлика между това да обичаш и да бъдеш влюбен.

— Джоана, много мъже и жени биват венчавани, без изобщо да се познават! Помисли само колко несравнимо повече имаме ние с теб!

— Знам. И съм благодарна. Просто ми се иска да...

Не довърши мисълта си и сви рамене.

— Ще се оженим — и двамата си дадохме дума и това ни изпълва с щастие! — заяви Маклакълън.

Младата жена се засмя.

— Ех, Ейдриън. Наистина ще се оженим, тъй като ти си моят велик и неукротим воин, а аз предизвиквам баща си — или, да пази Господ, самия крал — да опита да ни спре!

Явно щеше да я целуне. Даниел се разстрои дълбоко, като разбра, че Маклакълън ще я придружава. И определено не желаше да става свидетелка на размяната на нежности между шотландеца и Джоана. Затова се завъртя пъргаво на пети, твърдо решена да се измъкне.

Чу обаче въздишка, последвана от нещо като стенание, което я спря. Притеснена, че нещо е причинило болка на младата придворна дама, тя се обърна. Но Джоана съвсем не страдаше. Беше се притиснала в Маклакълън, който се издигаше като висока стоманена кула над нея.

„Този мизерник бе победил на турнир прекрасния френския рицар единствено благодарение на невероятния си късмет, а сега изглежда бе омаял и Джоана.“

Даниел прехапа долната си устна, изнервена от странната топлина, която я изпълни. Сети се отново, че в най-скоро време можеше да се озове в ролята на брачна пионка. Обширните богати имения я правеха изключително изгодна партия и сега, докато наблюдаваше онези двамата, пак я обзе страх. Джоана искаше да бъде със своя воин. А какво ли би представлявал бракът, ако жената презираше своя партньор?

Колко ли още кралят щеше да отказва всички молби за ръката ѝ и защо изобщо чакаше?

Смутена, задето бе останала да наблюдава влюбените, с пламнало лице Даниел се втурна по коридора и спря едва когато вече едвам си поемаше въздух.

И тогава замръзна на място, тъй като чу нечии стъпки непосредствено зад себе си.

Вмъкна се припряно в една стенна ниша и зачака. Миг по-късно Ейдриън Маклакълън прелетя покрай нея. Затаи дъх, докато го наблюдаваше как отваря една от вратите и изчезва зад нея.

Този коридор водеше към апартаменти. Те се даваха само на най-ценените от Едуард хора. Останалите рицари спяха почти един върху друг в претъпкани стаи.

Как можеше Джоана да обича Маклакълън? Та той не я заслужаваше. Беше спечелил всичко благодарение на предателството си спрямо Леноре и Авил. А сега щеше да я съпровожда до Гаристън. Откъде такава жестокост у краля? Възможно ли бе да мисли, че тя не си дава сметка колко дълбока рана е нанесъл той на семейството ѝ?

Отдръпна се, когато вратата на стаята се отвори отново. Появи се оръженосецът с ботушите на своя господар в ръка. Даниел забърза по коридора с намерението да се измъкне, но откри, че се движат в една посока, към внушителните кухни.

Престори се, че отива да вземе някаква билка, с която да облекчи главоболието на кралицата. Докато чакаше, видя как оръженосецът на Маклакълън присяда на пейката, за да лъсне ботушите. Момъкът приключи бързо и веднага си тръгна.

Обзета от любопитство да види къде отива, тя се завъртя на пети и събори някаква пръстена кана, която падна право върху ботушите. Дъхът ѝ секна. Наведе се пъргаво и откри, че каната е пълна, или по-скоро — е била пълна с мед. Голяма част от лепкавата течност се бе изляла. Взря се обърквана, а след това прехапа долната си устна, за да прикрие усмивката си. Не беше го направила нарочно, но така или иначе Маклакълън си бе получил заслуженото. Определено Господ беше на нейна страна. А ботушът — целият в мед.

Като се събуди на другата сутрин, Ейдриън се поизлежава в леглото. Беше рано, а това, което му предстоеше, определено не му допадаше.

Загледа се в тавана. Питаше се кога ли, ще може да разговаря с краля във връзка с Джоана.

Сега щеше да му бъде трудно да се срещне на четири очи с него, тъй като го изпращаха на тази глупава мисия с момичето. А Едуард също бързаше да замине някъде. Изобщо всички тръгваха днес.

Ейдриън досега не се бе сблъсквал с чумата, но бе слушал достатъчно за нея, за да знае, че тя не прави разлика между богат и беден, силен и слаб. Единственото хубаво при нея бе, че тя често върхлиташе и си свършваше работата със зашеметяваща скорост. В противен случай цялото тяло се покриваше с гнойни мехури. Ако те се пукнеха, човек можеше и да оцелее...

Много обаче умираха в големи мъки.

Маклакълн не се страхуваше от смъртта. Толкова пъти вече се бе изправял лице в лице срещу нея. Но се боеше от собствените си слабости, затова се молеше болестта да не го покоси.

Страхът от чумата още повече усилваше неохотата му да се раздели с Джоана, макар тя да го бе уверила, че ще бъде изключително предпазлива.

— Благородни лорде, с позволението на кралицата мога да отида или до мочурливите имения на баща си близо до границата с Уелс, или... да посетя приятелката си, графинята на Гаристън и Авил — бе казала тя.

Мисълта Джоана да пристигне в Гаристън беше наистина много приятна. Надяваше се само баща ѝ да ѝ разреши да го направи. Смъмри се отново, че е чакал толкова дълго и не е поискал ръката ѝ, но нещата се бяха развивали изключително гладко и не виждаше какво би могло да им попречи. Баща ѝ го харесваше, той харесваше баща ѝ. Откакто се бе прибрал от Франция, приятелството им се бе задълбочило — тя се бе промъквала в стаите му посред нощ и макар да му бе минавало през ума да се държи рицарски и да я отпрати, желанието и огънят на младостта бяха прогонили всякаква мисъл за въздържание. Беше му приятно да я люби. Както впрочем и всичко останало, свързано с нея. Ако понякога му се случваше да се събуди нощем с усещането, че нещо му липсва, това само му припомняше колко бурно я обича и колко сериозно възнамерява да се ожени за нея. Тя щеше да бъде прекрасна и любяща майка на синовете и дъщерите, които възнамеряваше да създаде — много деца, силни и несломими.

Нежеланието да придружава Даниел нямаше да промени нищо. Едуард го бе уверил, че се нуждае много от неговите услуги. Това бе важно пътуване, тъй като графинята не бе стъпвала в английските си владения и бе крайно време да осъзнае, че баща ѝ е англичанин. Очевидно Едуард искаше да ѝ покаже какви богатства има и че за тях трябва да се полагат разумни грижи.

Беше сигурен, че кралят се дразни от пристрастието ѝ към Франция. Но тъй като тя бе израснала в Авил и несъмнено познаваше доста от роднините си от династията Валоа, Ейдриън не виждаше къде другаде можеха да бъдат насочени симпатиите ѝ. Поведението на Едуард към нея обаче му се струваше странно. Понякога го бе виждал как я съзерцава замислено по време на вечеря в голямата зала. Беше го чувал да говори с радост за красотата ѝ и след това изведнъж да заявява гневно, че трябва да я държи изкъсо, тъй като имала опасни наклонности, които му били добре познати. Маклакълън можеше само да предполага, че има предвид майка ѝ — магьосницата.

А дъщерята действително беше опасна. Ейдриън не знаеше какво е сторил, за да предизвика неприязънта ѝ, но подозираше, че в Кале именно тя бе сипала черния пипер във виното му. Понякога бе улавял върху себе си погледа ѝ и в него бе съзирал диви зелени огънчета. А беше същински ангел в присъствието на Филипа и изглежда милееше искрено за нея, защото неизменно свеждаше очи към земята.

Но я бе виждал и на двора, докато се учеше да борави с меч заедно с кралския син Джон и неговите учители. Тогава тя никога не отстъпваше. Внезапно се запита дали Даниел имаше представа, че той е участвал в превземането на Авил. Но това се бе случило преди нейното раждане. Нямаше как да го знае. Не, просто си бе навила на пръста, че не го харесва. Щеше обаче да се научи да го понася и да бъде любезна.

С тази мисъл Ейдриън се изправи. Спеше гол и при ставане с радост си обливаше гърдите и ръцете със студена вода, за да се разсъни.

Избърса се и остана за известно време неподвижен. Да, добре се бе подредил и нямаше мърдане. Ако си спомняше колко мил наставник е бил Робърт Оксфордски и колко възхитителна — Леноре, вероятно щеше да издържи на пътуването, в памет на двамата.

Облече ризата, панталоните и туниката, като си повтаряше, че въпросната задача щеше да приключи скоро — все пак всичко си имаше край.

Беше успял да постигне сравнително по-добро разположение на духа, когато приседна на края на леглото, за да си обуе ботушите. Пъхна решително крак в левия ботуш и трепна, усетил нещо лепкаво през чорапа си.

— Какво, за Бога...

Измъкна стъпало. Беше покрито с... Мед!

Изруга цветисто, пусна ботуша на пода и го загледа изумен.

— Кой?

Кой наистина! Присви очи. Малката францужойка. С големите си блестящи изумрудени очи, гарвановочерни коси и измамна хубост.

Запрати ботуша в стената, закуцука с омазан крак към вратата, отвори я широко и се показа в коридора. По някаква случайност Монтейн точно в този момент бързаше нанякъде. Ейдриън я сграбчи за ръката и я извъртя така, че да застане с лице към него.

— Милорд!

— Къде е малката вещица?

— Милорд, не съм сигурна за кого...

— Миледи Даниел д'Авил. Къде е тя?

— Приготвя се за път, естествено. Кълна се...

— Къде е? — изрева той.

Младата жена подскочи от притеснение и посочи:

— Ето там, втората врата. Но, милорд...

Вече не я слушаше. Без да усеща лепкавия чорап, се втурна натам. Вратата бе открената. Той я блъсна с крак.

Даниел беше сама в стаята си и сгъваше някаква дреха. Стресна се от рязкото отваряне на вратата, но не подскочи и не спря да си гледа работата. Тъмните ѝ вежди се повдигнаха с царствено презрение.

Изглеждаше много голяма за тринайсетте си години. За първи път Ейдриън си даде сметка, че тялото ѝ се е закръглило. Деликатните ѝ черти ѝ придаваха достолепен и зрял вид, особено в съчетание със зелените пламъчета на очите и вирнатата брадичка.

— Милорд?

Младият мъж се усмихна. Влезе в стаята и затвори вратата зад гърба си.

— Миледи, вие сте повереница на краля. Бедно френско сираче, което трябва да се приспособява към всички тези английски неща! Е, аз познавах баща ви. И той не би искал дъщеря му да се превърне в непоносимо същество! Не ви съветвам да си правите шегички с мен, графиньо, тъй като ще се наложи да си платите цената!

Тя не помръдна, нито издаде по някакъв начин страха си. Даже имаше дързостта да се направи на ядосана.

— Да не сте посмели да ме докоснете, милорд — изсъска тихо и невъзмутимо. — Все пак аз съм повереница на краля!

— Не отричате, че...

— Милорд, бихте ли освободили покоите ми?

— Да освободя! Да освободя! О, миледи...

Нямаше представа какво трябваше да направи... може би просто да я удуши на място. Но тъкмо прекоси стаята до средата, когато чу името си, при това изречено с известна тревога.

От устата на краля.

— Ейдриън!

Спря, събра сили и погледна Едуард в лицето.

— Затруднения ли имаш?

Монтейн стоеше смутено край него. Маклакълън си представяше как бе хукнала по коридора, викайки, че един от кралските рицари се готви да нападне господарката ѝ.

— Страхувам се, че имам, Ваше Величество — отвърна спокойно той, стиснал челюсти. — Когато се събудих тази сутрин, открих, че освен крака ми, в ботуша ми има и нещо друго. Странно, но смятам, че за това е отговорна милата малка графиня!

Погледът на Едуард незабавно политна към Даниел.

— Миледи?

— Кралю?

— Отговорна ли сте за това, както смята владетелят Маклакълън?

— Нали е воин? Защо ще трепери заради нещо такова? А и защо ли аз бих се занимавала с мръсните му ботуши, Ваше Величество? — отговори развеселено тя.

— Ваше Величество — намеси се без повече церемонии Ейдриън, — както изглежда миледи се нуждае от известно дисциплиниране! И вие, и кралицата имате слабост към нея, това съм

го разбрал. Но, Ваше Величество, вие наредихте да отговарям за нея и аз няма да търпя подобно поведение!

— За нея сега съм отговорен аз — отвърна с въздишка кралят. — И следователно не е в твоите ръце. Но ела с мен, Ейдриън, искам да ти кажа няколко думи.

Едуард тръгна към вратата. Монтейн се спусна към своята господарка и хвърли виновен поглед към младия мъж.

След миг Маклакълън пристъпи заплашително. Даниел не трепна, но този път, както установи с известен триумф той, все пак леко пребледня.

— Миледи, опитайте отново нещо от този род и кралят няма да бъде наблизно, за да ви защити. Имайте ми доверие!

— Уви! И какво ще направиш? Ще причиниш отново падането на Авил? Но той вече падна! Или ще използваш разни номера, за да сломиш по-силни и умели от теб рицари? — За негово изумление сега тя направи крачка напред, стиснала здраво длани пред себе си. — Какъв прекрасен живот си си създал, земевладелецо Маклакълън, върху нещастията на другите! Ти не заслужаваш това, което спечели със съсипването на Авил! Със сигурност не заслужаваш и Джоана!

— Какво?

— Кралят те повика! — напомни му внезапно тя.

— Какво каза? — повтори Ейдриън.

Монтейн, ококорила хубавите си кафяви очи, се спусна зад Даниел и я хвана за раменете.

— Нищо не е казвала, владетелю Ейдриън!

— Казах, че не заслужаваш Джоана. Тя е мила, добра и нежна. А ти си също като загубения лъв на щита си — само ревеш, дереш, отваряш паст и грабиш!

Младият мъж направи още една крачка към нея и вдигна показалеца си под носа ѝ.

— А вие, миледи, в най-скоро време ще получите един хубав пердах, със или без съгласието на краля!

Тъй като го сърбяха ръцете да приложи закана си незабавно, реши с тази реплика да напусне сцената. Затова се завъртя на пети и си наложи да излезе от стаята колкото се може по-бързо. Когато се озова в коридора, изненадан откри, че Едуард го чака.

— Прекалено дълго е живяла сред французи — въздъхна той. — Трябваше да моля Леноре да ми я изпраща от време на време, но тогава битките следваха една след друга, а и докато майка ѝ беше жива... — Гласът му секна и той извърна поглед. После изгледа строго Маклакълън. — Не можеш ли да се отнасяш малко по-мило с нея?

— По-мило? — повтори невярващо младият мъж. — Това значи да я подканя да влезе в стаята ми, докато спя, за да ми пререже гърлото!

— Хайде, хайде, положението не е чак толкова лошо.

— Тя има нужда от строга дисциплина, Ваше Величество!

— Ти беше много по-малък от нея, когато допринесе за падането на Авил. По онова време доста от моите хора — както и от защитниците на крепостта — смятаха, че имаш нужда от строга дисциплина.

— Дисциплината е възпитана у мен от подобрите от вас учители, милорд.

— Както и да е, момичето си е моя грижа. Не мога да те оставя да я дисциплинираш. Все пак... — Кралят спря за момент и се изкашля, след което продължи: — Иска ми се да променя тази ситуация.

— Не ви разбирам, Ваше Величество — вметна предпазливо Ейдриън.

— Ах, момче! — Едуард го плесна с длан по рамото. — Вие с девицето много си приличате, давал ли си си сметка за това? Колкото и понякога да ми се иска и на мен самия да бъда строг с нея, не мога да не се впечатля от темперамента и силния ѝ дух. И верността! Все пак да не забравяме, Ейдриън, тя е прекарала много по-голяма част от живота си отвъд Ламанша. Спомни си как се чувстваше ти самият, когато напусна семейството си в Шотландия. За да служиш на чужд крал.

Маклакълън мълча известно време.

— Аз си оставам верен на Дейвид Шотландски. Въпреки че служа на вас, а той е ваш затворник.

— Аз се отнесох справедливо с него.

— Знам. И затова продължавам да ви служа вярно, Едуард!

— Да ми служиш. Точно това бих искал да обсъдя с теб.

— Така ли?

Маклакълън застана нащрек.

— Искам да ти подаря земя, на която имат право само най-достоините мъже! И съпруга с несравнима красота!

Сърцето на Ейдриън спря за момент.

— От известно време възнамерявам да говоря с вас по повод моята женитба, милорд. Аз...

— От доста време размишлявам върху това — прекъсна го решително Едуард. — Искам да те свържа с лейди Даниел д'Авил. Отговорността за нея предавам в твоите ръце, за да я възпитаваш както намериш за добре. Ако още не си готов да се жениш, можеш да изчакаш. Но крепостта в Гаристън е прекрасна, а земите са сред най-богатите в страната — овцете не могат да се преброят, житото избуява като плевел!

„Да се ожения? За малката зеленоока вещица, която с радост би ми прегрязала гърлото?“

— Едуард — промълви задъхано Маклакълън, — имах намерение да ви помоля за ръката на лейди Джоана...

— А, Джоана! Сладка, мила и прекрасна. Но не е за теб, момчето ми! Прекалено е хрисима. Ти имаш нужда от огън.

— И затова ми давате... една млада опърничава жена?

— Момко, не си сляп. Даниел е още дете, но обещава да надмине хубостта дори на майка си. Наистина е избухлива и буйна, обаче така ще поддържа вечно интереса ти. Даниел може и да е млада, но колко момичета се омъжват и по-млади от нея. Тя е вече почти на четиринайсет, а Филипа беше само на дванайсет, когато се венчахме. Не е нужно да се жените веднага, може да изчакаш още няколко години, ако желаяш, но годежът ще ти даде право да управляваш и дамата, и земите ѝ. Кое то не е всичко, естествено. Граф Гленуд неотдавна почина от чума заедно със съпругата и малкото си дете. Титлата и владенията му остават свободни и аз възнамерявам да ти ги дам като сватбен подарък.

Ейдриън усети как изстива. *Повечето мъже биха пълзели по изпочупени стъкла и биха целували кралските нозе само за да чуят подобни слова. Мнозина бяха умолявали за ръката на френската повереница. А какво остава за едно окъсано момченце, чийто баща навремето бе положил такива усилия да обучи и изучи! Това бе предложение за богатство и власт, за каквито дори не бе мечтал.*

Графска титла! Какво невероятно наследство би могъл да дари на внуците на Карлин Маклакълън...

Но се бе заклел да се ожени за друга...

— Втори път няма да ми бъде направено подобно предложение, Ваше Величество — отвърна тихо той, — но трябва да откажа. Аз обичам Джоана.

— О, синко! Тя ти е просто скъпа приятелка! Съветник, повереник, но не е за теб. Ейдриън, струва ми се, че забравяш нещо?

— Ваше Величество?

— Аз съм кралят. И не съм съгласен да се ожениш за Джоана.

— Ваше Величество, служих ви добре и вярно...

— И точно поради това сега ще мълчиш! Помисли върху моето предложение. Заведи дамата до замъка Гаристън. Като се видим отново, ще поговорим пак. А сега напускайте по-бързо това място! Известията за смъртни случаи зачестяват! Чумата се развихря!

С тези думи Едуард си тръгна.

— Проклет да съм, ако го направя! — обеща на въздуха Маклакълън. — Аз обичам Джоана!

По свой начин той й бе верен с цялото си сърце. Тя беше най-добрият му приятел. Беше мила, любезна, красива. Притежаваше всички желани за една съпруга качества.

А на него му предлагаха една свадливка, която копнееше да му избоде очите. Дивата щерка на Леноре. При това прекалено малка за женитба. Наистина красива. Младата изкусителка явно вече започваше да осъзнава силата си и когато решише, можеше да омайва, да флиртува, да манипулира и да кара благородниците да я следват с изплезени езици. Беше арогантна и се мислеше за нещо повече от останалите. Единственото привлекателно нещо в предложението на краля бе възможността да я постави на място.

Как ли щеше да се ужаси, като научи, че отсега нататък ще зависи от него?

Но тя щеше да посвети времето си на заниманието да го презира и нервира.

Докато Джоана го обичаше.

И беше дал обет да се ожени за Джоана.

Преглътна мъчително. Да бъде граф...

ГЛАВА 6

Най-сетне потеглиха. Времето беше прекрасно, но пътуването обещавахе да бъде отегчително за Ейдриън. Беше свикнал с дългите преходи из неприятелски територии, където все ги бавеха пешеходци и каруци. Сега обаче случаят беше различен. Яздеше със своя оръженосец Дейлин — луничаво петнайсетгодишно момче, което изгаряше от нетърпение да служи и да се докаже. Придружаваха го десет тежковъоръжени конници и още толкова войници, дошли специално от имението в Гаристън за своята господарка. С тях пътуваха лейди Жанет и Монтейн, една шивачка, няколко слугини, някой си доктор Кутен, „внесен“ от Авил, за да продължи да обучава миледи и да управлява домакинството ѝ, и френският готвач, грижил се още за майка ѝ и известен с вълшебствата си. Следваха ги всевъзможни коли и каруци с вещите на миледи и нейните дами. Въпреки че пътуването не трябваше да отнеме повече от един ден, при тези утежнени обстоятелства очевидно щяха да им бъдат нужни два.

Младата графиня изглежда изпитваше не по-малко нетърпение от своя придружител да пристигне, но това също нямаше да ускори нещата. Тя яздеше прекрасна дореста кобила с бяло петно на челото, по-стройна и елегантна от бойните коне, с които бе свикнал Ейдриън. Той отново беше яхнал Матю, а Марк ги следваше с багажа; Люк и Джон бяха останали в Уестминстърския дворец.

Добре, че поне старите римски пътища бяха хубави и лесно проходими, въпреки скорошните проливни дъждове. Ейдриън водеше, но мислите му го погълнаха дотолкова, че скоро Даниел д'Авил се озова пред него. Той се намръщи и пришпори Мат.

— Миледи, задачата на придружителя ви е да ви предпазва!

— В провинцията няма опасности — увери го тя, без да забавя темпото и почти без да обърне глава към него.

Ейдриън заби токовете на ботушите си в Мат и се изравни с кобилата.

— Главорези, крадци и недобронамерени хора се намират навсякъде, миледи.

— Аз не съм виждала такива. Освен тези, на които бе наредено да ме придружават.

— Миледи, не можете да си представите какви зли хора има, затова ви придружава отряд въоръжени мъже!

— В такъв случай моят ескорт от въоръжени мъже може да ме предпази еднакво добре, независимо дали яздя метър и половина по-напред или по-назад.

Ох, само веднъж! Само веднъж да му паднеше в ръцете и да я метне на коляното си! Един-единствен път!

Бореше се с нокти и зъби да запази спокойствие и самоконтрол.

— Движете се зад мен, миледи. И ако възнамерявате да причинявате дори най-незначителни неприятности, бих искал да ви припомня, че тук командвам аз, а не кралят.

— Не говорете абсурди — отговори невъзмутимо тя. — Никога не бих се скрила зад английския крал.

— Имате късмет, че тогава той дойде да ви спаси, в противен случай щяхте да усетите силата на гнева ми.

Двамата яздеха почти успоредно. Даниел обърна леко глава към него. Изумрудените ѝ очи се присвиха с презрение.

— Нямахте да ме докоснете, милорд.

— И защо?

— Защото съм графиня.

— А аз съм граф.

— Но аз съм повереница на краля.

— А! Значи все пак опитвате да се скриете зад него!

— Никога не се крия зад никого, милорд!

— Тогава ми кажете истината. Вие ли ми напълнихте ботушите с мед?

Даниел не отговори веднага.

— Да, в известен смисъл. Всъщност стана непреднамерено.

— Медът се озова по случайност в ботушите ми?

— Да.

— Също като черния пипер във виното ми?

Това я стресна малко, но тя се окопоти бързо.

— Историята с пипера стана доста отдавна. Тя не беше случайност. Не крия обаче, че гледам на вас като на неприятел. Затова би трябвало да проявите здрав разум и да стоите по-далеч от мен!

— Защо? Просто ще сипя черен пипер в чашата с мед и мляко, която пиете преди лягане, и ще насиня здраво благородния ви *derriere*^[1], ако продължавате да ми създавате трудности.

— О, ще продължа да ви ги създавам!

— Защо?

— Защото сега съм тук по ваша вина!

— Не разбирам...

— Авил е прекрасна и непревземаема крепост. Майка ми щеше да издържи, докато Филип ѝ дойде на помощ, ако не бяхте вие!

— Вие не бяхте там по това време, миледи.

— Не, но знам, че вие сте причина за падането на Авил и сте станал и любимец на краля благодарение на разрушението на моя дом.

— Домът ви никога не е бил разрушаван и вие несъмнено сте наясно с този факт. Кралят навремето забрани всякакви издевателства както срещу вашата майка, така и срещу града.

— Той я направи своя затворничка и я принуди да дойде в Англия!

— Където тя се омъжи за баща ви и ѝ бе разрешено да се прибере в Авил и да го управлява дори след смъртта на Робърт!

Думите му не я усмириха. Гледаше право пред себе си, а изумрудените ѝ очи пускаха искри.

— Нищо от това нямаше да се случи, ако не бяхте помогнали за падането на крепостта...

— Боже милостиви, престанете! — извика внезапно Маклакълън.
— Нали видяхте сама обсадата на Кале? Много по-добре за обсадените е крепостта да се предаде колкото може по-скоро. Ако обсадата на Авил беше продължила по-дълго, колко щяха да умрат от глад? И, скъпо ми опърничаво момиче — вече едвам удържаше гнева си, — може би е време да помислите върху следното — вашият дом в действителност е тук! Вие сте родена в Лондон. Баща ви беше любим поданик на английския крал...

— А майка ми беше братовчедка на френския крал.

— Далечна.

Даниел махна с ръка. Това очевидно нямаше значение за нея.

— Аз съм от рода Валоа. И Авил трябваше да остане владение на династията. Но вие сам причинихте падането на крепостта.

— Сам? Кралят и мнозина смели мъже биха се засегнали сериозно от подобно твърдение. Аз бях момче...

— Вие избрахте да си проправите път чрез поражението на моята майка и моя народ. Заради вас тя стана затворница на краля, който я измъчва достатъчно, а после я домъкна тук...

— Боже милостиви, дай ми търпение! Леноре никога не е била измъчвана и не вярвам, че изобщо ви е казвала подобно нещо! И би било добре да си спомните поне за да изтрезнеете малко, че лично баща ви помоли в предсмъртния си час крал Едуард да ви стане кръстник!

— Сър, няма да успеете да промените позицията ми по този въпрос. Когато умираше, майка ми ми напомни, че трябва да почитам моя крал. Нямам желание да яздя с вас.

— Ако се върнете назад и ми позволите да водя колоната, няма да яздите с мен. И имайте предвид, че са ме изпратили по работа. Аз просто изпълнявам дълга си.

В отговор Даниел измърмори нещо във връзка с това къде да отиде и какво да направи със себе си — шокиращ език за една графиня. Очевидно го бе усвоила от младите принцове и техните учители.

Когато Даниел понечи да се отдалечи, Ейдриън хвана юздата на кобилата ѝ, спря я и внезапно се усмихна.

— Помислете върху следното! Ако не бях аз, може би въобще нямаше да съществувате! Вие сте смес от английска и френска кръв, независимо дали го признавате.

— Поне нямаше да бъда принудена да се съобразявам с вас! — изсъска тя.

— Не се съобразявайте тогава, графиньо. Връщайте се назад веднага!

— Точно това опитвам да направя!

Ейдриън пусна юздата на кобилата. Девојката направи рязък завой и препусна. Спря едва в средата на колоната, до доктор Кутен.

Маклакълън вдигна очи към небето и констатира с изненада, че е все още ясно и денят си е все така хубав. Имаше чувството, че сякаш цялото му тяло е кълбо от нерви. Ох, поне Джоана да беше с него!

Започна да се смрачава. Красивият залез подобри настроението му. Пристигнаха в Хендън, където щяха да пренощуват. Сър Ричард

Рейслинг, назначеният от краля управител, се спусна разтревожено да ги посрещне.

Слабият сериозен старец ги приветства ентузиазирано, а след това попита притеснено:

— Никой ли не е поразен сред вас? — Прекръсти се. — Слава на Бога, засега сме се отървали от Черната смърт и макар да не отказвам на краля и да не желая нищо лошо на бедната малка графиня... — Не довърши мисълта си. Маклакълн проследи погледа му и разбра, че го е вперил в Даниел. — О, станала е истинска дама, нали?

Раздразнен, той скочи от коня си. Помогна и на девойката да слезе, без нейното съгласие. После се обърна към сър Ричард.

— Никой от нас не е с треска и аз самият имам задачата да опазя графинята жива и здрава.

Сър Ричард въздъхна и успя да се усмихне.

— В такъв случай влизайте, влизайте! Доведете дамата и нейните придружителки в къщата. Мъжете могат да се нахранят и да намерят подслон в конюшните и в къщурките от другата страна. Дабри! — Младият коняр се приближи незабавно. — Погрижи се за тези добри хора и за конете, момче! Нека си починат добре през нощта. Милорд Маклакълн, графиньо Даниел, последвайте ме, ако обичате.

Вътре вече ги очакваше сервирана маса.

Бе приятно и чисто. Огънят в огнището пукаше, а във въздуха се носеше апетитният аромат на печено. Ейдриън установи със задоволство, че повереницата му се държи все пак любезно с домакина. По време на почти интимната вечеря той се улови многократно, че наблюдава Даниел, и установи, че повечето мъже наистина биха погледнали на нея като на завидна награда. Тя се хранеше деликатно. Ръцете ѝ бяха малки, с дълги елегантни пръсти и хубави нокти. Очите ѝ блестяха, докато говореше, смехът ѝ беше мелодичен. Явно беше решила да очарова сър Ричард. В края на вечерята той бе убеден, че крал Филип е нещастен, несправедливо очернян човек и би трябвало да се прекратят всякакви действия срещу французите.

Маклакълн се изправи импулсивно.

— Мисля, че е време младата графиня да си ляга, сър Ричард. Искам утре да станем рано. Не ми се ще да заспи на седлото, нито пък да я нося по пътя.

Даниел, разбира се, тутакси скочи.

— Няма защо да се притеснявате, земевладелецо Маклакълън. Сър Ричард, благодаря ви за гостоприемството. Желая ви лека нощ.

И излезе величествено.

— Аз също трябва да поспя, сър Ричард. Нямам търпение да стигнем Гаристън, тъй като още повече ми се иска да се върна оттам и да се погрижа за един човек в тези несигурни времена.

— Несигурни, наистина! — Домакинът отново се прекръсти. — Страшно е — броят на жертвите нараства с всеки изминал ден... Ако чумата продължи да настъпва така безмилостно, ще покоси всеки десети в Англия!

Мислеше, че ще спи добре. Беше се насладил на вкусната вечеря и беше достатъчно уморен, но се мята и въртя цяла нощ, а на сутринта се събуди с усещането, че изобщо не е мигвал.

Стана, изми се и се облече, след което повика Дейлин и му нареди да провери дали Даниел и дамите са се събудили и са готови за път.

— Графинята вече е на двора, милорд. А аз съм оседлал Марк — докладва оръженосецът, докато намяташе пелерината на раменете му. — Всички чакат само вашата заповед, за да се качат на конете си и да потеглят.

— Добре. Да си вземем довиждане със сър Ричард и да тръгваме!

Както го бе уверил Дейлин, целият му антураж се бе събрал. Даниел спокойно седеше върху гърба на кобилата си. Маклакълън благодари на сър Ричард и погледна към нея.

— Готова ли сте, миледи?

— Определено, милорд.

Очевидно вече губеше търпение, макар че бе в добро настроение. Маклакълън вдигна ръка за последен поздрав към сър Ричард и групата потегли; проточи се като змия и бавно остави имението зад гърба си.

Ейдриън яздеше отпред с притворени очи.

Може би след час изведнъж си даде сметка, че Даниел язди успоредно с него и дори е на път да го изпревари. Тъкмо преминаваха през някакво богато поле. Девојката извика тихичко от възхита и пришпори кобилата с токовете на обувките си.

Животното направи скок и се стрелна напред, плавно и елегантно като вятъра.

Младият мъж изруга под носа си и я последва. Почти я бе догонил, когато внезапно осъзна, че нещо не е наред. Коланът под седлото се бе разхлабил — толкова много, че то вече започваше да се изхлузва. Само след секунди щеше да се озове на земята под копитата на тежкия боен кон. Изпсува и се притисна към врата на Марк. Тъкмо навреме. Седлото се отдели.

И бе стъпкано.

Опъна юздите. В този момент разтревоженият му оръженосец го догони.

— Милорд...

— Добре съм! Кажете на другите да изчакат тук. Отивам за графинята.

Пришпори коня си страшно ядосан. Струваше му се, че вижда кървавочервена мъгла пред очите си. Хвана я при някаква млада горичка. Тя се обърна стреснато.

— Какво...

Притеснена, не довърши мисълта си, защото той яздеше право насреща ѝ. Тя дръпна юздите, но не достатъчно бързо. Младият мъж скочи от жребеца си и спря кобилата.

— Какво е това! — изрева той. — Черният пипер е нищо, миледи. Той причинява само кашлица. Медът в ботуша е неприятно неудобство. Но този път, проклета вещице, за малко не ме уби!

— Не знам за какво говорите!

— Напротив, знаеш, и то много добре.

— Казвам ви...

— Седлото ми! — изсъска вбесено той.

Протегна ръце, хвана я през кръста и я смъкна долу.

— Не съм ви докосвала седлото — заяви презрително Даниел и изскърца със зъби, тъй като бе принудена да стои неподвижно.

— Дейлин знае как да прикрепя седла, миледи. И тъй като вие с готовност си признавате...

— Признавам само когато съм виновна! Махнете си ръцете от мен!

— Не и този път, миледи!

— Пуснете ме на секундата! Или ще се погрижа кралят...

— Дори кралят да ме обеси на най-високото дърво за това, което възнамерявам да сторя сега, миледи, пак няма да се откажа!

Сърцето му все още препускаше след току-що преживяното, при което за малко не се бе простил с живота си под конските копита, и Ейдриън бе твърдо решен. На няколко крачки от тях имаше пън. Помъкна я натам. Седна и я преметна върху коляното си, въпреки отчаяните ѝ опити да се измъкне. Само след секунди вече стоварваше тежки плесници върху френския ѝ *derriere*. Почти не чуваше гневните ѝ викове и заплахи. Изведнъж усети ухапката на свършените ѝ зъби в бедрото си. Тогава ѝ удари още по-силен шамар, който я накара да извика и да се откаже от по-нататъшни опити да хапе. В този миг я усети истински. Пищните изкусителни извивки на тялото ѝ и приятния аромат. Изненадан, Ейдриън я изправи на крака и също стана. Приблужи се заплашително и тя отстъпи, но след това застана предизвикателно. Насочи показалеца си право към нея и заяви с прегракнал от ярост глас:

— Край на мръсните номерца. Да не си посмяла да предприемеш каквото и да било повече срещу мен, ясно ли е?

Разтреперана, Даниел се бореше със сълзите и с изкушението да се нахвърли отгоре му и да го издере. Очите ѝ хвърляха зелени пламъци. Разрошените тъмни коси ѝ придаваха изненадващо чувствен вид. Маклакълън трябваше да си напомни, че винаги е предпочитал жени, а не момиченца. Джоана вече беше почти на двайсет и една.

— Копеле! Нищо не съм направила!

— Само дето едва не ме уби!

Даниел бе все така възмутена. Никога не бе виждал очите ѝ да блестят с такава страст и отмъстителност.

— Лъжете се! Не съм виновна! След като сте такъв глупак, жалко, че не загинахте! О, сър! Ще се разкайвате дълбоко за този ден. И това не са празни заплахи. Ще кажа на краля как сте се осмелили да ме обидите...

— Може да му кажете каквото си искате, миледи. Дори, че са ми поникнали дяволски рога и опашка. Той обаче лично ми позволи да постъпвам както намеря за добре с вас, миледи. Дори предложи да поема пълна отговорност за поведението ви.

Думите му я стъписаха. Очите ѝ се разшириха, а лицето ѝ пребледня.

— Лъжете! Знам, че лъжете. Аз съм кралска повереница. Не виждам с какво право...

— А, такава била работата! Казахте, че не съм заслужавал и Джоана. Защото била мила и нежна. Е, както изглежда, графиньо, кралят е съгласен с вас.

— Чудесно! Значи Джоана ще се омъжи за някой добър и мил рицар.

— Ако стане така, както иска кралят. А аз ще имам едно опърничаво, необуздено, диво същество...

— Каквото заслужавате!

— Точно така. И уви, вие, госпожице, също ще получите каквото заслужавате. Ревящ лъв, грабещ и дерящ!

— За какво говорите! Не разбирам...

— О, опитвам се да ви разясня! Слушайте внимателно! Кралят предложи да се ожения за вас, миледи.

— Не! — промълви задавено тя.

— Да! — Ейдриън се усмихна криво. — Кралят смята, че най-добре би било церемонията да се извърши веднага. Аз обаче по принцип съм против брак с момиче на вашата възраст и Едуард го знае. Но според него нищо не пречи да се сгодим още сега, което ще ме натовари законно с управлението на вашите имения... както и на безценната ви особа! Ще ви бъда господар, миледи!

— Вие! — едва не се задави.

— Точно така, аз! Грабещият, дерящият, ревящият, заядлив и ужасен лъв!

Изпита пълно задоволство. Очевидно думите му я сразиха в много по-голяма степен от пердаха. Не устоя на изкушението да продължи в същия дух, затова додаде замислено:

— Привлекателно предложение. Изключително привлекателно. Както ми обясниха, Гаристън е богато графство. Но... засега отхвърлих този изключително щедър дар, защото ще се ожения за лейди Джоана.

Намръщи се, тъй като чу някакво тупване зад гърба си. Обърна се.

Какво обаче видя. Хладнокръвната графиня лежеше сред коприна и абаносови коси на меката трева. Само намекът за

евентуален брак помежду им бе успял да постигне това, за което бяха
безсилни всякакви заплахи.

Да я накара да замълчи.

Даниел беше в несвяст.

---

[1] Задник (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Докато я съзерцаваше, не можа да не си признае, че тя се превръщаше в истинска — и при това опасна — красавица. Обзе го чувство за вина, тъй като бе още съвсем млада, а изобщо не се страхуваше. Въздъхна тихичко и си каза, че е хубаво да бъде потърпелив.

Но дали трябваше? Тя си го бе заслужила. А изглежда дори мисълта да се омъжи за него ѝ се струваше толкова ужасна, че я накара да изгуби съзнание. Младият мъж сви рамене, усмихна се едва забележимо, наведе се и я вдигна на ръце. Прокара леко пръсти по бузата ѝ.

— Даниел?

След миг тя се размърда. Отвори широко очи. Гледаше невинно и уязвимо. Замаяно. Когато погледите им се срещнаха, чак се ококори.

— Никога няма да се омъжа за вас!

Маклакълън се усмихна. Очевидно вече се бе възстановила и подновяваше борбата.

— И аз никога няма да се оженя за вас.

— Но нали казахте...

— Предадох предложението на краля. Обаче не съм казвал, че съм се съгласил.

— Тогава...

— Аз обичам Джоана! И възнамерявам да се оженя за нея.

— О! — прошепна Даниел, без да отделя очите си от него. После преглътна с усилие. — Аз съм добре. Ще ме пуснете ли... ако обичате.

Той така и направи, но продължи да я поддържа с една ръка, докато се увери, че тя действително може да стои сама.

Даниел тутакси се отдръпна. Вирна брадичка, вдигна глава и изрече съвсем тихо и с достойнство:

— Не съм докосвала седлото ви.

След това се извъртя на пети и забърза към останалите.

Ейдриън я последва. Дейлин светкавично слезе от коня си, за да предложи помощта си на момичето.

Тя обаче не се нуждаеше от помощ. Яздеше голямата дореста кобила откакто се помнеше и никога не се бе нуждала от помощ да скочи върху гърба ѝ. Въпреки това се усмихна на оръженосеца и прие подкрепата му. А после сведе поглед и благодари с нежен глас.

Дейлин се изчерви толкова силно, че луничките му изчезнаха.

От каруцата с припаси донесоха друго седло. Маклакльн затегна собственоръчно каишката му и даде знак с ръка, че пътуването продължава.

Колко странно! Тя бе признала доброволно толкова много неща. И изведнъж днес...

Днес се бе отнесъл с нея като с дете и въпреки това бе отрекла да има нещо общо с инцидента. Е, така или иначе отдавна му се искаше да постъпи точно по този начин. Така че нямаше намерение да се чувства виновен.

Даниел вече гледаше да стои по-далеч. След известно време го настигна Дейлин и започна да язди непосредствено след него, но Ейдриън предпочиташе да бъде сам и го изпрати напред, за да провери дали пътят е чист.

Скоро оръженосецът извика:

— Милорд! — Бе пребледнял и червените му коси бяха разрошени от вятъра. — Милорд, трябва да се връщаме! Насам са тръгнали монаси, натоварили цяла каруца с умрели от чума!

Маклакльн се надигна на седлото и погледна назад към хората си. Каква ирония. Рицарите и благородниците рядко отстъпваха път някому, но чумата можеше да ги накара да се разбягат като отчаяни гризачи.

— Изтеглете каруците далеч от пътя и влезте дълбоко в гората! — нареди той.

След това обърна Матю и тръгна назад покрай виещата се като змия колона, за да се увери, че всички са го чули и ще се подчинят. Точно бяха освободили стария римски път, когато зърна първите монаси. Те се появиха иззад завоя и размахваха гърненца, от които се носеше дим от тамян, както за да предупреждава хората отдалеч, така и за да неутрализира донякъде ужасната воня на смъртта.

— Мили Боже! — прошепна младият мъж и се прекръсти.

Мъртвите тела бяха натрупани едно върху друго — някои полуголи, други напълно облечени, сякаш бяха поразени по време на

работа. Дребни благородници бяха преплели крайници със селяни, работници и фермери. Маклакълн гледаше, обзет от безкрайно състрадание. И тогава се сети, че е отговорен за една своенравна млада дама. Затова побърза да обърне коня си и да я последва сред дърветата.

Не се наложи да търси дълго. Даниел се намираше съвсем наблизо. Бе слязла от кобилата и се взираше в същата посока, в която бе гледал само допреди миг и той самият. Очите ѝ изглеждаха по-смайващо зелени от обикновено, тъй като лицето ѝ беше преbledняло като платно и създаваше още по-ярък контраст с абаносовите ѝ коси.

Младият мъж скочи пъргаво от Мат, хвана я за раменете и я привлече към себе си.

Изненадващо тя не се възпротиви. Но не се и обърна, за да се скрие от ужасната гледка. Усети, че трепери.

— Не гледайте!

В този момент му се стори невероятно уязвима.

Очевидно бе забравила за миг, че двамата са непримирими врагове. Усети колко я боли и му се прииска да я предпази.

— Не гледайте!

Даниел поклати глава.

— Това не е първата ми среща с чумата. — Продължаваше да трепери. Без да се съпротивява срещу опората на ръцете му, тя му напомни: — Видях как умира майка ми...

Тогаваше се изплъзна от обятията му, отпусна се на колене, прекръсти се и се моли, докато монасите отминаха с тежкия си мъртвешки товар.

Настана тишина. Слънцето грееше, прохладният ветрец се шумугваше игриво между листата на дърветата. Местността отново се огласи от песента на птиците.

И тогава като че ли всички заговориха наведнъж.

— Не би трябвало да дишаме! — извика един от въоръжената охрана от Гаристън.

— Как да не дишаме, човече! Ти да не си се побъркал, а? — отвърна друг.

— Да тръгваме бързо, милорд! — обърна се Дейлин към Ейдриън.

— Да, милорд — съгласи се доктор Кутен. — Черната смърт не може да бъде спряна нито от рицарски доспехи, нито от

благородническа коприна, атакува където ѝ скимне. Единствената защита, за която знам, е да стоиш по-далеч от нея. Може да прозвучи жестоко, но нека побързаме, а щом пристигнем в Гаристън, ще се погрижим да не пускат други вътре!

— В такъв случай да вървим! — извика Маклакълн. — И да пристигаме по-скоро в Гаристън.

Мъжете наскочаха по конете си. Ейдриън се обърна към своята повереница, но тя вече бе яхнала кобилата си.

Яздиха в мълчание. Времето измина неусетно.

След като излязоха от поредната гориста местност, се озоваха в обширна долина. Тогава пред тях изникна Гаристън, кацнал на един хълм. Приличаше на приказния Камелот на светлината на залязващото слънце. Богати земи, осеяни с къщи, обори и плевници, ограждаха заобиколената от ров крепост, която като че ли блестеше на фона на яркозелените и златни цветове на полята. Самата река беше включена в плановете на замъка, благодарение на което водата в рововете не беше застояла, а течаща. Кралят бе изпратил вестител още преди няколко дена, затова вече ги очакваха, а големият подвижен мост бе спуснат.

Ейдриън се улови, че оглежда преценяващо мястото. Кралят го бе уверил, че това е завидно наследство и сега младият мъж имаше възможността да се убеди лично в правотата на думите му. По полегатите хълмове в далечината пасяха стада овце, пред смаяния му поглед се разстилаха стотици акри плодородни земи. Крепостта изглеждаше в прекрасно състояние. Нямаше търпение да влезе вътре. Несъмнено Гаристън осигуряваше на Едуард множество тежковъоръжени конници и богати доходи. Феодалната система беше проста. Крепостните селяни обработваха земите на своя господар. Част от продукцията отиваше за него, част — за краля. В замяна господарят защитаваше своите крепостни, а кралят управляваше страната и очакваше от своите рицари-земевладелци и благородници да му служат. Екипировката беше скъпа, конете — също, добрите доспехи можеха да разорят човек. Така че владение като Гаристън наистина беше богато възнаграждение.

Графинята се оказваше добра партия.

Едва сега си даде сметка, че тя яздеше до него и също като него се вираше, силно заинтригувана, в това, което ги заобикаляше.

— Английският ви баща ви е оставил наистина впечатляващо наследство!

Даниел се обърна към него, вдигнала високо брадичка.

— Представям си колко ви изкушава. Вечно ще съм благодарна, че сте толкова влюбен в лейди Джоана!

С тези думи пришпори кобилата си и препусна напред.

Ейдриън изруга наум и я последва. Конят ѝ беше действително бърз. Тя се понесе из полята, мина през няколко стада овце и стигна моста, където забави съвсем леко. Вече в обширния двор на крепостта Ейдриън скочи от жребеца си и се приближи до нея, за да я свали от седлото, независимо дали искаше помощта му.

През източната порта в този миг към тях се спусна висок слаб мъж с набраздено от бръчки лице и гъста сребриста коса.

— Милорд, миледи, добре дошли!

Това бе сър Такъри Милтън, дългогодишен иконом на Гаристън. Маклакълън го познаваше. Той беше лоялен, интелигентен и проницателен, съвършеният управител за едно такова богато владение.

Видя, че Даниел се усмихва на стария иконом и го поздравява с радост — очевидно го бе харесала инстинктивно. Докато я наблюдаваше, се почувства неловко, тъй като установи колко опасна е усмивката ѝ. Един ден тази усмивка щеше да кара мъжете да правят неща... които иначе не биха правили.

— Добре дошли, добре дошли! — повтаряше сър Такъри. — Дълго пътуване, нали, миледи?

— Не чак толкова! — отвърна бодро тя. — На краля му беше нужно много повече време, докато реши да ме изпрати тук!

— В такъв случай елате, огледайте и разучете това прекрасно място. Милорд Маклакълън, ако вашият оръженосец се погрижи за мъжете, младият Джейкъб ще може да обърне внимание на дамите. А аз ще ви разведа из замъка.

Ейдриън кимна, нареди на Дейлин да се погрижи за настаняването на хората, след което последва сър Такъри и Даниел. Голямата зала, която заемаше целия приземен етаж на източната кула, беше наистина достолепно място, По стените висяха тежки гоблени, мечове, пики, алебарди, боздугани и ножове. Край входа бяха поставени две бойни ризници, а в другия край, от двете страни на голямото каменно огнище, две ризници за турнир. Пред огъня се

издигаше тежка, богато украсена с дърворезба маса, заобиколена със столове от златен дъб. Пред нея бе застлан скъп килим от кожи. На масата имаше поднос с вино. Сър Такъри наля чаша на младия мъж, който стоеше усмихнат и очевидно доволен от обстановката.

— Прекрасна зала!

— Така е — съгласи се старецът. — Елате да видите и господарските покои.

Тръгнаха по широкото стълбище. Икономът театрално отвори някаква врата.

Огнището тук също беше огромно и зидано от камък. Огънят придаваше необикновен уют и топлина на помещението, тъй като в замъците от този тип обикновено беше студено и ветровито. Срещу огнището се издигаше гигантско легло с балдахин, пред което бе застлан дебел кожен килим, заобиколен от тапицирани столове. Отсреща имаше маса и още столове. Тя беше поставена до тесните прозорци, където бе най-светло. Специална врата водеше към малко помещение с мраморен умивалник, върху който стоеше голяма кана с вода.

— Чудесно е, милорд Маклакълън! — възкликна сър Такъри.

— И богато!

— Елате горе, милорд. Там има спалня за гости и се говори, че от време на време Уилям Завоевателя подслонявал в нея семейството си. Сигурен съм, че тя ще ви се стори много удобна.

Икономът тръгна и Ейдриън го последва, но се спря, за да огледа майсторски изработената полица на огнището.

— Извинете, сър, но това е моята стая — заяви Даниел. — Сър Такъри чака, за да ви отведе до вашата.

Младият мъж повдигна вежди и се обърна, за да я погледне. Може би беше забравила как се бе отнесъл към нея, когато покрай тях минаха жертвите на чумата. Очите ѝ бяха истински зелени пламъци — явно нямаше търпение да се отърве от него. Явно беше очарована от богатствата наоколо и щастлива, че всичко това е нейно... а не негово.

Устоя на изкушението да протегне ръка и да я придърпа отново върху коляното си. Вместо това се поклони дълбоко.

— Графиньо, с огромно удоволствие ви оставям в собствената ви компания.

С тези думи последва стареца. Изненада се, когато тя се обади отново.

— Не съм докосвала седлото ви, Маклакълн!

Ейдриън се обърна и повдигна вежди.

— Не съм го направила! — В гласа ѝ усети едновременно раздразнение и обида. Очите ѝ блестяха. Стори му се царствена и женствена. Беше красива и също като Леноре — прелъстителна. — Казвам ви, че не съм виновна! Вие ми дължите извинение.

Маклакълн не отговори веднага, впечатлен от пламения ѝ тон.

Нямаше обаче да ѝ позволи да го омае с приказки, затова кръстоса ръце на гърдите си, без да отделя поглед от лицето ѝ.

— Аз самият все още не съм получил извинение за онова, което сторихте с виното и с ботушите ми!

— Но аз не съм ви докосвала!

— Сър Такъри ме очаква.

Спалнята за гости бе почти толкова удобна, колкото и господарската. Тази нощ Маклакълн спа дълго и дълбоко. На сутринта научи повече за разположението на замъка.

Дамите и учителите на Даниел бяха настанени в южната кула, а северната бе оставена за рицарите и тежковъоръжените конници.

Младият мъж прекара часове в голямата зала заедно с иконома пред счетоводните книги на Гаристън и откри, че това наистина е всичко друго, но не и Камелот. Сър Такъри обучаваше лично войниците, реколтата никога не беше поразявана от болести, а местността бе населена от множество занаятчии и чифликчии. Имаше двама ковачи, трима бъчвари, трима зидари, поне десетина добри дърводелци, шивачи, мелничари и какви ли не още. Овцете бяха сред най-хубавите в цяла Англия и доходите от продажбата на вълна бяха внушителни.

Маклакълн направи комплимент на стареца за успешното управление на имението и го увери, че кралят е много доволен от усилията му.

— Радвам се, че дъщерята на добрия Робърт най-после дойде. Той наистина беше прекрасен човек и ми е много приятно да видя как неговата плът и кръв наследява всичко тук!

Младият мъж се съгласи, че Робърт наистина е бил прекрасен човек.

Сър Такъри предложи на следващия ден да отидат на лов, тъй като в горите имало много дивеч.

— Колкото щеш елени и глигани. Ами какви птици само! Разполагаме с прекрасни ловни ястреби и соколи. Ще прекараме чудесно деня, владетелю Маклакълън.

Ейдриън се запита защо толкова хора започваха да говорят с шотландски акцент в негово присъствие, след като той бе напуснал земите на своите прадеди много отдавна. Но нямаше нищо против. Времето не бе в състояние да заличи корените на човек и макар да бе рицар на Едуард, никога нямаше да забрави, че бе проговорил на келтски и бе син на Карлин Маклакълън.

— Денят, прекаран в лов, наистина би ми доставил удоволствие — съгласи се той, а след това се извини пред своя домакин и излезе да разгледа крепостта.

В обширния двор мъже и жени бяха струпали стоката си. Босоного момиче гонеше стадо гъски, бъчвар стоеше в покритата си със слама работилница и майстореше каца. Докато вървеше покрай редицата на занаятчиите, младият мъж видя как един златар вае диадема. Спря и се загледа в деликатното му занимание.

— Красиво украшение, милорд — рече брадатият занаятчия. — Достойно за дама, която мъж като вас би могъл да нарече своя.

— Наистина е красиво. Кога ще го завършиш?

— Кога бихте желали да го завърша?

Маклакълън се засмя.

— Колкото се може по-скоро. Възнамерявам веднага след като се убедя, че графинята се е настанила добре, да побързам да се върна при дамата на моето сърце. Нямам търпение да я доведа тук с мен, докато жестоката чума реши да ни остави на мира.

— Диадемата ще бъде готова още тази вечер — обеща златарят.

Маклакълън плати, без да се пазари за цената. В Лондон или Уинчестър щеше да струва доста повече. Смяташе, че диадемата ще се хареса много на Джоана и внезапно го обзе почти болезненото желание да я види. Тя би оценила Гаристън с неговите високи здрави стени, красив интериор и топлина.

Беше довел графинята жива и здрава тук, както му бе наредено. Тъй като на връщане щеше да пътува сам, възнамеряваше да мине по най-кратките пътища и да пристигне в Уинчестър, преди Джоана да е тръгнала. Мислеше да я убеди да дойде с него и да изчака тук отминаването на чумата. Баща ѝ щеше да им прости, тъй като времето е от огромно значение, когато въпросът е на живот и смърт. Безпокойството му нарастваше все повече, откакто бяха срещнали монасите с мъртъвците, и нямаше търпение да се погрижи да заведе Джоана по-далеч от заразата в Уинчестър. Може би тя вече бе тръгнала за бащиното си имение? По предварителния план трябваше да потегли няколко дни след него, защото задачата ѝ бе първо да изпрати всички кралски наследници и да се погрижи за опаковането на багажа на Филипа.

Възнамеряваше да участва в утрешния лов на иконома и да се увери, че Даниел е в добри ръце, както и че замъкът е хубаво запасен, а на следващия ден призори да потегли.

След като взе това решение, младият мъж усети, че настроението му се подобри. Продължи да се разхожда из двора и откри с изненада, че Даниел вече си е създала свое придворно обкръжение от млади оръженосци и тежковъоръжени войници. В момента се смееше доволно, докато балансираше копие, възседнала кобилата си.

— Изключителна сте, миледи, но това нещо е толкова тежко, че ще ви свали на земята само след минути! — извика предупредително някой. — Откажете се, Дани!

Това бе Дейлин, собственият му оръженосец, който се спусна напред, за да поеме копие, преди да ѝ е натезало прекалено. Девойката се усмихна отново, а после заговори нещо на наобиколилите я младежи, които нададоха викове в нейна чест. В следващия миг вдигна внезапно поглед, сякаш усетила присъствието на Ейдриън, и незабавно вирна предизвикателно брадичка. Плъзна се от коня, подаде юздите на Дейлин и напусна припряно групата. Тръгна към източната кула, без да обърне внимание на Маклакълън, сякаш изобщо не го беше видяла.

Боже мили, това момиче успяваше да му лази по нервите както никой друг!

Тръгна след нея, като си подсвиркваше.

Щом влезе в залата, Даниел спря и се завъртя рязко на пети.

— Какво има, милорд? Да не би да се опасявате, че опитвам неуспешно да си спечеля верността на военните в Гаристън?

— Напротив, справяте се отлично. Съвършената лейди!

Думите му като че ли не я изненадаха, само я накараха да застане нащрек.

— А, значи мога да бъда съвършената лейди. Това вашият начин да се извините ли е?

Той поклати глава.

— Не, миледи. Вие си го заслужихте. Винаги ще получавате точно каквото заслужавате.

— Нима? Е, може би ще бъдете така добър да ми кажете, милорд, кога напускате Гаристън?

— Тръгвам вдругиден призори. — На лицето ѝ се появи силна изненада, примесена с удоволствие, затова Ейдриън побърза да добави: — Реших, че не мога да оставя това на други — връщам се за Джоана. Ще я доведа, за да живее тук, докато кралят ме освободи от задължението да наглеждам френската му повереница. Миледи, само не казвайте, че ще трябва да спорим и по този въпрос!

— Аз обожавам Джоана — отвърна сериозно Даниел. — Тя винаги ще бъде добре дошла.

С тези думи се обърна и заизкачва стълбите към своите покои.

Държаха се учтиво един към друг по време на вечерята в компанията на сър Такъри, лейди Жанет и Монтейн. Даниел беше очарователна, когато увери стария иконом с какво нетърпение очаква да се запознае с ловните птици на замъка и да се включи в лова.

Но тъй като беше уморена, се оттегли рано. Изумрудените ѝ очи дадоха на Ейдриън да разбере, че онова, което я изтощаваше най-много, бе всъщност неговата компания.

На път към своята спалня, младият мъж срещна Монтейн, която излизаше от стаята на графинята. Момичето беше хубаво, с черни коси и също толкова тъмни очи, дребно, стройно и някак си притеснено.

— Милорд!

— Монтейн?

Тя продължи да препречва пътя му.

— Аз...

— Да?

— Моля ви! Не се ядосвайте толкова на графинята. Тя е млада и деликатна. Изгуби много със смъртта на своята майка. Израсна във Франция и стана свидетелка на разрухата, причинена от англичаните. Умолявам ви, тя няма предвид...

— Тя мисли сериозно всяка дума, която ми казва, и е почти толкова деликатна, колкото глиганите, които ще хванем утре. Знае обаче чудесно какво може да очаква от мен всеки път, когато ми се възпротиви. А сега, ако обичате, наистина съм много уморен.

Понечи да мине.

— Милорд!

Спря. Гърдите ѝ се повдигаха. Бе стиснала нервно длани пред себе си. Облиза устни. Ейдриън дори се запита дали не опитваше да му предложи вниманието си в замяна на неговото снизхождение към простъпките на младата ѝ господарка.

— Да?

— Иска ми се... да не се ядосвате толкова. Ако има някакъв начин да успокоя духа ви...

— Налага се да се научим да се разбираме с графинята, Монтейн, и ще се справим сами. Лека нощ.

Усещаше погледа ѝ в гърба си. Беше сигурен, че бе искала да му каже повече от това, което успя да изрече.

Когато на другата сутрин Ейдриън слезе долу, Даниел вече бе на коня си. Нейните дами, сър Такъри, Дейлин и един от младите пазачи на замъка също бяха готови. Марк бе оседлан и го очакваше заедно с предназначения за него млад сокол. Забеляза, че графинята носеше ръкавици и поглаждаше коремчето на кацналата на ръката ѝ птица, като тихичко ѝ говореше нещо. Тя поздрави учтиво и щом групата потегли към гората, тръгна успоредно с жребеца на Дейлин.

Денят беше хубав. Не след дълго се озоваха пред някакво езеро. Внезапно излетя фазан и Даниел пусна ловната си птица. Всички проследиха с поглед прекрасното създание, което се извиси и свали целта.

След това запрепусаха в откритото поле. Маклакълън разбра, че Даниел всъщност се наслаждава много повече на бързата езда,

отколкото на лова. Когато изчезна в горичката, внезапно проехтя вик и Ейдриън бе обзет от паника. Препусна в посоката, в която се бе изгубила Даниел, а сърцето му щеше да изскочи от гърдите.

Девојката бе просната на земята. Красивата ѝ кобила лежеше до нея. Младият мъж скочи от коня си, коленичи и протегна ръце с опасението, че се е натрошила цялата. В същия момент тя се надигна и дори не забеляза, че я е докоснал. Бе вперила поглед в Звезда.

— Тя ли те хвърли?

Даниел заклати буйно глава.

— Ейдриън... Някой я изплаши! О, Боже, Ейдриън, виж!

Погледна нагам, накъдето му сочеше. От дървото, непосредствено пред падналото животно, висеше труп. Беше подут и ужасен. Гарваните бяха изкълвали очите му. Както изглежда някакъв стар отшелник, в агонията, причинена от чумата, си бе завързал колана около врата, бе скочил от дървото и се бе обесил.

— Божичко! — прошепна младият мъж, прекръсти се и стана. — Той е мъртъв, Даниел!

— Виждам. — Лицето ѝ бе пепеляво.

Позволи му да ѝ помогне да се изправи.

— Боли ли те някъде?

Тя поклати глава. Ейдриън обхвана брадичката ѝ в дланта си и я принуди да откъсне поглед от трупа.

— Сигурна ли си?

— Да.

В този момент се появи сър Такъри, видя мъртвия и се прекръсти.

— Ще свалим нещастника. Миледи... вие поне изглеждате добре. Но ще трябва да довършим кобилата.

— Какво? Не! О, не! — прошепна тя.

Отскубна се от ръцете на Маклакълън и коленичи край главата на Звезда. Ейдриън също коленичи до нея и откри, че някакъв остър клон бе разкъсал вътрешната страна на десния заден крак на животното.

Пристигна и Дейлин.

— Ах, миледи! Тя няма да може да ходи повече — рече той.

В очите ѝ запариха сълзи. Запримига бързо, за да не им позволи да покапят, и погледна към Ейдриън. За първи път в тези изумрудени очи той съзря само молба.

— Моля те! Нима не си в състояние да направиш нищо?

— Даниел...

— Не, не може да я убиете! — извика тогава тя, посегна към него и впи пръсти в туниката му. — Моля те! Моля те! Не може да го направите! Помогни ми, Ейдриън, не им позволявай да я убият!

Без съмнение обичаше коня си, но младият мъж виждаше също така усилията ѝ да не поглежда към мъртвеца. Вече бе научила горчивата истина за чумата и явно борбата за животното сега бе за нея средство да се съпротивлява срещу ужаса, който никой не можеше да контролира.

Маклакълън въздъхна дълбоко, погледна отново към кобилата, а после към нея. Всички се гледаха безмълвно.

— Ще стъкмя нещо като носилка. Наоколо има корени, от които би могла да направиш лечебни лапи за раните ѝ, но ще трябва да ги сменяш няколко пъти дневно, ден след ден. Няма гаранция, че ще оцелее.

— Но можем да опитаме! — прошепна Даниел. Устните ѝ затрепериха. — Моля те!

Той кимна и вдигна очи към наобиколилите ги мъже. В погледите на всички прочете безмълвно обвинение. Явно го смятаха за побъркан.

— Не ме зяпай, Дейлин! Чака ни работа. Ще направим сламена носилка.

— За един кон милорд?

— За един кон!

— Даниел, не искам да се приближаваш до онзи нещастник на дървото. Дръпни се оттам, докато свалят тялото — настоя Маклакълън.

— Вече съм била болна от чума и оцелях — промълви графинята.

Но тогава срещна погледа му и очевидно реши, че е най-добре да му се подчини, затова направи каквото ѝ бе казал. Мартин Несмит от Гаристън обясни на Ейдриън, че е боледувал от чума като дете и ще сваля тялото.

След като приключиха с този въпрос, Маклакълън насочи вниманието си към животното.

Неговото преместване, за което бяха повикани още войници, отне целия следобед. Всички бяха мокри от пот, но в крайна сметка

кобилата бе върната в конюшната. Даниел бе слушала внимателно всяка негова дума, докато ѝ обясняваше как да приготви лапа за раната и изпълни стриктно инструкциите му.

— Ще трябва да го правите три-четири пъти на ден, миледи! — предупреди я той. — Достатъчно е да забравите веднъж и раната може да загnoi, разбрахте ли?

Тя кимна, бледа и с широко отворени очи.

Неусетно се стъмни, а Маклакълън бе все още целият в кал и слама и смъртно уморен. Но все още възнамеряваше да тръгне рано на следващата сутрин. Остави графинята в конюшната, помоли иконома да се погрижи да му донесат вана и гореща вода и докато чакаше прислугата да изпълни желанието му, изпи чаша хубав английски ейл.

— Това е невероятно, владетелю Маклакълън — поклати глава сър Такъри. — Бедното момиче се е нагледало на смърт, но, страхувам се, че ще види още, както впрочем и всички ние. Моля се поне кобилата му да оживее!

Ейдриън вдигна ръка.

— Конят има късмет. А аз самият пък никога досега не съм виждал Даниел да... да иска толкова силно нещо.

— Очевидно обича това създание! То ѝ е подарено от френския крал.

На младия мъж му се стори, че ейлът загорчава. Изправи се, остави чашата и си напомни строго, че на сутринта тръгва за Джоана и няма да носи още дълго отговорност за Даниел.

— Връщам се в Уинчестър по личен въпрос, сър Такъри. Потеглям призори. Ще се върна възможно най-скоро.

— Ще пазя дамата във ваше отсъствие, милорд.

— О, благодаря ви! Сър Такъри, бихте ли били така добър да пригответе една от стаите за гости за лейди Джоана? Ще дойда с нея.

— Лейди Джоана ли? — попита, очевидно изненадан, икономът.

— Нещо не е ли наред?

— Просто аз...

— Какво?

Старецът се изкашля.

— Ами, кралят ми изпрати послание преди вашето пристигането с графинята, милорд. То беше предназначено единствено за моите очи, разбира се. Там пишеше, че...

— Какво?

Сега вече сър Такъри изглеждаше наистина смутен.

— Че с графинята ще се сгодите, преди да си тръгнете оттук.

Ейдриън помълча за момент.

— Понякога дори кралете грешат!

— Аз трябваше да ви покажа чудесата на имението, милорд. Ако се проваля...

— Вие в нищо не сте се провалили! — долетя силен глас откъм вратата. И двамата се обърнаха стреснати. Даниел стоеше на прага, висока и с изправен гръб. После влезе, като местеше поглед ту към единия, ту към другия. — Сър Такъри, не трябва да оказвате натиск върху земевладелеца Маклакълън, тъй като той има свои планове за живота си.

— Но заповедта на краля... — заекна икономът.

— Старая се да се подчинявам на краля във всичко — отвърна спокойно младият мъж, — но, както побърза да ви обясни графинята, вече имам други планове. Пожелавам лека нощ и на двама ви.

Поклони се дълбоко и забърза нагоре по стълбите. Когато покъсно се потопи във ваната, затвори очи и се отдаде на приятното усещане.

След миг ги отвори рязко. Не беше сам. Обзе го напрежение. Погледна към вратата. Даниел го беше последвала.

— Какво има? — изпъшка младият мъж, посегна към хавлията и се покри с нея.

Затвори отново очи и потърка чело. Внезапно бе получил силно главоболие. Само това му липсваше — да се озове в една и съща вана с Даниел. Но най-вече го притесни бурната реакция на тялото му, предизвикана от нейното присъствие.

— Дойдох да ти благодаря — промълви тя.

Очите му се отвориха от изненада. Облегна се отново назад, грижливо прикрит, и впери поглед в лицето на своята посетителка.

— За?

— За коня.

Маклакълън махна с ръка.

— Нагледахме се на грозни картини. Ще се радвам, ако кобилата оцелее. Не мога обаче да го гарантирам.

— Но все пак ѝ се дава шанс.

— Да.

Даниел облиза устни.

— Благодарна съм и съм ти задължена.

— Щом смяташ така, постарай се поне от време на време да ме слушаш. — Тази вечер обаче думите му не бяха хапливи. Неговата графиня притежаваше свое, макар и особено, чувство за чест. Това му харесваше и той усети как гневът му отстъпва. — Грижи се добре за нея!

— Все още ли смяташ да тръгнеш утре сутринта?

— Да.

Даниел се усмихна. Същата красива усмивка, която досега бе виждал да отправя само към други.

— Господ да ти помага тогава да стигнеш по-бързо, Ейдриън. Ще очаквам с нетърпение да видя твоята дама на сърцето.

Той кимна.

— Тя също е много привързана към теб.

Графинята пристъпи смутено от крак на крак.

— Лека нощ и приятно пътуване, Ейдриън. Благодаря ти!

Обърна се и излезе. Миг по-късно той също се усмихна. Очевидно в крайна сметка малката прелъстителка започваше да му допада.

Може би все пак положението не бе чак толкова безнадеждно и имаше шанс да се помирят.

По-късно същата нощ започна да се мята под влиянието на ужасен кошмар. Знаеше, че сънува, но не можеше да се събуди. Участваше в ожесточена битка. Ечаха тропети, стомана срещаше стомана, цвилеха коне, кънтяха тревожни гласове. И тя беше там. В разгара на битката. Ходеше боса по бойното поле, с пусната по гърба абаносова коса. Като че ли действието се развиваше във Франция. А тя вървеше решително наред кървавите локви.

Събуди се рязко, мокър от пот и ядосан на себе си, задето се бе отдал до такава степен на кошмара. Стана, прекоси стаята, преполови бутилката с вино на масата и легна отново. Но не можа да заспи. Лежа буден до първи петли.

Чудеше се какво го бе смутило така, че да сънува подобни неща. Тогава си даде сметка, че всъщност е разтревожен. Конят, за чието спасяване се бе борил като лъв, Звезда, която Даниел обичаше толкова,

беше подарена от французин, и то не от кой да е французин, а от самия френски крал.

ГЛАВА 8

Не можеше да не признае, че животът в Гаристън ѝ харесва. Сър Такъри бе прекрасен старец, сбръчкан и мил, и се стараше да ѝ достави удоволствие във всичко. Крепостта очевидно бе по вкуса и на Монтейн, и на лейди Жанет, и на доктор Кутен, според когото за малко места извън Франция можеше да се каже, че не са варварски. И макар главната му грижа да бе неговата графиня, той се стараше да помага на всички болни и ранени в имението.

Два дена след заминаването на Ейдриън Даниел влезе в конюшната и завари там Монтейн, която клатеше глава, смаяна от бързото възстановяване на кобилата.

— Милорд Маклакълън е наистина изумителен! Би трябвало да се помириш с него.

Даниел сви рамене. Просто беше спасил коня ѝ и тя му бе благодарна.

— Той е рицар с голямо влияние и няма да е добре, ако му се противиш. Много е силен, защото е любимец на краля.

— Монтейн — започна недоволно графинята, като погали носа на Звезда, — точно ти винаги си ми напомняла, че англичаните — какъвто е Ейдриън — са ни врагове.

Вярната компаньонка кимна.

— Да, но...

— Нямах представа и за половината неща, които Маклакълън е направил! — Спомни си тревогата и унижението, които бе изпитала върху коляното му. — Благодарна съм му за Звезда, но се страхувам, че си остава наш враг. — Прободе я чувство за вина. Като се изключеше гневът му към нея, той във всяко отношение беше почтен и интересен. Но не трябваше да му прощава, защото не можеше да си позволи да забрави смъртта на майка си. Леноре бе всичко за нея, а именно тя я бе накарала да се закълне да не забравя Филип. — Вечно ще споря с него!

— Чуй ме, Даниел, моля те! Някога се вслушваше в думите ми.

— Монтейн...

— Целият двор говори за предстоящата ви венчавка.

— Няма да има венчавка!

— Даниел, това не е най-лошото нещо на света. Той е млад, пълен с живот и много красив.

Графинята се усмихна, постави длани на хълбоците си и се вгледа в своята компаньонка.

— Няма да има венчавка. Той самият ме увери.

— Тогава значи и двамата сте глупаци! — възкликна уморено Монтейн.

— Един ден ще се върна в Авил и тогава, ако реша, ще се омъжа за някой френски благородник.

— Даниел, твоят настойник е английският крал! А кралете винаги получават това, което искат. Трябва да бъдеш по-предпазлива и да се държиш по-учтиво със земевладелеца Маклакълън.

— Да бъда по-предпазлива ли? — Внезапно я обхвана гняв. — Той обвини мен за собствената си безотговорност, довела до онзи епизод с проклетото седло!

— Даниел, не е виновен той, че за малко не бе убит заради разхлабената каишка.

— Повтарям — извика ядосано Даниел, — не съм направила нищо...

— Но аз направих — прекъсна я Монтейн и бузите ѝ пламнаха. — Аз разхлабих каишката. Изгарях от желание да нараня някой английски рицар!

Графинята се втрени в нея, като ударена от гръм. Прехапа устна. Очевидно Ейдриън не бе далеч от истината. Беше разбрал, че някой е пипал седлото му и, разбира се, бе заподозрял нея.

— Монтейн...

— Много съжалявам. Трябва да му го кажеш, разбира се. — Преглътна с усилие. — О, Дани, толкова съжалявам. Знаеш колко те обичам. Не искам да обвинява теб. Аз...

— Монтейн! Желанието ти да навредиш на който и да е англичанин е напълно основателно! Англичаните съсипаха семейството ти, така че всеки би разбрал твоите чувства заяви Даниел и додаде колебливо: — Това, което не разбирам, е... коя е причината за промяната в тях? Какво породило тази изповед?

— Той не е англичанинът, на когото трябва да отмъщаваме — заяви сериозно Монтейн. — Наблюдавах го внимателно още от самото

начало на пътуването. Той има влияние над краля, което е заслужил сам, благодарение на своите сила и мъдрост. Той е истински рицар по дух...

— Ха! — Графинята не вдигна поглед от превръзката, която сменяше.

„Рицар по дух! Как не!“ Да я напляска така на коляното си! Разбира се никой не го знаеше. Бе прекалено унизително да го разказва. Въпреки това реши да обясни на Монтейн, че земевладелецът Маклакълън е способен на изключителна грубост. В този момент обаче я стресна мъжки глас.

— Миледи!

Двете млади жени вдигнаха глави. Беше Дейлин.

— Пристигна лейди Джоана, съпроводена от малка група!

Даниел потупа чистата превръзка и погледна към оръженосеца, смръщила озадачено чело.

— Но Ейдриън току-що тръгна за нея...

— Джоана е дошла по стария римски път, също като нас. Ейдриън замина сам и затова сигурно е минал направо през гората. Затова не са се засекли. Но лейди Джоана така или иначе е тук и сър Такъри я покани в голямата зала. Тя очаква с нетърпение да ви види.

Даниел се втурна натам. Джоана, която седеше край огъня с иконома, стана, усмихна се и тръгна към домакинята. Тя от своя страна се спусна към нея, прегърна я, а след това отстъпи крачка назад. Новодошлата ѝ се стори много топла.

— Добре ли сте, миледи? — попита разтревожена тя.

Джоана сви рамене.

— Боли ме гърлото. И, струва ми се, съм уморена. Кралицата има толкова много деца! Не беше лесно да ѝ помогна за багажа. Но сега вече съм тук. Кажи ми честно, Даниел, всичко наред ли е? Имаш ли нещо против моето идване?

— Щастлива съм, че сме заедно!

Сър Такъри се изкашля.

— Аз ви оставям да си бъбрите и отивам да си върша моите дела — заяви той, поклони се и излезе.

— Какъв мил и приятен старец — възкликна Джоана.

— Аз вече го обикнах. Да знаеш само колко се радвам да те видя!

— Е, наистина се постарах да не те оставям дълго сама с моя необуздан рицар!

— Той се държи като човешко същество само когато ти си наблизо! — отбеляза графинята и набърчи нос.

Гостенката ѝ придоби сериозно изражение.

— Кралят настоява да ви бракосъчетае. Не бих искала да ти причиня болка, Даниел. Нали нямаш нищо против, че с Ейдриън сме така твърдо решени да се оженим?

— О, мили Боже! Не! Аз ще бъда първата, която ще ви поздрави! Твоят любим ми създава само неприятности!

— О, Дани, той съвсем не е чак толкова лош!

— Ти го обичаш, следователно си сляпа! — отвърна Даниел шеговито, тъй като мнението ѝ за него вече не беше чак толкова лошо. Все пак той бе спасил коня ѝ. — И, разбира се, той също те обича.

Приятелката ѝ не отговори нищо.

— Джоана, той е допринесъл за падането на Авил, така че ми е трудно да имам добро мнение за него. И се радвам, че ще бъда подалеч от този змей, макар че не ми се иска и ти да се свързваш с едно чудовище.

Джоана се засмя.

— Не е чак такъв змей! Ех, Дани, ако можеше само да разбереш как се чувствам като ме погледне или ме докосне... Извинявай, няма значение, нещо се разбърбих. Искане ми се и той да беше тук! Копнея да го видя. Но така или иначе... Даниел! Изглеждаш щастлива! Очевидно Гаристън ти допада.

— Наистина. Почти толкова хубаво е, колкото в...

— Авил?

— Авил е моят дом.

— Това също е твой дом.

— Домът на баща ми. Чувала съм толкова хубави неща за него! Гаристън е топъл и приветлив, точно какъвто казват, че е бил баща ми. На теб също ще ти хареса тук, убедена съм.

— О, разбира се, че ще ми хареса. Съжалявам само, че с Ейдриън се разминахме и сега напразно се излага на опасност. Дани, всички бягат от градовете! Смъртта броди навсякъде.

— Знаем! — Спомни си за монасите и каруцата с трупове, както и за нещастния отшелник в гората. — Но в Гаристън няма болни.

— Дани, може ли да ме заведеш в стаята ми? Последните дни бяха изтощителни. Чувствам се много изморена и ако ме извиниш, бих поспала до вечерята.

— Разбира се! — Повика Ейми. — Другата кула готова ли е?

— Да, миледи. Ще кажа на някоя от камериерките да придружи лейди Джоана...

— Не, Ейми. Аз лично ще я придружа.

Тръгнаха, но още не бяха излезли от залата, когато Джоана внезапно залитна и се подпря на Даниел.

— О, Дани! Очевидно съм по-изморена, отколкото си мислех! Едва се държа на крака!

Даниел я подхвана и извика за помощ. Симс, здравенякът, който обработваше животните за кухнята, се притече на зова ѝ.

— Симс, моля те, отведи я в моите покои... Струва ми се, че така ще бъде най-добре!

След като настаниха Джоана в леглото, Даниел каза на момчето да донесе кърпа и хладка вода и да изпрати да повикат доктор Кутен. То тутакси излезе да изпълни задачите, а графинята седна до своята приятелка и докосна челото ѝ.

Гореше!

Прислужникът се върна с водата и застана на прага. Бе ококорил тревожно тъмните си очи.

— Донеси водата, ако обичаш!

— Аз я докоснах! — простена той.

— Добре. А сега донеси водата!

Той обаче продължаваше да стои като закован, затова Даниел се спусна и грабна от ръцете му купата. После седна отново край приятелката си и обтри с влажната кърпа челото и ръцете ѝ, обзета от мрачни предчувствия.

Разбираше ужаса на Симс.

Мислеха, че са в безопасност. Но сега явно чумата бе дошла и при тях.

Влезе доктор Кутен и се вгледа в пациентката.

— Черната смърт?

— Да, миледи. Съжалявам. Ще направя каквото мога, но както знаете, то не е кой знае колко... — Поколеба се, после се изкашля. — Не я донесе лейди Джоана. Вашият готвач от Авил умря преди минути.

— О, мили Боже! — Графинята се прекръсти.

— Хората в крепостта изпадат в паника, защото чумата атакува невероятно бързо и безмилостно! Даниел, всеки момент се разболява нов човек и аз трябва да се грижа за всичките. Умолявам те, помогни на лейди Джоана.

— Да, няма да се отделям от нея!

Състоянието на Джоана се влошаваше бързо. Докато се грижеше за нея, Даниел с ужас научаваше за събитията в замъка. Един от конярите се строполил на земята както ходел из двора; час по-късно вече бил мъртъв. Фермери и занаятчии рухваха един след друг.

На здрачаване броят на мъртвите се увеличи с още трима.

Доктор Кутен я предупреди, че следващите няколко дни ще бъдат най-тежки. Знаеше го от собствен опит, тъй като той, също като Даниел, бе преболедувал и бе станал свидетел на случилото се в Авил по време на тогавашната епидемия.

— Понякога смъртта настъпва мигновено. Понякога агонията продължава от два до пет дни. Да се молим на Господ нашите хора да имат достатъчно воля, вяра и сили, за да се справят с чумата.

На следващата сутрин се разболяха сър Такъри и Монтейн.

Прислугата като че ли полудя. Когато Даниел отиде да потърси помощ в кухнята, завари жените да танцуват с конярите. Загледа ги шокирана. Младият Суен я видя и спря, но само за миг.

— Смъртта идва, миледи. Вземете каквото можете от живота, тъй като тя не чака.

— Смъртта ще отmine! Виждала съм я да идва и преди и знам, че някои ще оцелеят! Сега имам нужда от помощ за тези, които вече са болни...

Моли, едно от момичетата в кухнята, с паднал корсаж и напълно разголени гърди, се изкиска:

— Някои ще умрат, някои ще живеят, миледи. — А след това изхлипа: — Циреите! Вече се образуват по мен! О, Боже! О, Боже!

— Доктор Кутен ще ги резне, ако престанеш да се държиш като побъркана! — възкликна младата графиня.

Помнеше какво бе казал докторът — хората трябва да имат вяра и сила, за да оцелеят. А тя беше господарката тук и някак си трябваше да съумее да ги вразуми.

Моли продължаваше да се смее и да плаче. Всеобщата истерия нарастваше. Беше още сутрин, а цялата кухня вонеше на разлят ейл. Някои се бяха напили до несвяст и се бяха катурнали тук и там. Други очевидно бяха готови да продължат лудия си, лишен от музикален съпровод танц до пълна изнемога.

Суен награби полуголата Моли и тя записка отново, този път от смях. Тогава графинята скочи върху огромната кухненска маса сред недомесено тесто, завехнало месо и изсъхнали зеленчуци. Очите ѝ се напълниха със сълзи на безсилие. Ако сега Маклакълън беше тук, никой от тях нямаше да си позволи да се държи така, дори смъртта да шепнеше в ушите им.

Случайно зърна някакво чугунено гърне, вдигна го и удари Суен здраво по главата. Той се свлече на пода, като я зяпаше замаян. Звукът от удара отекна в помещението и, за нейно изумление, пощръккелите слуги внезапно притихнаха.

— Вие може да се държите като глупаци и да се откажете от всякаква надежда да живеете, но аз няма да позволя приятелите ми да умрат! Моли, върви в леглото! Суен, след като си готов да се натискаш с нея, помогни ѝ да си легне! Намокри някакви дрехи и се погрижи да я поохладиш! Част от вас да се захванат с чистенето. Колкото до болните, дано Дева Мария е с тях! Тези, които не са засегнати, трябва да помагат. А не да ми се пречат!

С тези думи скочи на пода и излезе. Отиде на кладенеца за студена вода. Когато се върна в кухнята установи, че някои от слугите внезапно бяха решили да я послушат.

— Доктор Кутен ще дойде веднага щом може, за да се погрижи за вас.

— Докторите са безсилни пред Черната смърт! — отвърна тъжно Суен.

Даниел се завъртя на пети.

— В такъв случай ще дойде свещеникът, за да ускори пътя ти към рая или ада! За Бога! Няма ли най-после да започнете да се борите за живота си?

Побърза да излезе, последвана от мрачни погледи.

После с лейди Жанет и доктор Кутен тръгнаха от болен на болен. Даниел призова всички бръснари в града, по-точно тези, които все още се държах на краката си, за да се погрижат за разрязването на циреите

на жертвите. Самата тя, следвайки нарежданията на лекаря, работеше до изнемога, за да охлажда засегнатите, като миеше челата, дланите, гърдите, гърбовете и шиите им.

Покрай стените на крепостта изникнаха черни кръстове.

На петата нощ броят на жертвите стигна петдесет. Но някои започнаха да се възстановяват.

Джоана все още дишаше и се бореше за живота си и приятелката ѝ се надяваше, че щом бе оцеляла досега, ще се измъкне от лапите на неумолимата Черна гостенка. Престоя край леглото ѝ още един безкраен ден, за да поддържа тялото ѝ колкото се може по-хладно.

На шестата сутрин след появата на чумата в Гаристън Даниел вече почти не беше в състояние да помръдне. Изобщо не беше спала. Затова коленичи край леглото на Джоана, сплете пръстите на една си ръка с нейните, затвори очи и задряма.

Когато вдигна клепачи, видя, че вече не е сама с приятелката си.

Ейдриън Маклакълън се беше завърнал.

ГЛАВА 9

Стори ѝ се невероятно висок и силен, както стоеше край леглото и се взираше в Джоана, която изглеждаше толкова крехка и уязвима с отпуснатите върху пепелявите бузи ресници. Младият мъж пък беше олицетворение на живота и здравето. На бледата утринна светлина дори гъстите му златисто-руси коси тъмнееха. Лицето му беше изопнато и изпито, в очите му като че ли се отразяваше самата смърт.

И тогава, все така сплела пръсти с пръстите на Джоана, графинята изведнъж осъзна защо погледът на Ейдриън е изпълнен с такава агония.

Приятелката ѝ вече се бе предала. Нямахше нужда да охлажда повече тялото ѝ срещу треската. Джоана бе ледена.

Преди да успее да реагира, Маклакълън извика от мъка и се отпусна на колене. Протегна ръце, прегърна безжизненото тяло и сведе глава.

Даниел се изправи с усилие, за да отстъпи. Нейното сърце също кървеше за Джоана, но мъката на Ейдриън бе така ужасна и интимна. Много ѝ се искаше да се измъкне незабелязано, но не можеше да помръдне. Секундите минаваха, последвани от минути, а Ейдриън все не пускаше мъртвата си любов. Накрая по бузите на Даниел закапаха безмълвни сълзи, които я извадиха от вцепенението. Тогава понечи да се измъкне тихо, но Ейдриън протегна внезапно ръка и я хвана за китката. Блесналият му трескав поглед срещна очите ѝ.

— Стояла си при нея през цялото това време?

Гласът му беше дрезгав, съсипан, различен.

— При нея... и при другите...

— Сама?

— Много са поразените. Не останаха кой знае колко, които да помагат. А и обичах Джоана. Постарах се с всички сили да я спася... Кълна ти се...

Изненада се, тъй като той внезапно я придърпа към себе си и седна на един стол край леглото. Прегърна я внимателно и започна да

се полюлява леко напред-назад, без да отделя очи от мъртвата, като едновременно даваше и получаваше утеха.

— Бедното момиче! Прислугата избяга, а ти остана и се справи с всичко това.

Не искаше симпатията му. Беше се борила много здраво, за да прояви слабост тъкмо сега.

— Доктор Кутен не ме е изоставил и за миг. Нито миледи Жанет.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Изглежда не можеше да ги спре, но това не ѝ се стори чак толкова лошо. Никога не бе искала да плаче пред него, никога, но сега и неговите бузи бяха мокри. Мъката му беше ужасяваща. Даниел бе уморена до смърт, замаяна и вцепенена. За момента ѝ беше приятно да я прегръщат. И да си почива, и да знае, че е свалила бремето от своите рамене и го е предала другиму.

Ейдриън я поддържа така още малко, след това се изправи и я сложи на пода.

— Нещата са се поуталожили. Разбрах, че си била един от конярите по главата.

— Не съм го била, само го ударих веднъж хубавичко.

Изненада се, когато на устните му се появи лека усмивка.

— Въпреки това тук има да се върши още доста работа, миледи, и аз няма да гледам как тези хора бездействат и чакат смъртта. А ти се скапваш от работа.

Излезе ядосан и тръгна надолу по стълбата. В залата завари няколко слуги, натръшкани по пода, и други — заети с игра на зарове.

Втурна се сред тях с такава ярост и енергия, че сякаш разпръсна искри. Суен почувства пръв гнева му. Той се бе излегнал пред огъня, а Маклакълън го стисна за раменете и го изправи на крака.

— Наоколо се разиграва такава трагедия, а ти се въргаляш като бито куче!

— Смъртта дойде да ни прибере, милорд! Какво значение има всичко?

Ейдриън измъкна мечата си. Всички затаиха дъх, когато смъртоносното острие се допря до гърлото на Суен. Налягалите наскачаха.

— Какво значение има ли? Ти ми се струваш здрав, момко. Веднага се захвани за работа и се включи в борбата с треската, или ще те изпратя на минутата в гроба!

— Добре, милорд, добре!

Маклакълън се огледа наоколо.

— Боже милостиви, лежите тук заедно с мъртвите! Донесете носилки! Веднага! Вие, изкопайте яма пред портите и се погрижете тези нещастници да бъдат изгорени и погребани. Мъртвите незабавно трябва да се изнасят. Те сеят зараза! Изпълнявайте на минутата! Ти! — извика ненадейно той и спря каменоделеца Робин Сентел. — Започвай да работиш върху надгробния камък на... на лейди Джоана. Ще я положите в криптата на параклиса, чу ли ме?

— Да, милорд, веднага се захващам!

— Сто удара с камшик за онзи, който се страхува от чумата толкова, че не помага на ближния си. Нека някой само опита да танцува отново с дявола и, кълна се, още преди мръкване ще се озове пред него!

Заплахата, която блестеше в очите на Ейдриън, изпразни начаса стаята. Мъже и жени се запрепъваха да се заемат с възложените им задачи.

Даниел стоеше на стълбищната площадка и наблюдаваше как прислугата се пръска виновно, за да изпълни нарежданията на младия мъж. Зад нея се появи лейди Жанет и постави длани върху раменете ѝ.

Маклакълън изкачи отново стълбите и спря при тях.

— Сър Такъри?

— Все още е жив, милорд. Бори се.

Погледът на Ейдриън политна към графинята. Гневът бе изчезнал. Затова пък се беше завърнала болката.

— Монтейн?

— И тя се бори.

Ейдриън кимна.

— В такъв случай ме оставете с моята Джоана.

Лейди Жанет постоя с господарката си още няколко секунди, след което въздъхна тихичко:

— Дисциплината е възстановена, миледи. Сега вече Господ ще се разпорежда. Трябва да поспите.

— Няма къде да...

— Стаята на владетеля Маклакълън ще свърши работа засега. Починете и може би като се събудите...

Спалнята за гости бе великолепна почти толкова, колкото и нейната собствена. Жанет я отведе до огромното легло, дръпна завивките и ѝ помогна да се настани. След това ѝ даде вино. Даниел изпи цяла чаша, наслаждавайки се на парещото усещане в гърлото. Алкохолът я упои. Въпреки бурята в сърцето и душата, изтощението бе толкова голямо, че заспа още щом главата ѝ докосна възглавницата.

Събуди я някакво дрънчене. Примигна. Явно беше нощ, тъй като наблизко гореше свещ. Стомахът ѝ изкъркори. Сети се, че не е яла отдавна. И тогава ужасът, който сънят бе изтрил за известно време, се върна с пълна сила в съзнанието ѝ. Джоана и още много други бяха мъртви! Седна бавно в леглото и се намръщи. На един стол пред огнището се бе отпуснал Ейдриън. Дрънкането, което бе чула, идваше от чашата в ръката му и почти празната бутилка вино. Кой знае защо бе сигурна, че е била пълна, когато младият мъж се е захванал с нея. На масата лежеше и красиво изработена златна диадема за коса. Ейдриън въртеше несъзнателно показалеца си по нея, вперил поглед в огъня.

Графинята се измъкна от леглото с чувството, че е неканен неволен свидетел на интимните му преживявания. Искаше ѝ се да излезе незабелязано, но щом помръдна, Ейдриън вдигна глава и мрачният му замислен поглед падна върху нея.

— Трябваше да се махнеш отгук — заяви строго той.

— Напротив, трябваше да остана.

— Ако бях тук, щях да те отпратя.

— Не е нужно. Вече съм боледувала от чума. Така че не мога да се разболея отново.

— Слава Богу — прошепна той, но гласът му прозвуча някак си кухо и неясно. Завалеше думите.

Зае се отново с деликатното златно бижу.

— Представи си само, аз възнамерявах да предизвикам краля!

— Тя те обичаше много — чу се да произнася Даниел.

— Трябваше да бъда с нея...

— Ти точно това се опита да направиш.

Ненадейно Маклакълън рече:

— Ела тук!

Тя поклати глава. Беше изплашена. Никога досега не бе виждала човек в подобно състояние. Той като че ли винеше себе си за смъртта на Джоана и мъката му беше огромна.

Тогава Ейдриън се изправи нетърпеливо и тръгна към нея. После просто прокара показалеца си по бузата ѝ и се взря замислено в очите ѝ.

— Ти наистина не си такава проклетница и заядлилка, за каквато те помислих в началото.

— Нима! — прошепна тя, изненадана, че дори в този момент гласът ѝ прозвучава хапливо. — Милорд, подобен комплимент от вашата уста ще ме накара да падна в несвяст, след като вече изтърпях толкова много.

— И се справи сама с толкова много. Благодаря ти. За това, което направи за нея.

— Не е нужно да ми благодариш! Аз също я обичах!

— В такъв случай, благодаря ти за думите, които ми каза. За уверенията в нейната любов. Каква ирония! Да чуя такова нещо от теб сега.

— Какво имаш предвид?

Отдръпна се нервно от него. Кръстоса ръце пред гърдите си, усетила внезапно силата на неговата мъжественост.

Маклакълън сви рамене и се приближи към огъня. Движенията му бяха нестабилни. Никога досега не го беше виждала пиан.

— Трябваше да се върна по-скоро. Причака ме кралският пратеник. Явно докато смъртта е вилнеела наоколо, той е продължавал да ни манипулира всички! Съобщи ми, че Едуард е забранил категорично брака ми с Джоана. Решението било взето. Колко странно. Той като че ли е обсебен от теб, малката. Не иска да бъдеш повече сама. Ту говори за твоите красота и богатство, ту беснее срещу теб. — Обърна се и я загледа. — Знаеш ли, струва ми се, че не е бил равнодушен към майка ти и не е трудно да си обясниш защо.

— За краля ли говориш?

— Да, за краля. Леноре беше много красива. Никога не съм виждал по-красива жена. Освен... — Не довърши мисълта си, взря се отново в нея, а след това сви рамене. Отиде да си налее още вино и пресуши чашата на един дъх. — Така или иначе, информираха ме, че до един месец ще те омъжат за някакъв стар датчанин, лорд Андерсън, ако ние — ти и аз — не се сгодим.

— Лорд Андерсън!

Той беше на не по-малко от шейсет години, сух като вейка, прегърбен и болен от подагра. Беше прекарал по-голямата част от живота си в Дания и имаше роднини сред датската аристокрация. Беше ужасен — зъл, дребнав, свадлив и похотлив.

— Дания е красива страна — размишляваше на глас Ейдриън. — Ходил съм там на доста турнири. Но е влажно и студено.

— Какво значение има дали ще бъда принудена да се омъжа за датски или за английски рицар? Аз съм, французойка, милорд.

— Миледи... според мен отговорът е очевиден.

— О? Защото си малко по-млад ли? И от теб би излязъл по-поносим съпруг и баща?

Думите ѝ накараха Маклакълън да повдигне вежди.

— Андерсън няма деца и гори от желание да има. За да те получи, той е готов да даде на краля земи, които са в датски ръце още от времето на викингите. Но възнамерява да живее в Дания и да отведе и теб там, тъй като ти си толкова млада и изкусителна. Възможно е никога повече да не видиш любимия си Авил. И освен това... на мен поне не ми текат лигите.

Даниел не обърна внимание на думите му.

— Но аз съм графиня! Авил е мой по право!

Маклакълън обаче като че ли изобщо не я чу и продължи безрадостно:

— И, признавам, до съвсем неотдавна подобна заплаха би ми се сторила забавна. Тя щеше със сигурност да ме отърве от теб.

— О, върви по дяволите, Ейдриън. Бих била далеч и ако се върна в Авил! Кралят обаче не може да ме принуди да се омъжа в Дания!

Въпреки привидното си самообладание Даниел се страхуваше. Едуард гледаше на себе си като на закона особено когато ставаше дума за неговите деца и повереници. Разбира се, свещениците можеха да се подкупят, а и бе чувала за благороднички, отнесени със завързани ръце и запушена уста пред олтара и хвърлени в обятията на жадни за земи рицари. Ако подобни неща се случваха, за да задоволят прищевките на обикновени хора, то какво ли можеше да се случи, когато един крал бе решил да постигне нещо?

— Трябва да му се противопоставим! Няма да позволя да ме заплашват! И никога няма да се съглася на проклетите планове на

Едуард! Имам роднини от другата страна на Ламанша. Ще избягам от Англия и ще потърся помощта на френските си братовчеди.

— Сигурен съм, миледи, че точно това е причината кралят да те държи изкъсо — промълви младият мъж, загледан в огъня. — Джоана я няма, така че това вече просто е без значение. Вече нищо няма значение. Освен, че ти милееше за нея, за което сега съм ти задължен.

— Милеех за нея, защото ми беше приятелка. Но ако смяташ, че си ми задължен, само кажи на краля да ме пусне да се върна в Авил!

Той не отговори, а продължи да се взира в огъня.

— Ейдриън?

За нейно изумление очите му се затвориха. Постоя така малко, олюля се и внезапно се строполи на пода.

„Виното!“ — помисли си Даниел. Глупакът се беше напил. Беше изгълтал цялата бутилка, както седеше и страдаше. С надеждата, че ще удави мъката му...

Приблужи се до него и го побутна с крак. Той не помръдна. Даниел се отпусна на колене.

— Ейдриън! — Постави длан върху ръката му.

Гореше! Даниел рязко се отдръпна. Не беше пиян. Беше болен.

— О, Боже!

Скочи на крака. Беше наясно, че не може да го замъкне сама до леглото. Трябваше да потърси помощ.

Спусна се към вратата, отвори я широко и хукна надолу по стълбите към голямата зала.

Помещението бе безупречно. Никъде не се въргаляха тела — нито по земята, нито по столовете и масите. Подът беше пометен, бяха сложени нови свещи. В огнището гореше огън. Дейлин спокойно лъскаше някакъв щит.

— Дейлин, моля те! Имам нужда от теб.

Той се намръщи, остави щита и я последва нагоре по стълбите. На прага поспря за момент, а след това се втурна към своя господар. Планината от мускули на пода се оказа проблем дори за оръженосеца и графинята се спусна да му помогне. Не след дълго Маклакълън бе на леглото. Даниел помоли Дейлин да донесе най-студената вода, която намери, и да доведе доктор Кутен.

Измиха заедно болния. Тя откри с изненада, че Ейдриън потреперва, когато влажната кърпа докосва здравите му мускули.

Лекарят дойде. Графинята го остави при новия му пациент и застана до прозореца с оръженосеца. От него научи, че е спала в продължение на два дена, а през това време са се случили доста неща. Сър Такъри и Монтейн започваха да се възстановяват. Моли също бе оцеляла. Мъртвите обаче бяха много.

Рано сутринта от Уинчестър пристигнали пратеници с вестта, че болестта започвала да отстъпва.

— Миледи — обади се доктор Кутен.

Тя се приближи незабавно.

— Положението е както при другите. Направих каквото можах. Ще чакаме. С високата температура обаче трябва да се борим.

Даниел кимна.

— Аз ще го обслужвам — обади се Дейлин. — Миледи, не е нужно вие да се занимавате.

— Правила съм го вече толкова пъти... — Сама се изненада от себе си. — Аз ще се грижа за него!

— Тогава ще стоя до вас, за да помагам — предложи оръженосецът.

Графинята го погледна и осъзна, че и двамата са твърдо решени да не позволят на Ейдриън Маклакълън да умре. Младежът обичаше господаря си. Какво ли означаваше собствената ѝ решимост? Може би просто не бе в състояние да понесе мисълта, че чумата побеждава за пореден път.

Когато треската на Ейдриън се развихри, Дейлин бе неотстъпно до Даниел. Не след дълго лейди Жанет, част от чиито пациенти започваха да се оправят, се присъедини към усилията им да охладят огромното тяло на младия мъж.

Графинята обаче откри, че ѝ е непоносимо да остави други да се грижат за него. Не знаеше защо. Сигурна беше само, че ако останеше жив, отново щеше да ѝ създава проблеми.

Минаха два дни. Маклакълън ту идваше на себе си, ту отново губеше съзнание. Веднъж впери в лицето ѝ златните си очи, когато тя повдигна главата му, за да му даде вода.

— Махай се! Може би ти също си в опасност.

— Няма никаква опасност за мен. Казах ти, вече съм боледувала от чума.

— Нарещдам ти...

— И какво ще ми направите сега, милорд? Не можете да ме натупате на коляното си!

— Ако остана жив, ще го направя!

Но заплахата беше вяла, тъй като миг по-късно очите му се затвориха отново. Пак беше изгубил съзнание.

На петия ден започна да бълнува. Говореше на някой си Карлин и се кълнеше, че никога няма да се предаде и че ще пази священо фамилното име:

— Ако падна, ще стана. Няма да измамя надеждите, които възлагате на мен, Ваше Величество! Кълна се!

След това притихна. По-късно обаче целият като че се смали и започна да зове името на мъртвата дама на сърцето си:

— Джоана, прости ми! Мили Боже, миледи, прости ми!

Тогава се затресе конвулсивно.

Даниел буквално пълзеше върху него, за да спре силното треперене.

— Да не си посмял да умреш в ръцете ми, проклет негодник! — Очите му се отвориха — истински пламък на фона на посивялото лице. — Страхливец! — Сълзите щяха да потекат всеки момент по бузите ѝ. — Я, безстрашният владетел Маклакълън, шотландското момче, допринесло за падането на френската крепост! Достатъчно е болестта само да го докосне и той се предава!

Изведнъж Ейдриън я стисна за раменете с невероятна сила. Едва не извика от болка. Тогава той заговори буйно на някакъв неразбираем език, вероятно родния си келтски.

Миг по-късно я пусна и падна отново на леглото. Очите му се затвориха. Явно заспа. Дишаше дълбоко. Даниел се окопоти и седна край него. Дочу някакъв тих звук и се обърна. На прага стоеше Дейлин, почти толкова блед, колкото и поразения му от чумата господар.

— Какво каза той? Знаеш ли? — попита го Даниел.

Оръженосецът кимна.

— Никога не моли за пощада, никога не се предавай, дори пред смъртта.

Цялата нощ младият мъж лежа странно притихнал. Неговата болногледачка изведнъж си помисли, че го е загубила. От гърлото ѝ се откъсна приглушено ридание. В същия момент обаче дъхът ѝ секна,

тъй като Маклакълън леко отвори очи. Вече дишаше по-леко. Явно треската си бе отишла. Лежеше изнемощял и изнурен, но жив.

— Ти! — прошепна Ейдриън, като опита да насочи показалеца си към нея. — Казах ти да си вървиш!

Дейлин изникна на часа зад гърба ѝ.

— Милорд! — извика щастливо той. — Вие победихте чумата, сър! Мили Боже, знаех си, че ще я победите!

— Ще се погрижа да ти донесат нещо за ядене — обяви графинята и побърза да излезе.

Върна се, след като нареди на прислугата да приготви бульон за граф Маклакълън. Резето на вратата обаче бе спуснато отвътре. Дейлин я откряна и съобщи, че господарят му се къпе. Даниел се отправи към своята стая.

Тя беше почистена и проветрена, а чаршафите — сменени. Миризмата на смърт бе изчезнала. Но не и мъката.

Отпусна се на леглото си и задряма. Когато се събуди, лейди Жанет стоеше край нея, чакаше я отрупан с храна поднос и вана с гореща вода.

Прекрасно беше да се изкъпеш. Изми си косата и остана във ваната, докато водата изстина. След това се облече и хапна топъл хляб с масло, месо и сирене. Когато приключи, установи, че не може да стои повече далеч от своя пациент и побърза да се качи на горния етаж.

Ейдриън лежеше в леглото изкъпан, освежен, с все още гола гръд и подпряна върху възглавницата глава. Само един ден бе изминал, откакто треската беше в разгара си, но и той му бе достатъчен, за да се проясни съзнанието му. Лицето му бе все още пепеляво, но на фона на белите ленени чаршафи раменете му изглеждаха впечатляващо силни и бронзови. Беше поотслабнал, но искриците на жизнеността му се бяха върнали.

Тъкмо говореше на Дейлин и даваше нареждания с нисък дрезгав глас, като от време на време потрепваше. Даниел осъзна, че за него слабостта е непосилно бреме.

Оръженосецът ѝ намигна и излезе. Тогава тя се приближи предпазливо до леглото.

— Казах ти да не стоиш тук — рече Маклакълън.

Гласът му бе все още слаб. Само очите му блестяха неукротимо както винаги — това бе първото място, където животът вече се беше

завърнал с пълна сила.

— Аз обаче предпочетох да остана. Аз съм графинята тук.

— Послушанието очевидно не е сред твоите добродетели.

— Не смятам послушанието за добродетел, милорд, а за изискване, наложено върху жените от мъжете.

Очите му се затвориха, но ѝ се стори, че забелязва усмивчица на устните му.

— В момента нямам сили да водя борба с теб, миледи. Но, добродетел или изискване, в съвсем скоро време ще се наложи да обсъдим този въпрос.

Даниел се намръщи и я обзе тревога. Дори когато се усмихваше, изглеждаше уморен. Нещо в него се бе променило.

Беше останал жив, но Джоана — не. След като треската бе отстъпила и съзнанието му се бе прояснило, Ейдриън си бе припомнил, че трябва да погребее любимата жена. Усещаше се странно вцепенен. Вече не го интересуваше почти нищо и определено нямаше намерение да спори.

— Защо?

Маклакълън трепна и опита да седне, преди да ѝ отговори. В този момент обаче на вратата се почука и през пролуката се подаде главата на Дейлин. Ейдриън го подкани с жест да влезе. Появиха се и младият свещеник на Гаристън, отец Адеър, и някакъв непознат.

— А, сър Джордж! — възкликна изненадано младият мъж и се намръщи. — Какво, за Бога, правите тук! Върлува чумата, човече! Попитайте добрия отец... поставили сме кръстове навсякъде около крепостта, за да предупреждаваме...

— Ейдриън Маклакълън! — произнесе тържествено новодошлият, висок и добре сложен мъж със стоманеносиви коси, топли кафяви очи и приятно лице. — Миледи! — Обърна се и се поклони на Даниел. — Аз съм такъв, какъвто вече сте и вие — оцелял от проклетата напаст. И не се страхувам да се разхождам там, където бушува тя.

Болният повдигна вежда.

— Но защо, сър, дойдохте тук?

— Кралят се притеснява. До слуха му достигна вестта за смъртта на лейди Джоана. Изпраща ви дълбокото си съчувствие.

Ейдриън наклони глава.

— Предайте, че му благодаря за съчувствието.

Пратеникът кимна.

— Мнозина умряха. Цели села се затриха. Кралят ви напомня, че въпреки своята и вашата мъка, трябва да продължава да управлява страната.

— Сър Джордж, какво точно иска от мен нашият всемогъщ владетел?

Посетителят се усмихна до уши.

— Ейдриън! Аз прилагам дипломацията си с голямо внимание и такт, а вие...

— И двамата знаем, че кралят иска нещо. Какво?

Сър Джордж се поколеба.

— Проблемът с графинята трябва да се реши!

Даниел хлъцна и отново премести поглед към Ейдриън.

— Та той едва се отърва от ноктите на Черната смърт! — извика тя. — А вие идвате и...

— Ах, миледи! Каква загриженост! Достойна за подражание! — Кралският пратеник не отделяше очи от Ейдриън.

— Тя не е загрижена, а ужасена — обясни най-безцеремонно той.

После се облегна назад и затвори очи.

Даниел се приближи до леглото и се вгледа в него. Усещаше, че я разтърсват тръпки. Беше стояла тук нощ след нощ, бе се молила горещо, бе направила всичко, което зависеше от нея, за да му помогне. Но в момента той не даваше и пукнат грош за нищо. Беше погребал Джоана. Бъдеще нямаше.

— Ейдриън, ти каза, че си ми задължен! — прошепна тя.

Очите му се отвориха и я погледнаха безстрастно. Очевидно бе изчерпал силите си и бе напълно изтощен.

— Наистина съм ти задължен, малко глупаче! Не правя нищо, с което да те нараня. Нима не разбираш? Успири сега Едуард, миледи, и ще разполагаш занапред с години свобода.

— И каква ще бъде цената?

— Няма да отидеш в Дания, омъжена за болен и свадлив старец.

Графинята понечи да се обърне, да използва малкото останало й достойнство и просто да напусне стаята, но Ейдриън протегна ръка и пръстите му сграбчиха с изненадваща сила китката й. Сега тя не можеше да помръдне, камо ли да избяга.

— Аз, както винаги, съм верен слуга на краля, сър Джордж. Неговото желание е закон за мен — заяви с лека ирония младият мъж.

— Тогава...

— Съм съгласен с годежа.

— Но аз... — започна Даниел.

— Можем да се погрижим за това в подходящия момент — прекъсна я Маклакълън.

— Моментът е напълно подходящ, милорд — намеси се пратеникът.

— Сега? — възкликна Ейдриън. — Напомням ви, сър Джордж, лежа на нещо, което за малко не се превърна в смъртното ми ложе!

— Няма значение, това е въпрос от законово и духовно естество. Отец Джоузеф ще ви благослови. Аз ще бъда свидетел на краля — и на вас самия, разбира се — а лейди Жанет — на графинята. Позволих си да избира годежния пръстен, следователно можем да започнем веднага щом бъде повикана лейди Жанет, с което ще се заема лично.

С тези думи се поклони и излезе.

Даниел опита да се отскубне от хватката на младия мъж и едва не извика, тъй като той бе принуден да я стисне още по-здраво. Явно все още бе в състояние да й начупи костите.

— Веднъж ми обеща, че няма да се съгласиш на това! — прошепна буйно тя.

— Говорим за годеж, не за брак.

— Каква е разликата!

— Да не би да искаш да те оставя на милостта на краля? Глупачка! Повярвай ми, сър Джордж е дошъл с всички необходими документи. Ще те омъжат за датчанина след броени минути, ако не се съгласиш на този вариант.

Графинята прехапа долната си устна, опитвайки да удържи напиралите сълзи. Този Едуард! Той изглежда си бе поставил за цел да съсипе целия ѝ живот.

— Едуард не може да... не може да...

— Глупаче, може! Дяволите да те вземат, правя го заради теб! Нима не разбираш?

Разбираше, даже много добре. Едуард! Или щеше да изпълни волята му, или да плати ужасна цена. Но не желаше да бъде задължена на Ейдриън и определено не искаше да се сгодява за него.

Той никога нямаше да я обикне, никога нямаше да я пожелае. Враждебността им имаше прекалено дълбоки корени, а сега на всичкото отгоре жалееше за Джоана. Сърцето му бе изпепелено.

— Мразя краля! — прошепна безпомощно тя. — Не мога да победея...

— Но — напомни ѝ тихо младият мъж, затворил уморено очи, — можеш да имаш това, което желаяш най-силно.

— А то е?

— Авил.

— Какво искаш да кажеш?

— След като се сгодиш с мен, кралят няма да се възпротиви, ако ти позволя да се върнеш в Авил.

Даниел си пое рязко въздух.

— Обещаваш ли? Заклевах ли се в рицарската си чест?

— Да. Миледи, аз изплащам дълговете си.

— Не си ми задължен!

— Положи невероятни усилия, за да ми спасиш живота.

— Сигурна съм, че би оцелял и без моята помощ!

— Подобно обяснение в любов наистина ще ни свърже здраво завинаги — увери я с лека ирония той.

Младият свещеник ги наблюдаваше, смръщил тревожно чело. Дейлин се преструваше, че не забелязва нищо.

— Не ме лъжи, Ейдриън! Наистина ли ще ми позволиш да отида в Авил?

Маклакълън полагаше неимоверни усилия да събере сили, за да се доближи още повече до нея.

— Задължен съм ти и заради Джоана, и заради самия себе си. Кълна се, че ще те изпратя в Авил, но там няма да заговорничиш с местното население срещу Едуард Английски. Удържай думата си и бъди честна с мен и аз ще се отнасям по същия начин с теб. Кълна се! В Бога и в душата на лейди Джоана.

— Кога мога да тръгна?

— Веднага щом бъда в състояние да ти осигуря надежден ескорт.

Отпусна се върху възглавницата изтощен, но продължаваше да стиска китката ѝ като в стоманени клещи, макар че това вече беше излишно, защото тя не възнамеряваше да бяга.

Даниел изправи гръбнак и зачака безмълвно. Сър Джордж се върна. Лейди Жанет и свещеникът започнаха да говорят за светостта на годежа. Даниел не изрече нито една протестна думичка.

Накрая, когато официалните документи бяха подписани и подпечатани, най-сетне успя да се измъкне. Усамоти се в стаята си и дълго стоя неподвижно, замаяна от случилото се. Внезапно усети студенината на семплия златен пръстен, който Ейдриън бе поставил на пръста ѝ. Уж ѝ беше широк, но пак ѝ стягаше. Като подобните му на менгеме пръсти, с които бе стискал китката ѝ. Като въже, увито около врата ѝ.

„Това няма значение“ — повтаряше си Даниел.

Беше се подчинила на желанието на краля и на нареждането на Ейдриън. Беше си продала душата!

Но беше спечелила...

Авил.

През следващите седмици Даниел старателно избягваше Маклакълън.

Той и без друго почти не я забелязваше. Над него като че ли се беше спуснала някаква пелена и предпочиташе да бъде сам. Възстанови се бързо и започна да прекарва часове наред в двора. Упражняваше се с конете, с меча, копията и ризницата. Сър Такъри оздравяваше по-бавно и след известно време Даниел осъзна, че всъщност младият мъж чака само икономът да се почувства достатъчно добре и да поеме управлението на Гаристън, за да си тръгне.

Голяма част от страната бе съсипана от чумата. Почти половината жители на южните графства бяха измрели, а животните от опустелите ферми бродеха подивели из изоставените поля.

Понякога на графинята ѝ се струваше, че Маклакълън се отърсва от мрачната си вцепененост и я наблюдава, но нямаше представа какви мисли се въртят в главата му. Както научи от Дейлин, той самият също копнеел да напусне мястото. Искал да се върне в каменистите погранични земи на бащиния си дом.

Една вечер Маклакълън най-после изпрати оръженосеца си да я повика в голямата зала и Даниел забърза надолу по стълбите,

изпълнена с тревога.

Той стоеше пред голямото огнище. После се обърна и дълго я наблюдава.

— Моментът дойде, миледи! Можеш да тръгваш за Авил. Още утре.

Тя облиза устни.

— Утре?

Маклакълн кимна сериозно. Продължаваше да я наблюдава напрегнато.

— Има обаче някои неща, които трябва да знаеш. Кралят на Франция умря.

— Филип?!

Ейдриън кимна. Графинята преглътна с усилие. Толкова съжеляваше — той бе така мил с нея. Не го беше виждала от години.

— Синът му Жан вече е коронясан и когато се върнеш, ще го посетиш и почетеш като негова поданичка, защото Авил е негова, наследена по право собственост.

— Да, милорд! — възкликна Даниел и сведе глава, за да скрие възбудата в очите си.

Толкова време беше минало... Това бе един съвсем различен свят...

Нейният свят! Домът, където бе живяла Леноре. Там тя бе дала обет да пази и почита краля... Сега Филип беше мъртъв.

Но щеше да властва неговият син. Затова обетът, даден пред майка ѝ, да почита и защитава династията Валоа, оставаше.

— Ще се погрижа за френските ни интереси, милорд — заяви безстрастно тя.

— Аз отивам в Шотландия за известно време.

— Господ да ти даде лек път, милорд.

— Господ може и да ме прати по дяволите... стига да ме държи по-далеч от теб, нали?

Графинята занемя, но Маклакълн махна пренебрежително с ръка.

— Няма значение. Няма значение. Както изглежда, лейди Жанет се е привързала към сър Такъри и ще остане тук, за да му помогне да се възстанови напълно. Доктор Кутен също е решил да остане. Монтейн ще тръгне с теб, заедно с неколцина мъже, които съм подбрал грижливо, за да те съветват и да те наглеждат. Ще пътуваш

безпроблемно, сигурен съм, тъй като съм убеден, че сега вече и всички демони от ада да се съберат, пак не могат да те отклонят от пътя.

— Може би си прав, милорд. Лека нощ и довиждане.

Но щом понечи да се отдалечи, той я хвана за китката, така както в деня на годежа им. Даниел вдигна поглед от бронзовата ръка към лицето му, като си налагаше да запази спокойствие, и зачака.

Усети златния му поглед върху себе си.

— Не ме предавай! Вслушвай се в думите ми, Даниел. Бъди честна с мен и удържай дадените обещания, така както аз изпълнявам моите към теб. Не оправдаеш ли доверието ми, миледи, Господ да ти е на помощ. Разбра ли ме?

Тя кимна. Не се осмели да срещне погледа му. В гърлото ѝ заседна буца. За момент ѝ стана трудно дори да диша. Нямахше търпение да избяга от него. И в същото време...

Вече чувстваше непонятна тревога от предстоящата раздяла. Струваше ѝ се, че се задушаваше. Сърцето ѝ препускаше бясно. Трябваше да се махне по-скоро!

— Господ да ти даде лек път, милорд!

Откъсна се от хватката му и хукна нагоре по стълбите.

Той вече бе тръгнал, когато на другата сутрин Даниел сърдечно си взе довиждане със сър Такъри и напусна Гаристън. Трудно ѝ беше да се раздели с имението, но без Ейдриън то ѝ се струваше празно. Не можеше да си обясни това странно чувство.

Мислеше вече за Франция, изумена от мъката, с която напуска Англия. Уж единственото ѝ желание бе да се върне у дома, но кой знае защо сега ѝ се струваше, че го оставя.

Авил!

Щеше да го направи отново свой.

ЧАСТ ВТОРА ПЛЯЧКАТА

ГЛАВА 10

Ейдриън стоеше на каменистия хълм край стария си дом и наблюдаваше разсеяно как две малки момичета и две лаещи кучета водят голямо стадо овце. След като отминаха, погледна към слънцето. Студен ветреца облъхна лицето му.

Не беше дошъл тук веднага след смъртта на Джоана, както бе възнамерявал. Бе го обхванало безпокойство, което не му даваше мира, затова бе попитвал из Европа — Ено, Брюж, Гент. Стигна дори до Бавария. Включваше се във всеки турнир по пътя си. Не изгуби нито един двубой.

Но сър Джордж го откри по време на една победна вечеря във Фландрия, когато здраво се бе напил. Там го бе информирал за нареждането на краля да остане жив и да намери начин да опази крайниците си невредими. Маклакълън бе заявил, че желае да отиде в Шотландия.

На сутринта, вече изтрезнял, бе потеглил към брулените от вятъра каменисти поля, които баща му бе наричал свои.

Бе се завърнал с радост у дома и това се бе оказало странно преживяване. Нямаше друго място по света, което да обича повече от тези скали и камънаци, където все пак упорито растеше толкова много трева, в толкова много цветове, а вятърът за минути ставаше ту студен, ту топъл. Обичаше суровата красота. Беше отсъствал дълго и нямаше представа колко му е липсвало всичко това. Беше тръгнал оттук като малко момче, а се връщаше вече като мъж. Колко много неща му се искаше да направи! Къщата на рода Маклакълън, която някога му се бе струвала голяма и хубава, вече се рушеше. Доведе зидари, за да я разширят и ремонтират, купи още овце, привлече още занаятчии в селото. Зае се с всичко това със страст, като опитваше да забрави чумата, кралския двор, смъртта на Джоана, годежа си с Даниел. Уреждаше спорове в клана, обучаваше младежи да боравят с оръжие, работеше здраво върху собствената си сила и умения, тъй като знаеше, че няма да остане завинаги тук. Това просто бе период на изчакване, макар да нямаше представа какво точно очаква.

Известно време тъна в мъка по Джоана, но в крайна сметка си призна, че част от мъката се дължи на чувството му за вина. Многократно бе вземал решение, че е дошъл моментът да се оженият, но все бе отлагал. С радост бе станал неин любовник, но не бе бързал да се обвърже. Беше я обичал, но не достатъчно.

Времето му помогна да си прости. Тя самата би му простила, беше убеден в това. Всъщност Джоана явно го бе разбирала по-добре, отколкото се бе разбирал той самият. Месеци наред я оплаква сред пълно въздържание. Но даже след като се помири със себе си и започна да се среща с любовници, откри, че никой не може да уталожить безпокойството му. И една нощ в топлата уютна къща на овдовялата дъщеря на златаря си даде сметка, че се вира в пламъците и се пита какво му липсва. Огънят играеше и сменяше цветовете си — синьо, червено, зелено. Намръщи се. Защото за свое изумление откри, че зелените пламъчета му напомнят за Даниел, за необикновените ѝ очи.

Не че досега не се бе сецал за нея. Често си мислеше за своята годеница. Беше приел заповедта на краля да се свърже с нея поради две причини. Първо, тогава за него действително нямаше никакво значение дали ще се сгоди за вещица, или за глиган, след като не можеше да се ожени за Джоана. И второ, Даниел не му беше безразлична. Не разбираше съвсем чувствата си към нея, но през цялото време бе копнял да я натупа и същевременно ѝ се бе възхищавал. Сред ужаса на чумата тя се бе държала мъдро и състрадателно. Не можеше да забрави как, докато изгаряше от треска, бе стояла неотлъчно до него. Беше се съгласил с годежа, за да ѝ даде нещо в замяна — да ѝ подари възможността да се върне в родното си място. Той самият изгаряше от желание да види своя дом. Така че я разбираше.

Независимо обаче къде се намираше, Ейдриън държеше здраво юздите на Авил, или поне така си мислеше. Главната му грижа бе да не ѝ позволи да създава неприятности на Едуард. Информацията, която достигаше до него, я представяше като истински ангел — без да предизвиква английското владичество в Гаскония, тя се отнасяше към династията Валоа с такт и дипломатичност. Беше ѝ писал няколко пъти, за да изрази надеждата си, че е добре и е щастлива. В отговорите си тя пък му пожелаваше да се наслаждава на престою си на север. И, разбира се, се надяваше да остане там, където е.

Странно, но именно в притъмнялата стая в дома на овдовялата щерка на златаря някакви зелени отблясъци му напомнях за очите на Даниел. Сети се и за деня, в който ѝ бе говорил за Леноре и ѝ бе признал, че никога не е виждал друга толкова хубава жена...

Освен може би жената, в която щеше да се превърне Даниел. Не беше ѝ го казал, разбира се. Тя и без това прекрасно си даваше сметка за властта, която упражнява над мъжете с красивата си усмивка. Всъщност той самият също не бе избягал от нейното обаяние. Тя го бе ядосвала и го бе карала да се смее. Гордостта ѝ нямаше граници, твърдоглавието ѝ бе пословично. В някои неща обаче великодушието ѝ беше почти също толкова голямо.

Изведнъж, докато се намираще в леглото на младата вдовица, Маклакълън бе обхванат от копнеж да види Даниел.

— Ейдриън, прекрасни мой владетелю...

Щом чу шепота ѝ, той се обърна, усети докосването ѝ и се освободи от напрежението. Тя беше опитна любовница и изпълнена с желание да му достави удоволствие, но въпреки това Ейдриън изпита отново разочарование и неудовлетвореност. Нещо липсваше. Нещо, до което вече почти се бе докоснал.

Нещо, което копнееше да открие отново.

Мислеше си за това сега на хълма, докато и овцете, и козите, и животът отминаваха. Беше тук вече от доста време. Чумата, която му бе отнела Джоана, беше отминала преди пет години. Самият той си бе възвърнал силата и пъргавостта, бе говорил на родния си език, беше се сблизил с краля и се бе превърнал в Маклакълън, главата на своя клан. И макар Шотландия и пограничните райони да бяха непрестанно нащрек, сега в тях царуваха мир и благоденствие. Не можеше да пренебрегва факта, че бе любимец на Едуард, който го бе направил един от двайсет и шестте учредители на Ордена на жартиерата^[1].

След годеща си с Даниел бе получил и всички обещани титли и богатства. Бе станал граф Гленуд и вече се нареждаше сред най-богатите мъже на Англия и Шотландия.

За всичко това беше задължен на краля и можеше да му се отплати само с върна служба.

В този момент пред него изникна сър Джордж. Маклакълън дори примигна невярващо. Все така висок и с гордо изправен гръбнак, той седеше, гологлав и посивял, на гърба на едрия си дорест кон и се

взираше надолу към него. Ейдриън скочи на крака и се усмихна. Наистина се радваше да види стария рицар.

— Нима англичаните воюват отново с шотландците? Или очите ме лъжат? Какво ви води толкова далеч на север?

— Вие, буйни ми момко! Нима се погребяхте толкова дълбоко сред камънаците и овцете, та забравихте света?

— Това е светът, който харесвам! Но заповядайте у дома, за да опитате моя ейл... и да ми разкажете за вашия свят!

Сър Джордж беше придружаван от група воители. Маклакълн каза на хората си да се погрижат за тях и да им осигурят храна и подслон за през нощта, после заведе госта в голямата зала. В началото разговорът се точеше мудро. След като приключиха с вечерята, се настаниха пред огъня с чаша питие в ръка. Джордж се огледа и въздъхна дълбоко.

— Чудесно местенце, Ейдриън. Изглеждаш добре. Отпочинал. Силен и здрав. Дори по-силен отпреди. Тези диваци тук те поддържат в добра форма.

— Не забравяй, аз съм един от тези диваци, както ги наричаш, и именно от тях съм научил всичко за добрата форма.

Сър Джордж се усмихна и кимна, след което придоби сериозно изражение.

— Кралят има нужда от теб, Ейдриън! Срещу Нормандия и срещу французите. Искане Авил да бъде в сигурни ръце.

Маклакълн трепна и се приведе напред със смръщено чело.

— Авил е в сигурни ръце. Да не би да е възникнал някакъв нов проблем?

Гостът вдигна ръце.

— В Авил? Ти имаш хора там, нали така?

— Да. Дейлин, Ричард Хънтингтън, Джайлс Рийвс и други. Не са ми докладвали за нищо лошо.

— И няма нищо лошо. Авил е център на рицарството. Гъмжи от музиканти, поети и художници. Едно от най-големите желания на английските — както и на френските — рицари е да бъдат поканени в приемната на графинята. Сред тях има и роднини на династията Валоа.

— Каква опасност може да представлява момичето?

— Момичето? — Пратеникът се усмихна. — Прекалено дълго се криеш тук, драги ми млади земевладелецо! Лейди Даниел вече е истинска жена, при това вече минала подходящата за женитба възраст.

Цяла Европа говори за нейната красота. Рицари и благородници от цяла Франция чукат на вратата ѝ.

Ейдриън се изненада от гнева, който го заслепи.

— Какво искаш да кажеш? Че заговорничи с французите?

— Не, общува с рода си, както си ѝ позволил и както е възпитано и благоприлично. Но тъй като крал Жан и нашият Едуард се готвят да кръстосат мечове, положението става опасно. Време е да влезеш в моя свят, Ейдриън.

Младият мъж се облегна назад, объркан от огъня, който го бе обзел. Нямахше търпение да отиде в Авил.

— Тръгваме на зазоряване!

— Добре. Уелският принц събира войски, за да отплава за Бордо и да потуши някакво въстание там. Той ще се зарадва като разбере, че си се върнал да служиш на краля. Но има още нещо...

— Какво е то?

— Носят се слухове, че...

— Да?

— Един млад благородник от двора на Валоа е особено чест гост на вашата дама. Някои смятат, че двамата усилено търсят начин да отхвърлят годежа ѝ, за да се оженят.

Все едно че нещо избухна в главата му. Боже мили, какъв слепец, какъв глупак беше само! Може би преди пет години беше справедливо да възнагради Даниел със свобода. Но да позволи да мине толкова време, докато той самият тъне в самосъжаление, беше повече от глупаво. Едуард му се бе доверил, а той бе дал на графинята правото да бъде ухажвана от един французин и да се превърне в опасност за самия Едуард.

— Годежът няма да бъде отхвърлен!

Стана, приближи се ядосано до огъня и се вгледа в пламъците. Те бяха червеникави, златисти и... зеленикави. Не беше в състояние да проумее напълно яростта си. Какво всъщност бе очаквал от Даниел? Тя отчаяно бе искала да е свободна и винаги бе твърдяла, че е французойка. Някога той самият бе допринесъл за падането на Авил и тя не бе забравила и простила този факт. Напълно логично беше сега да е решила, че е влюбена в аристократ от династията Валоа.

Напълно логично!

Но той ѝ беше подарил свободата и Авил с едно-единствено предупреждение — да не предава нито него, нито Едуард.

По дяволите, щеше да убие всеки мъж, който посмее да я докосне!

— И така? — сър Джордж беше видимо доволен. — Ако си решил, че е време за венчавката, бихме могли да изпратим...

— Не, сър Джордж, не. Аз не съм от хората, които си падат по церемониите, нито пък ми се иска да предупредя дамата — или нейния благородник — за предстоящото си посещение. Достатъчно дълго бяхме сгодени. Брачният обряд в нощта след моето пристигане би бил достатъчен. И тъй като имам намерение да ставам рано, сега ти пожелавам лека нощ.

Обърна се и остави госта. Кръвта му кипеше, когато заизкачва стълбите към покоите си на втория етаж. Щом влезе в стаята си, тръгна към прозореца, отвори го широко и почувства хладния нощен вятър върху лицето си. Дяволите да я вземат! Наистина много време беше минало. И въпреки това! Беше я предупредил да не го предава! За Бога, беше я предупредил!

Вече трябваше да вземе това, което си е негово.

Беше невероятно красив есенен ден. Слънцето грееше ярко и сипеше ярки отблясъци по повърхността на градинското езеро. Даниел седеше на каменния стол, забавляваше се с причудливите отражения и се смееше щастливо, докато Симон дьо Валоа, граф Монтжоа, подрънкваше по струните на своята лютня и правеше храбри опити да изпее любовна балада. Гласът му беше прекалено дълбок и прекалено дрезгав за нежната мелодия, така че след малко той също се разсмя и запя някаква по-пиперлива песен.

Днес ѝ беше наистина хубаво. Беше сигурна, че английските и гасконските рицари на Едуард, които обитаваха дома ѝ, са някъде наблизо и вероятно наблюдават от кулата. Въпреки това обаче имаше усещането, че си е подсигурила известно усамотение, а подобни моменти ѝ бяха много мили.

Всъщност никога не се бе свивала от страх под зорките им погледи и винаги правеше това, което е решила, честно и дръзко.

А нито едно от нещата, които бе извършила, не я караше да се чувства виновна.

Светът наоколо я принуждаваше да действа така.

На север обстановката бе неспокойна. Граф Арманяк подклаждаше бунт в земите, за които Едуард претендираше. Графът действаше с благословията на крал Жан, решил категорично да прогони английското владичество от Франция. Даниел си даваше сметка, че настъпва краят на спокойните ѝ години в имението. Мъжете, които сега се намираха в нейния замък, скоро щяха да се разпръснат към двата противоположни лагера.

А тя самата щеше да се озове по средата.

Но нали беше дала обещание на майка си, а обетът пред умиращ човек е свещено нещо.

Отдавна се беше върнала в Авил. Беше израснала и съзряла на това място. Сега го управляваше, и то доста добре. С гордост си припомняше как бе действала Леноре и се стараше да бъде справедлива като нея. Животът си течеше обичайно. Понеделниците бяха посветени на счетоводството, вторниците — за контролиране на тренировките на мъжете в крепостта, средите — за организиране на правенето на сапун, свещи и други необходими неща. В четвъртъците разрешаваше спорове, в петъците посрещаше посетители — свещеници и поклонници, жонгльори, танцьори, музиканти и всякакви занаятчии. В съботите ѝ докладваха за състоянието на припасите в крепостта и графството, а в неделя ходеше на литургия в параклиса и нареждаше на хората си да съблюдават Божия ден за почивка. Делникът се разнообразяваше от празниците. Понякога хората дори забравяха, че са християни, и издигаха майски дървета^[2] или танцуваха около огньовете на открито.

През първите месеци след завръщането си у дома бе живяла в страх, че Ейдриън може да пристигне всеки момент и да започне да ѝ диктува какво да прави. Но времето минаваше и тя си даде сметка, със странно натежало сърце, че като се изключеха редките му троснати послания, той съвсем бе забравил за нея. Тя, разбира се, се бе погрижила да не го притеснява за Авил. Тримата мъже, които бе изпратил да я държат под око, бяха очарователни. Дейлин ѝ бе изключително верен. При тази мисъл на лицето ѝ се появи усмивка. Ричард Хънтингтън бе само с около година по-голям от него, със

светлосини очи, тяло на бик и готов да бъде запленил. Джайлс Рийвс бе строг стар шотландец, прав като стрела, плешив като мишелов и винаги нащрек. От самото начало си бе поставила за цел да пита за всичко. Просто се стараше да получи желаните отговори. Тъй като доктор Кутен бе до нея, а на земята, която лесно можеше да бъде оспорвана от английския и френския крал, не бе трудно да възникне напрежение, Даниел се стараше да обяснява нещата така, че в крайна сметка да стане нейното. Все пак графинята беше тя, затова не приемеше заповеди, но позволяваше да бъде съветвана. Жителите на Авил я слушаха и търсеха начин да ѝ се харесат, а Даниел си мислеше, че винаги трябва да ги предпазва да не пострадат в проклетата игра на двамата крале. Защото тя беше отговорна за добруването на своите хора.

Наред с това Авил постепенно се прочу в Европа като средище на изкуствата. Графинята приемаше всякакви художници, музиканти, занаятчии и благородници, включително от рода Валоа. Беше правила компания на крал Жан и на престолонаследника Шарл. Симон, граф Монтжоа и неин далечен братовчед, беше дошъл веднъж да я посети заедно с Жан и скоро двамата се бяха сблизили. Симон беше с шест години по-голям от нея и изключително красив: със светлосини очи, кестенява коса, слабо лице и лъчезарна усмивка. Беше трениран за боец, висок и слаб, но с изваяни мускули. Обичаше да се забавлява. Смееше се заедно с Даниел на клоуни и жонгльори, на кукловоди и певци, а в същото време я съветваше по въпросите на отбраната на крепостта. Тя самата бе изчала много за обсадата и защитата, твърдо решила да не позволи Авил някога да падне отново. Въпреки чумата, убила почти половината население на Европа, плодородните поля тук бяха давали богата реколта, а грижливото управление и работа подсигуряваха щедри дялове, така че имението бе забогатяло. Бе повикала зидари, които да построят втора стена около крепостта, за да предотвратят евентуалното изкопаване на тунел, довело до падането ѝ преди почти двайсет години.

Понякога се питаше защо точно строи: за да пази Авил от френския или от английския крал? В някои случаи дори се чудеше, изпълнена с тревога, какво ли би казал Ейдриън за всичките ѝ проекти и разходи. По закон той си оставаше неин настойник. Едуард очевидно е очаквал да предприемат следващата стъпка и да се оженят. Ейдриън

обаче бе изгубил Джоана и, макар да бе чувала унизителни слухове за многобройните му любовни връзки, изглежда нямаше желание за брак. Или поне с нея. Сърцето му бе разбито. Очевидно бе говорил съвсем сериозно, когато каза, че се съгласява на този годеж единствено заради нейната свобода.

Но годежът бе факт и тъй като Ейдриън не се бе появил в продължение на пет години, графинята бе започнала да се пита как би могла да го разтури. Той явно не изпитваше никакъв интерес към нея. Беше сигурна, че я е забравил напълно, макар да не е забравил доходите, които му носи тяхната обвързаност.

Искаше ѝ се и тя да може да го заличи от съзнанието си. Славата му обаче гърмеше в цяла Европа. Той се бе превърнал в страшилище за участниците в турнири и според мълвата не бе загубил нито един двубой. Джайлс му пишеше редовно и го осведомяваше за случилото се в Авил. Очевидно той получаваше повече писма от него, отколкото тя, тъй като от време на време казваше:

— Графът не би го одобрил. Поне така ми се струва.

В такъв случай тя трябваше да се усмихне и да обясни защо това, което е сторила, е било най-правилното, като в същото време вътрешно се бунтуваше, че графът изобщо нямаше да бъде граф, ако не бе сложил ръка върху нея самата и нейната собственост! Но всъщност всичко това не беше от значение, тъй като Ейдриън изобщо не се появяваше тук и тя живееше точно така както иска.

— Миледи, изглежда вниманието ви отлетя нанякъде. Пея най-упадъчните стихове, които може да си представи човек, а на вас дори не ви мигва окото! — обяви Симон.

Младата жена се усмихна и се облегна на каменната ограда.

— Упадъчни стихове? Колко жалко, Симон!

Той беше очарователен и ѝ доставяше истинско удоволствие да флиртува с него. Непрекъснато се питаше какво ли е човек да бъде свободен... и влюбен. Истински влюбен.

Монтжоа остави лютнята и се отпусна до нея.

— Оплаквам факта — прошепна той, — че стиховете са единственото упадъчно нещо в мен!

— Симон...

— Обичам те, Даниел, — заяви той, вдигна ръката ѝ и целуна леко опакото на дланта ѝ.

„Започва се“ — помисли си графинята, но за случилото се можеше да вини само себе си, тъй като компанията на братовчед ѝ ѝ бе доставяла голямо удоволствие. Беше се привързала дълбоко към него — Симон пробуждаше както смеха, така и емоциите ѝ. Но той искаше повече. Включително и Авил. Понякога ѝ се струваше, че всъщност е доволна, задето е сгодена. Този факт я предпазваше от друго обвързване и това бе чудесно, защото ѝ харесваше да управлява самостоятелно, а съпрузите обичаха да господстват над своите имения и съпруги.

— Даниел — продължи шепнешком младият мъж и се огледа, макар че бяха сами в градината, — с граф Арманяк предизвикахме бунтове чак до Лангедок дълбоко в Гаскония.

Младата жена притисна показалец към устните му.

— Не ми говори такива работи!

Той хвана отново ръката ѝ.

— Даниел! Знаеш, че любовта и лоялността ми принадлежат на крал Жан и на французите.

— Знам също, че Едуард е силен и ти трябва да мълчиш.

— Наблизо няма никой. А аз ти имам пълно доверие. Не бих се поколебал да поверя дори живота си в твои ръце.

— Симон...

— Чуй ме! Обичам те, и то още от деня, в който се запознахме. Годежът ти е пълна подигравка. Крал Жан може да получи подкрепата на църквата и да го анулира.

— На какво основание?

— Аз не знам, но, повярвай ми, адвокатите и духовниците ще намерят нужното основание.

— Симон, това е опасно!

— Кажй само, че няма да ме предадеш!

— Никога няма да те предам!

В същия момент дочу стъпки.

— Даниел, моля те! Трябва да поговорим.

— Опасно е. Прекалено много рискуваш...

— Бих рискувал и живота си! Моля те! Умолявам те! Нека утре отидем на лов. Тогава ще можем да пришпорим конете напред и да останем малко насаме.

— Симон... — започна графинята, но Джайлс Рийвс избра точно този момент, за да се появи, както винаги със строг поглед и блестящо на слънцето голо теме.

— А, миледи! Ето ви.

„Сякаш не е знаел!“ — помисли си донякъде развеселено тя.

— О, Джайлс, трябвам ли ти за нещо?

— Да, миледи. Счетоводителят не е сигурен какво възнаграждение сме обещали на мечкаря, който снощи ни забавлява. Според него той иска да ни ограби и затова се налага вие да разрешите въпроса.

— Добре!

Даниел тутакси се изправи. Симон също стана, пое дланта ѝ в ръката си, поклони се и я целуна. Рийвс като че ли щеше да се пръсне всеки момент, макар че в кавалерското отношение на Симон нямаше нищо нередно. Той беше член на Ордена на звездата на крал Жан, френския еквивалент на английския Орден на жартиерата.

— Отивам да пояздя днес следобед, миледи — обяви Монтжоа.
— Но очаквам с нетърпение да приема поканата ви за утре сутрин.

— Покана ли, сър? — осведоми се подозрително Джайлс.

— За лов — чу се да обяснява припряно графинята. — В гората отвъд реката има много дивеч. Симон тъкмо ми казваше, че било пълно с елени.

Рийвс се намръщи.

— Уловът наистина е богат, миледи! Но вие сте наясно, че проклетият граф Арманяк нахлува все по-навътре и по-навътре! Хората вече изпадат в ужас. Така че малката ловна група може да се стори някому лесна плячка.

— Ех, Джайлс! Кой би се осмелил да ми създава неприятности? Никой не би ми навредил, нито англичанин, нито французин, тъй като съм роднина на династията Валоа. — Докосна с усмивка бузата му. — Симон, до утре.

Монтжоа се поклони и я остави в компанията на Джайлс.

— Този човек ще създаде неприятности — обяви шотландецът.

— Джайлс! Той е истински рицар, член на Ордена на звездата!

— Французите имитират всячески негово английско величество Едуард — заяви с презрение възрастният мъж.

Даниел се усмихна.

— Джайлс, французите пък отвърщат, че Орденът на жарттиерата носи това име само защото любовницата на Едуард, графиня Солсбъри, си губи жарттиерите, докато танцува. Е? Явно злото спохожда онзи, който мисли за него!

— Граф Гленуд е член на този изключително благороден орден, миледи! Той поставя честта на първо място и се грижи за обеднели рицари, които вече не могат да се издържат сами!

— Колко благородно наистина! — съгласи се младата жена, опитвайки да скрие усмивката си.

Сам крал Едуард бе член на създадения от него орден. И тя не можеше да си обясни какво чувство за благородство го бе накарало да основе Ордена на жарттиерата, след като си имаше толкова мила, вярна и благородна кралица!

— Прекалено дълго вече отсъствате от дома си, миледи — промълви тъжно шотландецът.

Даниел понечи да отвърне, че тук е нейният дом, но се разколеба. Понякога животът беше безкрайно странен. Случваше й се да копнее да се върне в Гаристън, да види отново сър Такъри, да стисне старите му ръце, да поседи с него край огъня.

— Може би понякога Англия ми липсва — изрече тя и се усмихна. — Но животът ни тук е хубав, нали?

— Миледи, струва ми се, че не разбирате какво точно става. Граф Арманяк се бунтува открито. Крал Жан твърди, че той действал на своя глава, но всички знаем, че всъщност го прави в името на френския владетел!

— Претендент?

Рийвс изсумтя.

— Мъжете, предвождани от него, се държат като езичници!

— Всички мъже се държат като езичници, когато са на война.

— Те палят къщите, колят мъжете, присвояват си жените.

— Джайлс, отивам на лов с неколцина от най-добре обучените воители в страната. Авил е по-силен от когато и да било и със сигурност би удържал на напора на Арманяк... ако изобщо се осмели да се изпречи насреща ми! Нищо лошо няма да ми се случи, Джайлс, обещавам ти!

Целуна го по бузата и се отдалечи забързано.

Усмихна се на себе си, докато вървеше към голямата зала. Винаги намираше дипломатичния начин да постигне това, което си е наумила. Не желаше да нарани сър Джайлс.

Но тя беше графинята тук.

И възнамеряваше достойно да управлява имението.

Странен трепет обаче премина по гръбнака ѝ за миг. Интересно каква ли бе причината за този внезапен страх? Рийвс явно я бе притеснил. Никой обаче не би се осмелил да ѝ устройва засади. Утре трябваше да отиде на лов, за да разбере с какво точно се е захванал Симон, и след това да се постарее да го убеди да не се излага на опасност. Не знаеше какви точно са чувствата ѝ към него, но най-малкото ѝ беше приятел и тя не искаше той да пострада.

Вятърът промени посоката си и гората зашумя. Даниел се огледа. Стори ѝ се, че светът отново се променя, че трябва да се пази от...

От? Нещо.

Изсмя се нервно на глас, вдигна брадичка и се опита да се наслади на ветреца.

Времето беше чудесно. Домът ѝ беше прекрасен.

Усмихна се и забърза отново към голямата зала.

---

[1] Най-високият орден на английското рицарство. — Б.пр. ↑

[2] Украсен с цветя и ленти прът, около които се танцува на първи май. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

В действителност нямаше никакъв проблем със счетоводителя. Джайлс просто бе решил, че Даниел прекарва прекалено много време с красивия млад французин. Графинята прекоси голямата зала и се запъти към господарските покои. Влезе в стаята си и затвори вратата зад себе си. Това някога бе стаята на Леноре. Почти нищо не бе променено след смъртта ѝ. Огромното легло с балдахин и гоблените по стените си бяха същите. Мебелировката се допълваше от столовете и килимите пред огъня, шкафа със сервизи и работната маса. Когато се бе върнала от Гаристън, Даниел бе поискала да ѝ направят и малка тоалетка, чието изключително скъпо огледало бе в красива рамка с богата дърворезба. На масичката край леглото бяха наредени книги, странна смесица от различни жанрове. Графинята обичаше романтичните разкази за велики дела, прехласваше се от историята, строителството, оръжейното дело, конете и животновъдството.

Сега обаче Даниел прекоси стаята, настани се върху леглото си и си избра книга със стихове, посветени на нещастната любов.

Тогава на вратата се почука леко и тя чу името си. Беше Монтейн. Отвори ѝ с усмивка, която обаче тутакси изчезна при вида на тревожно смръщено лице на вярната ѝ приятелка.

— Какво има?

— Джайлс ми каза, че утре ще ходиш на езда.

Графинята повдигна вежда.

— Монтейн, аз съм превъзходна ездачка.

— Наистина се притеснявам. Тези чести нападения в Гаскония... така наречените благородни рицари под знамето на графа най-жестоко изнасилват жени, пребиват и колят мъже.

— Слухове! Не мога да повярвам, че се държат така брутално. Във всеки случай не биха посмели да атакуват Авил, а ако все пак го направят, крепостта сега е в състояние да издържи напора на огромна сила.

— Даниел, точно за това става дума. Крепостта е защитена. Затова и трябва да останеш вътре в нея!

— Аз ще бъда в компанията на обучени рицари...
— И на Симон! — изсъска Монтейн.
— Дълбоко съм покрусена, че ми имаш толкова малко вяра!
— Ти си милосърдна, справедлива и мъдра. Родителите ти щяха да бъдат горди...
— Благодаря!
— Но просто не си даваш сметка...
— За какво?
— Че Авил е невероятна плячка.
— Монтейн, нали не...
— Моля те, изслушай ме! Знаеш какво движи света. Дори да беше полуизгнила свадлива осемдесетгодишна старица, мъжете пак щяха да искат ръката ти заради твоите богатства.
— Аз съм сгодена, не забравяй!
Вярната компаньонка изсумтя презрително.
— Не съм забравила. Въпросът е ти дали си го спомняш? А домогващите се към земите ти мъже могат да намерят начин да сложат край на годежа. Трябва да бъдеш много внимателна.
— Просто отивам на лов с един добър приятел, с когото ще съм в безопасност.
Монтейн се обърна тъжно. Тялото ѝ потрепери.
— Костите чак ме болят от страшни предчувствия!
В отговор графинята се усмихна до уши. Но когато остана сама, осъзна, че също трепери, затова наметна топла дреха, приближи се до огъня и сложи няколко цепеници. Пламъците лумнаха, Треперенето обаче остана.

Не взеха ловни птици със себе си, тъй като бяха въоръжени с лъкове и стрели и възнамеряваха да преследват елен или мечка. Денят беше хубав като предишния и яркото слънце препускаше по ведрото синьо небе. Групата се състоеше от десет човека, тъй като Джайлс предупреди, че може да попаднат в опасна ситуация.

Докато препускаше из полята, Даниел не усети никаква заплаха. Звезда, която вече беше почти двайсетгодишна, си оставаше прекрасен кон, все така пъргав и подвижен. Тежкия боен жребец на Симон беше по-бавен, а графинята винаги бе обичала надбягванията... и победите.

Скоро двамата се отделиха и спряха при една закътана поляна, от която целият свят изглеждаше зелен.

— Прекрасно е, нали?

Симон обаче не беше особено щастлив, че му е било необходимо толкова време, за да я настигне, и не споделяше ведрото ѝ настроение.

— Даниел, трябва да поговорим!

— Да, Симон, нека поговорим. Тревожа се! Знаеш, че съм много привързана към теб. Но...

— Чуй ме, миледи. Жан е добър крал и добър човек. Тук го обичат много. Едуард е предателско копеле, което все протяга ръце към Франция!

— Към собствените си земи! — промълви младата жена и сама се изненада, че защитава англичанина.

— Жан ще се погрижи Едуард да бъде прогонен. Ах, миледи! Не се полъгвай. Френският крал те обича така, както неговият баща обичаше майка ти. Той ти е роднина. Разкъсай веригите, които те привързват към недостойния неприятел! — Гласът му дрезгавеше и потрепваше. — Имай предвид, миледи, че никой мъж не те обича повече от мен!

Сърцето ѝ като че ли заседна в гърлото — толкова буйно и страстно бе изрекъл тези думи. Симон наистина беше очарователен, искрен, любезен.

Даниел затвори очи. Страхуваше се, но не за себе си. Страхуваше се, че отново идва война и че ще умрат още хора.

— Симон! Аз познавам крал Едуард. Не подценявай нито силата му, нито решимостта му.

— Даваш ли си сметка, че си част от неговата сила? Авил обаче е твой, тези хора са твои! Накъдето те поведе сърцето, Авил ще те последва!

— Симон...

— Даниел, аз не търся нищо от теб. Аз съм богат човек, с титли. Ще те обичам през целия си живот.

— Симон, ти си ми скъп. Възхищавам ти се, приятно ми е в твоята компания, ти си ми най-добрият приятел. Но трябва да мисля...

— Мисли със сърцето си! И запомни следното — никога не бих ти сторил нищо лошо, но времето намалява...

— Даниел!

Стресната, тя изви Звезда навреме, за да види препускащия към нея Дейлин.

— Приближават въоръжени конници и се насочват право към нас. Миледи, веднага препуснете към Авил с всички сила, сякаш от това зависи животът ви!

— Ездаци? Откъде? — Графинята побърза да насочи кобилата към края на горичката.

И тогава видя какво имаше предвид Дейлин.

От хълма се спускаха десетина конници. Земята като че ли потреперваше под тях. Носеха обикновени туники и мантии върху доспехите си. Нямаха гербове, нито знамена.

— Даниел, умолявам те! — извика Дейлин. — Ти непременно трябва да се спасиш!

— Аз ще яздя с миледи и ще я защитавам с живота си! — възкликна Симон. — Даниел, хайде!

Младата жена се колебаеше. Ако тръгнеше сега, щеше да остави хората си, които не бяха и наполовина така добре въоръжени, да се изправят пред странните конници.

— Върви! — изкрещя Симон и удари рязко Звезда по хълбока, с което я накара да се вдигне на задните си крака и да се спусне диво напред.

Даниел се прилепи към шията ѝ, защото тя буквално полетя из полето. Конниците я видяха и се насочиха към нея. В последния момент обаче забеляза, че от хълма се спуска втора група воители, която следва първата по петите.

Сръга здраво Звезда. Земята трепереше и трещеше под копитата ѝ. Зад гърба си чуваше викове и оглушителен трясък от стомана — очевидно нейните хора бяха побързали да препречат пътя на нападателите. Тогава се огледа, но не видя никъде Симон.

Сърцето ѝ като че ли спря. Дръпна юздите и обърна кобилата, за да го потърси. Страхуваше се, че е ранен и сега лежи някъде, а може би умира. Рицарите и тежковъоръжените конници се биеха на около триста метра зад нея.

„Някой го е постигнал!“ — помисли си Даниел и сърцето ѝ се сви от страх. Напомни си, че е смел и добре трениран рицар и най-вероятно би се справил с когото и да било.

Тогава установи, че част от ездачите са забелязали спирането ѝ. Ставаше наистина опасно. Спусна се отново към гората, но видя, че трима се отделят от битката, за да я последват.

Реши, че няма да позволи да бъде хваната от тези отрепки особено когато толкова добри хора се биеха, за да ѝ спасят живота. Носеше се по горската пътека, без да обръща внимание на шипащите я клони. Пътеката обаче се стесняваше. Забави темпо. Почти не смееше да диша.

Вече я настигаха. Остана неподвижна. Сърцето ѝ биеше лудо.

Ослуша се.

Някой се приближаваше отляво, друг — отдясно. Ако не мърдаше и не вдигаше шум, щяха да я отминат, без да я забележат в полумрака.

И тогава Звезда кихна. Звукът ѝ се стори като експлозия.

Отчаяна, младата жена се плъзна от гърба на животното и се втурна към гъсталака. Бяга, докато остана без дъх. Тогава спря с усещането, че дробовете ѝ горят.

Двамата конници се бяха срещнали, но очевидно не я преследваха заедно. Изуми се, когато чу викове, сумтене и трясък на стомана. Някой явно я защитаваше и ѝ даваше време да се шмугне по дълбоко в гората.

Тръгна отново по пътеката със съзнанието, че няма да може да бяга още дълго. Внезапно се озова на някаква полянка, сред която се издигаше къщичка. Сърцето ѝ думкаше в гърдите. Постройката бе порутена, тъмна и празна. Вратата се полюляваше на пантите.

Погледна назад. Чу шумолене. Ослуша се. Шумоленето продължаваше.

Хукна към къщичката.

Вътре бе тъмно като в рог. Облегна се на стената и примигна, за да привикне към тъмнината. Огнището отдавна беше изстинало, а леглото — прогнило. Направи предпазливо една стъпка и спря. Сърцето ѝ се разтупка отново, когато чу изцъркване на мишка. Преглътна с усилие. В този момент дъхът ѝ секна и тя се хвърли на земята.

Вътре имаше някой. Някой, който бе влязъл предпазливо и безшумно.

Колко ли щеше да мине, преди да я открие?

Носеше малък ловджийски нож в тънка ножница на прасеца. Напипа го. Не беше кой знае каква защита срещу въоръжен рицар, защото трябваше да бъде съвсем близо, за да го използва.

А и можеха да ѝ го отнемат много лесно.

Както лежеше на пода, забеляза земеделските сечива, подредени край стената. Имаше лопата, брадва, коса. С последната нямаше да успее да направи нищо, тъй като беше прекалено дълга за това тясно пространство, но брадвата беше обещаваща. От доста време вече не бе хващала оръжие, обаче сега наистина се намираще в опасност.

Чуваше дишане. И бавните тежки удари на нечие сърце. Преследвачът съвсем се беше приближил.

Само след секунди щеше да се натъкне на нея.

Даниел се пресегна към брадвата, обви пръсти около дръжката. И зачака. Стъпките се чува иззад ъгъла. Имаше само един шанс.

Скочи, извика и се хвърли напред.

В мрака успя да види само някаква висока фигура. Той беше пъргав и ловък, тъй като светкавично избегна смъртоносния удар. Блесна острието на меч и се стовари върху брадвата със сила, която я изби от ръцете ѝ. В първия миг, изумена, младата жена не успя да помръдне, но след това, без да губи повече време, скочи на леглото, приземи се отсреща и буквално полетя към вратата. Озова се отново сред зелената прохлада на горичката. И тогава го усети зад гърба си. Пръстите му се вкопчиха в рамото ѝ.

Тя изпищя и побягна, но пръстите здраво държаха туниката ѝ. Даниел изгуби равновесие и падна. Заровила лице в гъстата трева, измъкна пъргаво малкия нож от калъфа. Беше готова.

Извика и насочи ножа към гърлото на мъжа, като се молеше да улучи където трябва. Но така и не го достигна — ръката в ръкавица пресрещна удара, а хватката на пръстите заплашваше да строши китката ѝ.

Ножът се изплъзна от дланта ѝ. Чак тогава двамата се взряха един в друг.

Носеше ризница, а върху нея туника с избродиран герб.

Лъв и три леопарда.

Нападателят носеше и шлем, но успя да види очите му. Златни! Никога нямаше да ги забрави! Сега те я съзерцаваха с предупредителен блясък. Излъчваха невероятна мощ. И страст.

В следващия миг китката ѝ бе освободена. Мъжът вдигна ръка, за да си свали шлема. Гъстите червеникави коси, мокри от пот, се разпиляха около лицето. Лице с бронзов загар, сурово и красиво. Около очите вече се забелязваха дребни бръчици. Пълните устни бяха стиснати и образуваха мрачна линия. Даниел усети, че започва да трепери — от погледа, от докосването.

— Маклакълън!

— Точно така, миледи! — Гласът му бе дълбок и груб. — Кога се сети за името ми — преди или след като опита да ми прережеш гърлото?

Дланта ѝ политна инстинктивно към бузата му, но той я хвана, преди да успее да го удари, и сплете пръстите си с нейните.

— Как смееш? — извика графинята с треперещ глас. — Можеше да се обадиш, да изречеш името ми... или своето име...

Не довърши мисълта си. Опитваше се да си поеме въздух. Боже мили, сърцето ѝ продължаваше бясно да препуска.

— Аз извиках името ти — увери я Ейдриън.

Тя поклати глава. Не беше чула нищо. Боже милостиви, от колко време само не го беше виждала! Някога го бе чувствала като свой неприятел. Той обаче вече не беше противника, с когото бе готова да се бие, а някакъв силен непознат. И знаеше, че не може да очаква от него милост, ако я смята за виновна.

Присви очи.

— Ако си извикал името ми, то аз не съм го чула. Бях уплашена до смърт. Не съм очаквала да те видя. Как се озова тук? Атакуваха ни бунтовници. Знаем, че...

— Ние яздехме след тях, миледи! — Все така не отделяше очите си от лицето ѝ.

Те излъчваха топлина. Изучаваше я, сякаш бе някакво ново оръжие, или картина, или гоблен.

И тогава Даниел си даде сметка, че макар лицето му сега да бе по-слабо и изопнато, той не се бе променил много от последната им среща. За разлика от нея самата.

Усети, че затреперва отново.

— Но в гората имаше някой друг...

— Един мъж те причакваше. Аз го разубедих.

— Дейлин? Симон? Останалите?

— Един е със счупена ръка, има няколко дребни наранявания, но всички са живи. Петима от бунтовниците са убити, останалите се разбягаха.

Графинята си отдъхна.

— Значи си пристигнал в най-подходящия момент, милорд.

— Не, миледи, пристигнах заради опасността, която заплашва английските владения тук. И която ти също би трябвало да си забелязала!

Обзе я гняв. Дори забрави, че лежи под него.

— Да не мислиш, че можеш да дойдеш тук и да започнеш да даваш нареждания! През всичките тези години бе напълно забравил за Авил и аз се справях изключително добре.

— До днес.

— Не беше чак толкова зле!

— Ти си проснатата по гръб, миледи.

— В такъв случай може би ще бъдеш така добър да ме пуснеш да стана?

Ейдриън замълча и тя чу как скръцна със зъби. Но все пак се изправи и ѝ подаде ръка. Едва сега видя, че косата ѝ е разчорлена и в нея са заплетени трески и трева. Богатите ѝ обрамчени с кожа дрехи бяха разкъсани. Успя само да ги приглади с длани, за да възвърне цялото си достолепие.

— Все още съм смаяна, милорд. След всичкото това време да дойдеш точно днес! Не е възможно да си знаел, че ще се нуждая от помощ именно в този момент!

— Миледи, това наистина бе проява на Божията промисъл — отвърна той, все така без да отделя погледа си от нея.

Усети огъня на тези очи и внимателната преценка, на която я подлагаха. Почувства как въпреки волята ѝ бузите ѝ пламват. Топлина заля цялото ѝ тяло.

— В такъв случай...

— Уви, миледи, дойдох да поема в свои ръце ръководството.

— На какво? — осведоми се предпазливо Даниел и присви очи.

Беше управлявала имението си много добре. Или поне така си бе мислила!

— На теб. И на Авил, разбира се.

— Но кралят трябва да е видял, че аз...

— Кралят ме изпрати.

Вбесена и обидена, тя отговори, без да помисли:

— Може би друг крал ще те върне!

Груби и глупави слова! Веднага ѝ се прииска да си ги вземе обратно. Запита се къде ѝ бе отишъл умът и как така този мъж бе успял да я лиши от него само за секунди.

Той повдигна вежди и изви леко устни.

— Не исках да кажа това — заяви тя, без да отделя погледа си от неговия.

— Може би — промълви Маклакълън. — А може би е дошло време да започнеш да се държиш по-внимателно, миледи. И може би аз самият сгреших, като ти разреших да дойдеш тук.

— Не съм направила нищо лошо!

Младият рицар продължи, сякаш не я е чул.

— Може би наистина пристигнах точно навреме.

— Може би... Може би не си желан тук!

— Да, но може би, миледи, ще промениш мнението си след тази нощ.

— Какво трябва да стане тази нощ? — попита предпазливо Даниел.

Той обаче не я чу и затова не отговори. Вече вървеше към големия боен кон, който го чакаше. Графинята се обърна и се загледа след него.

— Какво трябва да стане тази нощ?

Без да спре, Маклакълън отговори припряно, все така с гръб към нея.

— Да се оженим.

Светът сякаш се завъртя около нея. Но тя никога не припадеше, никога не губеше съзнание! Само веднъж в живота си се бе чувствала така. Отдавна. Когато...

Бе споменал за годежа им.

Но тогава Джоана бе умряла и неговото сърце бе разбито. А сега...

Той се бе върнал.

— Какво?

Този път Маклакълън се обърна.

— Даниел, сгодени сме вече от много години. Не може да си забравила. За годеща ни имаше причина, важна за Англия. Не може да отречеш, че ти дадох предостатъчно време за съзряване. Изглежда дори прекалено много. Нали не си очаквала да останем вечно сгодени?

Занемяла, графинята го съзерцаваше, бледа като платно.

Маклакълн изруга нетърпеливо под нос.

— Даниел, моментът настъпи. Тази нощ ще се венчаем.

— Да се венчаем! Тази нощ! Защото кралят го е заповядал! Заради удоволствието на краля...

— И моето — прекъсна я Ейдриън с леко закачлив тон и развеселена усмивчица на устните.

Тя се изненада, че той може да бъде развеселен при такава ситуация... и да не се противопоставя на идеята за истински брак. Стоеше с ръце на кръста, истински вбесена. Дошъл да поеме в свои ръце ръководството. Та тя не означаваше нищо за него. Нищо повече от една хубава играчка.

А се бе справила наистина добре! Ценеше своята независимост и власт. Да поеме управлението на Авил и на неговата графиня! Както изглежда кралят бе заповядал и съвестният граф бе скочил да изпълни нареждането!

Тръгна припряно и ядосано успоредно с Маклакълн и бойния му кон, сигурна, че ще открие Звезда някъде из гората.

— Казваш да се венчаем тази нощ! На куково лято!

Внезапно усети тежката му ръка върху рамото си и преди да разбере какво става, той я обърна с лице към себе си. После я вдигна от земята, сякаш беше перце, и я постави върху жребеца.

Златните очи блеснаха насреща ѝ.

— Ще се венчаем, миледи, заради кралското и моето удоволствие. Тази нощ ще има женитба, кълна се!

— Не ме заплашвай, Ейдриън! — процеди през зъби тя.

Младият мъж поклати глава. Веселите искрици бяха изчезнали от погледа му. Слабото, сурово и красиво лице имаше напълно сериозно изражение.

— Не е заплаха, Даниел. А обет. И, уверявам те, графиньо, аз съм верен на обетите си.

Преди да успее да се възпротиви, той скочи зад нея и ръцете му я обгърнаха.

И изведнѣж сякаш в тялото ѝ избухна огън.

ГЛАВА 12

Ейдриън беше дошъл с дванайсет човека — шестима рицари и техните оръженосци. На Даниел ѝ направи впечатление, че всички те бяха добре въоръжени и с хубави коне.

Явно бяха опитни мъже, готови за бой.

Едни носеха семпли туники, а други, в това число и Маклакълън, имаха изобразен герб върху тях. Този път Ейдриън бе дошъл на гърба на Джон, огромен дорест кон, с украсени с пера букаи и дълга грива. Животното, подобно на ездача, също беше готово за война — метална ризница покриваше широките му гърди и хълбоци, а върху муцуната му бе поставена тясна пластина с дупки за очите. Гербът на Ейдриън, лъвът с леопардите, бе изобразен от двете страни на екипировката — яркочервено върху златен фон.

Отправиха се към Авил. Другите вече се бяха прибрали. Часовите извикаха, че графинята и владетелят Маклакълън се връщат. Последваха радостни възгласи и младата жена се изчерви при мисълта, че всичко това сега ставаше само защото бе пренебрегнала законите на безопасността.

Щом влязоха в двора, Ейдриън скочи на земята, протегна ръце и я свали от седлото. След това се обърна и прегърна Дейлин, който го приветства ентузиазирано. Сър Джайлс бе следващият. В това време Даниел стоеше неподвижно, а ветрецът рошеше косите ѝ. Приветствията продължаваха — последваха доктор Кутен, лейди Жанет и дори Монтейн, която се изчерви, щастлива от пристигането на шотландеца. Нейните хора от Авил с радост аплодираха и него, и неговите спътници, оказали светкавична и неоценима помощ при нападението.

Изведнъж ѝ се стори, че някой я наблюдава, затова се обърна. Симон стоеше на известно разстояние от нея, до коня си, и я съзерцаваше с пълен с болка и тревога поглед, от който я заболя сърцето. Опита да му се усмихне окуражаващо, но усмивката се стопи и остана без дъх отново, когато откри, че Ейдриън също се е вторачил

в нея. Той слушаше един от своите хора, но тъй като бе доста по-висок от него, не му беше трудно да я наблюдава над главата му.

— Дейлин, Джайлс... доктор Кутен, ако обичате — имам нужда от вас. Да се срещнем в голямата зала — обяви младият мъж, все така без да я изпуска от очи. — Миледи! Ще бъдеш ли така добра да се погрижиш за настаняването и прехраната на моите хора и техните коне? Пътували сме дълго.

След това се обърна с гръб към нея, като остави жребеца си на един от конярите, и се отправи към вратите на голямата зала. Дейлин, Джайлс и доктор Кутен го последваха. „Откъде е толкова сигурен къде отива?“ — помисли си изумена графинята.

И тогава се сети, че вече бе идвал тук. И познаваше Авил. Беше влязъл през онзи тунел под стените на крепостта и така бе помогнал на крал Едуард да я превземе въпреки яростната защита на Леноре.

Макар да кипеше вътрешно, младата жена се обърна и се усмихна на мъжете, които, свалили шлемовете си, чакаха търпеливо в двора.

— Добре дошли в Авил — приветства ги с привидно безгрижие тя и погледна към сър Рагнър. — Бихте ли ги настанили по стаите в северното крило? А аз ще се погрижа за голямата зала.

Още щом влезе, някой изникна от потъналата в мрак ниша и застана насреща ѝ. Това бе Симон, с посивяло и изопнато лице.

— Какво става тук? Как така Маклакълн се озова точно днес в Авил?

— И аз самата все още не знам. — Тъй като той самият в момента също бе в залата и можеше да я чуе, Даниел зашепна: — Дошъл е с принц Едуард заради вълненията тук.

— Любов моя, трябва да поговорим!

— Не сега!

Все още бе силно изнервена от пристигането на Ейдриън и се страхуваше за Симон особено ако той имаше нещо общо с бунтовниците, причинили толкова неприятности и щети във владенията на английския крал.

— Кога?

— По-късно.

— Тази нощ! — обяви той и потъна отново в мрака, от който бе изплувал.

Даниел влезе в голямата зала и видя Маклакълън край огнището. Беше свалил горната туника и ризницата. Отдолу носеше семпла ленена риза, прилепващи по тялото панталони и високи до коленете меки кожени ботуши. Погледът му на мига падна върху нея, което я накара да мисли, че я е чул да си шепне със Симон в коридора. Рем бе донесъл вино и подноси с хляб, сирене и сушено месо. Без да сваля очи от нея, Ейдриън вдигна чашата в ръката си и заговори непринудено.

— Господа, а сега ако обичате да се погрижим за нещата така, както се договорихме...

Джайлс скочи от мястото си край масата. Дейлин, който също съзерцаваше Даниел, го последва. Доктор Кутен се поклони на Маклакълън, а след това и на графинята.

— Отивам да видя ранените — обяви той и излезе заедно с другите двама.

Почувства се неловко, когато се озова сама с Ейдриън. Огромната зала изведнъж ѝ се стори тясна.

Погледът му отново се впи в лицето ѝ. Цветът на очите му наподобяваше пламъците в огнището и това я изнерви още повече.

— Измина много време... — промълви най-сетне той.

— Наистина. Много време.

— Все още ли си решена да водиш война с мен?

Тръгна към нея и тя заобиколи голямата маса, така че да се озове помежду им.

— Както изглежда французи и англичани са непрекъснато във война.

— Тук е английска територия.

— Това твърдение май също винаги е било предмет на спор.

— Точно по този въпрос спор няма. Но съм съгласен, че французи и англичани воюват непрекъснато. Ти обаче, миледи, водиш битка срещу мен. Я да видим дали си спомням. Черен пипер във виното. Мед в ботушите. Разхлабено седло, което едва не ме уби.

— Не съм разхлабвала седлото.

Очевидно той все още не ѝ вярваше.

— И стоях до теб, когато едва не умря от чума.

— Не съм забравил. Аз плащам...

— Да, ти плащаш дълговете си.

— Точно това направих и в този случай. Но, едва пристигнах и както изглежда вече си готова за бой.

— Наистина, милорд, едва пристигна. Ходи къде ли не. А през това време аз стоях тук. Грижих се за тези хора, работих за доброто на крепостта и цял Авил. А ти изведнъж се появяваш и влизаш така, сякаш си управлявал имението през целия си живот. И раздаваш заповеди и нареждания!

Маклакълън спря край масата и напълни отново чашата си с вино.

— Изпускаш нещо. Появих се, спасих те от банда негодници и едва тогава започнах да командвам, миледи.

— Едва ли щеше да ми се случи кой знае какво!

— Бъди сигурна, тези главорези щяха да убият всичките ти придружители, за да си подсигурят желаната награда. Това не те ли смуцава?

— Това е моят дом! А ти го познаваш само защото някога си причинил падането на крепостта.

Маклакълън помълча малко. Наблюдаваше я. Когато заговори, тонът му бе убийствен.

— Аз съм господарят тук, миледи!

— Аз имам правото...

— А аз — кралската заповед.

— О, да! Кралят ти даде богатства и титли, а ти все още не си се оженил за мен, защото беше ангажиран другаде, но сега Едуард заповядва! Аз обаче може и да откажа да дам брачен обет.

— Но няма да откажеш.

— И защо?

— Тъй като имаме благословията на църквата, сгодени сме от години и не си направила нищо, за да разрушиш годежа.

— Но...

— Ще замъкна пред олтара завързана, ако се налага!

— Няма да го направиш!

— Ще го направя.

— Защото кралят така е наредил?

— Защото аз така реших, миледи.

— Разбира се, налага се. Ако искаш да останеш граф.

Усмихна се много бавно и извивката на устните му определено не издаваше нищо добро.

— Даниел, прекалено много неща не можеш да забравиш или простиш! Но, миледи, аз също имам памет! Номерцата ти навремето минаваха. Направи обаче нещо подобно сега и наистина ще има война.

Кръвта ѝ кипна отново и тя опита да убеди сама себе си, че това се дължи на предизвикателството — как смееше да мисли, че може да се разпорежда с нея така леко? Огньовете обаче не се дължаха нито на предизвикателството, нито на възмущението. А на възможността да го наблюдава. Беше все така изумителен и неустоим. Даниел беше като омагьосана, копнееше да протегне длан и да докосне мускулестата ръка с бронзов загар и волевото лице. Ноктите му бяха дълбоко изрязани и чисти, пръстите — силни и дълги. Опита да си представи какво ли би било да усети тези ръце върху себе си и какво ли означава бракът. Светът се завъртя отново.

Нещо в нея обаче копнееше и за това, което Ейдриън не можеше да ѝ даде. Това, което бе дал на Джоана и бе погребал с нея. Не желаше силата, спокойствието и душата ѝ да бъдат взети от мъж, който след това ще замине да служи отново на вечно воюващия си крал, за да се върне пак с претенции. Особено ако този мъж е Ейдриън. Не искаше да изпита ускоряването на пулса и мъките на ревността. Тя не беше притежание, което той можеше да използва, когато му скимне, а след това да я забрави, сякаш не е нищо повече от поставена върху полица скъпа вещ.

— Не желая да се омъжвам... за когото и да било!

— Колко странно! Из цяла Европа се носи слух, че се интересуваш от Симон, граф Монтжоа.

— Симон ми е далечен братовчед и добър приятел. Казах ти, не искам да се омъжвам.

— В такъв случай, миледи, страхувам се — тонът му ѝ се стори уморен, — че ти — и съответно Авил и Гаристън — сте прекалено богата плячка за две воюващи нации.

— Ако двамата с краля просто ме оставите да...

— Политиците няма да те оставят на мира, Даниел. А иначе имаш право. Аз получих графската титла и бях направен господар на Гленуд въз основа на уверението, че в крайна сметка двамата с теб ще се оженим. Аз съм син на горд и благороден, но обеднял шотландски земевладелец и той ме научи да се боря за това, което е мое. Затова никога не отстъпвам.

— Аз не съм твоя.

— Моя си вече от няколко години.

— Когато се сгодихме, ти каза, че си се съгласил единствено защото си ми задължен. Тъй като Едуард заплаши в противен случай да ме омъжи за сър Андерсън. Каза още, че нашият годеж ще ме защити и от други неща, които кралят вероятно има наум. Ти сам ми даде свободата. Ако сега възнамеряваш да...

Маклакълън се разсмя.

— Ех, миледи! Виждам защо не си направила опит да сложиш край на годежа. Сметнала си, че смъртта на Джоана ме е лишила от разсъдък и аз ще позволя това положение да продължи безкрайно!

— Ти не постави времеви ограничения!

— Предложих ти години свобода. И ти ги получи. Свободата ти сега обаче притеснява много добри и верни на Едуард англичани и гасконци, тъй като се носят непрестанно смущаващи слухове за предстоящ брак между теб и твоя благороден французин.

Горещината, която усети на бузите си, я смути. Беше се привързала към Симон, но не беше извършила нищо нередно. Ядоса се още повече, защото червенината щеше да го убеди в несъществуващата ѝ вина.

Бавно пое въздух, за да се въоръжи с търпение и да бъде в състояние да говори с достойнство.

— Ейдриън, ти сам няма да пожелаеш да се ожениш за мен, тъй като не мога да ти дам всички обещания, които би искал от една съпруга.

— Даниел, човек може да направи невероятно много неща, когато се налага.

— Непосредствено преди да умре майка ми, владетелю Маклакълън, ме помоли да обичам и почитам нейния крал. Аз ѝ го обещах.

— Филип е мъртъв — заяви безцеремонно младият мъж, — а майка ти беше с английския крал, когато той ти стана кръстник. Тя се съгласи един ден Едуард да ти е настойник, следователно повери на него бъдещето ти. А сега той го поверява на мен.

— Майка ми вероятно не е имала избор. Както и да е, сър, аз дадох обет. Не желая да вредя на Едуард и не съм направила нищо лошо нито за него, нито за каузата му, кълна се. Но знай, че съм дала

обет и няма да воювам срещу династията Валоа. Не мисли, че ще го наруша заради теб.

Маклакълн въздъхна, почти изчерпал търпението си.

— Крал Едуард беше първи братовчед на Филип, значи е по-близък роднина на сина му.

— В такъв случай би трябвало да уважава позицията на крал Жан.

— А ти би трябвало да си спомниш, че тези земи не принадлежат на крал Едуард в резултат на завоевания, а на наследство, което му е донесено преди почти две столетия чрез Елинор от Аквитания. Освен това, Даниел, ти даде още един обет. Пред мен. Да се оженим. Може ли изобщо да се вярва на думата ти? Или правиш всичко възможно, за да удържиш едно обещание и да нарушиш друго?

— Не опитвам да наруша никакво обещание!

— Значи ще се оженим тази нощ.

— Не съм готова да го направя!

— Тогава се подготви.

— Ейдриън, дяволите да те вземат! Станал си още по-арогантен, ако това изобщо е възможно!

— Само по-категоричен.

Графинята извика ядно, изумена и смутена от сълзите в очите си. Обърна се с гръб и се стресна така, че чак дъхът ѝ секна, когато усети дланите му върху раменете си, тъй като не го бе чула да изминава разстоянието помежду им. Притесни се още повече, тъй като чу гласа му, дрезгав и дълбок, а топлият му дъх докосна ухото ѝ.

— Даниел, съжалявам, че вестта те свари така неподготвена. Но ти със сигурност си знаела в сърцето си, че този ден ще дойде и че не мога да стоя вечно надалеч.

— Колко добре си се преструвал!

Трепереше и опитваше да си наложи да спре. Последните пет години сякаш се бяха заличили. Спомни си вечните им словесни битки, угасналия му поглед при вида на Джоана, нежността, която ѝ бе предложил тогава, и как го бе докосвала, когато самият той бе на косъм от смъртта.

Не искаше да си припомня тези неща. Не искаше вълнението, което ѝ причиняваше близостта му, не искаше да усеща плашещия огън, който той палеше с такава лекота у нея.

— По дяволите, Даниел! Не съм дошъл с намерението да ти причинявам болка...

— Тогава отложи венчавката! — извика умолително тя и се извъртя, за да застане с лице към него. — Дай ми време!

Ейдриън се взря продължително в очите ѝ. Младата жена не смееше да диша. Все пак се надяваше, че той ще се съгласи. И тогава Маклакълън поклати бавно глава.

— Не мога да я отложам, Даниел.

Усети, че се смразява, тъй като въпросът очевидно бе приключен.

— Тогава...

— Какво? — Ейдриън присви очи.

— Ще ти дам обета си. Ще го направя ангелски, сър, без никакъв протест. Ако ми дадеш време... след това.

— Време след това ли? — повдигна вежди младият мъж.

Тя кимна, вбесена, че ѝ е толкова трудно да говори, а той продължава да я измъчва. Караше я да изрече точните думи, след като със сигурност вече я бе разбрал.

— Никога... — започна Даниел и отново спря. Искеше да се държи достойно, но не можеше да откъсне очите си от неговите, затова сведе ресници. — Идеята за брак... — Пое си дълбоко въздух и опита отново. — За интимност... не ми е особено близка... Разбра ли... ме?

— О, определено.

Прииска ѝ се да го срита. Смущението ѝ очевидно го забавляваше. Явно нямаше да отстъпи.

— Дяволите да те... — извика яростно графинята, но натискът върху раменете ѝ се увеличи.

Маклакълън вдигна брадичката ѝ, за да я принуди да срещне погледа му.

— Добре, Даниел. Венчавката ще се състои тази нощ. Но ще ти дам време. Не обещавам колко, тъй като не съм сигурен колко мога да издържа.

В гласа му усети предупреждение. Но нямаше значение. Беше извоювала отстъпка и сега вече всяка минута ѝ се струваше безценна.

Ейдриън действително познаваше Авил добре, въпреки че междуременно Даниел бе направила някои промени в нея.

Рем го заведе в една просторна стая, близо до господарските покои в края на коридора. Информираха го, че някога била детска. Младият мъж обаче беше сигурен, че оттогава в нея са отсядали множество гости. Беше интересно мебелирана, но нямаше почти никакви вещи на графинята, с изключение на колекцията от книги върху малката, украсена с дърворезба полица край леглото. Засега това щеше да бъде неговата стая. Сандъците с багажа бяха наредени покрай стената, пелерината му бе окачена, ризницата, рицарските ръкавици и шлемът лежаха на масата.

Ейдриън се настани пред буйния огън, доволен, че има възможност да пийне вино и да си отпочине. Беше яздил като луд насам и още го побиваха тръпки само при мисълта какво щеше да стане, ако бе пристигнал малко по-късно. Загубата на Авил щеше да бъде стратегическа и политическа катастрофа.

А загубата на Даниел...

Сви пръсти в юмрук и ги отпусна, опитвайки да освободи напрежението. Красивото момиче се бе превърнало в изкусителна и изумителна жена. Беше по-независима от всякога и бодлива като дива роза, но и страдна, горда и смела.

Вдигна чашата с виното и заговори тихо и откровено с огъня.

— Признавам, от всичко най-силно ме изкушава възможността да разсъблека дамата и да вкуся всеки сантиметър от пищното ѝ тяло...

Без съмнение се бе превърнала в необикновена красавица. Беше усетил силата ѝ да възбужда. Беше я виждал как флиртува с други мъже и ги докарва до готовност да скочат в огъня само при едно помръдване на малкия ѝ пръст. Но не бе предполагал, че е възможно да се превърне в това невероятно създание, едновременно невинно в хубостта си и неустойчиво чувствено. Очите ѝ бяха като скъпоценни камъни, косата — пригладена и лъскава като гарваново крило. В живота си не бе виждал по-прелъстителна жена. Никога. Приличаше на майка си. Макар да бе още малък, когато бе призван да придружава Леноре до Лондон, той бе много впечатлен от нейната красота и елегантност. Даниел беше по-висока от нея, също така стройна, но с по-пищни форми. И далеч по-необузdana. У нея се усещаше някаква дискретна чувственост — нещо в очите, в гласа, в движенията... Нещо невероятно възбуждащо.

Облегна се назад. Беше пълен глупак. Спомни си за Джоана. Той ѝ беше първият любовник, а тя на него — първата девица. Затова и беше още по-нежен и внимателен. Тя го желаше и бе решена да се изправи срещу небето и ада, баща си и краля, за да бъде с него. Беше се заклела, че не е усетила почти никаква болка, защото е била изместена от трескавия копнеж да го има. Постепенно се бе помирил със смъртта ѝ — бяха останали само хубавите спомени. Онова, което му причиняваше мъка, бе чувството за вина. Ако я беше обичал със същата страст и решителност, която му бе дарила тя, двамата можеха да се намират далеч от опустошенията на чумата. Макар че бяха на служба при краля и може би пак нямаше да имат възможност да променят хода на съдбата.

А сега Даниел искаше от него да чака. Никога!

Даде си сметка, че беше дошъл тук воден на първо място от чисто възмущение — да не позволи на никого да вземе това, което е негово. Сега, след като вече бе дошъл, щеше да се погрижи за сигурността на своите владения. Авил... и Даниел. Почти се плашеше от страстното си желание към нея.

Каква ирония! Жените винаги го бяха привличали и бе открил, че той също ги привлича. Затова бе истински шамар за гордостта му да разбере, че макар той самият да е полудял по графинята, тя не го иска.

А този Симон...

На вратата се почука. Бяха Дейлин, Джайлс и Ричард Хънтингтън. Сериозните им изражения показваха, че искат да говорят с него. Пусна ги, без да каже нищо.

— Открих човека, когото рани и остави в гората, Ейдриън — започна Ричард. — Доведох го тук.

— Дискретно ли?

— Да, дискретно. Сложих го в килията под далечната кула.

— Тежко ли е ранен? Ще оцелее ли?

— Доктор Кутен се занимава с раните му. Обещахме му за спасяването на живота му да се погрижи един от най-добрите лекари, ако ни разкаже честно всичко.

— Обещахте ли му също така и убежище в Англия?

Дейлин кимна.

— Да, Ейдриън, точно както ни инструктира, въпреки че това надали беше необходимо, тъй като той беше достатъчно уплашен след

днешния си двубой с теб и мислеше, че имаме намерение да го довършим с всевъзможни мъчения.

— Прав ли бях?

Оръженосецът кимна.

— Така поне твърди. Били група от разбунтувалите се срещу Едуард войски и им било наредено да не посягат срещу Симон, граф Монтжоа. Казали им още да изпълняват неговите заповеди веднага щом хванат графиня д'Авил. Не трябвало да вземат други пленници.

— Да, милорд! — поклати тъжно глава старият Джайлс. — Имах лоши предчувствия. Но не съм предполагал, че младият Симон може да бъде замесен в заговор срещу графинята!

— Да го задържим ли?

Господарят му поклати глава.

— Той смята, че участниците в неуспелия заговор са или мъртви, или избягали. Не предполага, че го подозираме и може да опита отново да се добере до Даниел. Искам да знам дали крал Жан стои зад него, а бихме могли да го разберем само ако изчакаме. Нека стои тук като гост... и свидетел на церемонията тази нощ. Нужни са ни колкото се може повече свидетели!

— Да, владетелю Ейдриън! — извика оръженосецът му с внезапна страст. — Приятно ми е, сър, да ви служа отново!

— Възвърнал доброто си здраве. Отново устремен и хитър! — добави Ричард.

Маклакълън изви нагоре вежди и Хънтингтън отстъпи крачка назад.

— Простете! Понякога тук беше наистина дяволски трудно. Сред толкова много врагове да внимаваме за всяка дума и да не изпускаме от очи графинята...

— Да, нуждаехме се от вас — обади се Джайлс. — И от вашата добра кондиция.

Ейдриън се усмихна.

— Благодаря. Е, вече съм тук, и, приятели, ако страстта и гневът укрепват духа, значи със сигурност съм се възстановил. Благодаря ви за службата и за лоялността. А сега си почивайте и се забавлявайте. Тази вечер само ще се наслаждавате на храната и на празненството.

— Не трябва ли да наблюдаваме графинята, сър? Симон... — започна притеснен Дейлин.

- Не! Не и тази нощ, момчета.
- Но... — обади се Ричард.
- Ще наблюдавам лично аз — заяви Маклакълън.

Късно следобед вече бе изкъпан и облечен за вечерта. От цялото си военно снаряжение сложи само меча. Отиде да види лично затворника и да изслуша изповедта му. Увери отново ужасения човек, че няма да му се случи нищо лошо, ако е казал истината. Сега вече бе стопроцентово убеден, че Симон е участвал в планирането на нападението и е замислял да отвлече Даниел. Почти бе успял. При тази мисъл кръвта се смрази във вените му. Нямахше представа дали графинята е напълно невинна, или има своя дял в случилото се. Но днес следобед бе тичала като обсебена от бяс към къщичката и докато не знаеше кой е насреща ѝ, се бе борила така отчаяно, сякаш се бе изправила срещу смъртен враг. Не беше изключено обаче, да е разбрала, че е той. Все пак винаги го бе смятала за свой неприятел...

Но откъде е могла да знае? Беше отсъствал прекалено дълго, в резултат на което тя бе разполагала много време със свободата си.

Беше уредил церемонията да се извърши в параклиса при залез слънце. Пухкавият отец Джоузеф бе гасконец и бе доведен тук от Едуард още когато Даниел бе заминала за Англия. Той бил все така верен до смърт на английския крал, поне според уверенията на Джайлс. Сред неговите хора имаше и един млад учен. Ейдриън беше сигурен, че той ще го предупреди, ако нещо в церемонията не е както трябва.

С тази мисъл в главата Маклакълън стигна до централната кула. Бе оставил голямата зала на суетнята на прислугата, която подготвяше нощния пир. Тръгна нагоре по стълбите. Поспря за момент пред стаята си заради пакета, изпратен от Джоан, съпругата на принц Едуард. Беше дар за булката — прозрачна бяла нощница от най-фина коприна. Надали щеше да се използва при дадените обстоятелства, но...

Прекося разстоянието до нейната врата. Потънал в размисли, забрави да почука, а направо натисна дръжката и едва тогава я повика:
— Даниел...

Спря обаче рязко. Тя седеше в елегантната вана и очевидно се чувстваше много добре. Косата ѝ вече бе измита, сресана и праметната

през стената на ваната, така че почти достигаше бялата кожа, постлана на пода.

Появата му явно я скандализира, защото тя притисна припряно колене към гърдите си, а зелените ѝ очи блеснаха като скъпоценни камъни насреща му.

— Никога не съм мислила, че Шотландия може да се мери с Гаскония по възпитание и добри маниери, но вярвах, че мъжете в целия християнски свят са достатъчно любезни да чукат, преди да влязат в нечия стая.

— Стаята е моя!

— Твоя?

— Моя! Позволявам ти обаче да я ползваш... засега.

Макар да бе обгърнала с ръце коленете си, Даниел не можеше да скрие дългите си елегантни крака и пълната гръд.

Маклакълн вече също съжаляваше, че не е почукал, защото усещаше болезнено напрежение в слабините и не можеше да се пребори с възбудата си.

На всичкото отгоре ѝ бе обещал време...

— Ейдриън, моля те! Какво всъщност правиш тук? — При тези думи изпита перверзно удоволствие от факта, че тя е не по-малко изнервена от него.

Приближи се до леглото с богатия балдахин. Отвори кожената торба и извади красивата прозрачна дреха. Очите ѝ светнаха при вида ѝ, а дъхът ѝ секна.

— Дар от Уелската принцеса Джоан, съпругата на Едуард, красивата девица от Кент — обясни лаконично младият мъж. След това хвърли върху леглото малко стъклено шишенце, пълно с някаква тъмна течност. — А това е подарък от мен.

— Какъв е той? — попита предпазливо тя.

— Кокоша кръв.

Даниел го изгледа неразбиращо.

— С която да изцапаш леглото, преди да се зазори.

Заля я ярка червенина. Изумрудените ѝ очи и синьочерната красота на косата ѝ изпъкнаха още по-ясно.

— Благодаря! — Успя все пак да го изрече почти безстрастно. — А сега, ако обичаш, милорд! Водата ми изстива.

Възнамеряваше да излезе. Но не успя. Вместо това се приближи до ваната и се отпусна на едно коляно край нея. Болезнената нужда да протегне ръка и да погали гладката ѝ като слонова кост плът бе непоносима.

Болката в слабините го изгаряше. В името на Бога, ако не излезеше по-скоро...

— Ейдриън, излез! — Напрегнатото му изражение очевидно бе достатъчно явно предупреждение. — Моля те, излез!

Но той не го направи. Протегна длан, погали капчицата вода върху ръката ѝ и усети, че тя трепери като заек.

— Обещах да ти дам време. Не съм обещавал обаче да не се появявам в господарската спалня. Ти, миледи, се омъжваш за английски граф.

Даниел го изгледа дръзко.

— Граф си само защото се съгласих да се сгодя за теб.

— Графиньо, всичко, което спечелих от теб, съм си го заслужил!

Внезапно младата жена преглътна мъчително и затвори за момент клепачи. Маклакълън остана поразен от мъката ѝ.

— Ейдриън, аз не съм от камък. Ти преобърна с главата надолу моя свят само за няколко часа, а сега идваш и да ме дразниш. Е, сър, може да прозвучи малко грубичко, но както разбрах, докато жалеше Джоана, ти преспа с половината жени в Англия, Шотландия и на континента. Прости ми, ако аз — след като не съм правила нищо повече от това да слушам поети и музиканти — те посрещам с известна сдържаност!

Маклакълън в този момент бе готов да замени всичките си титли и земи само срещу възможността да я притежава. Но макар да потрепваше под погледа му, тя не бе изгубила силата си. Затова изви вежди, без да откъсва погледа си от лицето ѝ, и рече:

— Половината жени в Англия, Шотландия и континента ли? О, не! — Изправи се и тръгна към вратата. След това се обърна намръщен. — Определено не повече от... една трета! — Побърза да излезе и да затвори вратата след себе си, защото както бе очаквал, в следващия миг нещо се удари в нея. Вероятно сапунът. Отвори отново и надникна. — Не се бави, графиньо. След по-малко от час ще се стъмни. Чакам те в голямата зала, за да отидем заедно в параклиса.

Даниел изруга и запрати по него обувката си. Докато се протягаше за нея разкри стегнатите си закръглени гърди. Зърната бяха примамливо големи, червени и настръхнали. „Дали от изстиналата вода?“ — запита се Ейдриън.

Затръшна вратата отново, преди обувката да го е ударила, и се облегна на нея, като слушаше ругатните, които се носеха отвътре.

Изгаряше го неустоймо желание.

Втурна се надолу по стълбите. Седна пред огъня и се вторачи в него. Приблужи се Рем и му предложи още една чаша най-хубаво вино. Поблагодари му и отпи голяма глътка.

Най-после тя се появи. Беше много елегантна. Меките ѝ ръкави падаха на богати гънки; наситеносинята туника с пищно бродиран корсаж обгръщаше гърдите и се спускаше на дипли. Подобен на синя мъгла воал покриваше косите ѝ, хванати с изящна златна диадема. Ефектът бе поразяващо красив.

Без да погледне към него, Даниел си наля чаша вино, пресуши я на един дъх и си сипа втора. След като приключи и с нея, започна да пълни трета. Маклакълън скочи, спусна се към нея, взе ѝ гарафата и чашата и ги трясна върху масата.

— Колко трябва да изпиеш, миледи, за да дадеш този обет?

— Много — увери го тържествено младата жена и посегна отново към виното.

— Уви! Не мога да позволя да се строполиш насред церемонията.

— Още една! — прошепна тя и обясни едновременно с достойнство и презрение: — Цял живот пия вино. Страхувам се, че трудно бих се строполила.

— Нека не рискуваме, а?

Хвана я за ръката, завъртя я и двамата излязоха от залата.

— Повечето булки искат рокля, бижута, цветя.

— Повечето булки възнамеряват да спят със съпрузите си — напомни ѝ учтиво той.

— Кой ще поеме ролята на мой настойник и ще ме отведе пред олтара? — побърза да попита графинята, за да отклони разговора от опасната пътека, по която го бе повела.

— Доктор Кутен.

В двора ги чакаха обитателите на имението — дърводелци, зидари, фермери, слугини, войници и техните дами. Понесоха се приветствени възгласи и заваляха цветя.

Даниел отвърна инстинктивно на хората, които засвидетелстваха своята вярност, като поемаше китките от босоногите момиченца и благодареше любезно за отправените пожелания. Доктор Кутен седеше пред параклиса. Хвана я за ръката и я поведе към олтара, където чакаше отец Джоузеф. Очевидно виното ѝ бе помогнало, тъй като очите ѝ блестяха. Когато минаха покрай братовчед ѝ Симон, който стоеше вдървено на една от страничните пейки заедно с лейди Жанет, Монтейн и други от близкото обкръжение, ресниците ѝ се сведоха.

Но Ейдриън успя да зърне нещастния ѝ поглед. Прониза го изгаряща ревност. Симон скоро щеше да се примири. Колкото до Даниел... Ако тя го предадеше...

Отец Джоузеф мърмореше монотонно. Доктор Кутен изрече нужните слова от името на краля. Ейдриън даде обет.

Графинята обаче като че ли се давеше във всяка дума. Но това нямаше значение. Накрая и тя произнесе брачните клетви. Церемонията приключи. Отец Джоузеф прикани младоженеца да целуне булката.

Това бе всичко, което щеше да получи. И като за капак — Симон гледаше. Искаше да му даде да разбере, затова я привлече в обятията си и постави длан зад тила ѝ. С натиск на устните си я накара да разтвори своите устни. Езикът му проникна навътре и той усети вкуса на сладък джоджен. Пръстите ѝ се впиха в знак на протест в широките му ръкави, което не отслаби устрема му и той продължи да се наслаждава на несподелената целувка. Графинята беше като огън в ръцете му — гневна, но мъчително сладка на вкус и докосване. Изгаряше от желание да я притисне с всичка сила към тялото си. Косата ѝ се спускаше като черна коприна между пръстите му...

Когато я пусна, младата жена залитна и за малко не падна. Впери бляскавите си зелени очи, пълни с упрек, в лицето му, докато той ѝ помагаше да запази равновесие. Бореше се да си поеме въздух. Устните ѝ бяха влажни и подути.

Сега я желаше дори още по-силно...

Но внезапно бяха разделени от тълпата, която се спусна да ги поздравява. Монтейн и лейди Жанет го целунаха, неговите хора

дойдоха да го потупат по гърба или да разтърсят ръката му. С крайчеца на окото си виждаше, че младата му съпруга е сполетяна от подобна съдба — неговите рицари, нейните войници. Прииждаха все нови и нови, всички ги целуваха по бузите, а някои и по устата.

Тогава се появи Симон. Блъсканицата бе отдалечила младоженците един от друг, но все пак Ейдриън бе достатъчно близо, за да види как граф Монтжоа я прегърна. После я целуна...

Не толкова дълга, колкото бе собствената му първа целувка, може би не толкова драматична или страстна, но затова пък прекалено интимна ласка. На Маклакълън му се стори, че го парна адски огън. Искаше му се да убие проклетия французин.

Преди да успее да се добере отново до Даниел, двамата се разделиха. Но ги видя да си казват нещо, което очевидно не желаеха да бъде дочуто от другите.

Какво ли планираха?

После Симон изчезна сред тълпата. Ейдриън отиде да отведе булката си. Беше бледа, когато прие ръката му. Докато вървяха към залата, не го погледна нито веднъж.

Настаниха се начело на масата, а неговите воини и нейните дами насядаха в зависимост от своя ранг и положение. Един музикант вече свиреше на лютня. Храната бе в изобилие и елегантно подредена — пауни с разперени опашки, фазани, огромен, свирепо озъбен глиган, какви ли не риби, елени.

Графинята седеше бледа и притихнала. Не се докосна до блюдата, само отпиваше от виното си. Изглеждаше доволна, че не трябва да разговаря със съпруга си, тъй като непрекъснато се появяваше някой, за да им пожелае любов и плодовитост.

Ставаше късно. Най-после младоженката скочи на крака, завъртя се и прошепна:

— Милорд, този конкурс, както всички останали, е твой. Аз агонизирам. Главата ми се цепи. Трябва да си легна. Да... да поспя.

Той също се изправи.

— Не аз съм го избрал, миледи. Лотария.

Обърна се с намерението да си тръгне. Очевидно не бе ходила на много сватби, защото се изуми, като откри, че нейните дами тутакси наставаха. Хванаха я за ръцете и я поведоха нагоре по стълбите сред смях и глъчка. Минути по-късно Ейдриън се озова по същия начин в

ръцете на своите хора, които го качиха до неговата стая, където го съблякоха и му сложиха обшита с кожа роба, за да го отведат до господарската спалня при младата му съпруга.

Нощницата беше елегантна сама по себе си, но на нея заживяваше свой собствен живот. Обгръщаше меко гърдите ѝ, прилепваше по ханша и бедрата, прозираше червеникавите очертания на зърната и гарвановочерния триъгълник в долната част на корема. Пуснатите черни коси, сресани до блясък, бяха разпилени по снежнобялата материя.

Несъмнено беше причинила тежест в слабините на всички присъстващи в стаята мъже.

Включително и на Симон. Негодникът стоеше сред тълпата с изкуствена усмивка на устните и гняв в очите.

Последваха бурни овации, когато побутнаха Ейдриън и Даниел един към друг. Той уви тежката си роба около двамата. Неистово се бореше срещу огъня от усещането на меката ѝ плът и пълната гърд.

— Достатъчно, приятели! А сега ни оставете!

— В леглото, в леглото! — провикна се един пиан рицар.

— Навън! — извика отново Маклакълън и рицарят се обърна добродушно, за да излезе.

Останалите го последваха един по един. Вратата се затвори.

Даниел се измъкна незабавно от прегръдката му и побърза да отиде в другия край на стаята, кръстосвайки ръце пред гърдите си.

— Моля те, Ейдриън! Изпълни си обещанието. Върви си!

За момент не бе способен да помръдне.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Ейдриън, ти ми обеща!

Вопълът ѝ му напомни детето, което някога бе защитавал. Повярва в невинността ѝ.

Поклони ѝ се дълбоко, като полагаше усилия да не разбере, че е разбудила до крайност желанието му.

— Лека нощ, съпруго!

Приближи се до вратата, огледа се, за да се увери, че коридорът е празен, излезе и побърза да се шмугне в своята спалня. Там стисна слепоочията си.

Ако само Даниел не беше толкова наивна, толкова уплашена и толкова невинна! Ако не беше видял влагата в очите ѝ...

Изруга отново, грабна гарафата с вино и седна пред огъня, без да си направи труда да взима чаша.

Копнееше за сън, но знаеше, че той няма да дойде. Оставаше му само да се напие до забрава.

Все пак очевидно бе задрямал, тъй като по едно време се разбуди от скърцането на пода в коридора, последвано от приглушен шепот. Изправи се и се послуша. Шепотът бе замлъкнал. Врата се бе отворила и затворила...

— Даниел! Дани, бързо!

Вече заспиваше, когато го чу. Разбра, че е Симон, затова веднага скочи. Сърцето ѝ заблъска уплашено.

Той бе толкова нещастен по време на венчавката. Когато се приближи да я целуне и да ѝ пожелае късмет, се възползва от възможността отново да я увери в любовта си. Неспособна да понесе мъката му, преди да разбере какво прави, графинята бе признала, че макар да се е съгласила да се омъжи, няма да бъде съпруга в истинския смисъл на думата.

Сега си даваше сметка, че не трябваше да му го казва.

Младата жена скочи и побърза да отвори. Изгаряше от нетърпение да го накара да млъкне и се молеше отчаяно Ейдриън да не се е събудил. Граф Монтжоа стоеше в коридора със закачен на колана меч, вперил очи във вратата на спалнята за гости. Влезе в стаята на братовчедка си, преди да успее да го спре.

— Симон!

Той само вдигна показалец до устните си, огледа се, приближи се до леглото и отметна завивките. Отдъхна облекчено, когато се увери, че наистина са сами.

— Симон, трябва да излезеш оттук!

— Даниел, не можем да позволим това да се случи — възкликна настойчиво граф Монтжоа. — Ако бракът ти още не е консумиран, имаме възможност да го анулираме. Ще те заведе при крал Жан. Той ще измисли нещо. Ще си получим обратно Авил, ще...

— Симон, замълчи! За Бога, замълчи! Винаги съм почитала семейството на майка си, но Авил е част от владенията на Едуард! Нима не разбираш? Повечето хора тук са му абсолютно верни. Те се

нуждаят от англичаните, от търговията и от доходите, които носи този съюз. Симон...

— О, Боже, Даниел, но аз те обичам!

Гласът му прозвуча внезапно така, сякаш се задушаваше. И пак така ненадейно младата жена се озова в обятията му. Устните му бяха топли и настойчиви, а дланите... дланите му се плъзгаха по ръцете, раменете, гърдите, по прозрачната материя на бялата булчинска нощница. Опита да се изплъзне от целувките му, едновременно изумена и уплашена.

— Симон...

В същия миг вратата се отвори с трясък. Братовчед ѝ светкавично се завъртя и на мига измъкна меча си.

Очите на Маклакълън сипеха огън и жупел, а лицето му бе сурово и студено като лед.

— Ако докоснеш още веднъж съпругата ми, графе, ще отрежа глупавата ти глава — предупреди спокойно той.

— Дамата беше предназначена за мен! — извика французинът и се спусна към него.

— Не! — изпищя Даниел и се спусна да застане помежду им.

Ейдриън я хвана за ръката и я блъсна, при което тя се строполи на пода. Замаяна, започна да се изправя с отчаяното желание да спре някак си мъжете.

Но битката беше ужасяващо кратка. След един-единствен сблъсък мечът на Симон излетя от ръката му и се приземи край вратата.

В коридора отекнаха тежки стъпки. Двама от хората на Ейдриън се спуснаха да видят какво става. Маклакълън сграбчи Симон за ръкава и го помъкна навън.

Даниел възвърна способността си да се движи и хукна след него, ужасена за своя братовчед и изпълнена с непреодолимото желание да обясни на младия си съпруг, че нищо не се е случило. Едва когато го настигна, си даде сметка за силата на гнева му. От всяко мускулче и от разтопеното злато на очите му струеше напрежение. Въпреки всичко се осмели да го докосне по рамото, но той като че ли не я усети. Тогава се вкопчи в ръката му и го задърпа, докато най-сетне той се обърна.

— Ейдриън, моля те, трябва да ме чуеш...

— Ще се разправа с вас, мадам, след като приключа с любовника ви!

— Почакай, Ейдриън...

Той обаче я сграбчи безмилостно за раменете и я блъсна обратно в стаята.

Даниел облиза устни. Съзнаваше, че се налага да го моли, и то красноречиво, ако иска да спаси Симон. Но преди да успее да помръдне или да проговори, вратата се затръшна в лицето ѝ.

ГЛАВА 13

Не беше с всичкия си, щом се надяваше да измоли милост от него. Обърна се към огъня и се загледа неவிждащо в пламъците, усещайки ледените тръпки на страха. Нуждаеше се от време, за да размисли и да се справи с ужаса.

Не! Не! Онова, от което имаше нужда, бе да се моли тази врата да остане затворена завинаги или внезапно да ѝ се предостави възможност за бягство.

Ами Симон? Трябваше да му помогне.

В този момент обаче вратата се отвори с трясък. Дланта политна към гърдите ѝ, сякаш опитваше да успокои сърцето си.

С ръце на хълбоците, Маклакълън запълни рамката. Даниел го съзерцава цяла вечност. Най-после той влезе и затръшна с всичка сила вратата зад себе си.

— Какво... какво направи? — попита графинята, полагайки усилия да стои неподвижно и с изправен гръбнак, за да изглежда силна и смела. — Какво смяташ... да правиш?

Гласът обаче ѝ изневери.

— Би трябвало да те убия! Да обвия врата ти с пръсти и да те удуша. Но в такъв случай ще изгубя съпругата си. Най-малкото би трябвало да те налагам, докато започнеш да викаш за милост!

— Аз не се страхувам от теб! — В действителност се страхуваше. Сърцето ѝ биеше неистово и трудно си поемаше въздух. — Престани да ме заплашваш и ми отговори! Какво направи със Симон? Ако си му сторил нещо...

Не довърши мисълта си, тъй като Ейдриън се отправи към нея с толкова заплашителен вид, че тя се вкамени. Пръстите му се заплетоха в косите ѝ. После я стисна за раменете. Главата ѝ политна назад. Когато срещна погледа му, ѝ се прииска да се изпари. Никога не го беше виждала така вбесен, дори през онзи ден в гората.

Не знаеше дали да плаче, или да крещи. Пръстите му бяха безмилостни.

— Пусни ме! — Опита с всичка сила да се измъкне. — Арогантен, деспотичен, проклет англичанин!

— Шотландец.

Вдигна я и я хвърли на леглото. Прозрачната нощница се набра и я разголи от кръста надолу. Деликатните връзки на корсажа се разкъсаха и разкриха гърдите ѝ. Опитваше да си поеме въздух. Успя да се надигне на лакът, но падна отново и срещна мрачната ярост в потъмнелия му поглед. Обзе я дива паника. Той самият бе полугол, тъй като подплатената с кожа роба се бе разтворила и извадила на показ бронзовата сила на ръцете и раменете му, широкия гръден кош, твърдите мускулести контури на корема. Даниел видя дори възбуждения му член. Отмести поглед към очите му. Ейдриън се надвесил над нея. Направи отчаян опит да го отблъсне, но той беше толкова ядосан, че изглежда изобщо не я усети. Почувства дланта му върху краката си. Хвана коленете ѝ, разтвори ги и се намести с цялата си тежест. С лявата ръка хвана китките ѝ, за да ги притисне над главата ѝ. Пръстите му докоснаха леко бузата ѝ, после шията, после оголените гърди. Даниел дишаше пресекливо, едновременно уплашена и омагьосана от допира. Невероятните усещания, които предизвикваше в нея, увеличили решимостта ѝ да се бори.

Разтопеното злато в погледа му се впи в очите ѝ.

— Бедно, проклето, сладко, невинно момиче! Време! Да ѝ дам време! За да посрещаш френския си любовник на две крачки от моята стая!

— Лъжеш се! Не разбираш...

— Много добре разбрах. Ръцете му бяха на гърдите ти, устните му — върху твоята уста. Господи, способен съм да те убия! Май не ти беше зле, докато те мачкаше, а?

— Не го наранявай! Кълна се, ти не разбираш...

— Не! Ти си тази, която не разбира!

Даниел забрави какво смяташе да каже, само извика, изумена. Свободната му ръка се плъзгаше все по-надолу и по-надолу, стигна до корема, но не спря. Озова се между бедрата ѝ. Докосваше. Галеше. Изучаваше... Потрепери цялата, когато усети невероятната интимност на допира му.

— Почакай! — Напрегна се цялата, за да се освободи, но Ейдриън стискаше безмилостно китките ѝ, а тялото му беше прекалено

тежко и твърдо, за да го отмести.

Лицето му внезапно се бе озовало съвсем близо до нейното, очите му я изгаряха. Дъхът му галеше възбуждащо устните ѝ.

— Да почакам ли? За да може онзи французин да дойде пак?

— Не...

Членът му в цялата си дължина се заби в нея като нож. Болката прониза тялото ѝ. Даниел потрепери и се блъсна с всичка сила в него в желанието си да се освободи от нашествието, но в резултат само се притисна по-плътно, за да му даде възможност да проникне още по-навътре и вероятно да я разцепи на две. Осъзна, че след поривистото начало Ейдриън замря. Усети ръцете си свободни. Кога ли ги беше поставила върху раменете му и бе впила нокти в плътта?

Младият мъж я съзерцаваше изумено.

— Мили Боже! — промълви сподавено той.

Изглежда изненадата бе изместила гнева му.

— Ейдриън! — Едва се съдръжаше да не зариде и да започне да го моли.

— Не мога да върна стореното — заяви съкрушено той.

Даниел отвори уста да каже нещо, но Маклакълън я запуши с целувка, която я погълна цялата. Езикът му обсеби с неистова страст цялата ѝ уста и сякаш достигна до гърлото ѝ. По крайниците ѝ се разля разтопена лава, която идваше някъде от слабините. Чуваше ударите на сърцето му. Не беше в състояние да се отдръпне. Усещанията бяха едновременно брутални и странно приятни, хипнотизиращи, толкова поглъщащи, че така и не разбра кога Маклакълън започна да се движи отново. Болката беше отзвучала. Устните му се отделиха за миг от устата ѝ, после я докоснаха отново. Дланта му галеше бузата и гърдите ѝ. Изгарящото чувство бе неустойимо. Не беше в състояние да се съпротивлява срещу Ейдриън, а само да се вкопчи в него, да се носи из бурята и червената мъгла, в която допреди малко агонизираше, да чува странен шепот, обещаващ удоволствие. Усещаше все по-ясно присъствието му, напрегнатите мускули на тялото му, плавните му движения, силни, грациозни, неуморни, неспирни... бързи... Той проникваше отново и отново в нея, докато тя изпадна в нещо като вцепенение. Беше се вкопчила в раменете му така, сякаш от това зависеше животът ѝ, и бе завряла лице във врата му. Изведнъж цялото му тяло потрепери. После той застина върху ѝ, а след това отново се

раздвижи. Едновременно със стенанието, откъснало се от устните му, от неговото тяло в нейното потече огнена струя.

Даниел усети някакъв трепет дълбоко в себе си. С цялото си сърце желяеше да го отхвърли, да се освободи от нашествието, и в същото време ѝ се искаше да докосне потръпващата му плът, да усети отново целувката му. Щеше ѝ се да избяга колкото се може по-надалеч. Но си даваше сметка, че никога нямаше да може да избяга от копнежа си да го усети отново, да го докосне...

Младият мъж лежеше абсолютно неподвижно, но беше все така интимно свързан с нея. Даниел затвори очи. Опитваше да задържи напирещите сълзи.

— Погледни ме!

Беше готова да стори всичко, само не и това.

Но тъй като го познаваше, се опасяваше, че ще опита да отвори насила клепачите ѝ. Затова се подчини, за да открие, че Ейдриън се взира напрегнато в лицето ѝ.

— Ти ме убиваш!

За нейно изумление той се усмихна.

— Можех наистина да те убия, ако бях влязъл в тази стая минутка по-късно!

— Продължаваш да се заблуждаваш, англий... шотландско копеле! — опитваше се да си наложи да не заплаче. — Трябва най-сетне да си разбрал, че със Симон не сме били любовници...

— Трудно ми е да чувствам вина, че съм отнел буйно невинността на съпругата си, когато тя ме моли да пощадя друг мъж! Слава Богу, миледи, че не сте станали любовници. Поне сега не се изкушавам толкова да те удуша.

— Или да ме пребиеш?

— Според френските закони е разрешено да биеш съпругата си.

Даниел изскърца със зъби и опита да го блъсне. Той обаче ѝ хвана ръцете. Бе произнесъл с привидна лекота последните думи, но сега присви предупредително очи.

— Както казах, графиньо, ако бях дошъл малко по-късно...

— Щеше да ме намериш сама! Нямаше да позволя нещата да стигнат по-далеч.

— Заради вчерашното ми неочаквано пристигане?

— Заради нашия годеж, който никога не съм възнамерявала да предам. Нещо, което ти обаче си правил безброй пъти!

Маклакълн се усмихна.

— Аз съм с цели десет години по-голям от теб, миледи. И, страхувам се, не съм създаден да живея като монах.

— Може би пък аз не съм създадена да живея като монахиня!

Усмивката му тутакси изчезна и тя съжали моментално за думите си.

— В такъв случай благодари на Бога, че си избрала да живееш по този начин досега!

Усети как кръвта се оттегля от лицето ѝ и се изпълни за пореден път с неустоим копнеж да го отблъсне. Непоносимо ѝ беше да стои като в капан след интимния акт. Той явно не си даваше сметка за своята голота. Тя обаче усещаше горещина навсякъде, където тялото му се докосваше до нея. В очите ѝ запариха сълзи. Сети се за любовните рицарски романи, които бе изчала. Симон я беше обичал. Други мъже също бяха влюбени в нея. А тя се бе омъжила за Ейдриън и брачната ѝ нощ бе само гневна експлозия на един чужд мъж, който в момента се бе проснал отгоре ѝ. Какво от това че имаше тяло на воин, закалено и красиво?

Даниел преглътна мъчително и примигна, за да задържи сълзите.

— Ти ми обеща време. Ти... нямаше право!

Маклакълн най-сетне се търкулна на една страна и стана. Робата все още висеше на раменете му. Приблужи се до огъня, коленичи и започна да рови из жарта с железния ръжен. Младата жена опита да се увие с останките от нощницата и се облегна върху възглавниците. В това време съпругът ѝ се изправи, все така без да отделя поглед от огъня.

— Имах пълното право.

— Но ти ми обеща...

— Време, което изтече, тъй като те заварих с любовника ти... Добре де! С особено близкия ти приятел, почти любовник. Ти ме предаде по няколко начина. А аз те предупредих, Даниел, предупредих те още отдавна да не очакваш нищо от мен, ако не удържиш на думата си.

— Но...

— Даниел! Не ти ли се стори странно, че твоят приятел е така твърдо решен да отидете на лов същия ден, в който те нападнаха бунтовниците?

Графинята ахна, надигна се и го изгледа, съвсем забравила голотата си.

— Грещиш! Симон не би ми изиграл такъв номер...

— Симон вече ти го изигра.

— Как можеш да си толкова сигурен?

— Изпратих Дейлин и твоя Рагнър в гората да намерят човека, с когото се бих. Той беше полумъртъв и агонизираше. Срецу грижите на доктор Кутен и шанса да остане жив, той сподели охотно с нас всичко, което ни интересуваше.

— Ако си изтръгнал признанието с мъчения...

— Мадам, кълна се, че никога никого не съм мъчил на тази земя.

Тя прехапа долната си устна.

— Освен мен!

Маклакълн повдигна вежди и се подсмихна едва забележимо.

— Какво направи със Симон?

Той мълча толкова дълго, че започнаха да се надигат най-големите й страхове. Скочи от леглото, изпълнена с ужас, че може да е убил братовчед й в яростта си. Пръстите й се свиха в юмруци и се стовариха върху гърдите му.

— Дяволите да те вземат, Ейдриън...

Маклакълн я хвана за китките и очите й се разшириха, когато я придърпа грубо към себе си. Беше го атакувала като полудяла. А сега зае отбранителна позиция, тъй като го почувства отново. Гъстите къдриви кестеняви косъмчета на гърдата му дразнеха гърдите й. Коремът и бедрата му притискаха тялото й. Бузите й пламнаха.

— Ейдриън... — започна тя, но спря, за да оближе устни.

Погледът му я пронизваше.

— Симон е жив.

— Но възнамеряваш да го убиеш...

— Възможно е да бъде екзекутиран.

— Защото ми е приятел...

— Защото възнамеряваше да те отвлече, да ти се наслади, да те изнасили, ако не се хвърлиш доброволно в обятията му, и да се

погрижи заедно с Авил да се озовеш под властта на крал Жан. Е, не е чак толкова ужасно!

— Ейдриън, престани! Съдиш без доказателства...

— За глупак ли ме смяташ?

— Може би ме е обичал и желал! Не трябва да го съдиш така сурово...

— Върви по дяволите! — изрева така яростно той, че тя притихна. Гласът му трепереше, докато изричаше: — Миледи, здравият разум трябваше да ти пошепне, че както заради себе си, така и заради него, не биваше да го допускаш в спалнята си.

— Кажи...

— Имаш думата ми, че не съм го насякъл с меча си. Мили Боже, не настоявай повече или ще ме изкушиш да изскоча навън и да направя точно това!

Даниел замълча. Страхуваше се да не изпълни закана си. Все пак бяха женени, а той бе хванал Симон да я натиска в семейната спалня. Всеки мъж щеше да оправдае беса му.

Маклакълън не я пускаше. А тя съзнаваше, че няма да се осмели да спомене отново името на братовчед си. Вдигна очи. Беше й трудно да диша и искаше да бъде сама, за да събере онова, което бе останало от достойнството ѝ. Вирна брадичка.

— Ти се справи със Си... противника си. Отмъсти си и на мен. Моля те, умолявам те, сега си върви...

— Отмъстил ли съм си? Всяка младоженка прекарва подобна нощ!

— Не, сър! Знаеш добре, че ми дължиш извинение...

— Никога, миледи, няма да се извиня, че съм любил собствената си съпруга!

Тя сведе ресници.

— Ти не... не ме люби. Твоето беше бяс.

— Ето затова, Даниел, наистина съжалявам. Но стореното — сторено, а може би така стана по-добре, тъй като изобщо не бях щастлив от начина, по който бе наредила нещата.

— Аз пък не бях щастлива нито от твоите, нито от кралските изисквания!

— Аз пък съм особено щастлив, че това, което доставя удоволствие на краля, доставя удоволствие и на мен.

След тези думи ненадейно я грабна в обятията си. Даниел ахна и допря длани до гърдите му, докато той я отнасяше към леглото. Сложи я да легне и тя видя познатите пламъчета в златните очи.

— Ейдриън, моля те... Това е... агония.

— Не, миледи, вече няма да бъде така. Не прави опити да ме разубедиш. Сега, Даниел, ще те любя нежно и внимателно, страстно и съвършено. — Сръчно разкъса онова, което бе останало от копринената нощница, и тя усети хладен полъх по тялото си. Изви глава на една страна. Искаше ѝ се да се свие на топка с гръб към мъжа, който се бе подпрял на лакът. — Лежи мирно!

— Аз... не мога...

— Ах, Даниел! Ти, която не се предаваш! Да не би да ме молиш за милост сега?

„Да!“ Но Маклакълън явно само я дразнеше и се шегуваше. Тази нощ нямаше да я пусне. Беше убедена. Затова отметна назад глава. И срещна погледа му.

— Никога! Върви по дяволите!

Младият мъж се усмихна. Обхвана с длан бузата ѝ, устните му отново намериха нейните. Реши да не позволи тази целувка. И да не се поддаде на изискванията му.

Но тази целувка не изискваше. Устните му я докоснаха леко като перце, почти не усети езика му. Вече се бореше да си поеме въздух, а сърцето ѝ биеше гневно. Едва тогава устата му се сля с нейната, а езикът му продължи да я милва.

Дланта му се движеше по едната ѝ гърда. Обхвана я, сякаш опита да я претегли. Кой знае защо тя почувства това докосване като профучаване на светкавица из цялото си тяло, вътре и надолу... надолу... топлината плъзна странно, екзотично и настойчиво между бедрата ѝ. Опита да се размърда, за да се обърне с гръб към него. Тогава устните му се отделиха от нейните. Тежестта му се премести. Устата му обхвана зърното на едната ѝ гърда. Даниел преглътна вика, който напираше в гърлото ѝ. Пръстите ѝ се озоваха в косите му и задърпаха. Това обаче не го спря и усещането ѝ за нещо горещо и сладко като мед се усили. Боже мили, не трябваше да става плячка на този рицар, който бе нахлул в живота ѝ само за да ѝ отнеме всичко...

Дори сърцето.

— Не!

Ейдриън обаче се смъкна още по-надолу. Опита да му се отскубне, но златисто-червеникавата глава вече беше между бедрата ѝ, разтворени от тялото и тежестта му, и тя нямаше как да го спре. Целувката му беше бавна, неумолима, мъчителна. Докосваше, галеше, вкусваше, изучаваше.

От устните ѝ се изтръгна вик. Даниел се извиваше, гърчеше, псуваше, заплашваше и оставаше без дъх. Блъскаше раменете му, дърпаше косите му. И тогава, след поредното изхълцване, престана да се бори, изумена от обсебващите я усещания. Започна да диша неравномерно и да се извива, а пръстите ѝ се впиха в чаршафите. В нея забушува сладък глад, който затъмни всичко останало, освен болезненото желание да задоволи еротичното обещание. Изпъна се, напрегна се и най-сетне усети експлозията на мъчително удоволствие, вълна след вълна, докато ѝ се стори, че умира.

И тогава Ейдриън се озова отново върху нея. Помисли си, че не е в състояние да понесе нищо повече. В очите ѝ запариха сълзи. Стегна се цялата, сериозно притеснена от изблика на екстаза.

— Прегърни ме, Даниел. За Бога, престани да се съпротивляваш, престани да се бориш с мен!

Ръцете му я бяха обгърнали и той се движеше отново в нея. Бавно и внимателно. Изчакващо. Този път не усети никаква болка. Гладът, който бе помислила, че вече е задоволен, се събуди пак и започна да нараства. Не желаше да му го позволи. Изви се, за да избегне следващия тласък, но не можеше да се бори със собствения си копнеж. В следващия миг невярващо установи, че се надига, за да го посрещне и да го усети по-дълбоко в себе си...

Това бе началото на вълшебството. После се вкопчи в Ейдриън, както ѝ бе наредил. Бореше се за всяка глътка въздух. Постепенно ритъмът му се ускори, тласъците станаха по-дълбоки. Даниел беше като мека глина в ръцете му. Накрая дори извика, желаейки отчаяно да изпита още веднъж неустоимото опиянение.

Експлозията разтърси цялото ѝ тяло. Потрепери. Отново и отново. Почти не си даваше сметка за Ейдриън, тъй като светът като че ли се бе превърнал в кадифен мрак и ярки звезди. Миниатюрните конвулсии постепенно преминаваха. Притискаше лице в мускулестата му гръд и впиваше пръсти в ръцете му.

Удоволствието бе непоносимо. Беше я разтърсило из основи.

Уплашило. Смутило.

— Даниел?

Маклакълн протегна ръка и я привлече към себе си. Тя отново се вцепени, щом я докосна. Остана със сведени ресници. Нежността, с която приглади косите ѝ, я изненада и нервира.

— Агония ли беше?

— Не.

— А беше ли... толкова прекрасно, че не може да се опише, с думи?

— Не! — Трябваше да излъже, за да си спести поне малко от унижението.

Но дрезгавият му смях беше достатъчно красноречив. Той знаеше, че не бе изпитала болка.

— Уви, страхувам се, че не се представих както трябва пред теб. Но не се измъчвай. Просто ще продължа да опитвам, докато се получи... съвършено.

Даниел отвори притеснено очи.

— Не е вярно, че не си се представил както трябва. Ти беше... изумителен!

Ейдриън се усмихна отново и сведе глава към нея.

— Много си мила, а аз съм истински щастлив. Следователно вече няма да имаш нищо против консумацията на брака!

Даниел изпъшка тихо, прекалено замаяна, за да търси начин да го победи тази нощ. Притесняваше се от бързината, с която бе станала негова плячка. И от способността му да прелъстява и убеждава. Никога не бе предполагала, че може да изпита подобна... подобна страст, подобен отчаян копнеж.

— Ако само можеше да ме оставиш! Не съм в състояние да помръдна, нито да чувствам. Не мога... Не мога да направя отново това нещо!

Маклакълн не се засмя. Беше напълно сериозен, когато кокалчетата на пръстите му погалиха бузите ѝ. Устните му се извиха почти незабележимо.

— А аз ти казвам, миледи, че можеш и ще го направиш. Все още съм твърдо решен да се стремя към съвършенство.

— Беше достатъчно съвършен.

— Уви, ти се съпротивляваш толкова, че ми е трудно да разбера.

— Със сигурност никой рицар не е бил по-съвършен.

— Какво сладко ласкателство! Ако само зад него се криеше частица истина!

— Ейдриън, кълна се...

— Не, миледи, аз се кълна. Ти си ми съпруга, затова ще правиш любов с мен и занапред. След тази нощ никога няма да забравиш, че сме мъж и жена във всеки смисъл. Няма да те оставя да спориш...

Призори Даниел най-сетне заспа. И в крайна сметка той отново бе постигнал своето.

Не бе успяла да се противопостави.

Нито пък някога щеше да забрави първата си брачна нощ със земевладелеца Маклакълън.

ГЛАВА 14

Събуди се с усещането, че изплува от дълбока мъгла.

Цветовете наоколо ѝ се струваха размътени. Успя да поотвори очи и да си даде неясно сметка за това, което е около нея — за чаршафите, на които лежеше, за възглавницата под главата си и за бързо избледняващата светла диря над леглото, в която се носеха миниатюрни пращинки.

Когато се размърда, откри, че дори и най-лекото движение ѝ причинява болка. Спомените от изминалата нощ нахлуха внезапно и я разбудиха напълно. Без да обръща внимание на физическия си дискомфорт, скочи от леглото и прекоси забързано стаята, за да обтрие с вода лицето, а след това и тялото си. Изля почти цялото съдържание на каната и легена. Потрепери, тъй като огънят вече мъждукаше едвам-едвам. Миг по-късно се посъживи и се запита колко ли е часът. А къде ли беше Ейдриън и какво ли бе направил с бедния Симон?

Измъкна трескаво някакви дрехи от скрина, а след това започна да се реши, но се отказа, тъй като ръцете ѝ трепереха из безнадеждно заплетената коса. Захвърли гребена и се обърна с намерението да излезе, но се поколеба и погледна към леглото. Чаршафите и завивките бяха изпомачкани и почти свлечени на пода. Те носеха доказателството за консумацията на брака, и то не със следи от пилешка кръв. Сви пръсти и затрепери отново. Така ѝ се искаше да раздруска хубавичко Ейдриън, докато започне да я моли за милост. Някога бе позволил на Едуард да влезе в Авил. Сега сам той имаше претенции към крепостта. И към нея самата.

А Симон? Също зависеше от неговата милост.

Излезе от стаята и забърза надолу по стълбите към голямата зала. Рем подреждаше чаши и чинии по масата. Те бяха много по-малко от предишната нощ, тъй като сега тук щяха да се хранят само определен брой приближени.

— Миледи! — произнесе икономът и засия от удоволствие.

Беше наистина мил човек, висок и много слаб. Познаваше го откакто се помнеше. Струваше ѝ се неизменна част на Авил като

камъните в крепостните стени.

— Казано ни бе да не ви безпокоим. Графът няма да се върне преди смрачаване, но, миледи, вие сигурно сте гладна. Да ви донеса ли да хапнете нещо?

— Не, благодаря, не съм гладна. Рем, можеш ли да ми кажеш къде отиде земевладелецът Маклакълн?

— На полето. Заедно с хората си се упражнява в стрелба с лък.

Портата беше отворена, подвижният мост — спуснат. Всеки беше погълнат от своето ежедневие — занаятчиите майсторяха, малките момиченца гонеха гъските, слугините носеха пълни ведра, бъчварите правеха каци. Откъдето минеше, я посрещаха с „Миледи!“, поклони и закачливи усмивки, тъй като изглежда всеки започваше да се хили дори само при мисълта за първата брачна нощ. Даниел скърцаше със зъби и отвръщаше с любезно кимване.

Влезе в конюшната и уведоми младия коняр, който изостави работата си, за да ѝ предложи своите услуги, че ще се справи сама. Не взе седло. Сложи юзда на Звезда, поприхвана роклята си, за да не ѝ пречи, скочи на гърба ѝ и препусна. Един от разположените високо върху кулата часови ѝ извика, но тя не му обърна внимание и се понесе по полето, където бяха разположени мишените.

Дейлин стоеше до Рагнър в единия край на групата, докато Ейдриън яздеше и поспираше ту при един, ту при друг, за да го напъти, поучи или направи коментар на нещо. Накрая се приближи до младежа, чиято стрела бе отлетяла далеч от центъра. Той се заизвинява многословно, но Маклакълн го тупна по гърба.

— Тук са нужни здрави нерви, момко. Не обръщай внимание на това, което става наоколо и дръж под око целта.

Пое дългия лък от ръцете му, измъкна сръчно стрела, замря за част от секундата и я пусна.

За огромно раздразнение на Даниел стрелата намери съвсем точно центъра. Графът върна лъка на младежа и му нареди да опита отново, като не забравя да се концентрира.

Този път успя. Разнесоха се одобрителни възгласи.

И тогава, насред глъчката, Маклакълн се обърна и я видя. Чертите му бяха непроницаеми, златният поглед — безстрастен, но тя бе сигурна, че не е очарован от появата ѝ тук. Извика на Дейлин,

кимна и каза на следващия да опъне тетивата. После пришпори коня си към нея, в движение протегна ръце и я свали от гърба на Звезда.

— Не е благоприлично да яздиш без седло.

— Често яздя така.

— Но не и в бъдеще, миледи.

Започваше да съжалява, че дойде. Усещаше, че температурата ѝ се покачва от близостта му. Направи крачка встрани, погали носа на коня, и, без да го погледне, заяви решително:

— Не си мисли, сър, че след такова дълго отсъствие ще се появиш в живота ми и ще ме учиш как да правя това или онова!

— Не, Тиболд! — извика на един от младежите Дейлин. — Концентрация, момко, това му е майката, както каза графът!

Без да помисли, водена единствено от импулса да увеличи разстоянието между себе си и своя съпруг, Даниел тръгна към линията с мишените.

— Даниел! — извика Ейдриън. — Върни се, може да пострадаш!

Тя обаче не му обърна внимание. Приблужи се до Тиболд и взе от него лъка и стрелите, така както бе постъпил само преди малко самият Маклакълън.

— Съгласна съм, че основното е концентрацията. В битката не трябва да обръщаш внимание на бъркотията наоколо.

Молеше се да не се провали, докато изучаваше мишената и се прицелваше. Господ беше с нея! Стрелата полетя и изписа красива дъга. Все пак беше учила с кралски син и бе имала най-добрите учители. На устните ѝ се появи самодоволна усмивка, когато порази изключително точно целта. Мъжете я аплодираха. Тя се усмихна и им благодари, като се завъртя, за да кимне на всеки един. Направи ѝ впечатление, че съпругът ѝ я наблюдава със скръстени пред гърдите ръце и без никаква изненада. Явно бе очаквал от нея абсолютната точност в стрелбата и сега просто я изчакваше нетърпеливо да се покаже пред хората му.

— Съревнование! — извика внезапно някой. — Между господаря и господарката!

„Е, това вече не го очакваше!“ — помисли си със задоволство Даниел. Но за нейно изумление той сви рамене, отпусна ръце и се приближи, за да вземе лъка и колчана със стрелите от своя оръженосец. В същото време на нея ѝ дадоха друг лък и колчан.

Неколцина изтичаха до мишената, за да начертаят по-древни цели, както се полагаше при съревнование между такива опитни противници. След това младоженците застанаха един до друг, а останалите се оттеглиха.

— Започни! — извика бодро Ричард Хънтингтън, който бе решил, че е ръководителят на играта.

Даниел погледна към Ейдриън. Той кимна едва забележимо.

— Първо дамите. Въпреки че при дадените обстоятелства давам доста щедро това определение.

Графинята се усмихна и, без да обръща внимание на закачката, се прицели. Стрелата попадна съвсем близо до центъра. Последваха приветствия в нейна чест.

— Страхотно постижение за една съпруга! — Маклакълън опъна лъка и се прицели. — Представи си, че си бедно селско момиче. Какво ли щеше да стане, ако мъжът ти се прибере след прекарания в тежък труд ден на полето и поиска да вечеря, а вместо това те завари с лък в ръка.

— Но, сър, аз не съм родена бедна, а управлявам замък. Кое то, както изглежда, правя добре, тъй като мога да се сравнявам дори с теб.

Стрелата му полетя. И също като нейната се заби почти в самия център. Мъжете нададоха отново весели възгласи.

— Миледи! — окуражи я Ричард.

Даниел извади нова стрела и опъна лъка.

— Уви, миледи — заразсъждава Ейдриън, — без съмнение си богата графиня, но не за да управляваш крепост, а да служиш на господаря, който е роден да управлява!

Младата жена пусна стрелата. За нейно изумление тя се заби точно между другите две. Присъстващите ахнаха. Беше изненадала дори самата себе си. Това бе наистина невероятно попадение. Последвалите приветствия този път бяха примесени с предупреждения към Маклакълън.

— Милорд! Това е невъзможно!

Даниел се усмихна мило.

— Уви, милорд. Каквато и да съм, все още не се е родил господарят, който ще ме управлява.

Съпругът ѝ се усмихна. Златните му очи пламтяха.

— Това тепърва ще се разбере, любов моя. — После извиси глас и извика уверено към своите хора: — Няма нищо невъзможно, добри ми люде!

Опъна лъка, без да отделя очи от лицето ѝ. Чак след това насочи поглед към мишената. Секундите се точеха като вечност. Стрелата излетя...

И разцепи нейната. Сър Ричард извика възторжено, неколцина хукнаха и се възряха невярващо в попадението.

Даниел също не вярваше на очите си. Усети обаче самодоволния поглед на своя съпруг.

— Е?

— Ами, милорд, ако това беше битка, а ти — моята цел, нямаше да имаш възможност да отвърнеш на удара, тъй като щеше да бъде без значение дали ще понижа сърцето ти малко по-встрани от центъра!

Той се усмихваше, насмешливо, както ѝ се стори.

— Нямах предвид двубоя. Чудех се защо дойде тук. Да не би да ти липсвах? Може би отсъствах прекалено дълго от брачното ни ложе?

Лицето ѝ пребледня.

— Дори вечността не би била прекалено дълга за това, милорд.

— О, миледи! Не би било кавалерско да те изоблича в лъжа...

— Кое изобщо е било кавалерско в отношението ти към мен?

— В такъв случай, миледи, ти действително си лъжкиня.

— Ейдриън, в името на Бога, изисквам да ми кажеш какво стори със Симон!

— Виж ти! — Маклакълън повдигна вежди, като я изучаваше, а гълчетата на устата му се разтегнаха отново в лека усмивчица. — Симон... О, да! Симон, участвал в заговор срещу крал Едуард и натискал полуголата ми съпруга?

— Дяволите да те вземат, Ейдриън, той не е англичанин, така че заговорниченето му срещу английския крал не е предателство.

— Значи наистина е заговорничел да отнеме владенията на Едуард?

— Не съм казвала такова нещо! Ейдриън, кажи ми веднага!

Усмивката му изчезна. Погледна я остро.

— Може би, миледи, е време да се откажете да изисквате. Не съм забравил как ви заварих. По-добре моли за прошката ми. Уверявам те, Симон започна да ме моли на мига.

Даниел пребледня още повече.

— Какво... какво си му сторил?

— Нищо, миледи. Абсолютно нищо. Не се наложи да му направя нищо, за да започне да ме моли да пощадя живота му.

Обърна ѝ гръб и тръгна към Звезда. Преметна юздите ѝ и я тупна по задницата. Кобилата хукна. Даниел, която го следваше по петите, попита:

— Защо го направи? Пеш ли трябва да се прибирам сега? Не е ли малко странно това наказание?

Ейдриън се завъртя към нея.

— Наказание ли? Не, миледи. Липсваше ми през няколкото часа, през които не бяхме заедно, и ми се иска да яздиш с мен. Това е всичко.

— Не се подигравай, Ейдриън. Изобщо не съм ти липсвала, докато си играеше на война. Просто не искаш да яздя Звезда. Това е всичко.

Той не отговори, а извика на хората си:

— Момчета, приключихме за днес. Вече се стъмва.

Извири и добре тренираният Матю затича покорно към него. В следващия миг вдигна съпругата си, постави я на гърба на коня и скочи зад нея. Тя стоеше вдървена и скърцаше със зъби, когато ръцете му я обгърнаха. Маклакълън сръга жребеца с пети и тримата се понесоха по склона. Нощта наистина настъпваше бързо. Последните розови лъчи на слънцето обагряха каменните стени и замъкът Авил блестеше като мраморен.

Младият мъж дръпна юздите и Матю забави ход. Даниел се изненада, когато ѝ заговори с дрезгав и тих глас.

— Винаги ли ще трябва да има съревнование, миледи? Ако е така, нека те предупредя. Внимавай, защото аз не губя нито в битка, нито в игра.

— Но аз за малко не те победих. И ти също трябва да внимаваш, милорд, тъй като никога не се предавам.

— Независимо дали признаваш поражението си, Даниел, победителят съм аз.

Тя въздъхна тихичко.

— За състезанието с лък ли говориш... или за Авил? Не съществува ли такова нещо като компромис?

— Компромис! — Маклакълън се изсмя. — С теб, любов моя? Съмнявам се. Но поне спря да ми досаждаш с твоя... приятел. Битките ти доставят удоволствие, тъй като обичаш да побеждаваш.

Осъзна, че се е облегнала на гърдите на съпруга си едва когато настръхна разгневена. Тогава опита да изправи гръбнак, но той се засмя и я дръпна назад.

— Ейдриън, край на игричките...

— Добре, край на игричките. Твоят Симон е богат човек. Изпратих го с охрана при крал Едуард, който ще се погрижи да го отведат в Англия и после да бъде освободен срещу откуп.

— Но...

— Цял и невредим е, ако това е следващият ти въпрос.

— Ейдриън...

— Достатъчно!

Даниел прехапа долната си устна и замълча. Щом пристигнаха, побърза да се отдалечи още в мига, в който я свали на земята. Изнервена и неспокойна се озова в залата и изпи на един дъх виното, което ѝ подаде Рем.

След минути влезе и Маклакълън, последван от най-близките си хора. И за капак — от лейди Жанет и Монтейн, които разговаряха с тях и се смееха.

Младата жена не беше хапнала и виното бързо я замая. Всички по време на вечерята изразяваха възхищението си от майсторската ѝ стрелба. Тя се стараеше да отвърща на комплиментите и да се храни, като забрави близостта на Ейдриън, но така и не успя. Това бе нейната зала, а той незнайно как я превръщаше в своя. Веднага след края на вечерята изтича по стълбите в стаята си.

Тя беше почистена. Огънят гореше буйно, леглото бе застлано с нови ленени чаршафи. Закрачи напред-назад. От време на време поглеждаше към вратата. Съпругът ѝ не се появи.

Най-сетне се съблече. Дълго рови из нещата си, докато намери най-непривлекателната нощница, която се закопчаваше плътно край врата, чудесна за студените нощи. Навлече я припряно, тъй като се страхуваше Ейдриън да не влезе точно в този момент.

Най-накрая изтощена пропълзя в леглото. Мислеше, че няма да може да мигне.

Заспа обаче почти веднага.

Събуди се рязко и първото, което видя, бяха отправените към нея златни очи. Широките му голи рамене блеснаха на светлината на огъня, докато се надвесваше над нея.

— Не ми се противи! Нямам желание да ти причинявам болка, но ще го направя, ако ме принудиш.

Горещи сълзи запариха в очите ѝ. Беше уморена и виждаше света като през мъгла. Струваше ѝ се, че стаята трепти.

— Може би, милорд, аз ще ти причиня болка.

— Не се съпротивлявай — повтори Маклакълън.

— Какво да направя. Такава съм.

— Спри да ме мразиш.

— Не те мразя — промълви задавено тя.

Изненада се, когато на устните му се появи нежна усмивка.

— Е, с такива мили окуражаващи слова, миледи, мога да попадна завинаги под вашата магия!

— Ейдриън...

Но усмивката му стана още по-широка. Явно беше приключил с шегите.

— Никакви двубои тази нощ! — Не беше сигурна дали го изискваше, или я молеше.

Но нямаше значение. Тя самата не беше в настроение за битки. А когато устните му докоснаха нейните, усети как топлината им се разпространява из цялото ѝ тяло. Обзе я копнеж да го усети по-пълно. Нищо нямаше да се промени, дори да бе облякла ризница. Нощницата бе съблечена прекалено бързо...

И без съпротива.

През следващите дни Ейдриън прекарваше повечето време на полето.

Тя наблюдаваше често от някоя кула тренировките с различни оръжия — меч, копие, боздуган, бойна секира и дори арбалет. Арбалетите бяха усъвършенствани, въпреки това изискваха значителна сила. Мъжете, които се обучаваха да ги използват, съзнаваха че те криеха и опасност — с тях се стреляше много по-бавно, отколкото с лък. Затова всеки стрелец с арбалет се придружаваше от втори човек, чиято функция беше да носи голям щит, с който да предпазва и

дватамата, докато оръжието се презарежда. Бе разбрала колко държеше Ейдриън неговите воители да бъдат, наясно с важната функция на носачите на щитове. Стратезите из цяла Европа смятаха, че прочутите генуезки стрелци с арбалет бяха паднали така безславно от англичаните при Креси именно защото бяха оставили щитовете си.

Мъжете тренираха всекидневно. Във феодалното общество хората имаха определени задължения към своя господар, а господарят пък трябваше да ги защитава. Младите мъже, които искаха да постигнат нещо в живота, често работеха здраво, но рядко с такава страст както сега. В началото, след случката на тренировката по стрелба с лък и поради разногласията помежду им във връзка със Симон, Даниел реши да стои по-далеч от своя съпруг. Затова наблюдаваше заниманията от разстояние. Но с времето и любопитството, и неудобството й нарастваха.

Маклакълън също бе решил да спазва дистанция от нея... през деня. Сутрин, когато графинята се събуждаше, той вече бе станал. Прекарваше времето си с воините, с ковачите, със зидарите. Когато се стъмнеше, идваше в голямата зала за вечеря и макар да беше безупречно любезен с нея, успяваше да избягва въпросите й. След хранене обикновено го викаха пак по работа — я да види някой окуцъл кон, я да оцени майсторлъка на ковача. Даниел опита на няколко пъти да го изчака, но когато Ейдриън се появеше при нея, нямаше търпение за въпроси й, независимо дали съпругата му беше будна, или заспала, вечерта приключваше все по един и същи начин. Често полагаше усилия да поговори с него, но златните му очи имаха гладния поглед на вълк и той съумяваше да я накара много бързо да замълчи. Ако пък вече беше заспала, нямаше никакъв шанс да пита каквото и да било, тъй като Маклакълън я събуждаше с най-нежни и възбуждащи докосвания и докато си дадеше сметка, че е в прегръдките му, вече беше напълно прелъстена. Единственият път, когато успя да остане будна, за да узнае истинските му намерения относно Авил, той въздъхна и отвърна нетърпеливо:

— Какви намерения, Даниел? Просто дойде време да се оженим и да предявя претенциите си.

— Не беше необходимо да проявяваш претенции към Авил. Не съм създавала неприятности на Едуард.

— Забавляваше враговете му.

— Неговите врагове са мои роднини.

— В такъв случай е дошло време да предявя претенции към теб.

— Авил си остава мой и семейството ми е добре дошло тук.

Младият мъж се озова на секундата отгоре ѝ и очите му блеснаха ядосано на светлината на огъня.

— И тях ли ще забавляваш така, както Симон?

Само споменаването на името беше достатъчно да разпали гнева му, а това на свой ред вбесяваше нея, тъй като Ейдриън бе правил каквото си иска по време на отсъствието си.

— Ейдриън, много млади жени могат да забравят обета, който са били насилени да дадат, и да предпочетат прегръдките на някой френски лорд. Ако погледнеш ситуацията през моите очи, ще се убедиш, че не дължа нищо на човека, когото не съм виждала години наред.

— Но сега го виждаш.

— И ако Симон беше свободен, щеше да ни посети!

— Хайде да приключим с тази тема!

— Ти я започна, милорд.

Маклакълън се отдели от нея, стана от леглото и се приближи до прозореца. Внезапно почувства студ, придърпа завивките върху себе си и загледа играта на светлината по мускулите му. Като че ли беше медно-бронзов. Даниел прилепи колене към гърдите си вбесено, тъй като сърцето ѝ заплашваше да изхвъркне. Беше принудена да признае, разбира се, само пред себе си, че той наистина е изключителен, а тялото му е съвършено изваяно. Ако откажеше ласките ѝ, това несъмнено щеше да я сломи. И сега, докато стоеше там и в главата му се въртяха мисли, които явно не желаше да сподели с нея, тя се запита дали не се чудеше какъв би бил бракът му, ако Джоана бе останала жива — сладка, красива, мила и неизменно на негова страна. Беше я обичал истински. Нея нямаше да я изоставя призори всеки ден и да се връща чак посред нощ. И щяха да разговарят...

Маклакълън се обърна внезапно и улови вперения ѝ в него поглед. Изражението му беше мрачно, сурово и замислено.

— Даниел, вече е късно. Заспивай.

— Да заспивам? Ти си въобразяваш, че можеш да ми нареждаш всичко? Смяташ се за крал. Просто влизаш и грабваш каквото ти се прииска! Е, сър, към мен няма да предявяваш права! Аз не съм...

Ахна и се вкамени, тъй като той прекоси стаята пъргаво като котка, пропълзя до нея на леглото и я притисна в обятията си.

— Чудесно, миледи, както желаш. Лежи будна. Недей да спиш. Но след като не си толкова уморена, може би...

— Аз съм направо изтощена!

Ейдриън се засмя и без да я пуска от обятията си, я насърчи да се сгуши в тях.

— Заспивай тогава. Уморих се от препирни.

— Колко странно! Та ти все ги търсиш.

— Аз ли ги търся? Ти, любов моя, си готова да се биеш до смърт с мен!

— Аз съм откровена! Докато ти...

— Започваш да се изтощаваш. Може да продължим да се препираме до безкрайност, ако се налага, миледи, но някой друг път.

Не отговори. Едва дишаше и си даваше ясно сметка за топлината на тялото му, притиснато в нейното.

Бе едновременно изумена и разтревожена от удоволствието, което усещаше, когато ръцете му я прегръщаха така леко и естествено. Затвори очи. Вдиша мъжката му миризма и се почувства защитена.

ГЛАВА 15

На другия ден реши да подслуша мъжете по време на заниманията им. Те се упражняваха с мечове в двора на замъка и тя си намираше безброй причини да минава покрай тях. На безопасно разстояние, разбира се. Но Маклакълън си даваше много добре сметка, че го наблюдава. Когато прекоси плочника с книга с поеми на латински, която смяташе да върне в библиотеката на параклиса — това бе може би шестото й появяване — Ейдриън й препречи пътя. Върхът на прекрасния му меч, изработен в Толедо, бе насочен към гърлото й. За момент я изпълни тревога, после я измести гняв и тя вирна буйно брадичка.

— Каква е тази нова игра, милорд?

Графът не отговори, а се обърна към хората си.

— Добри ми люде, сигурен съм, че моята съпруга мълча от уважение към мен, господаря на крепостта, неин наставник във всяко отношение, но тъй като тя наблюдава нашите тренировки така задълбочено, очевидно нещо не е както трябва.

Усмихна се, златните му очи блеснаха. Върхът на меча му се придвижи с невероятна точност и срязва едно от миниатюрните телени копченца на корсажа й.

Даниел се отдръпна.

— Така е, господа! Граф Гленуд допуска груба грешка, като ви учи да заплашвате невъоръжена дама!

— Да, миледи! — дочу се вик.

— Той е негодник! — обади се шеговито Дейлин. — Свалете го, миледи!

И й хвърли меча си. Хвана го сръчно и се извъртя към Ейдриън. Беше благодарна, че оръжието е с изключително добро качество и щеше да й свърши работа. При това бе изработено за по-дребен и лек човек.

Забеляза светлинките в очите на Маклакълън и разбра, че всъщност той е предизвикал този двубой. Пак бе станала плячка на предизвикателството му точно както го бе планирал. Това обаче

нямаше значение. Беше готова. Стоеше абсолютно неподвижна и спокойна, за да го принуди да нападне пръв. Знаеше добре, че няма да използва всичката си сила, а тя се бе учила заедно с принца и беше добра с меча.

— Не се плашете от грамадения и тромав противник! — извика графинята към мъжете. После се приведе, извъртя се и прескочи пъргаво коритото с вода за животните, за да избегне удара на съпруга си.

— Тромав ли?

Той се спря, възмутен.

— Лишен от всякаква грация! — Тя набърчи нос. — А!

За беда Маклакълън се озова прекалено бързо от нейната страна на коритото. Тя го прескочи отново, като парираше ударите. Успя да мине зад него, но той се обърна светкавично. С ослепително бързо движение на меча си графинята достигна бузата му и върху нея се появи капчица кръв. Понесе се добродушен смях. Блестящият поглед на Ейдриън я погали. Той също се усмихваше.

— Браво!

Даниел наклони грациозно глава.

— Скоростта може да повали и най-силния мъж!

— Но силата може да повали и най-бързата жена!

Следващият му удар разсече въздуха и изби меча от ръцете ѝ.

Тогавя тя разбра. Той си бе играл с нея през цялото време досега.

Но и тя не се бе посрамила и се беше била здраво.

— Бих могла да победя повечето мъже.

— Но не и мен.

— Това на бузата ти не е ли кръв?

— Само защото ти го позволих.

— Кръвта обаче е толкова малко само защото не исках да пролея повече!

Ейдриън повдигна вежди. Даниел се завъртя и взе книгата си от човека, на който я бе дала преди малко.

— Ползотворен ден!

Мъжете отвърнаха в хор:

— Миледи!

В следващия миг се отправи с високо вдигната глава към параклиса.

На другата сутрин се събуди от експлозии. Скочи, уви се в чаршафа и притича до тесния прозорец. В двора се бе събрала тълпа, но не се случваше нищо особено. Червено-златната глава на Ейдриън се открояваше. Беше облечен с риза, къса туника и тесни бричове. Явно още не беше готов за изморителните тренировки по езда, предвидени за деня. В момента мъжете изглежда играеха на нещо. Ейдриън бе насочил някаква дълга пръчка към мишената на стената. После приближи към нея нещо като запален фитил, ако се съдеше по блясъка. Отново всичко наоколо се разтресе от експлозия. Даниел отскочи, останала без дъх. В този момент съпругът ѝ вдигна поглед и щом я видя, се усмихна до уши.

— Ела тук! Или по-добре аз да се кача горе.

Даниел отстъпи от прозореца и се втурна към скрина, но още не бе избрала какво да облече, когато Маклакълън влетя. Пушещата пръчка от метал и дърво беше в ръката му.

— Това е пушка! — Усмивката му бе все така дяволска. — Приблужи се. Ела да я видиш.

Беше чувала за подобни неща. Дори беше виждала метални оръдия, но не и нещо такова. Приблужи се, изпълнена с любопитство.

— Дело на един от твоите ковачи.

— Тимоти? Той е страшно изобретателен. Работеше върху оръдия, които да се поставят на брустверите около подвижния мост.

— Работи здраво и с барута.

— Четири части селитра, една част въглен и една част сяра — изрецитира младата жена.

— Ммм! — прошепна съпругът ѝ. — Трябваше да се досетя, че ще бъдеш на ти с оръжейното изкуство. Един ден подобни дребни творения ще надвият железните ни доспехи. Засега обаче всяко оръжие, което използва барут, е избухливо и опасно.

— Да не би да мислеше да вземеш... тези неща в бой?

— Интересуваш се от стратегията ми, така ли?

Оръжието вече не димеше и Ейдриън го остави на масата.

— Изумителен коментар от човека, успял да избегне всичките ми въпроси.

— Нищо не избягвам. Но не съм готов да обсъждам точно това.

— След като ми показваш оръжието, напълно естествено е да те попитам.

— Ммм! То наистина е избухливо и опасно, но не по-опасно от теб, любов моя.

— И какво означава това?

Ейдриън седна на леглото и тя усети, че придърпва несъзнателно чаршафа към раменете си. Съпругът ѝ се разсмя, излегна се на една страна, подпря се на лакът и потупа празното място до себе си.

— Ела и ще ти покажа.

— Сутрин е! И много... светло...

— Светлината е нещо, което ще ми достави удоволствие. Ела! — усмихна се широко Маклакълън. — Господарят ти нарежда, съпруго моя. Уви! Някои негови части желаят най-пламенно твоето присъствие!

В очите му бляскаха дяволити светлинки, защото знаеше, че подобни изявления са ѝ непоносими.

— Скъпи господарю! Внимавай какво ще правиш с гореспоменатите части!

Обърна се с царствен вид и тръгна към вратата, като се питаше дали ще се осмели да излезе в коридора само по чаршаф.

Беше уверена обаче, че няма да стигне дотам. Точно така и стана. Само след секунди се озова в ръцете му. Дивото усещане за напрежението и огъня в очите и докосванията му бяха достатъчни, за да разпалят жарта и в нея. Постапи я по гръб на леглото. Даниел потрепера, когато започна да развива чаршафа от тялото ѝ. Внезапно се почувства неудобно, тъй като сега по кожата ѝ играеха ярките слънчеви лъчи. Погледна го, но затвори очи, щом усети неустойимото съвсем леко докосване на пръстите му. Лежеше абсолютно неподвижно. И тогава допирът изчезна. След малко отново отвори очи. Маклакълън се усмихна:

— Даниел, дойде ми наум, че теб всъщност не те смущава самото любене, а просто се ужасяваш да си признаеш, че то ти доставя удоволствие.

— О! — Стовари юмруците си в гърдите му, вбесена, че той лежи отгоре ѝ напълно облечен, а тя се чувства толкова уязвима под ласките му.

Блъсна го отново, но в отговор усмивката му стана още по-широка. Опита да го удари за трети път. Този път я хвана за китките и се намести още по-плътено отгоре ѝ.

— Избухлива и опасна?

— Много!

— Е, в такъв случай нека посрещнем опасността! Готов съм да рискувам в името на огъня и красотата.

Отново бе успял с няколко нежни слова да усмири гнева ѝ. Сега вече не я държеше така здраво. Зацелува я по челото, по врата и най-накрая — по устните. Справи се бързо с бричовите си. Прониза я изгаряща топлина, когато езикът му проникна дълбоко в устата ѝ. Дневната светлина ги обгръщаше отвсякъде. Тогава си помисли, че той има право: в никакъв случай не го смяташе за чудовище, нито презираше ласките му... а само собствената си реакция на тях. Но тази сутрин, след като страстта им бе задоволена и тя остана да лежи будна край него, както се случваше понякога и нощем, Даниел си даде сметка, че чувствата ѝ към нейния съпруг стават все по-силни. Прекалено много се радваше на присъствието му в леглото. Чувстваше се като омагьосана, когато поставяше глава на гърдите му и усещаше силните удари на сърцето му. Обичаше неговата топлина, обичаше да чувства голата му плът, прегръдката му, проснатите небрежно крайници, докато спяха. Не помнеше някога да е била безразлична към него. Преди бе успявала да убеждава сама себе си, че го мрази. Сега го желаше с не по-малка страст.

Той се беше оженил за нея по заповед на краля. Благодарение на това си бе подсигурил по-голяма власт и по-висока титла. Затова тя не трябваше да се привързва прекалено към него. Той не след дълго щеше отново да замине, за да изпълни задълженията си към господаря, който му бе дарил такива богатства... чрез нея.

Усети погледа му върху себе си. Едната му ръка я стисна собственически през кръста. Надигна се на лакът. В очите му блеснаха любопитни искрици.

— Ех, Даниел, какво не бих дал да мога да разчитам мислите в пресметливото ти мозъче!

Опита се да се извърти и да се отдели от него, но я държеше здраво. После се помъчи да избута ръката му, но той нямаше

намерение да помръдне. Щом чу тихия му смях, разбра, че е безсмислено да продължава, и застина в негодувание.

— Какво би дал? Злато? Графство? Кон?

— Кон? Матю, Марк, Люк или Джон? О, никога, миледи, те ми служат толкова добре!

— И всеки един от тях е по-важен от една съпруга, която не е така добре обучена?

— Напротив, миледи, един лорд не би могъл и да мечтае да язди по-хубаво нещо от теб.

Графинята се изчерви от глава до пети. Изобщо не бе имала това предвид. Опита отново да му се изплъзне, но и този път безуспешно. Само го развесели. Тогава наведе глава и захапа силно възпиращата я ръка. Испита истинско удовлетворение от изненадания му вик. Усмивката ѝ обаче изчезна и долната ѝ челюст увисна, когато дланта му се приземи звучно върху голия ѝ задник. Блъсна го с такава ярост и сила, че Ейдриън я изпусна и падна по гръб, а тя се възползва от това, за да пропълзи отгоре му.

— Как смееш? Как смееш?

В отговор той се засмя и протегна отново ръце към нея. Едва сега Даниел откри грешката си, тъй като Ейдриън се надигна пъргаво и тя се озова върху слабините му, пленница на прекрасен нов изблик на страст. Обзеха я тръпки. Затвори очи, опитвайки да се пребори с глада, който се надигаше в нея с всяко следващо надигане и спускане, но след малко се озова по гръб под него. Обзеха я безкрайно разочарование и изумление, когато излезе от нея. Желанието ѝ обаче пламна още по-силно, тъй като Ейдриън обсеби устата, шията и гърдите ѝ със своите устни, език и зъби. Слизащите все по-надолу ласки създаваха истински водовъртеж в тялото ѝ. Докосването му ставаше болезнено интимно, докато накрая я принуди да извика. Ейдриън се надигна и в мига, в който проникна отново в нея, ѝ се стори, че светът се възпламенява и експлодира.

Усещанията започнаха да отзвучават. Той се отдели от нея. Щом усети хладния въздух в стаята, графинята си даде сметка колко лесно можеше да бъде прелъстена и колко силно го желае, затова провеси крака от леглото, готова да стане. Но дланта му се озова отново върху ръката ѝ и я привлече към себе си. Изражението му беше истински озадачено, когато се надвеси над нея и попита:

— Какво, за Бога, направих пък сега?

— Освен че се държа като тиранин ли?

— Освен!

Ресниците ѝ се спуснаха.

— Ейдриън, ще ме оставиш ли просто на мира? Моля те, злорадствай си сам. Ти спечели отново. Ти никога не губиш.

Отказваше да отвори очи. Усети погледа му, който се задържа дълго върху нея, а след това го чу как се облича, взема пушката и тръгва към вратата. Кой знае защо спря там.

— Ех, миледи, колко се лъжеш. Толкова пъти вече за малко не ме побеждават в схватките, че се чувствам направо безпомощен!

Даниел отвори изненадано очи. Но беше късно. Той вече беше излязъл. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да лежи и да размишлява.

Същия следобед воините отново тренираха на полето. Този път бяха на коне. Целеха се с копия с тъпи върхове срещу *quintains* — лост, на единия край на който се поставяше мишена, а на другия — тежест. Ездачите се приближаваха и, след като удареха мишената с копието, трябваше светкавично да се снишат, в противен случай биваха повалени от тежестта. От крепостната стена Даниел наблюдаваше как съпругът ѝ дава заповеди, как мъжете се смеят, когато някой не успее, как Ейдриън се грижи да му даде втора възможност. Изведнъж забеляза четирима въоръжени рицари, които препускаха по южния път. Водачът им носеше знамето на Едуард, принц на Уелс. Конниците се приближиха към Маклакълън и му подадоха подпечатан документ.

В този момент той вдигна поглед, сякаш инстинктът му го предупреди, че тя го наблюдава. Въпреки разстоянието графинята бе готова да се закълне, че усеща огъня в очите му. Най-после се обърна. Дъхът ѝ секна, когато си даде сметка, че всъщност за тези усиленни тренировки сигурно имаше основателна причина. Това послание вероятно беше зов. Маклакълън беше дошъл не само за да предяви правата си над нея, а и за да създаде по-голяма бойна сила в Авил, защото възнамеряваше да поведе хората ѝ в битка за английския принц.

Младата жена се втурна към главната кула. Пътюм уведоми Рем, че внезапно ѝ е станало много зле и тази вечер няма да слезе за вечеря.

После буквално изчезна.

Нямаше да сподели компанията на пратениците на Едуард и не я интересуваше дали Ейдриън ще се почувства унижен от отсъствието ѝ. Предпочиташе тази вечер да не предизвиква съдбата.

Монтейн изглежда повярва на версията ѝ, че се чувства зле, толкова бе пребледняла. Разтри челото ѝ с благовонни масла, нареди да донесат гореща вода, за да си направи топла вана, и изми косата ѝ с розова отвара. Даниел ѝ благодари и я помоли да я остави да поспи, като уведоми Маклакълън, че я измъчва ужасно главоболие.

Стъмни се. Младата жена седеше пред огнището, наблюдаваше пламъците и се изпълваше с все по-голяма омраза към него, задето щеше да поведе хората ѝ да се бият за Едуард, краля на Англия. Нямаше право да прави подобно нещо! Но явно беше дошъл само за да си тръгне, след като се увери, че оставя зад себе си достатъчно силна английска част и повече няма опасност от вълнения срещу английското владичество тук в Гаскония.

Гневът ѝ гореше със силата на огъня в огнището. След малко се изправи и zakрачи напред-назад. Точно тогава вратата се отвори и затвори толкова тихо, че изобщо не я чу. Разбра, че е влязъл, едва когато се изправи пред нея и я загледа.

Най-после се обърна и замръзна, като го видя. Изражението му беше напрегнато и сурово, а очите — присвити и ядосани.

— Не изглеждаш болна, любов моя?

— О, лъжеш се. Кълна се, че не ми е добре. Повдига ми се от шотландци-предатели!

— Никога не съм имал нещо общо с предателите, Даниел. Заклел съм се пред Едуард III и служа на Уелския принц.

— И като нищо би разкъсал Франция на парченца!

— Не става дума за Франция. Воюваме срещу бунтовниците.

— През цялото време си знаел, че ще дойдеш, ще вземеш каквото искаш и ще си тръгнеш! Принуди мъжете да ти служат, без изобщо да се интересуваш кому са верни всъщност!

— Аз съм техният граф и техният господар, така че те ми дължат лоялността си.

— Те са мои хора!

— А ти си ми съпруга и, дяволите да те вземат, миледи, също трябва да ми бъдеш вярна!

— Нямах право...

— Кампанията ще е кратка.

— Моли се на Бога да не свърши никога!

Маклакълън присви очи.

— Моли се на Бога, миледи, да не падна в боя, тъй като принцът, макар да те обича като брат, не ти вярва. Лично го сподели с мен. Ако останеш вдовица, последствията за теб може да не бъдат никак приятни.

— Така ли? Но поне няма да бъде повече пионка в твоите ръце! Съдбата ми ще зависи от мен самата. Може би ти, сър, би трябвало да се молиш Богу, тъй като ти грешиш. Авил е мой и може и да не ме намериш тук, когато се върнеш!

Моментално съжали за думите и безразсъдния си гняв, тъй като той я изгледа така ледено, че дъхът ѝ секна, а след това се отправи заплашително към нея. Извика още, преди да я бе достигнал. Пръстите му се впиха грубо в ръката ѝ; разтърси я с такава сила, че главата ѝ се отметна назад и тя срещна погледа му.

— Даниел! — Очевидно водеше борба със себе си да не я удуши. — Току-що определи съдбата си!

После се извъртя, вдигна я и я хвърли върху леглото. Опита да се изправи. Задъхваше се. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Нямахше да му се даде! Господи, тази нощ нямахше да позволи да бъде прелъстена! Щеше да го мрази с всяка глътка въздух.

Но Маклакълън явно нямахше намерение да я докосне, защото прекоси ядосано стаята.

Току-що беше определила съдбата си...

Скочи и хукна след него. Вратата се затръшна в лицето ѝ.

— Ейдриън! Ейдриън! Ейдриън, моля ти се...

Не я чу.

Заблъска с юмруци. Зовеше го. Думкаше отново и отново.

Кой беше господарят тук! Беше управлявала добре. И изведнъж се появява той! И онези, които я обичаха, сега почитаха и се подчиняваха на него.

Срита бясно вратата. Тя се разтресе, а пръстите на краката ѝ загоряха от болка.

Закрачи напред-назад. Времето минаваше. Струваше ѝ се, че ходи така цяла вечност. Представяше си какво ще му каже, ако се

върне. После я обземаха отново ужас и отчаяние. Ако остане заключена между тези четири стени дни, седмици, месеци? Ако я изпрати в Англия, завързана и със запушена уста?

Въпросите я измъчваха безмилостно. Най-накрая се строполи върху проснатата пред огъня кожа, опитвайки да се стопли. Беше й много студено. Не можеше да си позволи да заплаче, тъй като нямаше да успее да спре. Не можеше и да признае, че се бе привързала към Ейдриън.

Взираше се в пламъците и очите й постепенно започнаха да се затварят.

Когато Маклакълън се върна, сърцето му замря, тъй като Даниел я нямаше — нито в леглото, нито на някой стол, нито край някой от тесните прозорци, нито крачеше из помещението. Изведнъж погледът му попадна върху проснатата пред огнището кожа. Свещите бяха изгорели и единствената светлина идваше от огъня. Кожата беше бяла, нощницата й беше бяла и разпиляната й коса създаваше силен контраст. Стори му се, че времето спира. Остана само пращането на огъня, който мамеше с топлината си. И Даниел...

Затвори вратата, приближи се и застана над нея. Тревогата разкъсваше и крайниците, и слабините, и сърцето му. Достигаше чак до душата. Мили Боже! Когато бе дошъл тук, не си бе представял, че ще изпита подобни вълнения. Как е възможно да се чувства така силно обвързан и заплепен от нея! Не предполагаше, че страстта, гнева и дори нежността, които предизвикваше тя у него, можеха да бъдат толкова силни. Беше обичал Джоана, но никога не бе изпитвал тази трескавост, тази изпепеляваща болка и, дяволите да я вземат, този страх! Никога досега не бе стоял в голямата зала на своя дом, докато всички заспят, докато дори вълците в гората замлъкнат, и, вперил поглед в пламъците, да се пита: „Какво, за Бога, да правя?“. Никога.

Клекна до нея. Почувства как всичко в него се свива, усети болката от напрегналите се мускули, долови оглушителните удари на сърцето си. Дори ако бе опитала да го прелъсти с някоя екзотична приумица, пак нямаше да събуди по-буен глад, жажда и терзания, отколкото като просто лежеше и спеше. Примигващата светлина на пламъците проникваше предпазливо през белия лен на нощницата й, очертаваше гърдите и ханша, потъваше в контурите на талията. Дясното й рамо се бе оголило и безупречната кожа подканваше да бъде

докосвана от мъж. Единственото, което покриваше голотата на това място, бяха абаносовите кичури. Бе свила коленете си, така че се очертаваше дълъг, добре оформен, непоносимо изкустителен крак.

Гарвановочерните ресници хвърляха сянка над бузите ѝ — алабастр със златен блясък, придаван от пламъците. Маклакълън не се тревожеше от силното си желание. Съдбата му я бе дала за законна съпруга, а горещината на страстта я бе направила негова любовница. Откакто бе погребал Джоана, не бе познал друго чувство, освен вина. Бе пристигнал, смятайки, че сега в живота за него има значение само силата, властта и притежанията. Предвиждаше да я има просто защото бе предназначена да бъде негова. Не бе предполагал, че всъщност тя ще го притежава.

Беше го нарекла тиранин и той наистина управляваше много неща. Докосваше я. Отново и отново... но изглежда никога не успяваше да достигне до съкровената ѝ същност. Тя си оставаше негов враг, вярна на обета, който бе дала като съвсем малко дете, без да съзнава или разбира...

Но това нямаше да го бъде!

Най-сетне протегна ръка, за да отмести един кичур от лицето ѝ. Графинята се събуди. Тъмните ресници се вдигнаха и разкриха изумрудените очи. Съзерцава го известно време, след това се изправи припряно на колене и седна.

— Ейдриън!

Тогава младият мъж осъзна, че тя се радва да го види и че го е чакала. Вероятно имаше намерение да го прелъсти, за да потуши гнева му, защото знаеше какво е в негова власт и как може да я накаже за прибързано отправените заплахи. Със сигурност беше наясно, че е в състояние да я изпрати в Англия като затворничка.

Наложи си да обгради сърцето си със стени и да не позволи да го съблазнят.

— Ела! — Гласът му прозвуча така рязко, че в очите ѝ се появи паника.

Хвана я за ръцете, помогна ѝ да се изправи и я задърпа. Спря само колкото да вземе една от окачените ѝ край вратата мантии и да ѝ я наметне.

— Ейдриън, какво правиш?

Не отвърна.

— Това е лудост! — рече тя, когато я помъкна надолу по стълбите. Все така не ѝ отговаряше. Поведе я решително през голямата зала. После на двора. Младата жена потръпна от студения нощен въздух. — Ейдриън! Дяволите да те вземат!

Беше се задъхала. Извика. Едва сега Маклакълън осъзна, че е боса. Незабавно го прободоха угризения. Но не спря. Не можеше да си позволи да ѝ се извинява сега. Вдигна я на ръце. Щом стигнаха пред параклиса, взе една факла.

— Ейдриън, пред Бога...

— Точно така, миледи, пред Бога! — Постави я на земята. На призрачната играеща светлина статуите на светците и девите като че ли се движеха. Графинята отстъпи назад, но той я стисна по-здраво за китката и я поведе към олтара, а след това вляво от него, където широката стълба водеше към криптата.

— Ейдриън! — Яростно се съпротивляваше.

В гласа ѝ долови дори нотка на отчаяна молба. Не ѝ обърна обаче внимание. Факлата осветяваше пътя им в студената, черна като катран крипта.

От едната страна, върху легла от мрамор и камък, благородниците на Авил се разлагаха бавно в своите савани. Имаше и елегантни гробове, направени за онези, които можеха да си ги позволят.

— Ейдриън! — Даниел продължаваше да опитва отчаяно да се освободи.

Накрая я пусна. За негово изумление тя се втурна към стълбата с очевидното намерение да избяга. Настигна я, прихвана я с една ръка през кръста и я върна. Срецна погледа ѝ. Беше подивял. Тогава осъзна, че случайно е открил ахилесовата пета на своята съпруга: тя се страхуваше от криптата и от телата в плащаниците. Нямахме намерение да я сплашва, но може би така бе станало по-добре.

— Страхуваш ли се?

— Не.

— Лъжкиня!

— Защо сме тук?

— Защо се страхуваш?

— Не се страхувам!

— Защо, дяволите да те вземат!

— Дойдох след смъртта на майка си... и вратите се затвориха...
— Замълча. Облиза устни. — Стоях заключена тук в мрака часове наред...

Маклакълън тръгна замислено.

— Ейдриън, не ме оставяй, не ме заключвай тук!

Обърна се към нея. Беше пребледняла като платно, красивите ѝ черти изглеждаха деликатни и уязвими. Не посмя да покаже, че никога не му е минавало през ум да я оставя. Приблужи се припряно към нея, прегърна я през кръста и тя се разплака. Тогава я придърпа към гроба на Леноре в центъра на криптата. Даниел пак започна да се съпротивлява и да го налага с юмруци по гърдите.

— Ти няма да ме оставиш тук...

Обзеха го нови угризения. Тя както винаги опитваше отчаяно да скрие страха и емоциите си от него.

Разтърси я, твърдо решен да я измъкне от лапите на ужаса.

— Няма да те оставя! За такова чудовище ли ме смяташ? Дойдохме, защото си падаш много по обетите. — Хвана я отново за ръката. Без да обръща внимание на съпротивата ѝ, постави дланта ѝ върху гроба на майка ѝ. — Тук лежи Леноре. Сега ще ми дадеш обет. Закълни се, че няма да избягаш от Авил, докато отсъствам, че ще ме чакаш като твой съпруг. Закълни се, че няма да приемаш враговете ми и че ще управляваш тази крепост вместо мен в името на нейния законен върховен господар Едуард Английски.

— Ейдриън...

— Закълни се!

— О, дяволите да те вземат! Кълна се!

Тогава изведнъж я разтресоха ридания и тя свря лице в гърдите му, за да се скрие от смъртта.

Боже мили, какви неща правеше с него тази жена! В момента бе готов да ѝ прости всичко, дори да бе допряла нож в гърлото му. Вдигна я отново на ръце, грабна факлата и заизкачва стълбите. Прекоси бързо параклиса и щом излязоха, върна факлата на мястото ѝ. Насочиха се към главната кула. Даниел продължаваше да се притиска безмълвно в обятията му. Щом влезе в стаята им, Маклакълън я постави в един от огромните тапицирани столове пред огъня. Наля ѝ вино. Тя стисна чашата.

— Изпий го!

С тези думи коленичи пред нея, взе малкото ѝ студено стъпало между дланите си и го заразтрива, докато топлината на живота започна да се връща в него.

— Откъде знаеше? — промълви внезапно тя. — Откъде е възможно да знаеш?

Вдигна очи към нея и смръщи чело.

— Какво да знам? — Съпругата му безмълвно отпи от виното си. Той въздъхна тихичко. — А, че се страхуваш от криптата?

Ресниците ѝ трепнаха.

„Страхувам се“ не е сред любимите ѝ думи — помисли си Маклакълън и се усмихна.

— Нямах представа. Ако знаех, нямаше да те заведа там.

— Наистина ли? — Очите ѝ блестяха. Устните ѝ бяха с цвят на роза на фона на подобното ѝ на бял мрамор лице. Те потрепераха едва забележимо, когато проговори отново. — Но какво друго би могъл да направиш, за да...

— Не знам. Не знаех, че ще те принудя да ми дадеш този обет, преди да вляза в стаята ни — призна унило той.

Даниел го изгледа, отпи отново от виното, а след това му подаде чашата. Той също отпи и това му достави радост, прогонвайки мраза от нощта.

— Ти ми даде дума — напомни ѝ тихо младият мъж. — Обет.

Съпругата му се изправи и прекоси стаята. Окачи пелерината си. След това се върна отново при огъня и известно време съзерцава пламъците, преди да се обърне към него.

— Дадох ти думата си — съгласи се тя. — Не съм сигурна обаче, че имаше нужда от нея. Заплаших те, защото бях ядосана. Но къде можех да отида? Да не би да съм подклаждала някакви бунтове преди твоето идване? Какво би се променило тук след заминаването ти?

— Даниел, ти ме заплаши. Нека не забравяме Симон. А и би могла да избягаш при френския крал.

— Обичам Авил. И не съм участвала в плановете на Симон, независимо дали ми вярваш.

— Даниел, ти заплаши да си отидеш.

— Никога не съм те лъгала през всичките тези години. Знаеш, че не мога да не бъда поне донякъде вярна на династията Валоа! Заклех ти се, че няма да замина и ще управлявам Авил от твое име и за твоя

крал. Никога не съм имала намерението да те заплашвам. Просто се уморих от тази игра на война, не само между теб и мен, а и между Едуард и френския крал, моите сънародници и твоите сънародници. Толкова много мъже остават на бойното поле, толкова много рани, осакатявания, смърт. А ти трябва да заминеш...

Не довърши мисълта си. Вдигна рамене и му обърна гръб.

Маклакълън прекоси стаята, приближи се до нея и я завъртя отново с лице към себе си.

— Възможно ли е да се страхуваш за мен, миледи?

Не успя да отстрани подигравателната нотка от гласа си, за което се проклрнаше.

Тя продължи да стои с наведена глава.

— Може би се страхувам от онова, което ще стане с мен, ако ти паднеш в бой и бъда оставена отново на прищевките на кралете. Един Господ знае какво би измислил Едуард. Ти вече ме предупреди, че е нещо ужасно.

— Но аз никога не падам, миледи!

— Никой не е неуязвим — ти сам го каза, когато ми демонстрира пушката.

— Казах, че един ден пушките могат да направят безполезни ризниците ни. Но това е далеч в бъдещето, миледи. А и засега само отбиваме атаките на онези, които нападат жестоко територията на Едуард. Не поемам особен риск... освен риска тук.

— Как мога да те заплашвам аз?

— Като не ме допускаш до себе си и до Авил.

— Но дори да ни загубиш, какво би променило това? Ти си граф на Гленуд, земевладелец в родната си северна страна. Дойде тук по нареждане на краля...

— Дойдох, защото ти и Авил сте мои и защото никога не отстъпвам нищо, което е мое.

— В такъв случай го имаш, за добро или зло. Успя да изтръгнеш от мен обещание.

„Спорът може да продължи безкрайно“ — помисли си Ейдриън. Наближаваше утрото. Въпреки напрежението, което усещаше в тялото й, я привлече към себе си, прегърна я и, като постави брадичка върху главата й, прошепна:

— Отново, графиньо, спечели свободата си. Крепостта е пак твоя. Единствено твоя. От дебелите стени, които я ограждат, до тази стая и това легло.

— За да ги управлявам от твое име!

Гласът ѝ прозвуча приглушено, тъй като бе завряла лице в гърдите му, и затова младият мъж така и не разбра дали има горчивина в думите ѝ.

— За да го управляваш от мое име! — съгласи се той и потръпна. — Но, за Бога, миледи, все още не съм тръгнал!

Отпусна се на колене върху кожата пред огъня и я повлече със себе си. Обсеби сладките ѝ устни и я постави нежно върху меката постелка, в която потънаха и двамата. Лъскавите ѝ абаносови коси се разпиляха. Ейдриън беше страстен и агресивен. Фините ѝ пръсти докоснаха бузите му, впиха се в раменете, загалиха гърба. Устните и езикът като течен огън изгаряха плътта му. Чувстваше, че ще свърши всеки момент. Затова се отдели от нея и започна отново. Заслиза с устни надолу по тялото ѝ. Разтвори бедрата ѝ и продължи с все така бавни и безмилостни ласки. Чу шепота ѝ, чу я как изрича името му, усети докосването ѝ и разбра, че сърцето му бе обсебено. Най-сетне проникна в нея. Светът експлодира и лумнаха ослепителни пламъци. Когато напрежението се уталожиха, се търкулна на меката кожа. Опиваше се от красотата на своята любима. Погледите им се срещнаха и той я прегърна.

— Управлявай всичко от мое име! — заяви буйно Маклакълън.

Даниел не отговори, но се сгуши в него. Заспаха прегърнати, осветявани от огъня.

Когато графинята се събуди, огънят бе почти загаснал. Потръпна, но видя, че завивката от леглото е метната върху нея.

Въпреки това стаята ѝ се стори вледеняваща. Празна. И тогава разбра — Ейдриън беше заминал.

ГЛАВА 16

Дните в Авил се редуваха мирно и тихо. Колелото на живота се въртеше. Селяните обработваха полята и се грижеха за добитъка и птиците, а зидарите укрепваха стените. Жените раждаха деца. Старите боледуваха и умираха. Слънцето изгряваше сутрин и залязваше вечер.

Но всеки път, когато край замъка минеше пътник, всеки път, когато се появеше поклонник, жонгльор, поет, духовник или който и да било друг, Даниел се вълнуваше силно. Новините бяха обезпокояващи. Ейдриън бе казал, че войските на принц Едуард смятат да потушат въстанието. Положението изглежда се влошаваше, защото френският крал не възнамеряваше да отстъпи.

Младата жена знаеше, че войната убива не само с оръжие. Тя унищожаваше реколтата и животните. Всяка армия трябваше да се храни. Войниците често опустошаваха земите със стратегическа цел — за да докарат глад на враговете си. Понякога победителите постъпваха по-почтено и само разграбваха завзетите села. Но друг път измъчваха мъжете, изнасилваха жените и оставяха децата сираци. Такъв беше светът, когато кралете ламтяха за повече.

И сякаш тревогите ѝ за имението и хората не бяха достатъчни, ами се измъчваше и за своя съпруг, колкото и да не ѝ се искаше да го признае. В негово отсъствие животът привидно си течеше по нормалния начин, тъй като Авил бе като добре смазано колело вече от години наред. Още майка ѝ се бе погрижила за това. После и Ейдриън. Авил бе погранична територия и английските крале отдавна предявяваха претенции за него, затова се молеше всяка сутрин да стане чудо и крал Жан и крал Едуард да достигнат до споразумение.

И съпругът ѝ, когото не преставаше да обвинява, да се завърне.

Не можеше да се примири с факта, че страда за него. Усещаше отсъствието му през студените нощи. Лежеше будна и си припомняше хапливите му коментари, усмивката му и изражението, което придобиваха понякога очите му, докато я гледаше. Лежеше будна до късно в мрака, изпълнена с желание да почувства неговата топлина и

докосване. Въпреки това ден след ден си налагаше да изглежда спокойна. Авил беше неин. И винаги щеше да бъде. Със или без него.

От тръгването му вече бяха изминали няколко седмици. Даниел седеше в голямата зала и слушаше обясненията на един от зидарите за укрепителните работи по бойниците, когато се появи Дейлин с новината, че се задава група под знамето на граф Ланглоа, един от поддръжниците на крал Жан. Веднага отидоха там, откъдето сър Джайлс наблюдаваше със сериозен вид приближаването на французите. Графът яздеше с още петима конници. По всичко изглеждаше, че идват като мирна делегация.

— Ще ги приемем ли? — попита Дейлин.

— Какво друго можем да сторим? — отвърна Даниел. — Очевидно идват да разговарят мен.

— Плантагенетите водят тези спорове с френските крале вече от десетилетия.

— Крал Едуард определено има известно право.

Графинята с горчивина се взира известно време в малката групичка. Защо Едуард не можеше да се задоволи с Англия? И защо и се струваше, че френските крале само търсеха повод да дразнят английските и да твърдят, че Франция е много по-велика и по-важна от „задния двор“, както наречеа Англия? Имаше усещането, че я разкъсват на две. И внезапно ѝ се прииска Господ да порази с гръм и двамата крале.

— Не мога да откажа да приема пратеник на крал Жан — обясни протичко тя. И изгледа строго двамата мъже. — Вие го знаете не ползе от мен!

Отвориха вратите. Даниел стоеше на входа на голямата зала, заобиколена от своите хора и от хората на Ейдриън, когато французите влязоха в двора на крепостта. Беше чувала за Ланглоа от Симон и от крал Жан, но не го беше виждала. Той беше висок и добре сложен, с тъмни пламенни очи, тъмна коса и безупречно оформен мустак. Слезе от коня си, приближи се и ѝ се поклони дълбоко.

— Миледи! Признавам, чувал съм невероятни приказки за вашата красота, но те не могат да се сравняват с действителността. За мен е огромно удоволствие да бъда тук като пратеник на нашия суверен, крал Жан Френски. Той ви дарява топче коприна, пристигнало неотдавна от Персия, а на съпруга ви — меч от толедска стомана.

— Колко мило! Надявам се, че далечният ми братовчед Жан Френски е добре.

— Точно така, миледи.

— Граф Ланглоа, сигурно ви е известно, че в момента съпругът ми изпълнява дълга си към принц Едуард, но той би ви приветствал също като мен. Ще се присъедините ли към нас за вечеря?

— С най-голямо удоволствие.

— Заповядайте в голямата зала и се насладете на виното от нашите лозя. То е наистина изключително.

— Така съм чувал — отвърна любезно гостът.

Даниел ги поведе. Даде си сметка, че Дейлин стои плътно до нея, а сър Джайлс не се отделя от французина.

— Ще ни причини неприятности — прошепна Дейлин.

Ланглоа го чу, но очевидно не се обиди.

— Не, няма да ви причини неприятности! — промълви също така тихо той. Дейлин се изчерви, а Даниел не се въздържа и се усмихна. — Идвам с мир, за да напомня на графинята...

— А какво ще кажете за графа? — прекъсна го сърдито сър Джайлс.

Гостът се усмихна.

— Да напомня на графа и графинята, че Авил винаги е бил в приятелски отношения с Франция.

Сервираха виното, а Ланглоа извади прекрасната сребриста коприна и красивия меч, изпратени от крал Жан. Даниел седеше край огнището. Французинът се настани недалеч от нея. Докато графинята докосваше бляскавата материя и изказваше възхищението си, сър Джайлс се доближи, приведе се към огъня и прошепна:

— Не трябва да я приемате!

— Съветваш ме да откажа подарък от френския крал?

— Това е подкуп! Едуард също претендира, че е крал на Франция.

— Джайлс, не мога да проява такова неуважение. Трябва да приема подаръците. И надали някой може да бъде подкупен с топче коприна или меч.

Младата жена се изправи и пое красиво изработеното оръжие от ръцете на френския войник.

— Моят братовчед е мил и великодушен. Благодаря му, че се е сетил за нас. Но, граф Ланглоа, трябва да ви напомня, че съпругът ми е шотландец и...

— Служи на принц Едуард, въпреки че толкова шотландци от векове се отнасят с любов към французите! Но той е любимец на крал Едуард и благодарение на това бе уреден бракът му с вас. Непременно обаче, рано или късно, ще оцени всичко френско.

Даниел се усмихна благосклонно.

— Графе, вярно е наистина, че през годините шотландци и французи често са се съюзявали... срещу англичаните. Но моят съпруг притежава земи както в Шотландия, така и в Англия, затова разбира изпитанията, на които са подложени и шотландците, и англичаните, и французите.

— Едуард Английски се стреми към френския трон.

— Не знам какво става в кралските умове, граф Ланглоа. Моля се Едуард и братовчед ми Жан, които също са братовчеди, да намерят мирно разрешение на проблема.

Гостът я изгледа, след това обходи с поглед сър Джайлс и Дейлин и се усмихна дръзко.

— Господа, обещавам ви, че не съм дошъл да сея вражда, а да предложи приятелството на крал Жан. Мога ли да му кажа, че вие, миледи, оставате в сърцето си негова поданица?

— Можете да му кажете, че го обичам, както обичах баща му, и се моля за доброто му здраве. Аз управлявам това имение, всъщност управляваме го заедно с владетеля Маклакълн, сър, и двамата се молим за мир и благоденствие на целия френски народ.

— Ако земевладелецът Маклакълн е заминал да служи на английския принц, значи е изложен на опасност. Моля се, миледи, да остане жив, за да се наслаждава на големия си късмет.

— Всеки ден се моля за неговото здраве, сър.

Думите ѝ като че ли се понравиха на французина, но тя не можа да си обясни защо. Стараеше се да му даде да разбере, че споделя във всяко отношение волята на своя съпруг, както и да не прави изказвания за вярност към когото и да било от двамата суверени. Както изглежда словата ѝ не бяха подразнили дори сър Джайлс.

Вечерята беше сервирана. Ланглоа продължи да се държи все така очарователно. Но към края се приведе леко към нея.

— Ако някога се нуждаете от моите услуги, миледи, изпратете послание в кръчмата „Кривото дърво“. Кръчмата „Кривото дърво“, не забравяйте. Не мога да идвам повече тук. Заради крал Жан съм готов да ви служа по всякакъв начин, защото знам, че вие бихте рискували всичко, ако неговият живот бъде изложен на опасност.

После се отдръпна, така че Даниел се запита дали не си бе въобразила тези думи, защото гостът вече приказваше със седналия вдясно от него сър Джайлс.

Сърцето ѝ затупка с всички сили. Отчупи парче хляб, но не успя да го преглътне.

Въпреки късния час, французите си тръгнаха след приключването на вечерята.

След като се сбогуваха, графинята остана край портата на крепостта заедно със сър Джайлс и Дейлин.

— По-добре, че си заминаха! — заяви сър Джайлс.

— Е, сър Джайлс, трябва да се научим да живеем заедно, тъй като положението изглежда няма да се промени — промълви уморено младата жена.

— Той дойде с някаква цел — обади се Дейлин.

— Дойде да разбере дали Даниел би предала съпруга си и крал Едуард, ако френският крал поиска от нея да отвори тези порти — рече сър Джайлс и се обърна към графинята. Светлосините му очи я гледаха със задоволство и топлина. — Но миледи го постави на мястото му!

— Искане ми се да са се навоювали. Но... той явно дойде да види накъде духа вятърът тук.

— Може би трябваше да се държим по-студено. Все пак да не забравяме, че граф Арманяк плячкосва, граби, насилва, убива. А най-вероятно крал Жан стои зад него.

— Не вярвам крал Жан да насърчава безсмислените разрушения и хладнокръвните убийства! — възпротиви се графинята. — Всичко това са само предположения. Нямаме вести от Ейдриън... — започна тя, но не довърши мисълта си, тъй като бузите на Дейлин почервенияха.

Той вече се бе превърнал в красив млад мъж, но все още пламваше бързо и се издаваше лесно.

— Ти знаеш нещо за Ейдриън! — извика Даниел, като полагаше невероятни усилия да контролира гнева и обидата.

— Преди няколко дни от фронта пристигна пратеник, но каза съвсем малко — побърза да се намеси сър Джайлс.

— Толкова малко, че никой не ме уведоми?

— Вестите нямаше да те направят щастлива, миледи.

— И затова Ейдриън е наредил да не ми се казва истината! Е, сега аз я изисквам! Каква е тя?

Дейлин сви смутено рамене.

— Ако не се постигне споразумение, ще се води страшна битка. Принц Едуард струпва войски на бреговете на Нормандия. Жан също подсилва армията си.

— Каквито и вести да пристигат в замъка, аз трябва да ги научавам!

Дейлин мълчеше и младата жена осъзна, че съпругът ѝ е изпратил съобщение да не ѝ казват нищо.

Даниел крачеше из стаята си и местеше поглед от кожата, просната пред огнището, към пламъците в него. Накрая седна върху кожата и обгърна с ръце колене. Припомни си как Ейдриън я бе заварил да спи тук и как я бе помъкнал към криптата, за да изтръгне тържественото обещание. Макар сега да кипеше от гняв, задето не ѝ бе поверил никаква информация, искаше с цялата си душа да удържи дадения обет. Дори Едуард да не беше прав, както чувстваше със сърцето си.

Щеше ли някога да настъпи мир между Англия и Франция? А между нея и съпруга ѝ?

Затвори очи. Проклинаше и двамата крале. Искеше ѝ се да може да мрази Ейдриън. Много по-лесно щеше да бъде да го мрази, отколкото да го желае.

Накрая се изтегна пред огъня и заспа.

През следващите дни беше непрекъснато нащрек, в случай че се появи друг пратеник на Ейдриън или на принц Едуард. Но бденията ѝ бяха напразни.

Беше изминала почти седмица, когато един ден, докато проверяваше в голямата зала сметките, влезе Монтейн. Съпровождаше

я висок и красив свещеник. Искал да говори с нея. Тя освободи счетоводителя, тъй като гостът желал да останат насаме. Монтейн понечи да протестира, но Даниел настоя.

— А, благодаря ви! — промълви младият свещеник и отпи голяма глътка от виното, което му бе поднесла. Двамата седнаха пред огъня и той се наклони напред. — Аз, миледи, съм далечен роднина на добрия ни крал Жан, също като вас. И съм разтревожен от цялата си душа и сърце.

— Войната вилнее и опустошава всичко.

— Алчността на англичаните няма край.

— Отче, майката на крал Едуард беше францужойка — напомни му тя, — и той изглежда смята, че има права върху трона.

Младият мъж махна с ръка. Очевидно не приемаше становището й.

— Всъщност, отче — продължи тя, смутена, че й идват наум думите на Ейдриън, — кралете са по-близки роднини един с друг, отколкото вие и аз — с Жан.

— Майка ви бе разгромена от войските на Едуард. Тя прие да се омъжи за англичанин, но остана вярна през целия си живот на династията Валоа. За Бога, миледи, вие сте нейна дъщеря! Нима ще я предадете?

Даниел отпи от виното си и се усмихна, вперила поглед в лицето му.

— Отче, а нима бихте искали да предам мъжа, за когото съм законно венчана пред Божиите очи?

Той въздъхна.

— Никога, миледи. Но вие няма да предадете съпруга си, ако предупредите крал Жан за евентуалните намерения на англичаните спрямо него, като разберете за кога е предвидена битката и така спасите неговия живот. Ние не можем да контролираме огромната сила на армиите — мъже ще се бият срещу мъже и единият предводител ще победи, а другият ще усети вкуса на поражението. Но ако крал Жан бъде предупреден за най-големите опасности, той може да се надява да остане жив и свободен, за да спаси цяла Франция.

— Какво точно искате от мен?

— Да ни предупредите, ако животът му е в опасност. Ще намерите начин да се свържете с нас, сигурен съм в това.

— Не знам кой знае колко, отче. Аз съм тук, армиите — далеч.

— Съпругът ви несъмнено ще ви предупреди за опасността.

Младата жена сведе глава. Внезапно пожела с цялото си сърце да не е в подобна позиция. Но тя беше дала на майка си дума да почита френския крал. И Франция.

— Естествено, ако животът на крал Жан е заплашен... — промълви неуверено тя. А след това погледна свещеника. — Аз съм между чука и наковалнята, отче. Кълна се да направя всичко, което мога, за да предупредя крал Жан, ако науча, че англичаните замислят нещо срещу него. Но само веднъж.

— Веднъж ще бъде достатъчно.

Гостът се изправи.

— Този обет е даден пред Бога, дете мое. Бог да ви благослови! Един ден с майка си ще се наредите сред светците, миледи.

Даниел се изправи заедно с него. Как щеше да се нареди сред светците, след като съпругът ѝ и Едуард щяха да имат основателна причина да ѝ вземат главата за предателство?

Монтейн внесе поднос с агнешко и пресен хляб. Отец Пол ѝ благодари, похвали храната, а после заговори непринудено за книги, музиканти и звезди. Щом се нахрани, понечи да си тръгне, но графинята го покани за през нощта. Божият служител ѝ благодари с думите, че все още е рано и има намерение да пояди няколко часа, преди да преспи под открито небе.

След като си тръгна, Монтейн се загледа подозрително подире му. Даниел не разбираше защо — свещеникът се бе държал любезно и непринудено.

— Много е красив за свещеник.

— Свещеничеството е призвание.

Вярната компаньонка изпръхтя.

— Свещеници стават по-малките синове, докато големите си вземат съпруги, които им раждат много наследници.

Даниел сви рамене.

— Не мога да разбера какво искаш да кажеш. Отец Пол е наистина красив мъж и може би си права, че е малък син на някой богат благородник и не е имал кой знае какъв избор.

— Не мисля, че наистина е свещеник.

— О, Монтейн!

— Гледаше те някак си... странно.

Графинята въздъхна.

— Свещеник е. Не ставай смешна. Искам да кажа...

— Какво?

— Ами, свещениците дават обет за целомъдрие, но...

— Но е всеизвестно, че дори високопоставените служители на папата имат любовници и копелета. Какво променя това? Ако божиите хора кривват от пътя, кои пък сме ние, че да ги съдим? Освен това, красотата на отец Пол не го прави...

— Развратен — опита да ѝ помогне Монтейн. — Е, ако не е...

— Да?

Внезапно вярната компаньонка се усмихна.

— Жалко, тъй като в противен случай би било истинска загуба, ако някое хубаво момиче не се наслади на такъв мъж.

Даниел вдигна раздражено ръце във въздуха.

— Монтейн, хем го подозираш, хем го мислиш за неустойимо чаровен. Започвам да се тревожа за теб. Мисля, че чакахме прекалено дълго. Вече трябваше да сме ти намерили съпруг.

Монтейн се усмихна.

— Ох, Даниел, аз не съм богата наследница! Сама ще се погрижа за семейното си положение. Да повикам ли счетоводителя?

— Да, ако обичаш.

Монтейн се усмихна отново и излезе.

Същата нощ Монтейн крачи часове наред из стаята си. Искаше ѝ се да е чула повече от онова, което свещеникът бе казал на Даниел.

Преди време графинята споделяше с готовност всичко с нея. Но вече не беше така. И това смущаваше вярната компаньонка.

Изпитваше дълбок страх, който не ѝ даваше мира. Крал Едуард беше силен, а хората му — целеустремени. Ейдриън Маклакълън пък притежаваше особена смелост, чувство за справедливост и милост. Младият шотландец не бе пробол с меча си Симон, когато можеше да го направи на решето, без никой да го обвини. Беше се отнасял толерантно и с Даниел. Страхуваше се само от едно — да не го предадат отново. Тъй като в такъв случай...

Потрепера. Чудеше се какво да направи.

Никога не бе изпитвала такова безпокойство. Свещеникът беше... не беше истински свещеник!

Най-сетне спря да крачи напред-назад, излезе от стаята си и заслиза тихо по стълбите. Беше много късно, но знаеше, че някой от хората на Ейдриън дежури през цялата нощ в голямата зала. Не беше сигурна дали Даниел беше наясно.

Тази нощ на пост се оказа Дейлин.

Той се бе отпуснал на един стол пред огнището. Монтейн помисли, че е заспал. Ами ако грешеше? Ако се лъжеше. Чувстваше се глупаво, застанала насред залата но нощница и боса, докато дори пазачът спеше!

Обърна се, готова да изтича обратно нагоре по стълбите.

— Монтейн? Какво има?

Замръзна на място. Миг по-късно го усети зад гърба си. Постави длани върху раменете ѝ и я обърна бавно с лице към себе си.

— Нищо. Аз...

— Не е нищо. Какво е станало? — Усмихна се и прибра падналия върху бузата ѝ кичур коса. — Колко странно! Никога не съм те виждал такава. Толкова години се познаваме, а никога не съм те виждал с пуснати коси, толкова хубави и... необуздани.

Почувства топлина, напълно омагьосана от погледа му. Изгуби ума и дума. Трябваше да се измъкне! Да изрече някакво извинение! Да се върне в стаята си!

— Свещеникът беше толкова странен! — чу се сякаш отстрани да измънка. После събра мислите си. — О, Дейлин, притеснявам се. Днес следобед дойде някакъв свещеник...

— Насам често минават свещеници, монаси и поклонници — отвърна безгрижно той.

— Знам. Но този настоя да разговаря на четири очи с Даниел. Когато влязох да поднеса храната, видях, че е смутена. Свещеникът беше самоуверен, красив и говореше с лекота за какво ли не, но мисля, че докато ме е нямало, я е помолил за нещо. Според мен е имал някакво искане.

— А тя възнамерява ли да го изпълни?

— Беше определено нещастна. — Монтейн въздъхна и отвърна на погледа му. — Той каза, че бил роднина на династията Валоа. Не трябваше да идвам при теб. Но наистина съм много притеснена.

Дейлин кимна бавно.

— Времената са опасни.

— Какво ще правиш?

Той повдигна вежди.

— Още не съм сигурен... Ще говоря със сър Джайлс. А ти няма защо да се тревожиш. Ейдриън не е чак толкова далеч. Ако наистина има някакъв проблем...

Сви рамене.

— Какво? — прошепна Монтейн.

— Ще се върне.

Къщите горяха. Навсякъде се валяха мъртви и ранени. Хората на Арманяк опустошаваха селата, ограбваха малкото ценни неща, които успяваха да открият, и бързаха да изчезнат. Днес обаче воините на Ейдриън бяха предупредени за атаката и успяха да стигнат до селото навреме, за да предотвратят масовото клане.

От билото на хълма той изкрещя смразяващия кръвта военен призив и се спусна надолу към нападателите с изваден меч. Биха се безмилостно. Яростта му пламна още повече, когато видя сред убитите и деца.

От една горяща къща изскочи човек на Арманяк с намерението да се хвърли на коня си и да избяга. Забеляза обаче спусналия се насреща му Ейдриън и се спря, за да го съсече с бойната си секира. Маклакълън пришпори Люк, избягна удара и преряза гърлото на противника. В този момент проехтяха писъци. Обърна се и видя конника, препуснал към гората с някаква млада жена. Ейдриън се стрелна след похитителя, който се обърна и го видя. Спря за момент, пусна момичето на пътеката и продължи. Графът дръпна юздите. Искаше му се и някой друг да е забелязал французина, за да го последва, но очевидно беше сам. Надяваше се костите на девойката да не са се изпочупили при падането.

Слезе от коня си и ѝ помогна да се изправи. Беше млада и хубава. Жива и здрава. Погледна го с тъмните си пълни с обожание очи.

— Благодаря ви, благодаря ви, милорд.

— Ранена ли си?

— Не.

- Значи всичко е наред.
- Вие ми спасихте живота.
- Може би само честта.
- Тя е ваша, милорд — обяви тържествено момичето.
- Е, аз не искам подобна цена. Хайде, ела да те върна при майка

ти.

Тя обви ръце около врата му и той я отнесе до жребеца си. Щом се върнаха в селото, я пусна на земята, съпроводен от бурните приветствия и сълзливата благодарност на майката.

— Терез е най-скъпото, което имам, милорд! Готова съм да направя за вас каквото пожелаете. Искайте само!

— Моля ви, да сте верни поданици на Едуард. А като ваш херцог, мой дълг е да ви защитавам.

Усмихна се. Стараеше се думите му да не прозвучат назидателно. Мнозина от хората му го наобиколиха. Нареди да помогнат на ранените. Самият той слезе от гърба на Люк и в този момент видя с изненада препускащия насреща му сър Джордж, придружаван от Майкъл, един от младежите, които бе обучил и оставил да пазят Авил.

Когато се приближиха, забеляза, че туниката на Майкъл е изкаляна и изцапана с кръв. Пулсът му се ускори от страх. Авил беше безценна плячка и можеше да промени изхода на войната. Да не би хитрият французин Жан да бе намерил начин да го завладее? Авил обаче можеше да устои на всяка атака. Единственият начин да падне бе предателството.

Закрачи припряно.

— Случило ли се е нещо? — Посегна да помогне на Майкъл да слезе от коня си. — Къде си ранен, момче? Лошо ли е? Жено! — извика Маклакълън, като се обърна към майката на Терез. — Помогни ми за този човек! По-бързо.

Младежът трепна.

— Не е смъртоносно, милорд, но кървя като заклано прасе!

— Авил...

— Всичко е наред в Авил... Имам да разкажа само една странна история.

Жената се бе приближила заедно с дъщеря си. Двете действаха пъргаво. Момичето донесе вода, а майката свали туниката и ризата на ранения. След това измиха дългия прорез на гърдите му.

— Нямам търпение да я чуя — заяви графът и вдигна ръка. — Заведете го в къщата. Сега идвам.

Помоли сър Джордж да се погрижи за гасенето на пожарите, за превързването на ранените и погребването на мъртвите. След това се запъти към къщурката със сламен покрив, където бяха отнесли Майкъл.

Той лежеше на тежък дюшек, а прорезът беше наложен с билкова лапа и превързан. Ейдриън благодари на жените и ги отпрати.

— Кажи ми какво се е случило.

— Първо, милорд, пристигна граф Ланглоа с малка групичка и донесе дарове.

— За Даниел?

— Коприна за нея, меч за вас. Сър Джайлс ви уверява, че не са оставали насаме и за секунда. Графинята се държала учтиво и твърдо и заявила, че управлявате Авил заедно, но в момента вие сте с принц Едуард и тя желае от цялото си сърце да дойде краят на битката.

Маклакълън повдигна вежди, объркан от удоволствието, което изпита само при мисълта, че Даниел не е забравила обета си.

— После?

— После дойде свещеникът.

— Свещеник?

— Представи се като отец Пол дьо Валоа. Графинята се съгласи да говори насаме с него. Той не стоя дълго, но нейната компаньонка се притеснила от това посещение и отишла при Дейлин, който ми нареди да проследя отчето. Така и направих и го открих в колибата на един стар отшелник дълбоко сред гората. Имаше среща с други хора. Не разбрах каква точно е целта им. Изглежда трябваше да се пръснат из страната, да наблюдават силите на крал Едуард и да открият слабите им места. Забелязаха ме и ме атакуваха. Отвърнах на удара им, милорд, и не им останах длъжен, кълна се. Но се престорих на мъртъв, като паднах върху коня си и накарах доброто животно да бяга като вятър. За късмет бързо се натъкнах на хора на принц Едуард. Знаех, че раната ми не е толкова тежка, колкото изглежда, затова настоях да ме изпратят право при вас.

Ейдриън затвори очи и стисна зъби. Имаше чувство, че буйни пламъци обгарят крайниците му. Страшна горещина бе обхванала

цялото му тяло. Тя се бе заклела да управлява Авил от негово име, а бе разговаряла тайно с един от шпионите на крал Жан.

Обърна се и се отдалечи на няколко крачки от леглото на Майкъл. Спомни си ужаса ѝ в криптата. Колко нощи бе лежал буден, разкъсан от желание.

Какъв глупак! Беше се влюбил в Даниел!

Стегна рамене. Битката приближаваше, неумолима и неизбежна. Не смееше да я остави в Авил.

— Ще можеш ли да намериш къщата сред гората?

— Да, милорд.

— Веднага щом бъдеш в състояние...

— В състояние съм, милорд...

— Днес си почини. Потегляме вечерта.

— За свещеника ли?

— Да. — И с убийствено спокойствие, каквото не чувстваше, прибави: — И за съпругата ми.

Три нощи по-късно Даниел се събуди в паника от бясното отваряне на вратата на стаята си. Дървото се удари в камъка, потрепера, сякаш щеше да се разбие на хиляди парченца.

Младата жена скочи. Застана край леглото, все още сънena и ужасена. Опитваше да си спомни къде може да има оръжие. Какво ли бе станало? Да не би всички мъже да бяха хванати и избити? Как бе успял да нахлуе при нея този човек?

Мечът! Подаръкът от крал Жан за Ейдриън стоеше край леглото. Беше доста тъмно, тъй като огънят почти беше изгаснал, но тя коленичи пъргаво и заопипва пода. Изправи се отново, този път с оръжието пред себе си, както я бяха научили.

Примигна, тъй като рамката на вратата бе запълнена от едра заплашителна фигура. На фона на идващата откъм коридора светлина тя представляваше внушителен силует — поставил ръце на хълбоци, приличаше на гневен Зевс, готов да разтърси земята с гръм.

— Ейдриън? — Моментално я изпълни облекчение.

— Точно така. Ейдриън.

Тонът му върна напрежението в мускулите ѝ. Тъкмо се готвеше да пусне меча. Сега го стисна по-здраво.

Ейдриън влезе в стаята и вратата се затръшна зад гърба му.

ГЛАВА 17

Приблѳжи се до огнището, взе ръжена и разбърка огъня, за да го върне към живота. Разхвърчаха се искри. Маклакльн сложи една цепеница и пламъците лумнаха, осветявайки лицето му. Изражението му беше сериозно и непроницаемо. Обърна се. Тя не беше помръднала.

— И какво — промълви младият мъж и тръгна към нея, — сега вече и оръжие ли вдигаш срещу мен?

Беше само с плетена ризница под туниката с герба на клана Маклакльн. Толедският му меч бе прибран в закачената на колана му ножница.

Туниката му беше разкъсана — или насечена — на едно място на рамото. Ботушите му бяха кални. Целият бе опръскан с кал... и кръв.

Спря на около три метра от Даниел. Оглеждаше я без никаква емоция, което я изнервяше още повече. Свали ръкавиците си и ги постави върху скрина край леглото, без да отделя от лицето ѝ студения си поглед.

— Няма ли да оставиш този меч?

Най-после младата жена възвърна способността си да говори.

— А ти ще ми обясниш ли защо нахлу тук като някой екзекутор?

— Може би ще бъдеш екзекутирана.

Сърцето ѳ спря да бие за момент. Нима говореше сериозно?

— В такъв случай няма да оставя меча, владетелю Маклакльн!

— Остави го, любов моя, преди да си ме принудила да те пребия до посиняване.

— И да се лиша от последната си защита, за да се разправиш безпрепятствено с мен!

— Чудесно. Значи ще трябва да го отнема насила и да се ядосам още повече!

Графинята се стресна, тъй като той ненадейно измъкна своето оръжие. Отстъпи назад, изпълнена с ужас, ярост и объркване. Какво, за Бога, бе причинило това?

Държеше меча си в отбранителна позиция. Даваше си много добре сметка за силата му, но чувстваше, че няма избор. Отби първите

му гневни удари. После скочи на леглото. Спусна се из стаята. Следваше я неотстъпно и тя разбра, че скоро ще се изтощи.

В един миг гърбът ѝ се долепи до стената. Нямахме къде да отстъпи; неговият меч се стовари с неимоверна сила върху нейния. Помисли, че костите ѝ ще се натрошат. Не можа да удържи оръжието и то иззвъня пред огъня.

Ейдриън беше само на две крачки. Приблужи острието до гърлото и. Тя го гледаше и се питаше дали не е полудял.

Гневът му обаче бе напълно контролиран. В следващия миг прибра меча си, хвана я за ръката и я дръпна.

— Приготвяй си багажа!

— Да си приготвям багажа? Това ли било? Да си приготвям багажа? Идваш тук като ангел на отмъщението, нареждаш и заплашваш...

— След минутка няма само да заплашвам. Приготвяй си багажа, без да губиш повече време! Малко дрехи, тъй като нямам намерение да пътувам с тежък товар.

Графинята поклати глава. Очите ѝ започваха да се пълнят с гневни сълзи.

— Къде отиваме? Какво съм сторила, че да се отнасяш така грубо с мен?

— Какво си сторила ли?

Ейдриън повдигна вежди и се подпря на полицата над огнището.

— Да не си се побъркал? Да не би да са те ударили с тежък меч по шлема?

Видя пулсиращата вена на слепоочието му и прехапа леко долната си устна. Страхуваше се от още по-бурна реакция. Но той заговори съвсем тихо.

— Така ли мислиш, любов моя? Че съм оглупял?

— В името на Бога, не разбирам за какво говориш!

— Ще опресня паметта ти. Първо се появява пратеник на крал Жан.

— И трябваше да не го допусна в Авил ли? Той донесе подарък и за теб.

— Оръжие, което да използваш срещу мен. Но аз смятам, че това посещение е имало съвсем друга цел... Твоят граф Ланглоа е дошъл да се увери доколко силен и защитен е Авил. А свещеникът...

— И свещеници ли не трябва да допускам?

Маклакльн направи стъпка към нея.

— Не, миледи, не трябва. Не и когато свещеникът е просто бунтовник в расо, вълк в овча кожа.

Стори й се, че дъхът й секна. Поклати леко глава.

— Но аз не...

— О, много добре си знаела. Всъщност той беше достоен за възхищение. Не пожела да издаде нищо. Но когато допрях върха на меча си в гърлото му, призна, че си се заклела да помогнеш на крал Жан.

Стори й се, че сърцето й замря. Поклати глава. Това бе и вярно, и невярно. Взря се в огъня.

— Не знаех, че човекът не е свещеник... Казах му само, че ще направя каквото мога, за да защитя живота на крал Жан! — Погледна съпруга си и изцапаните му с кал и кръв дрехи. — Значи все пак е бил достоен за възхищение човек, който се е борил за своя крал така, както и ти се бориш за твоя. Мъртъв ли е?

Маклакльн отвърна на погледа й.

— Нима животът му има такова значение за теб?

— Както сам каза, бил е достоен за възхищение.

— Красив и дързък.

— Уби ли го?

— Приготвяй си багажа.

— Няма да помръдна, докато не ми отговориш.

— Ще правиш каквото ти казвам!

— Не! Искам да остана тук. А ти си води твоите битки, разорявай селата и обричай на глад хорицата.

— Миледи, облечи се и приготви багажа или ще те отведа оттук гола. Аз лично не давам и пет пари, но тъй като твоят „свещеник“ е участвал в бунтовническа групировка, решила да завземе това имение отвътре, на теб повече не може да ти се има доверие. Говоря напълно сериозно.

— Ейдриън, невинна съм!

Но той вече се бе обърнал с гръб и крачеше към вратата.

— Ейдриън!

Маклакльн спря и погледна назад. Съпругата му скърцаше със зъби и явно си налагаше да запази спокойствие.

— Нямах право да постъпваш така! Винаги съм била честна с теб. Познавах в подробности живота ми. Да, бих направила всичко, зависещо от мен, за да не бъде убит крал Жан. Но нищо повече от това не съм казвала на никого. Невинна съм! Не съм участвала в никакво предателство или заговор!

— Твърдиш, че си невинна, а същевременно признавах вината си. Няма значение. Даниел, вече не можеш да стоиш тук. Прекалено голямо изкушение си за династията Валоа.

— Къде мислиш да ме водиш?

— С мен.

— При...

— Силите на принц Едуард се събират край замъка Рьононкур. Засега ще дойдеш с мен там.

— Няма! Преценил си ме несправедливо.

— Тръгваш, миледи.

— За да бъда с теб? При положение, че се държиш като зъл глупак? Никога!

— Скъпа ми съпруго, идваш с мен!

— Ако ме докоснеш, Господ да ми прости, ще се развикам така, че всички в замъка ще ме чуят.

Младият мъж се надвеси насмешливо над нея.

— В такъв случай всички в замъка ще ми завидят. Викай достатъчно силно и, като се има предвид настроението на някои от хората, принц Едуард ще може да им вземе пари за забавлението. Нямах много време, Даниел, така че, ако искаш да си вземеш някакви вещи, трябва да ги опаковаш.

— Никъде не тръгвам!

— Тръгваш!

Обърна му гръб и седна на ръба на леглото, скръстила решително ръце. Ейдриън затръшна вратата след себе си.

Умът ѝ препускаше. Как бе разбрал за свещеника? Дали беше убил нещастния човек? Монтейн се бе оказала права — посетителят нямаше духовно призвание. Но тя самата беше невинна. Защо я заклеймяваха?

Всичко това нямаше никакъв смисъл. За съпруга ѝ не би било трудно да научи за визитата на граф Ланглоа — вероятно получаваше всеки ден отчет от своите хора. Това обаче не я притесняваше, тъй като

бе убедена в правотата на всяко свое действие. Значи го бяха известили и за идването на свещеника, но...

В замъка се отбиваха толкова свещеници. Кое бе възбудило подозренията на всички точно към този?

Взираше се в пламъците. Усещаше топлината им, но въпреки това ѝ беше студено. Времето минаваше. Но тя нямаше да се съгласи да тръгне. Нямаше да бездейства сред английската армия, докато разкъсват страната ѝ.

Най-после се изправи, преливаща от гняв, и закричи. Проклети да са всички! Проклет да е Ейдриън!

На вратата се почука. Явно не беше съпругът ѝ, защото той не чукаше.

Чукането се повтори. Вратата се откряна.

— Даниел? — попита тихо Монтейн. Младата жена не помръдна, но вярната ѝ приятелка пристъпи колебливо. — Владетелят Маклакълън е почти готов за тръгване, така каза Дейлин. Помислих си, че бих могла да ти помогна за това-онова... Както разбрах, Ейдриън е решил твърдо да бъдеш близо до него, тъй като ще отсъства дълго.

Графинята се завъртя на пети и повдигна вежди.

— Той ли каза така?

— Да.

— И ти му вярваш?

— Ами... — Монтейн сви нещастно рамене. — Честно казано, със сър Джайлс и Дейлин чухме... чухме шума от битката с мечове. Освен ако това не е нов любовен поздрав...

Даниел отново скръсти ръце пред гърдите си и седна на ръба на леглото.

— Никъде няма да ходя.

— Даниел, той ще те принуди!

— Нека го направи.

Вярната компаньонка изглеждаше извънредно нещастна.

— Е, аз ще приготвя един вързоп... за всеки случай. Даниел, трябва да бъдеш разумна. Времената са опасни. И Авил, и ти сте ценна плячка. Видях как те гледаше онзи мъж. Разбрах, че не е свещеник. Той възнамеряваше да се върне тук и да доведе други, за да проучат как се отварят портите...

— Откъде знаеш всичко това?

— Аз... чух мъжете, като говореха...

Отклони поглед от Даниел и започна да кръстосва из стаята и да събира дрехи, четки за коса и други вещи.

— И ме смяташ за толкова глупава, че да не усетя, ако се подготвя заговор?

— Не... Разбира се, че щеше да го разбереш... след време. Но аз предчувствах още от самото начало, че Пол дьо Валоа не е свещеник! Имаше вид на прекалено чувствен мъж.

— Имаше! Значи Ейдриън го е убил — промълви с горчивина графинята.

— Не... не го е убил. Имало е схватка в някаква къща сред гората, където са се срещали конспираторите. Мнозина са били убити, но нашият Майкъл ме увери, че всеки, сложил оръжието и приел да остане затворник в Англия, е оживял. Даниел, само по една тънка ленена нощница си. Наистина се страхувам, че Ейдриън няма да отстъпи.

— Никъде няма да ходя... — започна младата жена, но не довърши мисълта си, тъй като в този момент леко откrehнатата врата се отвори с гръм и трясък.

Съпругът ѝ се бе върнал, изкъпан и в чисти дрехи. Беше без ризница, с нова туника и топла вълнена пелерина. Ботушите му бяха излъскани. Косата му бе все още влажна, а бузите — прясно избръснати. Побърза да отмести поглед от него, като се питаше как е възможно сърцето и тялото ѝ да я предават така лесно. Но той изглеждаше наистина великолепно. Въпреки силното си желание да го презира, най-страстният ѝ копнеж беше да легне до него.

— Монтейн, готови ли са нещата на графинята? — Беше вперил суров поглед в съпругата си.

— Да, владетелю Маклакълн.

Зад него стоеше Дейлин. Той пристъпи в стаята и — с пламнали бузи и без да посмее да погледне към Даниел — пое чантата от Монтейн и излезе.

Монтейн изтича като уплашен заек след него.

Даниел отстъпи заднишком към огъня.

— Ейдриън, няма да тръгна доброволно.

— В такъв случай, миледи, можеш да започваш да крещиш.

С няколко големи крачки се приближи до нея и преди да е успяла да го удари дори веднъж по гърдите, я преметна като чувал на рамото си.

Беше си мислила, че ще се развика, но не го направи. Почувства се много по-унизена, отколкото бе предполагала. Огледа се, докато я сваляше по стълбите. Наоколо нямаше никой...

Но Ейдриън не беше дошъл сам. Когато стигнаха в двора, видя, че сър Джордж и още неколцина от неговите воини ги чакат на конете си. Бяха осмина. Нощта беше студена. Дългите ѝ коси се бяха оплели и ѝ пречеха да вижда. Беше боса и само с една тънка нощница.

Ейдриън я постави върху коня си.

— Миледи — поздрави я тържествено сър Джордж.

— Сър Джордж — отвърна любезно тя.

Миленият старец изглеждаше истински покрусен.

— Сигурно ви е студено. Нека ви предложи наметалото си...

Точно в този момент Маклакълън скочи на гърба на жребеца зад нея.

— Благодаря, сър Джордж, галантен жест, но не е необходим. Съпругата ми предпочете да язди така.

— Всъщност нямах представа, че тръгваме преди зазоряване, докато земевладелецът Маклакълън не ме грабна.

— Наистина. Тя вдъхновява романтичното у мъжа — измърмори раздражено Ейдриън. — Дейлин! Отвори портите! Тръгваме!

Пътуването беше дълго и трудно. Студът режеше. Ейдриън явно имаше намерението да изминат за един ден петдесетината мили, които ги делеха от лагера на принц Едуард.

Даниел започна да проклина твърдоглавието си. Въпреки прилепените към гърба ѝ гърди и обгърналите я ръце на съпруга ѝ, тя се вледеняваше. Дългите треви и клони драскаха стъпалата ѝ. Очевидно Ейдриън бе прекалено ядосан, за да я остави да страда толкова дълго.

Когато най-сетне спряха да напоят конете, Даниел се опасяваше, че няма да може да стои права. Но това нямаше значение. Маклакълън я вдигна на ръце и я занесе до един камък край потока и от дълбокия джоб на пелерината си измъкна чифт нейни обувки. Обу ѝ ги и тя не се възпротиви, нито пък каза нещо, когато свали наметката от раменете си, за да я загърне.

След това я остави.

Сър Джордж ѝ донесе вода и ѝ предложи да сподели закуската му — хляб, пушена риба и сирене. Не беше гладна. Той обаче остана край нея, като хвалеше учтиво красотата на деня. Тя отговаряше любезно, а накрая попита:

— Монтейн не трябваше ли да дойде с нас?

— Очевидно не. Засега, миледи.

— Сър Джайлс и Дейлин също ли останаха?

— Те познават Авил много добре.

— И вярно ще пазят моята собственост... от името на своя господар!

— Миледи...

— Моите извинения, сър Джордж. Вие нямате вина.

Стана и тръгна към потока. След няколко минути усети Ейдриън зад гърба си.

— Можеше да ми разрешиш да взема Звезда. Конят ти ще се изтощи, ако продължаваме да го яздим двамата.

Изненада се, като видя колебанието му.

— Не бих ти позволил да доведеш Звезда при никакви обстоятелства.

— Защото ми е подарък от Филип Френски? Той е вече мъртъв.

— Не бих ти позволил да я вземеш, защото тя означава много за теб и не бих искал да се възползват от нея, ако конете започнат да не достигат.

Извъртя се, за да го погледне, но той вече се беше обърнал.

— Ела, Даниел!

Изскърца със зъби. Мразеше този тон. Глупаво беше да води война с него за всяко нещо. Но пък не можеше да понася властните му маниери, и затова отказа да помръдне. След миг той се обърна, тръгна към нея с овладян гняв и я вдигна.

Даниел яде едва късно следобед. Когато тръгнаха отново на път, установи, че ѝ се повдига. Прошепна името на Ейдриън. Страхуваше се, че няма да намери нужните думи, за да го предупреди навреме, но той видя лицето ѝ и побърза да дръпне юздите. Помогна ѝ да слезе от коня и тя се спусна към храсталака. После се отправи към някакъв близък поток, за да се наплиска със студена вода. Маклакълън я откри там. За момент се уплаши да не я обвини, че е искала да избяга, но той

не го направи. Приблѝжи се, вдигна брадичката ѝ и я заоглежда намръщено.

— Аз... добре съм. Трябва да е от храната... Може би рибата...

— Да си починем малко?

— Не, добре съм. Честна дума.

Кокалчетата на ръката му докоснаха бузата ѝ и очите му я опариха с огъня си. Коленете ѝ омекнаха и тя се уплаши да не се строполи пред него, затова побърза да сведе ресници. Внушаваше си с всички сила, че не го обича.

Маклакълн отпусна длан. И отстъпи.

— Тогава да тръгваме.

Вече беше по-добре. До края на деня повече не ѝ стана лошо. Няколко часа след залез слънце зърна голямото село на хълма, което принц Едуард бе избрал за своя база. Замъкът Рънонкур беше великолепна постройка, от която се разкриваше гледка към живописни местности.

Самото селище не беше оградено с крепостни стени, а с пълни с вода ровове. Минаха по спуснатия мост. Даниел се изненада при вида на идващия да ги поздрави принц Едуард.

Със син и наследник като принц Едуард би се гордял всеки баща. Той беше впечатляващо висок, нещо, с което бяха прочути всички Плантагенети, с гъсти меденоруси коси и бляскави сини очи, мускулест и силен. И като всички Плантагенети можеше да стане известен с избухливостта и невъздържанието си, но се бе оженил за Джоан, популярна като Девата от Кент, една от най-красивите жени на своето време. Понякога проявяваше и милост.

Даниел осъзна, че е дошъл както за да поздрави Ейдриън със завръщането, така и да я види. Даде си сметка също така, че се страхува, но все пак принцът я изнервяше много по-малко от собствения ѝ съпруг.

— Ейдриън, имаше ли някакви неприятности по пътя? — попита Едуард.

— Не, милорд, никакви.

Точно се готвеше да слезе от Матю, когато принцът се приближи до Даниел, протегна ръце и я свали от гърба на коня.

— Добре дошла, сестричке — промълви той, целуна я по бузата и я прегърна. След това се отдръпна, за да я огледа. — Боже мой, наистина не съм те виждал отдавна, Даниел. Специално за вас приготвихме топло вино и прясна храна.

— Принц Едуард, страхувам се, че не съм облечена подходящо...

— Скромна вечеря — прекъсна я той и погледна над главата ѝ към Маклакълън. — Само тримата.

— Както желаете — отговори Ейдриън.

Принцът я прегърна през кръста и я поведе нагоре по масивните каменни стъпала, които водеха към главната кула. Усещаше, че съпругът ѝ ги следва в непосредствена близост.

Минаха през дълъг сводест коридор, по който бяха разположени няколко часови.

Беше ѝ казал „добре дошла“, но бе сигурна, че е дочула в думите му предупреждение.

Влязоха в голямата зала. Тя беше празна. Принцът не я пусна, а я поведе към масата и ѝ наля вино. Младата жена го прие и усети с радост как по пръстите ѝ, обхванали чашата, се разлива топлина.

— Ще ти сваля пелерината! — предложи домакинята.

— Не! — възпротиви се тя, но вече беше късно.

Само след секунда вече стоеше пред огъня по тънката си бяла нощница. Едуард повдигна вежди и погледна към съпруга ѝ, който тъкмо си наливаше вино.

Той сви рамене.

— Бързахме много.

— Взе ме направо от леглото, милорд. Нямахме търпение да се върне, за да ви служи. — Даниел вдигна чашата си. — Голям пакостник е — прибави с възможно най-приятен тон.

Без да отделя проницателния си поглед от нея, Маклакълън вдигна също чашата си в нейна чест и рече не по-малко любезно:

— Тя е вещица, милорд, която със сигурност заслужава пакостник.

— А, небесен брак — позасмя се принцът. После се обърна към графинята. — Не очаквахте ли с нетърпение да ме видите, миледи?

— Истинско удоволствие е за мен — отвърна тя, отпуснала ресници.

И говореше съвсем сериозно. Когато бе отишла да живее с Плантагенетите като повереница на краля, Едуард, като най-голям син и наследник, беше вече воин и съпровождаше баща си.

Той винаги се бе държал мило с нея. Все рошеше косите ѝ и я уверяваше, че ще стане страхотна жена. И сега наистина се радваше да го види, защото го харесваше и му се възхищаваше. Щеше да го харесва още повече, ако си стоеше в Англия.

— За мен също е удоволствие да те видя. Ти си се превърнала в несравнима красавица. Знам, че почиташ баща ми, защото беше отгледана в неговия дом и обичана като член на семейството. Но, от друга страна, имаш опасни френски връзки, затова би било по-добре временно да обитаваш замъка Рьононкур, където ще бъдеш в безопасност, докато съпругът ти е на война. Много мъже биха се изкушили да рискуват за удоволствието да бъдат в твоята компания. Наясно си с това, нали?

Графинята вдигна очи и срещна погледа му.

— Искан ми се, принце, някой да разбере, че съм способна жена...

— Прекалено способна — промърмори под носа си Ейдриън.

— И мога да защитавам Авил.

— Ако решиш да го направиш — намекна Едуард и тя си даде сметка, че той също не ѝ вярва.

— И ако, любов моя, не си също толкова безценна плячка, колкото самата крепост — допълни Маклакълън.

Принцът се усмихна и отново ѝ наля чашата с вино.

— Страхувам се, че проблемът е именно в това. Твоите роднини от династията Валоа изгарят от желание да подкупят папата да анулира брака ти, за да могат да те омъжат за някой французин, който да измъкне Авил от англичаните! Ние обаче няма да позволим това да се случи. Баща ми планира връзката ти с Ейдриън, тъй като познава добре силата му — необходима за удържането както на Авил, така и на неговата графиня. Знам, че си привързана към нас. Баща ми те прие като своя дъщеря. Аз самият те чувствам като моя по-малка сестра и се моля да прекараш добре времето си тук.

„Говори искрено, но предпазливо“ — помисли си Даниел. И изведнъж затрепери и се почувства смъртно уморена. Пътуването беше дълго. Струваше ѝ се, че я боли всяко мускулче.

— Благодаря ви. Винаги сте били много мил с мен. Моля ви да бъдете така любезен и сега и да ми позволите да поискам вечеря. Едвам стоя на краката си.

Раздразни я това, че Едуард погледна през главата ѝ към Ейдриън. Очевидно той кимна, тъй като принцът отвърна:

— Ще наредя да те придружат до стаята на владетеля Маклакълън. Ще поговорим по-късно. Виждам, че си наясно и със своето, и с моето положение.

— Аз ще заведа съпругата си до нашите стаи, милорд, ако ми позволите? Връщам се незабавно — обади се Ейдриън.

— Добре, земевладелецо Маклакълън, непременно придружи съпругата си и ѝ покажи чудесата на замъка. Ще те чакам.

Графът наметна пелерината си върху раменете на Даниел и я изведе в коридора.

— Новият ти дом, любов моя! — прошепна той. — Прекрасен и с много удобства.

— И пазачи?

— И тъмници! Нищо чудно някъде да има дори стая за мъчения.

— Сега ме отвеждаш някъде, където ще стоя като осъдена.

Ейдриън не се засмя. Не му беше весело. От думите му я побиха ледени тръпки.

— Да, миледи. Като осъдена.

ГЛАВА 18

Движеха се по дълъг коридор. В далечния му край имаше стълби. Той я хвана за ръката и я помъкна нагоре към втория етаж. Тръгнаха по друг дълъг коридор и най-сетне спряха. Озоваха се в голям приятен апартамент. В първата стая имаше маса и столове. Край огъня стоеше някакъв младеж и лъскаше ризницата на Маклакълън.

— Скъпа, запознай се с Люк, най-малкия син на един майстор на доспехи, който сега служи при мен като оръженосец. Люк, моята графиня, лейди Даниел.

Младежът, висок и слаб, със сламеноруса коса и зелени очи, скочи на крака и ѝ се поклони дълбоко.

— Чухме, че се връщате тази нощ, милорд. В спалнята ви е приготвена гореща вана.

— Уви, Люк, всичко изглежда прекрасно, но трябва да се върна при принца. Миледи — очите му блеснаха, когато я погледна, — чувствайте се у дома си.

Поведе я към спалнята, в която имаше украсено с дърворезба легло, красиви столове, скринове, гардероби и голямо дървено корито, от което се вдигаше пара.

— Направи си удоволствието. Дано парата ти прочисти гърлото, за да можеш да викаш по-силно и ясно, като се върна.

С тези думи се обърна и затвори вратата след себе си. Искаше ѝ се да го замери с нещо, но не го направи. Приближи се до ваната, разсъблече се и стъпи в приятната вода. Потопи се и забрави всичко друго.

След малко чу вратата да се открява колебливо. Настръхна. Нима вече се връщаше?

Показа се обаче някакво момиче — младо, русо, хубаво и щедро надарено. То заяви с усмивка:

— Аз съм Терез, миледи. Идвам, за да ви служа.

— Благодаря, Терез. Но съм много уморена и ще се справя сама. Непознатата обаче влезе и се запъти към огнището.

— Тук съм приготвила още вода, миледи. — Хвана краищата на полите си, за да си предпази ръцете, и пое поставеното върху огъня ведро с бълбукаща вода, която тутакси изля във ваната. Графинята успя да се отдръпне точно навреме, за да не я изгори. — О! Света Дево! Толкова съжалявам! — извика разстроена Терез.

— Аз съм... добре. Всичко е наред. Моля те, защо просто не...

— Много се извинявам. Ако се върнете на мястото си, ще мога да ви измия косата.

— Мога и сама...

— Толкова е дълга!

— Терез...

— Ако не служа добре, миледи, ще ме изгонят. А проклетият граф Армянк изгори селото ми. Няма къде да отида.

С тези думи коленичи край ваната и започна да мие косите ѝ. Докосването ѝ беше леко, уверено и успокояващо. Даниел се отпусна назад. Почти беше задрямала, когато усети рязко дръпване.

— Миледи! Щяхте да потънете! Да се удавите!

Със сигурност нямаше да се удави, но започваше да губи търпение.

— Добре съм, благодаря ти! — Посегна към снежнобялата ленена кърпа край ваната и се изправи, като се уви в нея. — Терез...

— Седнете до огъня, ако обичате, миледи! Аз ще ви избърша косата. Толкова е черна и гладка. Като самур.

— Терез, ти сигурно си изморена...

— Не, миледи. Аз обичам нощта.

Нещо в думите ѝ накара младата жена да се почувства неудобно, но все пак ѝ позволи да ѝ избърше и среши косата. Отново остана изненадана от опита ѝ. Докато огънят я сушеше, сръчните пръсти на Терез я решеха, за да се получи блясък.

— Оттук ли си?

— От едно близко село. Унищожиха го неотдавна.

— Е, слава Богу, ти си жива и здрава.

— Да, графът ме спаси.

— Така ли?

— Не можете да си представите, миледи, какви жестокости изтърпява народът! Мъжете ги съсичат! Дори малките деца не са пощадени.

— Чух. И много, много съжалявам.

— Съжалявате ли? — Изведнъж докосването на девойката стана като че ли по-грубо. — Носят се слухове, миледи, че сте поддържали хората на Арманяк.

Даниел се изправи и се завъртя.

— Слуховете не са верни! Никога не бих подкрепила подобна жестокост. Можеш да излезеш, Терез.

Девойката сведе очи и на устните ѝ се появи усмивчица.

— Добре, миледи. Ще бъда в съседната стая. Моля, повикайте ме, ако имате нужда от мен. Аз съм на служба при милорд Маклакълън.

Графинята се изненада от мъката, която я обзе, когато си даде сметка, че Терез ѝ намекуваше, че е станала любовница на Ейдриън.

— Така ли? Добре тогава. Ако той има нужда от твоите услуги, ще те повика.

Терез се обърна и отвори вратата. И видя Ейдриън.

— Милорд! Мога ли да ви донеса нещо? Има ли нещо...

Той се взираше в съпругата си.

— Това е всичко, Терез.

Момичето излезе с нещастен вид, както се стори на Даниел. Младият мъж затвори вратата и, все така без да отделя очите си от нея, прекоси бавно стаята, свали меча, туниката и ризата си. Панталоните му плътно прилепваха по краката. Остана само по тях и ботушите. Даниел отмести поглед. Искаше ѝ се да не копнее така силно да го докосне и да не изгаря от ревност.

— Терез свикнала ли е да стои тук? — Опитваше се да говори нехайно, сякаш това всъщност изобщо не я интересуваше.

— Има ли значение?

— Не. Как може да има значение? Ти вече си се погрижил. Каквото и да правиш, то няма никакво значение за мен. Упорито отказваш да чуеш това, което имам да ти кажа, и вярваш повече на непознатите, отколкото на мен. Естествено, ако предпочиташ да си правиш компания с Терез, бих оценила жеста ти да ме оставиш...

— Нима? Значи така — сега ме и обвиняваш. А всеки път, когато се появя, в живота ти има някакъв мъж. А, любов моя, това, което правиш, има значение за мен. И то невероятно голямо.

— За свещеника ли говориш?

— Този човек не беше свещеник.

— Аз не го знаех.

— А трябваше.

— Държиш се рязко и жестоко.

Загърна се по-плътно в ленената кърпа. Божичко, поне сърцето ѝ да не подскачаше така! На светлината на огъня гърдите му изглеждаха като излети от бронз. И гладки като сатен.

— Ти си предателка — обяви безцеремонно Ейдриън и тръгна към нея.

— Не и за Франция.

— Но за мен! За Бога, за мен!

Помисли си, че ще я удари. Вместо това съпругът ѝ протегна ръце и я привлече буйно в обятията си. Пръстите му обхванаха брадичката ѝ и повдигнаха главата ѝ. Искаше ѝ се да се съпротивлява. Усети силата и течния огън на докосването му. Устните ѝ се разтвориха сами и горещината му проникна в нея. Прокара пръсти в косите му и се вкопчи в него. Той отдели за момент устните си от нейните и изрече гневно:

— Не съм глупак — може и да те желая, което обаче не означава, че ти вярвам!

Но веднага след това я зацелува отново и отново, сякаш не можеше да и се насити.

Гордостта я накара да го отблъсне.

— Не! Не може да не зачиташ това, което казвам, мисля и чувствам, а после да очакваш да те желая! Кълна се, не искам нищо от теб!

— Аз пък се кълна, че ще го получиш! Миледи, дни наред се бих само за да чуя, че ще трябва да продължавам да се бия и да убивам още мъже, тъй като ти ги насърчаваш към предателство!

Даниел изпищя, когато съпругът ѝ я вдигна стремително и я хвърли на леглото. Кърпата ѝ остана в ръцете му. Той изруга, сграбчи я, смачка я и я захвърли ожесточено напред стаята, за да не му се пречка. После постави ръце на кръста си. Вената на врата му пулсираше бясно.

— Няма да ти позволя да си играеш с мен, миледи. Особено след като вече предизвика истинска буря!

— Защо не ми вярваш?

— Разговарях с проклетия свещеник!

— Не съм насърчавала никого да става предател. И ти нямаш право да ме измъкваш насила от Авил. Аз удържах дадената дума! — Трепереше, но беше изпълнена с решимост.

— Ааа... Значи те откъснах от безценния ти дом!

— Съдиш ме несправедливо. Обвиняваш ме, без да съм виновна. Ти...

— Достатъчно, Даниел, достатъчно!

Обърна ѝ гръб и се приближи до огнището. Дълго стоя подпрян там.

После тръгна из стаята. Гасеше свещите една по една. Като приключи и с последната, застана отново край огъня с гръб към нея. Прегърнала свитите си към гърдите колене и стиснала зъби, младата жена не отделяше поглед от него. Не искаше да водят тази война. Единственото ѝ желание беше да бъде с него. Ако само се обърнеше и я грабнеше в обятията си...

Той обаче не го направи. Чу го как се съблича в тъмното. След това се мушна в леглото до нея.

Не я докосна. Обърна ѝ гръб.

Стори ѝ се, че измина много време. Вече беше почти сигурна, че е заспал, когато той се размърда.

— Значи съм сгрешил, така ли, Даниел? И ти би трябвало да се върнеш в Авил?

— Да.

— А аз да повярвам, че действително възнамеряваш да удържиш обета, който те принудих да ми дадеш?

— Да.

— Кралят определено има слабост към теб, макар доста често да си го предизвиквала. Но не ти вярва, както впрочем и синът му.

— Но вярва на всяка твоя дума. Винаги ти е вярвал, един Господ знае защо.

— Може би защото съм почтен и абсолютно лоялен?

— Аз също бях лоялна — прошепна графинята. — В Авил. Това е моят дом. Там искам да бъда.

— Ако само... — промълви Ейдриън.

Не виждаше лицето му в мрака, но ѝ се стори, че долавя някакво доверие. Струваше ѝ се, че не е в състояние да понася повече

разстоянието помежду им и дрезгавия му шепот. Но и не можеше да приеме обвиненията му.

— Ако само?

— Ако само можех да ти имам доверие. Ако само можеше да управляваш Авил от мое име... и от името на крал Едуард — изрече едва чуто Маклакълън и тя потръпна в очакване да я докосне.

Но той ѝ обърна отново гръб.

Беше задрямал. Изтощението надви дори бушуващата в сърцето и душата му буря и въпреки неутолимото си желание, беше заспал само на една ръка разстояние от нея. Невиждано чудо!

И тогава...

Първата му мисъл беше, че си въобразява или сънува. Върховете на пръстите ѝ като крилца на пеперуда погалиха раменете му. После гръбнака... Устните ѝ докоснаха тила му — трескави и горещи, деликатни, еротични. След това се предвижиха надолу, още по-надолу...

Замря в очакване. Беше толкова ядосан, колкото и изпълнен с желание. Намекна ѝ, че би могла да се върне в Авил, ако го убеди да ѝ се довери.

Сега явно опитваше точно това.

Връхчето на езика ѝ пробяга по голата му плът.

Можеше да не ѝ обърне внимание.

Само дето...

Устните и езикът ѝ продължаваха да се движат и да възбуждат неустоймо. Пръстите ѝ милваха нагоре-надолу. Целувките ѝ превръщаха кръвта му в течен огън, който изгаряше плътта му и се насочваше право към слабините. Тогава усети гъвкавото ѝ тяло — топло като пролетен бриз и знойно като греха. Примъкваше се по-близо към него и обсипваше с нежните си екзотични целувки раменете му.

Нямаше да ѝ обръща внимание. Можеше да го направи...

Сега дланите ѝ се озоваха върху лопатките му. После върху гърдите. Спуснаха се надолу по корема. Галеха и слизаха все по-надолу и по-надолу. Младият мъж усети как се възбужда до болка. По дяволите!

Обърна се и я привлече в обятията си. Прокара пръсти в копринените ѝ коси. Тя го пое в устата си, загали го инстинктивно с език. Ейдриън извика дрезгаво, надигна се, грабна я през кръста и я затисна с тялото си. За Бога, тя наистина си плащаше цената и ако не го измъчваше тази мисъл, щеше да ѝ каже, че за него никога няма да има друга жена.

Облада я с изгаряща бурна страст. Едва успя да се сдържи, докато я усети да потреперва под него, преди да се отдаде на върховия момент. Почувства се изтощен, задоволен и удовлетворен. Придърпа я към себе си. Не си бе и представял, че е възможно да изпита подобно щастие само защото тя е дошла при него с такава нежна страст.

Но тогава се сети, че всъщност я бе предизвикал с едно обещание.

Лежеше неподвижно, а Даниел се бе сгушила в него. Гласът ѝ прозвуча в мрака меко и невинно.

— Ейдриън?

— Миледи?

— Аз... не съм направила нищо. Кълна се. Моля те, върни ме в Авил!

Въпреки тъмнината му се стори, че различава красивото ѝ лице и блясъкът на изумрудените ѝ очи.

Остави думите ѝ да увиснат във въздуха, сякаш размишляваше над тях.

След това се завъртя към нея, надигна се на лакът и устреми поглед към неясните очертания на гъвкавото ѝ стройно тяло и разкошната коса.

— Никога — заяви най-сетне той.

— Но... но ти каза...

— Оставаш тук, Даниел. И точка.

Тя се извърна и прехапа устна, а в очите ѝ запариха сълзи.

— Да ме прелъстиш не е същото като да спечелиш доверието ми. Не можеш да се прибереш у дома, Даниел, от което съм истински щастлив.

— О, върви по дяволите!

— Бих могъл да върна благоволенieto.

— Не ме докосвай! Говоря сериозно, Ейдриън, махни се... недей... недей... Няма да ти го простя!

Заболя го, тъй като в гласа ѝ прозвуча студенина, която не бе чувал досега.

— Само ако можех да ти повярвам! — промълви той.

— Вярвай ми! Моля те! Причиняваш ми болка!

Маклакълън помисли, че я смазва под тежестта си и се отмести на една страна. Тя тутакси скочи, намери голямата ленена кърпа и се уви.

Ейдриън въздъхна, стана и се приближи до нея.

— Даниел, не можеш да се върнеш в Авил. Не веднага. — Отпусна се на коляно и протегна ръка към брадичката ѝ.

— Даниел — прошепна нежно той, като установи изумено, че гласът му пресипва все повече и повече и че я желае отново.

И то болезнено. Прекалено дълга беше раздялата им. Даниел освободи с рязко движение брадичката си и се отдалечи.

— Да не си ме докоснал! — изсъска яростно тя.

Как само му се искаше да не се изкушава да я вдигне в обятията си и да я има още веднъж. Но слънцето вече изгряваше...

— Говоря сериозно, Ейдриън, не ме докосвай. Не те желая... не мога да понасям... не мога...

— Накарай ме да ти повярвам.

— Никога повече да не си ме докоснал!

Сви рамене.

— Щом това е желанието ви, миледи.

Обърна се с гръб и започна да се облича.

Все едно че не страдаше като прокълнат. И че не агонизираше.

Усещаше, че тя го наблюдава. Изобщо не я погледна. Облече панталоните, ризата, туниката и ботушите. Накрая се загърна с широкото наметало.

Отправи се към вратата, отвори я, излезе и я затвори.

Без да погледне назад.

ГЛАВА 19

Принц Едуард и хората му бяха заминали. Даниел реши, че се готвят да атакуват френския крал. Дразнеше се, че е затворница, макар замъкът Рьононкур да бе прекрасен и да разполагаше с всички удобства. Позволяваха ѝ дори да язди, съпроводвана от двама по-възрастни рицари, Жерве дьо Леон и Хенри Латимиър. Непрекъснато размишлявате върху ситуацията, в която се бе озовала. Един от двамата рицари оставаше все край нея, на пост пред апартамента. Терез изглежда не беше в Рьононкур. Фактът, че девойката бе тръгнала с войските на принца, ѝ причиняваше голяма мъка, която обаче тя опитваше да скрие дори от самата себе си. Люк също бе заминал, за да се грижи за конете и снаряжението на съпруга ѝ.

Едни слуги ѝ носеха храната, други се грижеха за стаята ѝ, трети приготвяха банята и идваха да вземат дрехите ѝ за пране. Един ден случайно дочу за нареждането на принца да не бъде обслужвана винаги от един човек, тъй като можела да се сприятели с него и да го използва за напускане на замъка.

Дните ѝ се струваха безкрайно дълги. Монотонността я влудяваше. Никога не си бе падала по ръкоделията. Четеше, яздеше и чакаше. Храната явно не ѝ понасяше. Понякога се чувстваше изтощена и болна. С всеки следващ ден безпокойството и гневът ѝ нарастваха. Наистина не бе сторила нищо лошо на принц Едуард... и на Ейдриън. Нямаха право да се държат така с нея. Авил беше нейният дом и мястото ѝ беше там.

Нощем, докато се мъчеше да заспи, я измъчваха картини, в които виждаше съпруга си и Терез. Лежеше будна и проклинаше ролята, която имаха жените в политиката и в обществото. Не беше справедливо! Нищо от това, което ставаше, не беше справедливо. Когато не беше ядосана, се страхуваше — за Ейдриън и за французите.

Една нощ, докато крачеше напред-назад като затворен в клетка звяр, се сети за малкия балкон. Хареса ѝ да стои на него. Наблюдаваше тъмното звездно небе и се молеше да не полудее от чакане, а Господ да ѝ изпрати решение.

И Господ го направи. Веднъж, като се подпря на стената, усети, че тя се отмества, за да разкрие тясно спираловидно стълбище. Беше тъмно и оплетено с паяжини. В началото ѝ бе противно да слезе по него. Но все пак взе лампа и огледа старите каменни стъпала. Те водеха към това място на двора, където се намираха конюшните.

Само за да се убеди, че е възможно, наметна дълга пелерина с качулка и се измъкна в двора.

На следващата нощ отиде до селото. Децата носеха вода от извора, в малките къщички горяха огньове, а фермерите и занаятчиите си почиваха след дългия работен ден. Даниел се чувстваше на седмото небе от щастие, че никой не е разбрал за излизането ѝ от замъка.

Започна редовно да си прави подобни нощни разходки. Ставаше все по-дръзка и по-дръзка. Веднъж излезе по-рано и си купи сребърни бижута от бижутера, който работеше близо до крепостните стени. И тъкмо се канеше да си тръгне с новата брошка, когато чу:

— Графиньо?

Стресната от факта, че знае коя е, тя се закова на място и го изгледа внимателно. Беше около петдесетгодишен, сериозен, слаб мъж с дълги деликатни пръсти. Помоли се да не е някой фанатичен последовател на Ейдриън или на принца, който ще се почувства длъжен да отиде и да съобщи на пазачите за среднощните ѝ разходки. Но човекът се приведе напред.

— Ако някога пожелаете да стигнете по-далеч от селото, само поискайте помощта ми.

Младата жена замръзна за момент. Очевидно бе намерила привърженик на крал Жан. Известно време и двамата се гледаха един друг. Със странна болка в сърцето се запита дали не би трябвало просто да приеме предложението му да избяга от това място и от съпруга, който я бе забравил напълно, и да потърси подслон при френския крал — той поне признаваше правото на собствен дом. Но колкото и да беше вбесена на Ейдриън, не искаше да бяга. Искаше той да разбере, че не е опитала да го предаде. Дори си представяше очарователната картина, в която съпругът ѝ, паднал на колене пред нея, се извинява смирено за някогашните си съмнения.

Без да отделя очи от бижутера, тя поклати бавно глава, но въпреки това му се усмихна, за да го успокои.

— Трябва да остана гостенка на принц Едуард. Но е добре да знам, приятелю, че си тук.

Той посочи към сребърната брошка, която току-що бе купила.

— Ако имате нужда от помощ, изпратете ми я по Ив. Той работи в кухнята.

— Благодаря — промълви Даниел.

— Да ви служи би било най-голямо удоволствие за мен.

Поблагодари му отново и побърза да се отдалечи. След три нощи отново се промъкна надолу по стълбите.

Струваше й се, че Ейдриън и войската на принца си бяха заминали завинаги. Чувстваше се зле и не можеше да си намери място. Нямахше да е лошо, ако се прибереше у дома. Монтейн, сър Джайлс и Дейлин й пишеха и тя им отговаряше. Но копнееше да бъде в Авил заедно с тях.

Щом излезе през тайната врата, се закова уплашено на място и се залепи за стената. Трима въоръжени конници току-що бяха влезли в двора. Понечи да се върне по стълбата, но разговорът им я спря. Заслуша се. Те не я забелязаха и продължиха с грубоватия безцеремонен език.

— Добър начин за приключване на войната, а? Да хванем френския крал и да го накараме да си плати.

— Но как ще го открием насред битката?

— Не е невъзможно — обади се трети, по чиято туника се разбираше, че е от обкръжението на английския аристократичен род Пърси. — Носят се упорити слухове, че след три нощи щял да язди като бесен напред-назад, за да обединява силите си. Ще го придружава малка група, така че, ако го нападнат неколцина...

— Като нас ли?

— Да. И ако при схватката го убием, още по-добре за добрия ни крал Едуард. А колко хубаво би било пък за нас самите! Изпратиха ни тук да се грижим за безопасността на графиня д'Авил. А ние ще изпълним не само този си дълг, ами и, ще пленим или убием френския крал! Принцът ще ни възнагради добре!

— Стига да не умрем преди това!

— Какво е животът без рискове?

През смях и закачки, те оставиха конете си на един коняр и се отправиха към главната кула.

Даниел не можеше да диша спокойно. Остана дълго на мястото си, залепила гръб за стената. Беше се заклела, че ще направи каквото може, за да спаси крал Жан. „Предателство“, би казал съпругът ѝ. Но ако успееше да предупреди Жан, щеше да изиграе добре ролята си в този маскарад. Беше обещала да помогне веднъж, само веднъж. Щеше да изпълни едновременно обета, който бе дала на майка си, и обещанието пред мнимия свещеник и може би най-сетне щеше да бъде желаната от съпруга си графиня.

Нейният съпруг. Човекът, който се бе отървал от нея.

Следван вероятно от любовницата.

Младата жена се обърна и се изкачи бързо обратно в стаята си. Страхуваше се да не би някой да я потърси точно тази нощ, за да види как се чувства. Едва стигна балкона и чу чукане на вратата и гласа на Хенри. Прекоси припряно стаята и отвори. Зад него стоеше един от новодошлите рицари, който се поклони.

— Дойдохме просто да видим дали не се нуждаете от нещо, миледи.

Тя поклати глава.

— Сър Рагуолд, миледи.

Даниел продължаваше да го оглежда.

— Съпругът ми ли ви изпраща?

— Не, миледи.

— О-о?

— Принц Едуард, миледи.

— Да, разбирам.

Младият мъж се отпусна на коляно пред нея, свел глава.

— Ако мога да ви служа, миледи, по какъвто и да е начин...

— Благодаря ви. Нямам нужда от нищо. Лека нощ.

Затвори вратата и закрачи напред-назад. След известно време свали сребърната брошка от пелерината си и излезе в коридора. Пазеше я само Хенри.

— Започнах да огладнявам. Искам и вино. Можеш ли да изпратиш някой да повика момчето от кухнята?

— Разбира се, миледи.

Хенри се поклони и я остави. Зави зад ъгъла и се върна почти веднага.

— Изпратих една камериерка, миледи.

— Много си мил.

Усмихна се и се върна в стаята си. Намери мастило, перо и хартия и набързо написа писмо до граф Ланглоа. Тъй като се опасяваше, че писмото може да попадне не където трябва, не го адресира, не обясни за каква опасност става дума и не го подписа. Представи се като вярна на френския крал жена, чийто съпруг служи на английския крал.

На вратата се почука и тя побърза да стъгне посланието си, преди да отвори. Бяха Хенри и Ив, който носеше поднос. Момчето я погледна крадешком. Младата жена пусна сребърната брошка в дланта му. Хенри стоеше на прага. Даниел го наблюдаваше внимателно, докато шепнеше:

— Кажи на баща си, че това трябва да достигне до граф Ланглоа. Може да бъде намерен в хана „Кривото дърво“. Той дали знае това място?

— Да, миледи. То е на не повече от един час път оттук, ако се препуска здраво.

— Моите благодарности.

— Миледи, ние благодарим! — прошепна припряно Ив.

Прибра в джоба си брошката и писмото и побърза да излезе.

Същата нощ графинята прекара будна. Ами ако хванеха Ив? Можеха да го измъчват и да го убият. А ако бащата не оправдаеше доверието ѝ? Но всъщност какво бе написала в писмото? Дали бе достатъчно да подтикне граф Ланглоа да ѝ дойде на помощ? Беше намекнала, че се чувства нещастна и се нуждае отчаяно да се види с него. Беше ли му обещала нещо? Не, със сигурност не...

През целия следващ ден стомахът ѝ бе свит на топка. Крачеше неспирно напред-назад, притеснена до полуда. Но същата вечер Ив се появи в нейната стая, за да ѝ донесе вино. И на тръгване ѝ остави писмо.

Счупи нервно печата.

Хана „Кривото дърво“, утре вечер, един час след залез слънце.

Ваш покорен слуга, Л.

Даниел въздъхна и легна, внезапно останала без капчица сила. Утре вечер щеше да се наложи да се промъкне надолу по стълбата, да се добере до хана, да говори с графа, а след това да се промъкне отново в замъка!

Дали щеше да успее?

Същата нощ излезе и се отправи към дюкяна на бижутера. Въпреки късния час, той все още работеше на светлината на огъня.

— Не е трудно да се стигне до хана „Кривото дърво“, миледи.

— Пеш ли?

Мъжът се усмихна.

— В горичката край двора ще ви чака кон. Там ще бъде и Ив. Той ще ви придружава донякъде.

Графинята само кимна. Устата ѝ беше прекалено пресъхнала, за да може да говори.

— Земевладелецо Маклакълън!

Преследваха по петите френската армия. Ейдриън беше уморен и кален. Денят беше наистина изтощителен, защото имаха схватка с група излезли на разузнаване французи.

Вдигна поглед към Дейвид Чесни, който го викаше иззад мускулестия си сив кон. Той беше слаб младеж и полагаше усилия да бъде посветен в рицарство, като служеше на принц Едуард.

— Да, Дейвид?

Чесни заобиколи пъргаво животното и застана пред него.

— Земевладелецо Маклакълън — повтори той и внезапно като че ли го обзе безпокойство.

Огледа се, за да се увери, че никой не ги гледа.

— Дейвид, какво има?

Младежът се приближи.

— Слухове, милорд.

— Слухове ли?

Тъй като той бе ходил с него в Авил, Маклакълън наостри веднага уши. На Даниел не ѝ трябваше много време, за да плени някое сърце.

— Неколцина мъже се похвалиха, като се върнаха от замъка Рьононкур. Принц Едуард ги изпратил да се уверят, че всичко върви добре с...

— Моята графиня. И?

— Хвалеха се, че планирали да пленят или убият крал Жан.

— Да?

Чесни понижи още повече глас.

— Една от перачките, които пътуват с нас, получила информация от брат си, че в замъка имало много предатели. Те са се свързали с вашата графиня. Не знам дали е замесена, но ще има среща, за да бъде предупреден кралят...

— Къде?

— В хана „Кривото дърво“, земевладелецо Маклакълън. Мога да ви заведа там.

— Не, не, приятелю.

— Не мисля, че е способна да ни предаде, милорд. Следят я грижливо. Хенри е добър човек и не би позволил да му избяга. Двамата с Жерве са изключително предпазливи и един от тях е непрестанно пред вратата ѝ. Тя не може да се измъкне от замъка.

— Де да беше така!

— Как би могла...

— Не знам. Но ако има начин, моята съпруга несъмнено го е открила.

— Идвам с вас, милорд.

— Не, Дейвид. Не искам никого със себе си.

Младежът се изкашля.

— Земевладелецо Маклакълън, аз не я обвинявам. Тя е красива, лоялна...

Ейдриън повдигна вежди.

— Тя е францужойка, милорд.

— Но е отгледана от Едуард.

— Обаче е вярна на...

— Разбирам, че могат да я обесят или обезглавят — прекъсна го Маклакълън. — Някой знае ли?

— Само брат ми и перачката, която спи с мен и е много дискретна.

— Ако Бог е с мен, ще я открия и ще я изпратя в Англия, далеч от Франция... и изкушението.

— Дано Бог да бъде с вас, милорд, тъй като този хан е свърталище на крадци.

— Дейвид, погрижи се никой да не ме последва. Ако се окаже, че съпругата ми наистина е извършила предателство, моли се на Господ да я хвана на местопрестъплението съвсем сам.

— Милорд, не я съдете прекалено сурово...

— Изобщо не я съдя. Смразен съм от ужас до мозъка на костите си и в момента нямам други планове, освен да опитам да ѝ спася живота! Ако сега принц Едуард открие, че тя предава баща му...

Наистина бе смразен от ужас. Въпреки гнева.

Дяволите да я вземат. Ако нещо се случеше с нея...

Не смееше да мисли. По-добре беше да се вкопчи в гнева. Това бе единственият начин да я спаси. От самата нея.

Даниел стигна до хана и слезе незабавно от коня си. Заоглежда мястото. Потръпна. Вече се чувстваше изнервена. Днес следобед беше видяла неколцина мъже около стената в основата на главната кула. Да не би да търсеха тайната врата? Дали някой не бе научил, че нощем влиза и излиза като дух?

От вратата на кръчмата се носеха мъжки смехове. Прихлупи качулката още по-ниско. Струваше ѝ се, че е на път да си изгуби ума от притеснение. Веднъж да предупреди крал Жан! След това щеше да се отърве от обещанието, което бе дала на майка си преди толкова години. И да се върне в замъка Рьононкур. И да чака търпеливо. Мили Боже, кралете не можеха да воюват вечно!

„Влез, предай съобщението и излез!“ — рече си тя, отвори вратата и огледа помещението с надеждата, че Ланглоа е вече там.

Млада тъмнокоса жена със задебелили бузи и огромни гърди се смееше и си проправяше път между масите с халбите бира.

А клиентелата!

Можеше да накара и дявола да потрепери. По-долнопробна сган не беше виждала. Почти всички бяха увити в тъмни наметала с качулки. Малкото физиономии, които успя да види, говореха

красноречиво, че мястото е свърталище на престъпници. Къде ли беше Ланглоа?

Точно когато се готвеше да се обърне и да се махне, го видя да става от една от най-задните маси и да се насочва пъргаво към нея. И той носеше тъмна пелерина, но щом наближи, подръпна назад качулката, за да ѝ даде възможност да го познае.

— Миледи, нямате представа колко се тревожих, докато пристигнете. Не трябваше да ви карам да идвате тук в този час, но едно по-представително място би било и по-опасно, тъй като хората на Едуард кръстосват навсякъде. Елате да се качим на горния етаж, там ще можем да поговорим на спокойствие.

Младата жена се почувства моментално неловко. Ами ако я хванеха?

„Никога няма да ме хванат тук“ — опита да се успокои тя. Единствено Ейдриън би могъл да предположи, че е способна да напусне замъка нощем и да се завре в подобен коптор, за да предупреди френския крал.

А един Господ знаеше къде е сега Ейдриън.

Повдигаше ѝ се от притеснение. Беше му се заклела, че не го е предавала, и това бе самата истина, но сега...

Сега изпълняваше обета, която бе дала на майка си. Въпреки това... ако Ейдриън я откриеше, ако някога научеше за това, което правеше...

По-добре беше да не мисли.

По-добре беше да се тревожи за Ланглоа. Тази вечер ѝ се стори много по-различен от мъжа, с когото се бе запознала в Авил. Поведе я нагоре по стълбите. После по тъмния коридор. Там отвори вратата към някаква стая, осветена с една свещ. На масата чакаха гарафа вино, парче сирене и самун хляб. Гореше огън; кувертюрата се бе свлякла от леглото. Всичко като че ли бе приготвено за среща на влюбени.

Даниел стоеше в очакване, с царствена осанка и изправен гръбнак. Французинът влезе след нея и се облегна на вратата.

— Нямаше нужда от такава претенциозна обстановка. Уредих тази среща, за да мога да ви предам съобщение за краля на Франция.

— Ах, как може да се държите като парче лед, след което аз рискувах живота си, за да дойда тук... и да ви спася?

— Какви ги говорите, сър?

Тогава Ланглоа плъзна резето на вратата, приближи се до нея, хвана я за ръцете и се поклони като най-галантния рицар.

— Уви, миледи, както се говори, вие водите открита война с онзи шотландски дивак, който ви е избрал крал Едуард.

По гръбнака ѝ полазиха ледени тръпки. Страшно ѝ се искаше да си освободи ръцете.

— Писах ви, защото...

— О, миледи, ако бракът ви не е консумиран, вие сте свободна и добрият френски крал може да повдигне този въпрос пред папата.

— По-късно сигурно бихме могли да го обсъдим. Може би обаче сега ще бъде най-добре да ме придружите до крал Жан, за да му предам лично информацията — заяви графинята. Усети отново ледените тръпки. Ланглоа присви тъмните си очи и младата жена зърна в тях решителност и лукави пламъчета. — Графе, не искам да ви обидя. Вие сте достоен благородник, но залогът е по-важен от мен и Авил.

— Помислете само, миледи — прекъсна я гърлено французинът. — Крал Жан ще бъде доволен. Ние ще се появим пред него вече материализирали любовта си. В такъв случай бракът ни със сигурност може да бъде уреден... а вие да се отървете от онзи див и прост шотландски езичник! Миледи, накарайте ме да повярвам, че ще бъда щедро възнаграден, ако ви помогна. Аз ще се погрижа да получа наградата. И то веднага, мила сладка хубавице! Тъй като между вас и онзи дивак не съществува нищо...

— Графе, имам съобщение за крал Жан! Помислете колко ще се разгневи...

— Помислете колко ще му стане приятно, че за вас ще претендира един французин, а не онова арогантно шотландско копеле!

Започваше да се чувства оскърбена и да се ядосва все повече на себе си.

— Не!

Тръгна величествено към вратата. За момент очевидно успя да го стъписа, защото Ланглоа остана като закован на място. Но след това внезапно я стисна за раменете и я дръпна грубо. Беше ядосан, а тъмните му очи мятаха искри.

— Имах намерение да бъда нежен, да ви прелъстя! — Даниел го гледа невярващо, докато той продължи да разправя, че бил верен слуга

на краля, но страшно се нуждаел от богатствата на Авил.

При тези думи младата жена изруга нещо, сама не знаеше точно какво, и го срита здраво в слабините.

Ланглоа извика. Тя се отскубна и хукна към вратата, но пръстите му се вкопчиха в пелерината ѝ. Даниел се строполи, заплетена в грубата вълнена наметка. В този момент Ланглоа се озова върху нея.

— Скъпа, възнамерявах да го направим върху легло, но след като предпочиташ пода...

ГЛАВА 20

Гневът на Ейдриън, който стоеше в коридора, избухна. Блъсна с рамо вратата и я събори, за да види боричкането на пода. Ако беше дошъл малко по-късно, злото щеше да бъде извършено. Инстинктите му крещяха да откъсне главата на французина. Но си наложи ледено спокойствие.

Графинята се съпротивляваше, а Ланглоа беше дотолкова обсебен от желанието да осъществи намеренията си, че изобщо не чу нахлуването на Ейдриън.

— Миледи, за Бога, защо не се усмирите? Няма да ви направя нищо лошо, само ми позволете да ви докосна...

Тогава го видя и не довърши мисълта си. Изумена от внезапното прекратяване на атаката, младата жена също погледна нагоре и лицето ѝ придоби пепеляв оттенък.

Маклакълн не бе изпитвал никога нещо подобно. Никога. Струваше му се, че кръвта му ври и всеки момент ще експлодира. Само при мисълта, че Ланглоа я докосваше...

Как бе успяла да го омагьоса така, че да усеща едновременно изпепеляващ огън, любов, страст и желание да я удуши. Като последен глупак го болеше за нея, макар очевидно тя самата да бе организирала всичко това и да бе наговорила на французина всички тези лъжи, за да уреди срещата...

Наложил си да се овладее.

— Докосни я само още веднъж, добри ми човече, и ще клъцна онази издутината в долната част на тялото ти, която те кара да се държиш като последен глупак, преди да ти отсека главата! — Опря мечата си в гърлото му. Ланглоа се изправи бавно. Стани и ти, Даниел — изкомандва Ейдриън, вперил внимателно поглед във французина.

— От колко... време си тук? — промълви тя.

Не я погледна. Не искаше да вижда изумрудените ѝ очи.

— Достатъчно дълго.

— И го остави да ме мачка така...

— Ти очевидно се справяше добре и сама. Всъщност аз изобщо не бях сигурен, че желаш да бъдеш спасявана, след като си си уредила тази среща.

— Точно така! — възкликна графът. — Аз съм мъжът, който трябва да се втурне да спасява дамата. Миледи, не се страхувайте! Кой е този тъпанар? Имайте предвид, че къщата е пълна с верни на френския крал хора, които ще пометат този английски обесник!

— Повикай ги — предложи Ейдриън почти шепнешком.

Помощта на Ланглоа обаче явно вече пристигаше, за щото в стаята влетя някакъв дебелак, последван от двама, въоръжени с ножове.

— Имате ли нужда от подкрепа, милорд?

— А ти как мислиш!

Маклакълън не можеше да му отрече дързостта, тъй като допреният до гърлото му меч говореше по-красноречиво от всякакви думи. Въпреки това все още се надяваше да не пролива излишна кръв.

— Не искам да се разправам с вас и, като се има предвид колко мъртъвци вече ми тежат на съвестта, не ми се ще да ръся трупове и тук! Нямам намерение да убивам графа, а само да си тръгна с дамата...

— Тя дойде при мен, за да избяга от англичаните! — извика французинът. — Няма никъде да тръгваш с нея! Аз възнамерявам да се венчаем.

— Е, сър, това не може да стане, тъй като тя вече си има съпруг.

— Бракът не е истински...

— Истински е във всякакъв смисъл — заяви Ейдриън и впери вбесено поглед в Даниел. Тя беше започнала всичко. И заслужаваше това, което щеше да ѝ се случи. Докато дишаше, нямаше да позволи на никого да я докосне, но не искаше да ѝ го показва. Почти се усмихна на Ланглоа. — С радост бих го демонстрирал, ако дамата не желае да го потвърди. Можем да повикаме акушерка.

— Но... — заекна графът.

— Уви! — възкликна Ейдриън. Бедният Ланглоа бе наистина зашеметен. Явно беше изключително алчен и глупав, за да си помисли, че ще може да изтръгне Авил от ръцете му. — Наясно съм, че дамата ви е заблудила, милорд, а тя го прави наистина със завидно майсторство! Освен ако човек не я познава, разбира се. А аз я познавам много добре. Вие сте измамен, сър, и именно благодарение на този

факт все още дишате. Тя е очарователна, нали? Но, както казах, аз я познавам добре, а вие, сър, вече сте предупреден и би трябвало да подходите по-предпазливо към такъв дяволски чар! Днес ви подарявам живота. Но срещнем ли се пак, сър, сте мъртъв!

Графът го изгледа и изведнъж зяпна. Двамата не се бяха срещали никога, затова нямаше нищо чудно, че французинът в началото не го беше познал.

— Маклакълн!

— Същият. — Ейдриън наклони глава. — Дивият и прост шотландски езичник. *Compte, c'est moi*^[1].

Графът изглежда претегли шансовете си за момент, след което извика:

— Хванете го!

Единият от въоръжените се спусна към Маклакълн, но той само изви меча си към него и го събори. Чу как Даниел изпищя.

— Дръж го, глупако! — извика Ланглоа на втория мъжага, който се спусна напред, вгледа се в оръжието на едрия си съперник и побърза да се оттегли. Французинът издаде задавен звук, който бе заглушен, когато острието се озова отново до гърлото му.

— *Adieu*, милорд. Трябваше да ви убия, но няма да проливам повече кръв, отколкото е нужно, заради това предателство. Все пак тя сама ви е повикала.

След това посегна към Даниел, стисна я безмилостно за ръката и буквално я изтика навън. Трябваше да се измъкнат незабавно. Като светкавица. Насреща им изникнаха нови хора.

— Дай ми оръжие!

— Не и докато дишам, миледи. Защото ще се озове в гърба ми!

— Никога не съм вдигала оръжие срещу теб!

— Позволявам си да имам друго мнение.

— И с толкова мъже ще се биеш сам? Загиваме и двамата, освен ако твоите хора не чакат долу.

— Дойдох сам.

— Сам!

— Старая се да не каня свидетели, когато опитвам да възпра една твърдоглава женичка и да не й позволя да се изложи на опасност, докато предава края на Англия... да не говорим за мен! — Бузите й пламнаха. Очите й заблестяха. — Застани зад мен — нареди

Маклакълън. — Плътно! И ако помислиш да ме предадеш отново, кълна се пред Бога, ще доживея достатъчно дълго, за да те накарам да се каеш за това!

„Дали Даниел би ме предала пак?“

Не посмя дори да я погледне. Вече пет-шест човека бяха готови да се бият с него. Тъй като бързината бе от решаващо значение, започна пъргаво да си проправя път надолу по стълбите, следван по петите от съпругата си. Забеляза блясък на острие и я предупреди да се наведе, за да довърши собственика му. В един момент Даниел изпищя. „Предупреждение ли е това — почуди се Ейдриън, — или първична реакция?“

Матю ги чакаше. Тъй като Маклакълън нямаше намерение да ѝ даде възможност да избяга, развърза кобилата ѝ и я пусна, сигурен, че сама ще намери пътя. След това качи съпругата си на гърба на Матю и го пришпори.

Почти не усети пътя, толкова беше вбесен. Даниел се възпротиви срещу прекосяването на реката, но той пък беше доволен, че се поохладиха, докато стигнат в Авил.

Така може би кръвта му щеше да се смрази и най-после щеше да престане да желае жената, която го предаваше на всяка крачка.

Портата на крепостта се отвори, когато я приближиха. Профучаха през нея и Маклакълън подкара жребеца право към главната кула. В мрака се размърда някакъв коняр — младият мъж му извика да хване юздите на Матю и да се погрижи за него.

После скочи пъргаво на земята и повлече Даниел със себе си. Тя опита да се отскубне от ръцете му, но той нямаше намерение да ѝ го позволи.

Не и тази вечер.

Помъкна я към голямата зала. Тя се опита да открие с поглед някои от своите приближени, но Маклакълън я дръпна.

— Нагоре, миледи!

Когато се озоваха пред стаята си, най-сетне я пусна и я блъсна вътре. Тя застана неподвижна и трепереща, но пак готова да го предизвика.

— Никой от слугите няма да ти прислужва тази вечер, миледи. — Явно се мъчеше да се овладее. — Когато разбрах за глупавото ти предателство, се погрижих да те върна обратно, без да ни видят. Това

вече не са безобидни игрички. А само като се сетя за възмутените ти протести и уверения, че си невинна! Ти си предателка, Даниел! Прислугата е отпратена навън за през нощта. Не очаквай някой да ти помогне.

— Нищо не очаквам!

— Така ли, миледи?

Треперенето ѝ се засили.

— Събличай веднага тези неща! — Тя обаче вирна упорито брадичка и го погледна, готова за битка. — Заради тях трепериш — сопна се Ейдриън.

— Ще треперя, ако искам.

Сам не знаеше как успя да запази спокойствие.

— Точно така, ще трепериш, но когато аз поискам... И то от страх!

Тръгна към нея. Тя изглежда беше по-изнервена, отколкото изглеждаше, тъй като отстъпи крачка назад и извика, вперила в лицето му изумрудените си очи.

— Както... заповядаш!

Скърцайки със зъби, Даниел пусна на земята пелерината и започна да съблича подгизналите си дрехи. Ейдриън грабна одеялото от леглото и зачака. Стиснал челюсти, той се питаше защо ли ледената вода не бе успяла да охлади желанието му за тази жена. Гърдите ѝ му се сториха по-големи, закръглени, възбуждащи, а настръхналите им розови връхчета можеха да изкусят и светец.

Хвърли ѝ одеялото. Тя побърза да се увие в него. Ейдриън също свали подгизналото наметало от раменете си, пусна го на пода и застана пред огъня. Все още се бореше с гнева и желанието си.

Графинята стоеше и не помръдваше.

— Мили Боже! — възкликна накрая той. — Едуард не заслужава подобна омраза от твоя страна.

— Не съм искала да вредя на Едуард. Търсех само начин да предупредя крал Жан...

— На крал Жан му е пределно ясно, че ще има битка. А това, което помага на френския крал, вреди на английския! Като спасяваш Жан, миледи, ти правиш голямо зло на Едуард! — Спря за момент, осъзнавайки с каква опасна игра се бяха захванали. — Боже мой! Знаеш ли, че глави са се търкаляли за много по-малки прегрешения от

това, което ти се готвеше да извършиш тази вечер? Боже милостиви, би трябвало да те поваля на земята, малка глупачке!

Но тя го изгледа предизвикателно.

— Ти си лакей на Едуард. И си спечелил всичко чрез него.

— Включително и теб самата?

— Включително моите земи и титли!

— Да, миледи! Аз съм негов лакей и негов човек, не забравяй никога този факт, нито факта, че си ми съпруга!

Даниел вирна още по-високо брадичка.

— Е, сър, ти ме хвана. И сложи край на усилията ми. Знам, че сега ще ме съдиш както намериш за добре. Поне този път наистина имам вина, тъй като се надявах да помогна на крал Жан да остане жив! Но тази вечер си в отвратително настроение, затова няма какво повече да ти кажа. Не мога да се извиня за постъпката си. Никога не съм те лъгала към кого съм лоялна.

Маклакълън я гледаше невярващо. Нима след всичко тя се надяваше да ѝ се размине. Нима мислеше, че може да го командва да не я докосне?

Младият мъж я проследи с поглед как се приближава към вратата.

Позволи ѝ почти да стигне до нея.

— О, не, миледи! Тази вечер никакво излизане! — След миг и препречи пътя.

Тя отстъпи, все така безмълвна и със сведени ресници. Не помръдна, нито потрепна. Гневът му се отприщи.

— Би трябвало да те налагам с камшик, докато останеш без дъх!

Даниел отскочи назад и прехапа долната си устна.

— Налагаше се да...

— А, да спазиш френския си обет! Е, това обяснява донякъде защо предаваш краля, в чийто двор си отгледана.

— Тогава му извести. И да сложим край на това...

— Да сложим край ли? Та ние едва започваме.

От устата ѝ се посипаха гневни слова.

— Разбира се, ти си нужен навсякъде. Ти си кралският любимец. Тази нощ няма ли да предизвикаш някой враг? А да съсечеш някой змей?

— Няма змейове за мен тази нощ, котенце. Само за теб. — Блестящите му златни очи се присвиха опасно. — Кажи, миледи, какво точно написа на онзи дръвник? Че не си давала никому брачен обет? Че бракът ти не е консумиран?

Тя се изчерви.

— Просто, че се нуждая от помощта му.

„Овладей се“ — помисли си Ейдриън. Докоснеше ли я в този момент, сигурно щеше да я счупи.

— Била си готова да го излъжеш, за да се добереш до френския крал, така ли?

Даниел поклати глава. Лицето ѝ бе пепеляво.

— Беше там! Знаеш, че аз не...

— А, да, любов моя, аз, слава Богу, съм наясно, че ти не даваш нищо...
безплатно.

— Как смееш...

— Примамила си го с обещания да се омъжиш за него. Боже мили, и се осмеляваш да ми говориш за обети и обещания! Аз обаче помня съвсем ясно обета, който ми даде. Всяка дума.

Тръгна към нея.

Сега.

Сега щеше да я докосне.

— И аз го помня!

Погледите им се сляха. Бе отворила широко красивите си очи. Косата ѝ блестеше. Тя отстъпи. Младият мъж я последва, докато гърбът ѝ се долепи до стената.

„Овладей се.“ О, Боже! Мускулите му я желаеха, тялото му пулсираше, изпитваше тежест и болка в слабините. Нека сега му откаже.

— Ах, миледи, знаеш ли кое ме учудва най-много?

— Кое? — попита предпазливо Даниел, която се притискаше така в стената, сякаш се надяваше да премине през нея.

— Твърдението ти, че бракът ни не бил консумиран — отвърна подигравателно той, представяйки си как я бе заварил в стаята им със Симон. — А аз помня много добре първата ни брачна нощ!

— О, да! — отново вирна брадичка. — Ти заплаши да докажеш на онзи грубиян, че бракът ни е истински. И се наричаш рицар! Говориш за кавалерство...

— Рядко говоря за кавалерство. И просто предложих да извикат акушерка, която да докаже, че не си сладкото и невинно момиче, за което се представяш!

Даниел ахна ужасено.

— И ти щеше да накараш да ме...

— Нямах да дам нищо на онези проклети глупаци, миледи, нито да демонстрирам на твоя влюбчив и тъпоумен французин, че ти си и по закон, и по всякакъв друг начин съпруга. Моя съпруга. Но едно нещо възнамерявам най-сериозно.

Младата жена присви бляскавите си очи. Сърцето ѝ спря да бие за момент.

— И какво е то, тиранино?

Маклакълън се усмихна.

— Да опресня паметта ти, миледи. Нямах представа, че съм се провалил дотолкова в съпружеските си задължения, та да забравиш консумацията на брака ни.

— О, в нищо не си се провалял! Не съм забравила!

Не! Повече не! Нямах да издържи. Дръпна одеялото, с което се бе увила, и го захвърли бясно на пода. Желанието го изгаряше. Сети се как Ланглоа за малко не я бе изнасилил, и то при положение че тя самата бе уредила срещата.

— Не... — прошепна Даниел.

При последната им среща му бе отказала, защото не ѝ вярваше. А сега...

А сега бяха истински врагове. И въпреки всичко, той продължаваше да я желае. Копнееше да я докосва и целува, да я има, да я милва, да се удави в нея. Одеялото бе паднало, но косите обвиваха безупречната ѝ кожа, гърдите, дори извивката на ханша и тъмното триъгълниче в основата на бедрата. Обзе го вълчи глад.

— Дяволите да те вземат!

Опита да се измъкне. Но той не ѝ позволи.

— Ти ще си спомниш коя си! — извика Маклакълън.

— И на кого принадлежа! — отвърна негодуващо тя.

— Да, миледи, точно така!

Наведе се към нея и я целуна. Езикът му обсеби устата ѝ. Но това не му стигаше. Само за миг устните му се отделиха от нейните.

— Моля...

Замръзна, изпълнен с напрежение.

— Молим за милост, така ли?

Графинята отвори широко очи и го изгледа вбесено.

— На ку...

— ... ково лято? — изпревари я той, тъй като знаеше много добре, че това е един от любимите ѝ изрази.

— Негодник! Никога няма да те моля за нищо!

Заблъска го по гърдите.

Но ръцете му се озоваха само след миг върху китките ѝ и ги стиснаха като стоманени клещи. Гледаше го мълчаливо, а гърдите ѝ се повдигаха и спускаха на светлината на огъня. Маклакльн бе едновременно разярен и възбуден както никога досега. Боже мили, наистина агонизираше и само тя можеше да го излекува!

— Миледи, тази нощ ще направиш това, което аз искам! А аз искам всичко! Достави ми удоволствие! Настоявам.

Вдигна я на ръце и прекоси на един дъх разстоянието до леглото. Строполиха се заедно върху хладните ленени чаршафи. Дори да бе опитала да се измъкне, поне той не го усети. Устните му отново се озоваха върху нея. Този път с по-голяма настойчивост и жар. Дланите му обходиха голите ѝ бедра и хълбоци и накрая обхванаха гърдите ѝ. Докосваше я. Галеше я.

Надигна се и съблече нетърпеливо дрехите си. Огромните ѝ очи бяха вперени в него. Изглеждаха толкова зелени на светлината на огъня. Не проронваше дума, но и не протягаше ръце да го прегърне.

Хвана дланта ѝ и я постави върху горящата си плът. Мускулите му потрепваха в очакване, докато придърпваше пръстите ѝ надолу по гърдите си и най-накрая ги притисна във възбудения си член.

Цялото му тяло потрепери от докосването ѝ.

— За да не забравиш! — прошепна той.

После я притисна към леглото. Тя извика тихичко, но, без да ѝ обръща внимание, той я хвана за коленете и ги разтвори широко. Започна да целува и да гали вътрешната страна на бедрата ѝ. Милувките му бяха пламък и течен огън, а намерението да възбужда — безжалостно.

Но този, който се измъчваше истински, всъщност беше той самият. Нейният вкус и мирис взривяваха кръвта му. Графинята се

извиваше, за да се измъкне, а след това се извиваше отново, за да се притисне по-плътнo в него...

Ейдриън се надигна и проникна в нея. Очите ѝ го съзерцаваха и той се изуми отново, че е възможно една жена да има такава власт над него, да изпълва непрестанно мислите му, да го измъчва и същевременно да заема такава място в сърцето му, че да е готов с радост да умре или да убие за нея...

Ако някой мъж я докоснеше отново някога...

Срещна погледа ѝ.

— За да не ме забравиш...

Даниел изхлипа, затвори очи и протегна ръце. Той я прегърна буйно, докато проникваше отново и отново в нея.

Усети я как се притисна в него и през следващите секунди изгуби всякаква мисъл, тъй като потрепваше на гребена на собственото си удоволствие.

После се нарече глупак, макар че още потокът на семето му я изпълваше и той я притискаше в обятията си. Да, наистина бе доказал, че е негова, негова съпруга и любовница, която може да съблазнява и възбужда. Беше я предизвикал да откликне на страстта му.

И отново ѝ бе продал проклетата си душа. Защото нямаше друга като нея. Тя беше в кръвта и живота му. Никога явно нямаше да му даде мира.

Но пък щеше да го предава. Отново и отново. В крайна сметка си оставаше французойка. До мозъка на костите.

И истинската битка тепърва предстоеше. Даниел беше опасна. И за двамата, тъй като тя рискуваше живота си, а той щеше да я защитава до последно.

Мускулите му се свиваха болезнено.

Но въпреки това се изправи.

Искаше му се да остане. Да я притиска в обятията си цяла нощ. Но не смееше. Дяволите да я вземат, не смееше!

Намери дрехи в скрина си и се облече набързо. Макар че не желаше да поглежда към нея, все я наблюдаваше, въпреки преструвките си, че е отдал цялото си внимание на обличането. Тя беше кръстосала ръце пред гърдите си и свила колене. Тъмната ѝ коса бе разпиляна върху белите чаршафи, ресниците — сведени към бузите.

Лицето ѝ беше като от мрамор, кожата — от съвършена слонова кост. Обзе го болезненото желание поне да я докосне още веднъж...

Запаса меча.

И затръшна вратата след себе си.

При този звук Даниел подскочи. Горещите сълзи, които досега бяха парили под клепачите ѝ, внезапно закапаха.

Какво можеше да направи? Как можеше да промени съдбата си?

Какво щяха да правят сега?

Накъде щяха да тръгнат?

Така отчаяно го беше желала. И най-сетне го бе имала, беше го докосвала, беше усетила неговата неутолимост, нежност, глад и страст.

Обичаше го. Беше ѝ липсвал. Беше го желала. До болка...

Е, тази нощ го бе имала.

И отново го бе изгубила. Само ако се върнеше! И какво щеше да стане тогава? Тя щеше да прошепне самата истина. Че го обича. Ейдриън нямаше да ѝ повярва, но това беше без значение. Поне тази нощ.

Не, не и тази нощ...

Позволи си да си поплаче.

---

[1] Графе, това съм аз (фр.). — Б.пр. ↑

ЧАСТ ТРЕТА

ГЛАВА 21

Три седмици, след като Ейдриън остави съпругата си в Авил, армиите най-сетне се сблъскаха в отдавна подготвяното кърваво сражение.

Битката при Поатие се състоя на 19 септември 1356 година. По това време крал Едуард беше в Англия. Кампанията се ръководеше от неговия син, принц Едуард, прочул се след това като „Черния принц“ заради цвета на бронята, с която бе повел войските си в атака.

Резултатът бе пълна победа за англичаните и смазващо поражение за французите. Ейдриън, с част от тежката конница, бе последвал стрелците на гърба на Матю и громил неприятелите си с впечатляваща сила и бързина. Би се и с меч, и с боздуган, и с бойна секира. Битката бе толкова жестока, че целият бе оплискан с кървава кал и ако имаше време да разсъждава, сигурно щеше да излети от бойното поле, виейки от ужас. Но време нямаше. Враговете налитаха насреща му, за да го убият, така че не му оставаше нищо друго, освен да се отбранява.

Когато французите започнаха да отстъпват, Маклакълън извика на хората си да ги обкръжат. Именно той и неговите бойци хванаха и френския крал. Така Жан бе пленен от англичаните.

Маклакълън не можеше да не признае възхищението си към него. Той бе млад, смел и доблестен. Беше действително чаровен и с бърз ум. Докато го водеха при принц Едуард, той се провикна:

— Владетелю Маклакълън, след като е трябвало да бъда пленен, поне съм пленен от роднина. Как е прекрасната ми млада братовчедка от Авил?

— Добре е, кралю Жан.

— Въпреки машинациите на хора като Ланглоа — измърмори под носа си кралят, като приглади тъмната си коса с пръсти. После сви рамене и се усмихна на Ейдриън. — Естествено, земевладелецо Маклакълън, аз не съм глупак. Чух за случилото се в хана, Ланглоа не пропусна да ме предупреди за опитите на графинята да се добере до мен, което би могло да се превърне действително в голям семеен спор.

— Откровено казано, аз се страхувах за живота ѝ.

— Значи Едуард няма да научи — заяви проникателният Жан и Ейдриън си помисли отново, че този човек определено му харесва.

Пристигнаха пред палатката, където ги чакаше принцът.

— Братовчеде! Какво удоволствие!

— За вас — със сигурност — отвърна французинът.

— Вие сте много ценен гост!

— И каква е цената ми?

— След като разбере, че сме ви хванали, баща ми ще пресметне сумата — обясни принцът и тупна пленника с длан по гърба. — Не мога да искам да пиете в чест на голямата ми победа, но аз ще пия с вас в знак на съчувствие.

Едуард беше в добро настроение и това бе напълно естествено. Победата му беше блестяща и насядалите край огньовете мъже вече си даваха сметка, че това е било наистина велика битка, за която ще се пее и разказва от поколение на поколение. Военните щяха да изучават тактиките, кралете — да си вземат поуки.

Макар че се бе присъединил към празненството на принца, Маклакълън нямаше търпение да види как са хората му и конете. Въпреки сладката победа, усещаше горчилка. Не можеше да забрави, че съпругата му бе рискувала доброволно живота си, за да отиде в хана „Кривото дърво“. Не му се вярваше, но продължаваше да я обича, противно на здравия разум. Очевидно не можеше да ѝ има доверие. Наистина опасността, която тя бе представлявала за английския кралски двор, вече бе отшумяла, тъй като френската армия бе напълно разгромена, а крал Жан — пленен. Сега Даниел бе в Авил, под стража. Непрекъснато се бе измъчвал от факта, че е постигнала желанията си чрез предателство. А когато научеше за поражението на Жан, един Господ знаеше дали нямаше да започне да крои планове за освобождаването му...

Със сигурност не трябваше да остава в Авил. Той самият бе отсъствал прекалено дълго от Англия и Шотландия. Осъзна, че иска да се върне в пограничните си земи. Там, в своя дом, можеше да си напълни отново душата.

Щеше да заведе и нея в Шотландия и да я остави там, докато гневът му се охлади. Може би щеше да успее да се освободи от

манията си по съпругата, която го предаваше на всяка крачка. Ако ли не... Лондон е пълен с развлечения.

Късно същата нощ, когато принц Едуард най-сетне остана сам, Маклакълън поиска позволение да отиде в Авил при своята съпруга.

— Имам още малко нужда от теб. Изпрати някой в Авил и кажи да я заведат до Ламанша. Там ще се срещнем с нея. Става ли така?

— Ако това е желанието ти?

Принцът се усмихна.

— Няма защо да се притесняваш. Тя не ще намери начин да помогне на крал Жан да избяга.

Ейдриън повдигна вежди.

— Радвам се, че си толкова сигурен.

Едуард се разсмя.

— Ти страхуваш ли се?

— Може би...

— Не мисля, че би успяла да го освободи и от кулата.

— Не смятам да я водя в Лондон, а у дома. В Шотландия.

— Далече, много далече. Но аз настоявам да се върнеш в Лондон.

Баща ми ще те очаква...

— След като се погрижа за работите си в Шотландия, ще се върна в Лондон.

— С графинята ли?

— Едва ли.

Принцът се усмихна.

— Може би престоят сред варварските пущинаци ще се отрази добре на красивата ти съпруга. Но предполагам, че баща ми рано или късно ще поиска да я види.

— Той винаги е имал слабост към нея, макар да не мога да си обясня защо. Та тя го предава при всяка възможност.

Едуард сви рамене.

— Възможно е това да е чувство за вина. Заради Авил. Или пък в памет на приятелството му с баща ѝ. Или пък угризения, че е взел собствеността на майка ѝ. Понякога баща ми е наистина странен човек.

— Ако нареди да я заведа в Лондон, ще го направя. Но първо искам да отидем в Шотландия.

— Както желаш.

Вестта за ужасното поражение на французите при Поатие достигна бързо Авил.

Макар да управляваше отново дома си, Даниел знаеше, че няма право да го напуска. Но тъй като се намираще там, където искаше, не правеше и опити да излиза. Сър Джайлс я придружаваше всяка вечер до стаята ѝ. Не можеше да направи и крачка извън главната кула без Дейлин или някой друг от хората на съпруга си. Монтейн беше отново до нея, за което беше наистина благодарна, но очакваше новини от Ейдриън по-нетърпеливо от всякога. Когато обаче вестите пристигнаха, те бяха от мрачни по-мрачни. Донесоха ги осакатени, окървавени и изтощени мъже, които опитваха да се доберат до домовете си. Те бяха от победените, но Ейдриън бе наредил чрез свой пратеник да им дават храна, да се грижат за раните им и да им помагат.

Вестта за поражението на французите не бе предадена първо на графинята, а на сър Джайлс, който я извика в голямата зала и ѝ събщи тихо, че с Божията помощ принц Едуард е удържал победа, а крал Жан е пленен.

— А Ейдриън?

— Благородният воин Маклакълън се е отървал без драскотина, миледи.

Младата жена затрепери, първо от облекчение за съпруга си, а след това — от мъка за французите и Жан. Избяга от залата и забърза нагоре по стълбите. Пламнала се хвърли на леглото. Гадеше ѝ се от притеснение. Какво ли щеше да стане сега?

След няколко дни Дейлин се появи в стаята ѝ и заяви, че трябвало да се приготви за заминаване.

— Къде?

— Към Ламанша.

— А след това?

— Не знам, миледи. Ще отведат крал Жан в Лондон. Много други френски благородници са пленени. Те също ще бъдат затворени в кулата.

Даниел усети, че кръвта ѝ изстива. Да не би Ейдриън да искаше да се разведе? И тя също да бъде хвърлена в кулата?

Щеше да изкопчи отговорите от Дейлин, ако не беше сигурна, че той също не ги знае. Монтейн го бе разпитвала многократно и той ѝ бе отвърнал ядосано, че няма никаква представа. Вярната компаньонка също се тревожеше, а графинята живееше в истински ад.

В момента френският двор бе съсипан, така че, дори да решише да избяга, нямаше да има кой да ѝ помогне. Опитваше се обаче да прикрива страховете си и съсредоточи вниманието си върху приготвянето на багажа. Попита само дали ще може да язди Звезда. Разрешиха ѝ. В уречения ден тръгна без никакви протести и с високо вдигната глава.

В Кале ги посрещна някой си сър Тимоти Филд, изискан и възпитан компаньон, който я съпроводи до една нормандска крепост, където за нея бе запазена огромна стая с тежка камина, легло с балдахин, полици, отрупани с книги, и красиви гоблени.

— Надявам се, че ще се чувствате удобно — рече сър Тимоти, вече поостарял, но все още изправен като дъб. — Постарахме се да ви осигурим възможно най-голям комфорт и топлина.

Младата жена се усмихна на своя домакин и хвърли поглед към Дейлин, който стоеше до нея.

— Сигурна съм, че ще се чувствам добре. Дълго ли ще остана тук?

Сър Тимоти също погледна към Дейлин и повдигна вежди. А след това ѝ се поклони.

— Миледи, не мога да го кажа. Ако ме извините, ще ви оставя да се настаните.

Дейлин го последва. Монтейн едва не се спъна в бързината си да излезе. Графинята остана сама.

Скоро откри, че вратата е заключена. Явно не беше гостенка. А затворничка.

Чувстваше се уморена, по-уморена от всякога. Когато се появи някакъв слуга, за да попита дали би искала да се изкъпе, тя прие с радост, защото пътуването бе дълго и кално. Едва бе излязла от пищната месингова вана, и донесоха вечерята. След като се нахрани, умората не намаля. Нямаше дори сили да блъска по вратата и да иска обяснение, затова просто се сви в леглото и заспа.

Събуди се часове по-късно. Не беше запалена нито една свещ, а огънят бе изгаснал. Отметна завивките и се измъкна боса от леглото. Приблужи се трепереща до огнището. Седна на килима пред него и протегна напред длани, за да усети топлината.

— Е, Ейдриън? Какво правя тук, заключена в някаква стая в Кале? Какво си планирал... копеле такова! — В очите ѝ напиха сълзи. Бъдещето ѝ се струваше от мрачно по-мрачно. Очевидно той повече не желаше да бъде с нея. Изоставена! От любимеца на крал Едуард! — Дано да гориш в адските огньовете!

— Колко мило!

Добре, че седеше. Така се стресна, когато чу ледения глас на съпруга си, че щеше да падне, ако беше права. Завъртя се. Той седеше на един огромен, тапициран с кожа стол.

— Ейдриън!

— Любов моя — отвърна безстрастно Маклакълн.

Беше се облегал удобно. Впереният му в нея поглед блестеше като чисто злато. Не носеше ризница, само плътно прилепващи по краката бричове, риза, туника и ботуши. Гербът му бе избродиран с червено върху бялата туника.

Младата жена се изправи, бавно и предпазливо. Искаше да се възползва от възможността да го погледа. Той не помръдна, но не откъсваше сериозните си очи от лицето ѝ. После се усмихна с нехайно безразличие.

— Липсвах ли ти?

Графинята не обърна внимание на подигравката. Само преглътна мъчително, с усещането, че стомахът ѝ се е свил на топка.

— Какво правя в Кале?

— Гостуваш на сър Тимоти.

— Вратата ми е заключена.

— Сигурен съм, че това не те е изненадало.

— Крал Жан е затворник.

— Да, и ще остане такъв.

— Какво лошо бих могла да направя...

— Страхувам се да позволя нещата да стигнат дотам.

Даниел замълча, вперила поглед в дебелия мечешка кожа под краката си. Най-после вдигна очи към него. Стараеше се да запази самообладание.

— Какво ще стане с краля?

— С Едуард? Ще го почетат за голямата победа.

— Имах предвид Жан.

— Ще дойде в Англия и ще бъде затворен в кулата.

— Аз също ли ще бъда затворена там?

— Не. Не е нужно да се тревожиш толкова за твоя крал Жан. Е, наистина ще бъде затворен, докато англичаните получат откуп за него, но ще бъде също така и гост на крал Едуард. Съмнявам се, че ще страда.

— А... какво ще стане с мен?

— Напускаш Франция.

Усети, че пребледнява.

— За да отида в Лондон?

— В Шотландия.

Шотландия! Неговата родина. Далече, много далече от всичко и всички. В пустошта.

— Кога тръгваме?

— Утре. Рано.

Маклакълн се изправи и се надвеси над нея. Косата му беше все още мокра. Ухаеше на боров сапун. Очевидно обаче не се беше къпал в тази стая, защото не виждаше никакви негови вещи. Призля ѝ при мисълта, че е отседнал другаде. Изкушаваше се да се хвърли в краката му и да го увери, че никога не е искала да му причинява болка, че се чувства нещастна, че съжالياва за крал Жан и за двама им, тъй като както изглежда бракът им е станал жертва на войната.

Не го направи. Не се и разплака. Стоеше неподвижно, изнервена от начина, по който я гледаше.

— Поспи още малко. Чух, че не си била добре — промълви Ейдриън.

Тя поклати глава.

— Добре съм.

— Монтейн каза на Дейлин, че често ти прилошава.

— Монтейн няма право да ме обсъжда с Дейлин.

— И двамата се притесняват за теб.

— В такъв случай съм им благодарна за загрижеността, но съм добре и не би трябвало да ме обсъждат.

„Ако ще си тръгва, по-добре да тръгва“ — едва удържаше сълзите си. Всичко се бе провалило. Той разговаряше с нея като с непозната. Измъчваше я мисълта за това къде ще отиде.

Ейдриън сви рамене, все така вперил в лицето ѝ златния си поглед.

— Поне не избяга от Авил.

— Защото нямах желание да бягам. Авил е моят дом и аз би трябвало да бъда там.

— И нямаше да отидеш в кръчмата „Кривото дърво“?

— Дала съм обет пред майка си да почитам краля...

— Да, миледи, знам за проклетия ти обет. Но не смяташ ли, че отдавна си го изпълнила? Или поне достатъчно, за да можеш най-после да помислиш и за дадения на мен обет?

Даниел се опитваше да не трепери.

— Обещах на свещеника, че ще спася живота на крал Жан, ако ми се удаде възможност. Това беше всичко. И Господ ми е свидетел — никога не съм предполагала дори, че свещеникът не е свещеник. Ако ме беше оставил у дома в Авил...

— Е, миледи, вече си отиваш у дома.

— Това не е моят дом...

— Тогава ще го направиш твой! — прекъсна я остро той. — Сега спи.

Чу го как пуска резето на вратата.

Най-сетне легна и заспа. Събуди се, усетила топлина от лекото докосване на пръсти по голия си гръб. Пое си дълбоко въздух. Не смееше да помръдне. За момент се изплаши, че може да е някой непознат. Но не беше непознат. Беше Ейдриън. Знаеше, че е способен да гали много леко и изкусително. Беше пхнал ръка под нощницата ѝ и я милваше по кръста. После дланта му се плъзна по бедрата, за да я придърпа силно към себе си. Едната му ръка я обгърна, другата замилва гърдите ѝ. Устните му се притиснаха в рамото ѝ. Членът му проникна бавно в нея...

В първия момент Даниел извика тихичко и опита да стои неподвижно. Но ѝ се струваше, че е минало толкова много време, откакто... Толкова хубаво беше да го усеща. След минути вече пламтеше цялата, движеше се заедно с него, желаше го, стремеше се

към него. Стигна бързо до върховния момент и потрепера. Ейдриън остана още дълго време в нея, но щом се оттегли, тя му обърна гръб.

— Няма ли нещо, което искаш да ми кажеш? — попита Маклакълън.

Искаше й се да лежат безмълвно един до друг в нощта и да забравят за битките на деня.

— Какво според теб трябва да ти кажа?

— Ами... „Ейдриън, изглеждаш добре. Както виждам в главата ти не се е забивала бойна секира.“ Дори само християнското милосърдие би трябвало да те накара да се зарадваш, че не съм си пролял кръвта върху твоята безценна Франция.

— Французите не са те молили да се биеш.

Младият мъж въздъхна и се взря уморено в тавана.

— Знаех, че ще оцелееш... Молах се да оцелееш.

— И защо?

— Християнско милосърдие.

— Аха... И нищо друго ли нямаш да ми кажеш?

Прегърна я и пръстите му я загалиха отново нежно по кръста.

— Не! — прошепна Даниел.

Усети как отпуска глава върху възглавницата. Продължаваше да я прегръща и гали. Не каза нищо повече. Нито пък тя.

Едва се бе зазорило, когато се качиха на кораба. Морето не беше спокойно. Когато вълнението стана прекалено силно, Даниел не можа да го понесе. Спусна се към кърмата и повърна. Монтейн й донесе мокра кърпа, за да си избърше лицето. Когато вдигна очи да й благодари, установи, че е останала насаме с Ейдриън. Изчерви се и отклони поглед.

— Съжалявам. Не исках да те поставям в неудобно положение. Не знам какво беше това. Струва ми се, че продължава вече цяла вечност. Най-вероятно...

— Даниел — рече той, като се облегна на дъбовия корпус на кораба и я загледа развеселено. — Мислех, че опитваш да избегнеш темата. Сега обаче разбирам, че ти просто си наивна.

— Не проумявам за какво говориш...

— Така изглежда. И ако снощи не бях с теб, нямаше да бъда сигурен.

— Все още не...

— Ти не си болна, любов моя. Очакваш бебе.

Младата жена спря да диша за момент от изненада, после се ядоса, тъй като съпругът ѝ се разсмя.

— Не би могъл да знаеш...

— Мога и знам.

— О! И колко деца вече си създаде?

Златните му очи блеснаха насреща ѝ.

— Единствено това, миледи — заяви той, при което тя изпита огромно облекчение.

Следобед, благодарение на попътните ветрове, стигнаха в Дувър.

Преспяха в някакъв хан в покрайнините на Уинчестър. Маклакълън прекара част от вечерта в кръчмата заедно с Дейлин и Майкъл. Липсваше само сър Джайлс, който бе останал в Авил. Даниел чуваше гласовете им. Те се смееха, пиеха, залагаха, разказваха си мръсни вицове и закачаха сервитьорките. Опита да зарови глава във възглавницата. Не помогна. Призори съпругът ѝ препъвайки се се качи в стаята и на влизане дори се блъсна във вратата. Чу го как се съблича и след това се пъхва в леглото до нея. Вонеше на ейл. Имаше пълното право да се съпротивлява, когато я прегърна.

— Гаден, пиян шотландец — заяви тя, което очевидно го развесели.

— Твоя пиян шотландец, любов моя.

— О? И колко често ще се случва това?

— Колкото желая.

Даниел разтърси буйно глава.

— Не, сър, не може да искаш близостта на съпругата си, когато си в такова състояние. Как си представяш — пиеш и се веселиш с приятели, и после...

— Сега — заяви Маклакълън, като се надигна над нея, — се държиш като набожна френска предателка. Моята набожна френска предателка! Господ да ми е на помощ!

— Ейдриън... — Опита да се измъкне от леглото, но той я дръпна обратно.

Целуваше я, докато я разсъбличаше. Галеше гърдите, корема и най-интимните ѝ части с непоносими огнени милувки. Даниел вече не си спомняше защо бе протестирала. Всъщност нямаше значение.

На сутринта за първи път се събуди преди него. Ханджията заблъска по вратата и извика, че е време да стават. Ейдриън трепна. Погледна я през притворените си очи.

— Моите извинения, любов моя. Бях ли много груб?

— Не повече от обикновено.

Вече се беше измила и облякла. Маклакълън се изправи в леглото с ръце на главата.

— Боже мой, от години не съм пил толкова много... — Погледна я със зачервените си очи и прокара пръсти през разрошените си коси. После изпъшка и легна отново. — Каква е тази миризма?

— На риба. Ханджията донесе прясна риба и хляб.

Младият мъж изохка и затвори очи.

— Много е вкусна. Опитай!

— Приблужи се още малко и ще те натупам.

— А шотландският ти син?

— Вероятно ще родиш момиче.

— Ще го направя нарочно, ако това няма да ти бъде приятно.

За нейна изненада Ейдриън се усмихна, изтегна се и постави длан върху челото си.

— Зла жена! — Разсече с ръка въздуха. — Навън... Излизай оттук с тази риба!

— Навън? Вратата не е ли заключена?

— Умолявам те, слез долу и се наслади на закуската си в компанията на Монтейн.

Графинята се поколеба.

— Не се ли страхуваш, че ще избягам? Все още сме съвсем близо до Дувър.

Съпругът ѝ се надигна на лакът и я изгледа. От веселото му настроение не бе останала и следа.

— Ако избягаш, ще тръгна да те търся. И ще те намеря.

Не я заплаши, но тонът му бе смразяващ. Тогава Даниел си даде сметка, че нежността и страстта на Ейдриън не означаваха, че ѝ е простил. И че ѝ има доверие.

Слезе на долния етаж и се нахрани в компанията на Монтейн. Не след дълго съпругът ѝ се появи. Беше с туника с герб и запасан меч. Очевидно нямаше търпение да тръгнат. Чу го как дава нареждания, преди да влезе в кръчмата, и се изуми от бързото му възстановяване.

Денят беше дълъг и труден. Спряха да ноцуват в имението на някакъв приятел и веднага след вечеря Даниел се строполи капнала в леглото. Усещаше как Ейдриън ѝ сваля обувките и ѝ разкопчава роклята. Стори ѝ се, че я наблюдава известно време, но беше прекалено изтощена, за да му обърне внимание. През нощта усещаше топлината му, а когато на сутринта се събуди, вече беше станал.

Вече се движеха с много по-бавно темпо. Маклакълън дори обяви, че ще спрат рано следобед.

— Не смея да рискувам Даниел и бебето — обясни той.

Графинята се изчерви, тъй като всички погледи се насочиха към нея. Въпреки това беше изключително щастлива, че съпругът ѝ е забелязал колко се е изтощила и че се съобразява с нея, пък било то само от любезност.

Пътуваха дълго. Даниел обаче нямаше нищо против продължителността на придвижването.

Маклакълън не ѝ прости. Тя не му поиска прошка. Но бяха заедно. Често яздеха разделени, защото той ту заставаше начело, ту обхождаше върволицата от конници и багаж, после се връщаше отново отпред. Някои нощи преспиваха в страноприемници, други — в замъците на негови познати и приятели. Ейдриън се връщаше неизменно при нея преди зазоряване. А тя дори не опита да отрече, че ѝ е приятно да се любят и да спи в обятията му. „Ние сме наистина мъж и жена“ — помисли си Даниел една нощ.

Най-сетне пристигнаха в Шотландия. Беше го обвинила, че владенията му са варварски. Сега видя очарованието им. Просторната господарска къща от камък и дърво беше топла, удобна и красиво мебелирана. В огромната дневна имаше тежка маса с оформени като лъвски лапи крака и столове с високи облегалки. Покоите бяха още по-топли: леглото бе застлано с губер, огнището — грамадно, стените —

отрупани с книги, доспехи, келтски дърворезби и мечове от цял свят. До спалнята имаше детска люлка — на Ейдриън, както й казаха.

Хората се държаха чудесно с нея. Приветстваха я с приятна фамилиарност и непосредственост. Къщата се намираше на крачка от красиво езеро. Чрез канали то се свързваше с Ирландско море. Земята бе леко хълмиста. Някъде — по-зелена от смарагд, другаде — синьо-лилава. Вятърът носеше сладкото чисто ухание на прозрачните езерни води. Не след дълго Даниел се почувства напълно омагьосана от невероятните багри.

През първата нощ в новия си дом тя отиде в детската стая и се взря в люлката. Постава длан върху корема си, който вече се бе закръглил. Въпреки постоянното си неразположение през последните седмици, не бе предположила, че е бременна и е на път да дари нов живот. Дете, което щеше да бъде част от самата нея и Ейдриън. То създаваше вече уникална връзка помежду им.

Сега, докато стоеше на прага на детската стая, усети за първи път движение и извика от изненада и щастие.

— Даниел!

Не беше разбрала кога е влязъл, но той се озова след секунда до нея. Хвана я за раменете и я обърна към себе си.

— Даниел...

— Той помръдна!

Тревогата на лицето му се замени от широка усмивка.

— Той ли? Нали каза, че щяло да бъде момиче?

— Тя помръдна.

Младият мъж се засмя, вдигна я, върна я обратно в спалнята и я сложи върху леглото. После допря длан до корема ѝ и зачака.

— Той... Тя мръдна! Кълна се!

— Търпение, любов моя. Очевидно не си добре запозната.

Графинята се намръщи, готова да спори. Но бебето избра точно този момент, за да се раздвижи отново. Тъкмо се питаше дали само тя усеща движението му в утробата си, когато видя лицето на своя съпруг. Той явно изживяваше чудо.

— Радвам се, че те доведох тук! Радвам се, че синът ми ще се роди тук.

— То е момиче.

— Детето ми — поправи се Маклакълън.

На вратата се почука. Носеха вечерята. Хапнаха в стаята, тъй като беше станало късно. После Ейдриън я разсъблече и я люби изключително нежно и странно трогателно.

През следващите няколко дни той обиколи имението заедно с иконома. Даниел пък си постави за цел да опознае прислугата в къщата, фермерите, зидарите и занаятчиите в селото, които също така знаеха да боравят и с оръжие, за да защитават замъка. Хората й допадаха, харесваше й мелодията на тяхната реч и в крайна сметка установи с изненада, че е истински доволна. Вечер се хранеше заедно със съпруга си, който й разказваше за великите Уилям Уолъс и Робърт Брус и споделяше мъката си, че Дейвид Шотландски, подобно на крал Жан, е затворник на Едуард. Тогава спореха за книги, философия и история. Независимо от характера на спора обаче, Ейдриън неизменно бе при нея нощем. Понякога я любеше много нежно, друг път — с неутолима, почти отчаяна страст.

Беше минала вече седмица, когато един следобед графинята слезе при езерото. Носеше семпла бяла ленена рокля. Събу обувките и чорапите и нагази във водата. Беше студена и приятна. Остана дълго така. Тогава се появи Ейдриън.

Седна на камъка край нея и задъвка замислено стрък трева, като се взираше във водата.

— Струва ми се, че се чувстваш много добре тук — промълви той. — Бузите ти са порозовели, очите ти светят.

— Благодаря — промърмори тя и излезе от водата.

Настани се на дигата и придърпа долната риза върху босите си крака.

— Ще преживееш ли пребиваването на моите варварски земи?

— Те са диви и красиви.

— Но и опасни. — Маклакълън погледна отново към водата. —

Утре заминавам за Лондон.

— Толкова скоро? Та ние едва пристигнахме...

— Утре тръгвам.

Даниел настръхна.

— И аз трябва да остана тук?

— Да, любов моя.

Сведе очи. Не искаше да види огромното й разочарование. Лондон. Принц Едуард и войските му сигурно вече бяха пристигнали

там. Ами онова селянче, Терез, което така желаше да служи на съпруга ѝ? Но гордостта не ѝ позволяваше да пита.

— Значи не може да ми се има доверие да дойда с теб в Лондон? Крал Едуард е заобиколен от предостатъчно свои хора, за да представлявам някаква заплаха. Той ли каза да не идвам?

Маклакълн се изправи, без да откъсва поглед от водата.

— Не, миледи. Аз.

Обърна се и се отдалечи.

ГЛАВА 22

Настъпваше вечерта, а с нея идваше и северният студ.

Даниел притисна колене към гърдите си. Не мразеше това място. Дори го обичаше. Нещо в цветовете му го правеше особено красиво. Обичаше скалите, меките хълмове и равнини, кристалната хубост на езерото, особено на светлината на залеза. Обичаше дори воя на вълците нощем. Не й харесваше само, че Ейдриън заминаваше. Тя явно си оставаше съпругата-французойка, предала своя мъж и своя крал. Беше му осигурила титла и богатства, а сега щеше да му дари и наследник. Той обаче заминаваше.

Допря длани до бузите си. Горяха. Изправи се. Откъсна поглед от водата. Явно никога вече нямаше да й има доверие, не и докато Франция се управлява от династията Валоа.

Езерото й се струваше изключително привлекателно. Нагази отново в него, доволна от прохладата на водата. Влизаше все по-навътре и когато стана възможно, заплува с отчаяното желание да облекчи гнева, безсилието, ревността и страха... Гмурваше се в дълбините, измръзнала и трепереща, но същевременно обзета от странното усещане за свобода и въодушевление.

— Даниел!

Показа глава на повърхността и едва сега осъзна, че се е отдалечила доста от брега. Ейдриън, захвърлил меч и ботушите, плуваше усилено към нея. Щом я доближи, я хвана за долната риза и я повлече към дигата.

— Какво е станало?

— Да не си се побъркала? Да не си си изгубила ума?

Сега вече трепереше истински.

— Просто си плувах, Ейдриън! Нищо повече. Нима не ми е позволено да плувам?

— Плуваше ли? — присвиха се насреща й златните очи.

— Да, плувах. Нямам право да отида в Лондон. Сега и във водата ли нямам право да влизам? Забрави да ми кажеш, че плуването също е недопустимо!

Стресна се, когато той внезапно я притисна към гърдите си, а пръстите му се заровиха в косите ѝ.

— Плуване... Миледи, студено е. Тази вода е ледена. Ще се поболееш.

Отнесе я в спалнята. Постави я пред огъня, съблече мократа ѝ рокля, уви я в топло вълнено одеяло и седна на един стол, държейки я в обятията си.

— Не може да рискуваш с настинка — промълви Маклакълън, като приглаждаше косите ѝ.

— Заради детето? Не съм опитвала да навредя нито на себе си, нито на него.

Съпругът ѝ не каза нищо. Даниел се бе облегнала на гърдите му и се бореше с желанието да заплаче. Това щеше да ѝ липсва. Познаваше толкова добре тази гръд. Мускулите... Белезите... Прокара пръст по бузата му, като наблюдаваше отражението на огъня в очите му.

— Ейдриън... оттогава измина много време... откакто умря майка ми. Беше толкова настойчива! Молеше ме да призная краля. Беше пострадала сериозно във войната... и може би е смятала, че като е позволила Авил да падне, е предала собствения си народ. Аз ѝ дадох обет. И го изпълних.

Той кимна.

— Ти даде обет и на мен.

— Не съм го нарушавала.

— Това, любов моя, определено е спорен въпрос.

— Но поне има някакъв довод и на моя страна.

Младият мъж се усмихна и я погали по косите.

— Около теб винаги ще има спорове и доводи. — После въздъхна. — Всичко беше много странно... Знаеш ли, аз познавах майка ти.

— Разбира се, че знам. Нали ти си причината за падането на Авил. Имам да ти се сърдя за много неща.

Ейдриън не обърна внимание на закачката.

— Тя може и да беше Валоа и враг на Едуард, но определено го харесваше. Честно казано, не мога да си обясня защо ти е казала да се бориш срещу него.

— Ейдриън?

— Какво?

Даниел погледна любимото лице и го погали по брадичката. Не ѝ се вярваше, че някога го е мразила.

— Обичам те!

В златните му очи блестеше странен огън. Той повдигна пръстите ѝ към устата си и ги целуна.

— Обичаш ли ме? Или си просто толкова изкусна прелъстителка, че си готова да постигаш целите си на всяка цена?

Затвори очи, вбесена от напирещите сълзи. Беше признала истината, а това ѝ бе донесло само още обвинения. Размърда се с намерението да се измъкне от обятията му, но той я притисна още по-силно към себе си.

— Даниел, така ми се иска това, което каза, да е вярно! Но не мога и няма да те взема в двореца сега. Искам детето ми да се роди тук. Страхувам се да пътуваш повече и, Господ ми е свидетел, опитвам да те отдалеча от изкушението.

— И аз искам да бъдеш далеч от изкушението! — извика тя, все още настръхнала и твърдо решена да се измъкне от ръцете му.

Със същия успех обаче можеше да опитва да събори тухлена стена.

— И какво означава това?

— Означава, че не желая да бъдеш с други жени. Заключваш ме в крепостта, а в същото време любовницата ти заминава с теб на война! А сега отиваш в Лондон...

Не довърши мисълта си, тъй като съпругът ѝ се засмя. Стовари длан върху рамото му и той я хвана за китката.

— Извинявай, извинявай, любов моя. Но... би ли имало значение за теб, ако имах любовница?

— Няма да ти отговоря. Казвам ти, че те обичам, а ти ме наричаш лъжкиня. Нима трябва да падна в краката ти и да се унижавам, докато ти се забавляваш, а след това заминеш при...

— При кого? — Очите му мятаха искри.

— При Едуард! — излъга тя.

Маклакълн се облегна назад с усмивка, хвана кичур от изсъхналите ѝ пред огъня коси и започна да го върти между пръстите си. Графинята си прибра кичура и това го накара да се усмихне отново.

— Наистина съм любопитен. С кого според теб съм флиртувал?

— Остави ме на мира, пусни ме да стана...

— О, любов моя, имам намерение да правя много неща с теб тази нощ, но не и да те оставя на мира!

— Върви по дяволите, Ейдриън...

— С кого? — Очите му я пронизваха.

— Не знам! Откъде бих могла да зная? Кралският двор е пълен с жени...

— Аз бях на война.

— В лагерите има всякакви хора.

— Ааа... значи ме обвиняваш в кръшкане с някоя лека жена?

— О! Може ли да не обсъждаме...

— С кого?

— С онова момиче, Терез, което ме информира, че изпълнявала всяко твое желание.

Младият мъж се облегна назад, усмихнат до уши. Съпругата му за пореден път се опита да стане. И той за пореден път не ѝ позволи.

— Съжалявам. Може би целият този разговор не трябваше да ме развеселява толкова, но нямаш представа аз пък колко време съм се измъчвал в ужасни догадки каква ще бъде следващата ти лудория. — Хвана брадичката ѝ в дланта си и я принуди да го погледне в очите. — Никога не съм спал с Терез, макар че тя наистина следваше войските и струва ми се опитваше да ми даде да разбере, че е на мое разположение по всякакъв начин. Освен това е хубавичка.

— Ейдриън...

— Никога не съм предавал брачния си обет, Даниел. Никога. Макар понякога да съм се питал защо.

Изправи се заедно с нея, разви одеялото от раменете ѝ и го остави да падне върху овчата кожа пред огнището. Беше се стъмнило и единствено златистите отблясъци на огъня осветяваха голотата им. Пръстите му се плъзнаха на тила ѝ. Целуна я. След устните ѝ, се насочи към раменете и лопатките. Тя затрепери. Маклакълън се отпусна на колене. Дланите му обхванаха закръгления ѝ корем. Притисна в него устни, сякаш очакваше да усети движението на своето дете. Краката ѝ започнаха да се подкосяват и тя се отпусна до него. Устните им се сляха отново. Постави я да легне край огъня. Пламъците затанцуваха по кожата ѝ. Всяко местенце, което галеше, сякаш оживяваше. Целувките му възбуждаха и мъчеха. Следваше танца на пламъка —

докосваше, после спираше, поглъщаше плътта ѝ с поглед, галеше отново, целуваше отново. Даниел започна да се извива от желание и когато не беше в състояние да издържа повече, извика името му. След като задоволиха страстта си, тя изпита странно отчаяние и този път не той, а Даниел поднови любовната игра. Струваше ѝ се, че не го люби достатъчно нежно... достатъчно страстно. Искаше още и още. Искаше някак си да запази нещо от него.

По някое време на вратата се почука. Внесоха вечерята, но и двамата бяха прекалено погълнати един от друг и ако бяха гладни за нещо, то беше за интимност и общи спомени. По някое време преди зазоряване заспаха върху агнешката кожа.

С първите лъчи на утрото Ейдриън отвори очи. Даниел се бе сгушила на гърдите му, поставила деликатните си пръсти върху тях. Затвори отново очи. Наслаждаваше се на усещането за нейната близост. Тогава осъзна, че раздялата ще го убие.

Може би бе решил да постъпи така с надеждата, че това ще я откаже от безкрайната война с него и с англичаните. Но сега разбра, че всичко е било продиктувано от страх. Нямахше представа каква е ситуацията в кралския двор. В момента обаче там се намираха крал Жан, старият ѝ приятел Симон и Пол дьо Валоа. Ако настанеха вълнения...

Господ да им бъде на помощ.

Отвори очи и я съзерцава дълго. Беше истинска дъщеря на своята майка — невероятно красива, дръзка, грижлива и интелигентна. Беше казала, че го обича...

Измъкна се предпазливо, стана, вдигна я и я пренесе върху леглото, като я зави старателно. Тя само се размърда. Приглади косите ѝ. Усети стягане в слабините при спомена за споделената страст и почувства как го залива вълна от нежност и желание да я предпазва от злини. Обичаше я. Но още не ѝ го беше казал. Все още нещо го глождеше мъчително и страхът не му даваше мира. Молеше Господ да им даде повече време да бъдат заедно, далеч от битките на света.

Облече се тихичко. Бе вече готов, когато се приближи отново до нея. Целуна я по челото, а след това — по устните. Тя не се събуди. Най-сетне си наложи да излезе.

Веднага щом пристигна в Лондон, го изпратиха да потушава бунт в Уелс, близо до границата. Тази задача не му беше по сърце, тъй като чувстваше дълбока привързаност към уелсците. Те, също като шотландците, въставаха често, за да защитят своята независимост. Едуард обаче все повече затвърждаваше присъствието си там. Строяха се невиждани замъци, за да се отстояват английските твърдини. Всичко това беше много интересно, но Ейдриън не можеше да си намери място. Надяваше се да изпълни по-скоро дълга си и да се върне у дома. Очакваше се детето му да се роди в края на януари или през февруари и той смяташе на всяка цена дотогава да е там. Месеците обаче минаваха и тревогата му нарастваше, тъй като все повече приятели бяха готови да му разкажат мрачни истории за мъртвородени бебета и изгубени при раждане красиви съпруги.

След битките в Уелс трябваше да закара затворниците до кулата в Лондон. Когато се върна в двореца, Коледа вече бе минала и Ейдриън истински се терзаеше, че не си е вкъщи. Всяка минута без Даниел се превръщаше в мъчение, въпреки буйния светски живот в двора на Едуард. Вечер се даваха големи угощения, на които кралят канеше Дейвид Брус Шотландски, Жан Френски, благородници от Шотландия, Франция и Уелс и собствените си придворни. И Дейвид, и Жан бяха интересни млади мъже, и, макар да бяха затворници, правеха срещите много приятни. Обикновено Маклакълън седеше до Дейвид и двамата обсъждаха със страст шотландските история, религия и население.

Едни от често канените на гуляите френски благородници бяха Симон и Пол дьо Валоа. Присъствието на Симон, граф Монтжоа, беше направо непоносимо за Ейдриън, вероятно поради факта, че някога Даниел смяташе, че е влюбена в него.

Симон беше популярен след англичаните и очароваше дамите в английския двор. Те нямаха представа, че някога е действал съвместно с граф Арманяк, който изнасилваше и грабеше без никакво угризение. Симон според тях беше затворен в кулата просто защото се бил влюбил в чужда годеница. Двамата с Ейдриън се държаха любезно един към друг, както го изискваше положението им и дворцовият етикет. Но Ейдриън знаеше, че французинът го мрази с цялата си душа. И чувствата им бяха взаимни.

Носеха се слухове, че Симон има връзка със съпругата на един стар аристократ, нещо, което се случваше често, когато момичетата

биваха женени за мъже, които могат да им бъдат дядовци.

Бедната млада жена беше истински влюбена в него и тази тъжна истина лъсваше всеки път, когато тя заемеше мястото си в голямата зала. Беше дъщеря на приятел на Маклакълън, убит преди години в бой с французите, затова на него сега му беше мъчително да гледа терзанията ѝ. В този случай се радваше, че Даниел не е тук. Не искаше да е близо до Симон, чийто поглед често улавяше върху себе си. Имаше усещането, че той замисля нещо.

Симон живееше в кулата, далеч от апартамента на френския крал, защото Едуард нямаше нищо против да бъде очарователен домакин на своя пленник, но никога нямаше да позволи да се заговорничи срещу него. Колкото до самия английски крал, той беше в превъзходно настроение. Радваше се като малко момче. Ейдриън сподели желанието си да се прибере у дома. Едуард обеща да го пусне, ако уелсците кротуват до края на месеца.

В средата на февруари, по време на поредния гуляй, пристигна пратеник и заговори нещо на краля. Маклакълън, който седеше през няколко стола от него, от „шотландската“ страна на масата, видя как изражението на Едуард се променя и той накланя глава на една страна. След това го посочи на пратеника. Сърцето му направо полудя. Боеше се, че новините не са добри.

Но когато се приближи, пратеникът му се усмихна.

— Идвам от север, сър...

— Даниел? — прекъсна го с тревога младият мъж.

— Е изключително добре, владетелю Маклакълън. Както и синът ви, кръстен Ейдриън Робърт миналата събота.

Графът осъзна, че се е изправил едва когато отново се отпусна върху стола. Очевидно вестоносецът бе говорил достатъчно силно, за да го чуят стоящите наоколо, тъй като на масата се понесоха приветствени възгласи. Рицари, благородници, дами, цялото кралското семейство вдигнаха чаши.

„Вашият син.“ Тя имаше намерение да роди момиче, за да му направи напук. Но точно това изобщо не го вълнуваше. Никога досега не го бе обземала подобна странна паника. Нищо друго не го интересуваше, освен Даниел да е добре.

По-късно същата нощ отиде при краля, който се съгласи да го приеме.

— Ваше Величество, уелсците може да стоят мирни месеци наред или да се надигнат отново всеки момент. Служих дълго и вярно, но нямам търпение да видя сина си...

— Да не мислиш, владетелю Маклакълън, че съм виждал всичките си деца в мига, в който са се появили на бял свят? Не, млади човече, не беше така!

— Но...

— Изпрати да доведат съпругата и детето ти. Аз самият също изгарям от желание да ги видя.

Ейдриън го изглежда с опасение.

— Ваше величество, крал Жан е все още ваш затворник, а има и други...

— Боже мой! Ние сме си в нашата крепост. — Помълча за момент. — Бих искал да видя моята повереница и детето.

— Значи ми нареждате да изпратя за Даниел?

— Моля те!

Което беше едно и също.

— Ще информирам незабавно пратеника — рече графът и излезе.

Тръгна по дългия коридор. Когато зави зад един ъгъл, забеляза внезапно потрепване на завесата пред нишата в стената. Поспря. Вероятно бяха влюбени, притаили се тайно. Поколеба се дали да не мине от другаде, за да не ги смуцава. Забеляза обаче, че и от двете страни коридорът беше заграден от въоръжени часови. Погледна отново към нишата и зърна ботуш. В следващия миг дочу женски глас, шепнещ на френски.

Познаваше този глас. Бе на Терез. Любопитно девойче, което продължаваше да му отправя покани при всяка възможност, затова се запита доколко ли е влюбена в мъжа зад завесата.

Изведнъж Ейдриън настръхна.

Симон! Симон дьо Валоа, граф Монтжоа. Очевидно крал Едуард позволяваше на благородните си гости да се забавляват както желаят, защото иначе пазачите нямаше да позволят на французина да си прави срещи в коридора.

Маклакълън продължи. Би трябвало да се радва. Въпреки това...

Нещо в тази среща го изнервяше.

По-късно, легнал в мрака и вперил поглед в тавана, изживяваше за кой ли път липсата на своята съпруга, сега придружена от копнеж да види и новородения си син. Чувстваше се странно нещастен, че вместо той да се върне при тях, те трябва да дойдат при него.

Изведнъж чу леко почукване на вратата, а след това женски шепот:

— Владетелю Маклакълън!

Стана, наметна се с роба и отвори. Повдигна изненадано вежди, тъй като видя Терез.

— Кажи, девойче?

Тя се усмихна неуверено.

— Може ли да вляза?

Младият мъж повдигна вежди още по-високо.

— Няма да стоя тук в коридора, владетелю Маклакълън?

Отстъпи, за да й направи път. После затвори вратата.

— Съпругата ви пристига скоро по нареждане на краля.

— Да?

Девойчето се усмихна и вдигна длани.

— Нощите, които остават... Може би това е последната ни възможност да...

— Да? — Отстъпи назад.

Терез сведе ресници.

— Няма да забравя, че ме спасихте, владетелю Маклакълън. Ще ви служа по всякакъв начин. Бих дала живота си за една нощ с вас. Съпругата ви е далеч. Чух и че ви предава на всяка крачка.

— Откъде го чу?

— Имало някакъв преоблечен като свещеник мъж, който заговорничел срещу Едуард... заради това сте я завели в замъка Рьононкур. Всички го знаят. Тя ви причинява болка. Но аз мога да я облекча. Ще ви даря една нощ на истинско блаженство, ще ви обичам просто и без усложнения, ще дам покой на душата и на тялото ви.

— Нима?

— Вашата съпруга е зла жена, милорд!

При тези думи я хвана за ръцете и я дръпна.

— Ти си прекрасна, Терез, и речта ти е много хубава, но има един проблем.

— Не, милорд, за мен не е проблем... Всичко, което искам, е да прекараме малко време заедно. За да ви доставя удоволствие.

— Чудя се дали тук не се крие нещо повече — прошепна той.

— Владетелю Маклакълън, вие ми спасихте живота...

— Затова го живеј добре и внимавай с кого се сприятеляваш. Проблемът обаче остава.

— Не е нещо, което да не мога да разреша...

— Не, проблемът е мой. Аз обичам съпругата си. Хайде, Терез, лека ноц! И се пази от вълци по коридора.

Завъртя я, побутна я леко, след което затвори вратата зад гърба ѝ.

Терез беше вбесена. Изпълваше я нарастваща ревност към графиня Даниел. Тя имаше всичко — владения, титли и обожанието както на французи, така и на англичани. Симон също я бе обичал...

А сега, въпреки всичките си умения, не можеше да прелъсти Ейдриън Маклакълън, пак заради нея.

Докато се взираше безсилно във вратата, мина някакъв мъж. Това бе оръженосецът на графа, красивият Люк, с когото се бе запознала в замъка Ръонкур.

Той се засмя, като я видя.

— О, стига! — прошепна гневно тя.

Люк се облегна на стената, без да я изпуска от поглед.

— Продължаваш да се хвърляш в ръцете му. Кога ще осъзнаеш, че е женен за ангел, когото при това обича.

— Тя е вещица и след време той ще я презре.

Оръженосецът поклати глава.

— Не, тя е красавица. Между тях съществува нещо истинско и дълбоко и ти не можеш да го промениш.

Терез сведе глава. Помисли си за другите богати и властни благородници, които я бяха ласкали... но в замяна все бяха искали нещо от нея. Владетелят Маклакълън обаче не я ласкаеше, само я наблюдаваше с нетрепващ поглед.

— Не се надявай да го имаш — обади се отново Люк. — Не можеш да имаш такъв велик мъж.

— Не мога ли?!

Младежът се усмихна, остави вързопа, който носеше, на пода пред вратата на своя господар, и протегна ръце към нея.

— Но можеш да имаш мен.

За малко не го зашлеви. Как си позволяваше? Усети обаче, че прегръдката му е истинска. Погледът му светеше. Явно говореше искрено, макар и дръзко.

— Да вървим!

— Ти си падаш по него, а аз — по теб. Имам нещо, което мога да ти предложа — промълви Люк.

— И какво е то? — попита Терез, изненадана, че е затаила дъх.

Той беше оръженосец на Маклакълън. Млад, буен, неуморен. Но с такъв господар несъмнено щеше да стане рицар. Можеше да отиде да се бие...

И да се върне с несметни богатства.

А очевидно я желаше.

— Да се ожения за теб!

— О! — изписка тихичко тя и се хвърли в обятията му.

По-късно, в малката му претърпкана с багаж стая, Терез се взираше в тавана и се чудеше дали да изпълни обещанието, което бе дала на друг човек. Обърна се на една страна и погледна златния пръстен. Заплащане. Заплащане...

Трябваше да си свърши работата.

Не! Не можеше да го направи! И нямаше да го направи...

Въпреки всичко се страхуваше. Много се страхуваше.

ГЛАВА 23

Даниел не подозираше, че може да съществува нещо толкова студено като зимата на север, макар всички да я уверяваха, че други години е било още по-ледено.

Струваше ѝ се абсурдно да ражда сега, но Мейви, акушерката, ѝ каза, че бебетата избирали кога да се появят на бял свят.

Ейдриън ѝ липсваше много повече, отколкото бе предполагала. В писмата си ѝ разказваше за кампанията в Уелс, а тя му пожелаваше Бог да бъде с него и му описваше родените неотдавна котенца, Звезда, която се била покрила с по-дълги косми, обясняваше му, че Дейлин възнамерявал да иска благословията му, за да се ожени за Монтейн.

В деня, в който се роди Ейдриън Робърт, вярната приятелка бе с нея. И макар съпругът да ѝ липсваше много, когато болките зачестиха, единственото ѝ желание бе да го удуши, задето я бе поставил в такова ужасно положение. Мъките ѝ продължиха през целия ден и през нощта. Малкият Ейдриън се появи на бял свят едва призори. Дотогава Даниел ту разговаряше с Монтейн и Мейви, ту измисляше нови начини да измъчва Ейдриън. В един от тези моменти Монтейн ѝ заяви, че незаслужено го обвинява.

— Аз, Даниел, предизвиках затрудненията във връзка със свещеника. Разбира се, той не беше свещеник, но...

— За какво говориш?

Обляна в пот, въпреки зимния студ, задъхана и измъчена, графинята я погледна.

— Казах на Дейлин. Притеснявах се. Той пък отиде при Ейдриън. Така че...

Младата жена присви очи.

— Значи първо му разхлабваш седлото, заради което аз изяждам пердаха!

— Даниел! Това беше преди толкова години! Страхувах се...

— После ставаш негова приятелка, готова да даде душата си за него! О, ако трябва, ще увиснете и двамата на бесилото! Оох...

— Да, миледи! Напъни и детенцето най-после ще дойде при нас!

В яда си Даниел напъна така силно, че малката главичка се показва на бял свят. Поиска да разбере какво е, но Мейви отвърна спокойно:

— Шотландче, момиче, като баща си, това мога да ти кажа със сигурност, но нищо повече, докато не му видя дупенцето! Давай сега, още веднъж...

— Момче, миледи! Голямо, чудесно момченце!

Преди да разбере какво става, графинята се разплака, а Монтейн хукна навън, за да съобщи на Дейлин. Акушерката почисти новороденото, срязва пъпната връв и накара родилката да се напъне отново, за да изкара плацентата. Тя се подчини, но вече почти не усещаше какво става с нея, защото гледаше със страхопочитание бебето в ръцете си. Когато започна да суче от гърдата ѝ, беше удивена от откритието, че има по десет пръстчета на ръцете и краката, русите коси на баща си и сини като лятно небе очи. „Цветът на очите се променя“ — напомни си тя. Всички казваха така. Кой знае, може би щяха да придобият зеленикав оттенък? Момченцето беше съвършено във всяко отношение и вече плачеше изненадващо силно...

През следващите дни я измъчваха съмнения и страхове. Обичаше го толкова много, че се ужасяваше да не го изгуби. Позволи на Дейлин да изпрати вестносец до Лондон с новината за раждането на бебето едва след като го кръсти. Той и Монтейн станаха негови кръстници.

След това започна да чака и да се моли Ейдриън най-сетне да се прибере у дома. Вече обичаше това място, чувстваше се удобно, хората ѝ допадаха, разрешаваше успешно спорове за овце, едър добитък и дори тъкане на платове. Приготвяха невероятно вкусен ейл, а тя на свой ред ги учеше как да съхраняват френските вина. Строгата Катрин Мери ръководеше с твърда ръка прислужниците, Джошуа управляваше домочадието, а Тейлър беше иконом. Графинята пи с тях за здравето на бебето и всички приветстваха раждането на наследника. Животът ѝ беше богат и пълен, само дето...

Беше непоносим без Ейдриън. Мислеше непрестанно за него. Желаше го. Притесняваше се. Чудеше се.

Дните минаваха. Наближаваше вече краят на зимата. Дойде март и пролетта започна да се усеща, въпреки все още честите студени и

бурни дни. Един следобед в началото на април Даниел се бе изтегнала върху одеяло, постлано върху буйната трева край езерото, в компанията на Монтейн и Дейлин. С бебето бяха задрямали. Когато се събуди, видя как приятелката ѝ тича с поруменели бузи и се смее, следвана по петите от младия мъж. После двамата паднаха сред тревата и се зацелуваха. Монтейн обаче забеляза, че Даниел ги наблюдава, изчерви се силно, забърза обратно към нея и се заизвинява.

— Наложително ли е да бъдете непрекъснато толкова щастливи пред мен? — попита графинята.

В първия момент вярната компаньонка се смути, но след това видя, че Даниел ѝ се усмихва.

— Ти самата сигурно си безкрайно с щастлива с мъничкия! — промълви Монтейн, като докосна бебето.

— Наистина съм щастлива! Само дето...

— Идва някой! — извика Дейлин и се приближи до одеялото в ролята на вечния защитник, а дланта му обхвана дръжката на меча. Наобиколиха ги бързо и други мъже, чули тропота на приближаващите коне. Дейлин се успокои едва когато видя знамето на крал Едуард. Графинята пък разпозна сър Джордж и се изправи с бебето в ръце.

— Сър Джордж! — извика тя, изпълнена със задоволство.

Той скочи от коня, отпусна се на коляно и пое дланта ѝ в ръката си, а след това посегна към момченцето.

— Ах, какъв прекрасен момък! Какъв наследник! Дори кралят би завидял на такива златни коси!

— Баща му дали би го одобрил?

— Баща му изпадна в екстаз при новината за неговото раждане и след уверенията, че вие се чувствате добре, в което сега се убеждавам лично. Изглеждате още по-сияйна и красива, скъпа.

— Много сте мил, сър Джордж. Но кажете, след като Ейдриън е толкова щастлив от раждането на сина си... къде е?

Сър Джордж забеляза тревожното ѝ изражение и отвърна топло:

— Кралят изисква любимецът му да бъде до него.

— О! — промълви младата жена.

Значи ѝ предстояха още дълги седмици на очакване и задаване на въпроси...

— Но той изгаря от нетърпение да ви види и струва ми се, е готов да изостави както краля, така и службата си при него. Аз ще ви

придружа до Лондон... ако сте в състояние да понесете пътуването.

— Ако съм в състояние да понеса пътуването...

— Да, миледи, тъй като бебето е още малко. Но аз виждам, че е чудесно здраво момченце!

— Сър Джордж, тръгваме на разсъмване, ако вие и вашите хора сте в състояние да понесете пътуването.

Реймон, граф Ланглоа, пристигна в Дувър с фламандски кораб. Капитанът симпатизираше на френската кауза и беше вбесен от разгрома, затова моряците не задаваха въпроси във връзка със семпло облекчение, но добре въоръжен мъж, който придружаваше графа.

Самият Реймон носеше тежката роба с качулка на францискански монах. Знаеше, че дегизировката му не е особено оригинална, но вършеше работа. Образованието му позволяваше да общува леко с местното духовенство и да успее да привлече един млад духовник да замине с него за Лондон, където се запозна с изповедника на крал Едуард. Той именно му позволи да се срещне със своя суверен. За огромно съжаление на графа крал Жан не прояви особен ентузиазъм от възможността да го види насаме, нито пък се впечатли от дегизировката му или от факта, че рискува живота си заради него.

— Реймон, скъпи ми графе, това е чиста глупост. Излагате на опасност всички ни. Край крал Едуард има непрекъснато поне стотина човека, които само чакат нарежданията му. Той не би се осмелил да ме убие, но ако загина при опит за бягство, със сигурност ще изрази съжаление пред света.

— *Mon Dieu!*^[1] Аз дойдох тук...

— Като Божи служител — прекъсна го нетърпеливо Жан. — Наистина ли си готов да си дадеш живота за мен? Тъй като, осмелявам се да твърдя, англичаните ще ти отсекаат главата и ще я окачат на Лондон Бридж, ако те открият тук. Не, не, графе, прекалено ламтиш за богатства и награди! Аз отивам в битка само когато имам някакъв шанс. Не искам англичаните да ме застрелят като куче на улицата!

— Прекарах тайно злато и го предадох на Симон, за да подкупи стражата. Ако някой се окаже предател, Ваше Величество, ще го накълцам на парченца.

— Златото е в Симон. Ако можеш да се измъкнеш бързо през Ламанша, вземай Симон и бягай с него.

Ланглоа имаше чувството, че е паднал от небето. Бе истински нещастен. Така му се искаше да спаси краля и да се превърне в герой за народа.

— Подобни бягства са осъществявани и преди...

— Но не от крале. Симон не го пазят така строго като мен. Той се сприятели с доста стражари и понякога дори го пускат да се разхожда из коридора. Взemi Симон! Той те очакваше и разчиташе на теб да му намериш кораб, чийто екипаж няма да го предаде.

— Разполагам с такъв кораб, Ваше Величество!

— Тогава тръгвайте със Симон и като се върнете у дома, съсредоточете усилията си върху събирането на откупа за мен. Синът ми обикаля из провинцията. Вие би трябвало да правите същото. Тогава, графе, ще те почитам като един от моите най-прекрасни и лоялни благородници.

Ланглоа напусна кралския апартамент, свел глава. Пред вратата срещна свещеника от Дувър и измърмори някаква благословия с уверението, че кралят е добре. Сега трябвало да отидат при граф Монтжоа, за да дадат утеха и на него.

Симон го посрещна радостно.

— Имаш ли коне?

— Дойдох с един свещеник. Със златото, което успях да внеса...

— Да, мога да уредя въпроса с конете. Тази нощ доведи тук свещеника. Ще тръгнем като двама религиозни люде, изпълнили дълга си към Бога и своите сънародници.

После продължиха да обсъждат подробностите около бягството. Симон трябваше само да внимава да не се натъкне на някой познат враг като Ейдриън Маклакълън.

Ланглоа настръхна.

— Маклакълън! Готов съм да платя с живота си, за да го видя мъртъв! — Симон внезапно спря. — Но може би няма да се налага да стигам чак дотам. Крал Едуард изпрати Маклакълън в Дувър, за да подготвя атаката на замъка Кардино. Хората му ще бъдат заети... — Погледна към Ланглоа и се усмихна. — Съпругата му трябва да се срещне там с него.

— Съпругата му ли?

— Голям удар ще направим, ако успеем да отвлечем владетелката на Авил.

Пътят беше дълъг и сър Джордж непрекъснато настояваше да забавят темпото. Даниел пък изобщо не желаше да спират за нощуване, тъй като нямаше търпение да пристигне в Лондон.

Истински се трогна от посрещането на крал Едуард, кралица Филипа и крал Жан. И тримата я поздравиха изключително мило. Филипа пое веднага Робърт, за да му се порадва. Графинята се вслушваше във всяка нейна дума, тъй като тя бе родила толкова много деца.

— Прилича на баща си, а? — обърна се Едуард към съпругата си, която го изгледа странно.

— Може би. Но тези сини очи...

— Очите на Ейдриън имат лешников цвят, а моите са зелени — намеси се Даниел. — Може би и неговите ще се променят.

— Хммм — измърмори Филипа.

— Къде е Ейдриън? — попита графинята.

— Ами, замина за Дувър, страхувам се.

— Дувър!

— Не се разстройвай, скъпа. Той толкова те чака. Но в замъка Кардино, където оставих граф Жермен да управлява от мое име, избухнаха безредици! Нищо сериозно. Ейдриън ще се справи с положението за броени дни.

— Аз с него ли отивам във Франция?

— Не — отсече Едуард. — Но утре можеш да потеглиш, за да се видите за една нощ и да му покажеш сина. А после ще изчакаш завръщането му заедно с мен и кралицата в Лондон.

Докато гледаше през прозореца от голямата кула, където пребиваваха важните затворници, Симон зърна в двора Даниел и Филипа. Следваха ги Монтейн, Дейлин и няколко придворни дами. Те се смееха и се наслаждаваха на топлия ден. Кралицата носеше бебето. Симон усети болезнена ярост. Прииска му се да вземе детето и да го размаже в стената. Да унищожи малкия плъх, преди да е станал голям.

Симон вече знаеше, че на следващата сутрин графинята тръгва към Ламанша, за да се срещне със съпруга си. Щеше да остане с него около ден. Докато я наблюдаваше как се усмихва на онова, което ѝ казваше в момента кралицата, Симон си помисли колко добре би оползотворил времето си, ако тя му беше съпруга и му дадяха поне една нощ...

Внезапно французинът се усмихна горчиво при спомена за последната си среща с Даниел. Колко щастлива му се струваше сега с бебето си. Бебето на Маклакълн. Явно него беше забравила напълно. Или може би се лъжеше? Трябваше да я види! Това беше последната брънка в плана му.

Тя наистина го посети за кратко. Стоя не повече от пет минути. Хвана го за дланите и го запитва тревожно дали се чувства добре, но веднага си дръпна ръцете, когато той опита да я привлече към себе си.

— Остави ме да ти подържа ръцете, Даниел. Забрави ли колко те обичах?

— О, Симон, съвсем скоро ще си тръгнеш оттук! — Усмивката ѝ беше като слънце. От нея подобните ѝ на скъпоценни камъни очи светнаха още по-ярко. Сърцето му се разтуптя. — Чух, че си се забавлявал много добре с английските придворни дами.

— За да забравя онова, което желая най-силно.

— Трябва да вървя, Симон. Разбрах, че си тук... Искан да се уверя, че си добре. Бях и при крал Жан, който изглеждаше щастлив, докато играеше шах с крал Дейвид Шотландски. Двамата предвкушаваха радостно падането на крал Едуард, който, както разбрах от разговора им, от време на време се присъединявал към тяхната игра.

— Едуард се мисли за всемогъщ... Както впрочем и съпругът ти, миледи. Но всеки си има своята Ахилесова пета.

— Предполагам, Симон.

Пристъпи към него и го целуна по бузата, а след това излезе предпазливо. Пазачът заключи след нея.

— Точно така, миледи! — промърмори французинът. — Всеки си има своята Ахилесова пета.

Граф Ланглоа, все така облечен в монашеските си одежди, настигна Терез. Тя не го позна, но се ужаси да не бъде съдена от Бог или от Сатаната, когато я помъкна към нишата.

— Ти си Терез. Обещала си да помогнеш на Симон дьо Валоа. Той ти е дал злато и бижута. Сега дойде време да ги заслужиш. Трябва само да изпълниш каквото ти кажа. Тази вечер, на мръкване, заведи два добре отпочинали коня край изхода към пристанището и ме чакай.

Момичето пребледня, зъбите му затракаха.

— Коня? Да взема коня... Искан да помогна, но не мога. Не мога да направя това. Ами ако ме хванат? Ще ме обесят...

Ланглоа я стисна за гърлото. Пръстите му обхващаха шията ѝ и не ѝ даваха възможност да говори. Раздрусан я силно. Терез започна да се задъхва.

— Ще го направиш! Или няма да се налага да те бесят, защото сам ще ти кльцна гърлото. Разбра ли, жено?

Тя кимна. Цялата трепереше от страх. Ланглоа се усмихна.

— А, това се казва добро момиче. Господ да те благослови, дете мое!

Ейдриън крачеше напред-назад по доковете, изпълнен с трескаво очакване почти без да забелязва усилената дейност наоколо: на корабите, които трябваше да го прехвърлят заедно с хората му от другата страна на Ламанша, товареха храна, оръжие, доспехи, коне и какво ли още не. Непрекъснато проклинаше краля. Най-последне съпругата му пристигаше, а Едуард го изпращаше във Франция. Именно той бе предложил графинята да дойде в Лондон, а сега бе твърдо решен да не ѝ разреши да го последва, макар Филипа доста често да бе придружавала съпруга си в битките.

Имаше само няколко часа, за да се види с Даниел, след което той заминаваше за замък Кардино, а тя — за Лондон.

Не можеше да си представи как щеше да понесе тази нова раздяла, но очевидно нямаше друг избор. Животът му бе много по-прост, когато бе ръководен от амбиции, а не от любов. Тогава изпълняваше всичко, което му наредеше кралят, без да се замисля. Сега изпитваше силно до болка желание да помоли да изпратят някой

друг, а него да оставят да се наслаждава на спокойствие на плодовете на дългите години усилена работа и лоялност.

— Милорд!

Нейният глас! Завъртя се и я видя.

Тя стоеше на дока, облечена в синьо, със свободно пуснати коси. Беше отслабнала отново, само гърдите ѝ бяха натезали. Беше още по-красива. Очите ѝ блестяха. Бузите ѝ бяха поруменели. Цялата сияеше.

— Миледи! — прошепна младият мъж.

Даниел извика и се втурна към него. Ейдриън я посрещна с отворени обятия, притисна я към гърдите си и я завъртя. Не можеше да опише колко е щастлив, че я вижда, че усеща чистото ѝ ухание, че заравя лице в косите ѝ, че я докосва...

Пусна я на земята.

— Имаме само една нощ! — промълви тя.

— Да, но аз няма да се бавя.

— Така каза и кралят.

— Добре ли си?

— Много.

— А детето?

— Зад мен е. Монтейн го държи.

Погледна я в очите. После се спусна към Монтейн, взе бебето от ръцете ѝ и отметна завивките от лицето му. Даниел се приближи. Сърцето ѝ се разтопи, когато видя изпълненото с благоговение изражение съпруга си.

Без да пуска сина си, Ейдриън я прегърна през раменете.

— Ела! Имам стая в старата страноприемница малко по-надолу по улицата.

Оставиха Монтейн и Дейлин и забързаха натам. Непрекъснато го спираха разни мъже, за да го питат нещо я във връзка с оръжието, я с конете, я с припасите. Той отговаряше бързо и кратко.

— Не се бавете! Отплаваме утре призори!

— Жалко, че не можем да тръгнем сега, владетелю Маклакълн — рече един моряк. — Така отливът ще бъде с нас. Но все още не сме приключили с товаренето.

Поклони се и забърза към доковете.

— Хайде, да се махаме по-скоро от погледите на тези любопитни хора, че няма да останем и секунда насаме! — промърмори Ейдриън и

поведе съпругата си покрай една стара нормандска сграда.

Минаха през страничния вход към голям вътрешен двор. После влязоха в неговата стая. Ейдриън затвори вратата, облегна се на нея и се взря в Даниел.

— Доста е неугледно, страхувам се. Леглото е счупено. Коминът пуши. Но... е близо до доковете. Сетих се... да поръчам люлка за бебето.

— Добре! — прошепна графинята и се усмихна, като премести погледа си от него към детенцето, сгушено в ръцете му. — Той спи.

Ейдриън сведе очи към сина си.

— Да, наистина. — Погледна отново към нея. — Красив е. Прекрасен! Благодарен съм и съм горд.

Прекоси стаята, постави Робин в люлката и в следващия момент Даниел се озова в обятията му. Изуми се, когато го усети как трепери, докато я прегръща и целува. Трескавото му желание тутакси се предаде и на нея. Не знаеше дали да плаче, или да се смее, когато започнаха да свалят припряно дрехите си.

— Боже... скъсах... нещо! — изпъшка младият мъж.

— Няма... значение. Аз щях да скъсам повече, ако имах твоята сила!

Устните им се бяха слели. Ейдриън я вдигна и я постави на леглото. Зацелува я навсякъде, отново и отново, докато най-сетне тя извика.

Тогава спря и се надигна.

— Не искам да те нараня... Толкова скоро след раждането...

Даниел разтърси глава.

— Мина много време.

Той обхвана едната ѝ гърда в дланта си.

— Може би стана по-добре, че не бяхме заедно.

— Не, о, милорд, не... Нямах представа колко ми липсваше, колко се нуждаех от теб...

Привлече го към себе си, плъзна пръсти от двете страни на лицето му и след това — бавно надолу по цялата дължина на тялото. Достигна до члена му, сграбчи го в ръце и го притисна към себе си.

Ейдриън изпъшка и зарови лице в гърдите ѝ. Опитваше да бъде по-нежен, но му се стори, че ѝ причини болка, когато проникна в нея. Тя обаче се вкопчи в него с огнена страст. Първия път беше бърз и

безразсъден. Втория — по-бавен. На третия успяха истински да се насладят. След това бебето се събуди и заплака от глад. Ейдриън го галеше по гръбчето, докато Даниел го кърмеше. И двамата съзерцаваха с благоговение чудото, което бяха създали заедно. После Ейдриън върна сина си в люлката и легна до съпругата си. Мислеше, че е задоволен. Беше достатъчно обаче Даниел само да му се усмихне, за да усети отново пъпленето на възбудата. По дяволите тези французи! Целуна я. Тя обви ръце около него.

— Ейдриън...

В този момент вратата се отвори с трясък. Маклакълън се надигна, изумен от нахлулите в стаята мъже. Знаеше, че само смъртни врагове биха връхлетели така, и се проклинаше, защото не можеше да се сети къде е захвърлил меча си.

Гневът и объркването му се увеличиха, когато разбра кои са нападателите — Симон дьо Валоа и граф Ланглоа, придружени от неколцина едри мъжаги.

— О, господо, имах удоволствието да прекарам известно време в компанията на крал Жан и не мога да си представя, че той ви е научил на подобни просташки маниери — рече Ейдриън.

— Симон — обади се Ланглоа, — явно би трябвало да бъдем по-сърдечни, докато го съсичае.

В този миг Маклакълън зърна меча си, на по-малко от метър под захвърленото наметало. Спусна се към него и се метна обратно на леглото. Графинята се бе надигнала и притискаше завивките към гърдите си. Беше пребледняла като мъртвец и като че ли не можеше да откъсне очи от Симон.

— Може и да умра — промълви Маклакълън, — но непременно ще се срещнем в ада.

Трябваше да убие Симон още навремето. Сега французинът се усмихна, обърна се и избута напред Монтейн. После допря острието на дългия касапски нож в гърлото ѝ така стремително, че по шията ѝ потече тънка струйка кръв.

— Пусни я! — изпищя Даниел и се спусна към него.

— Даниел! — изрева Маклакълън и скочи.

— Ела при мен, Даниел, ела! — призова я Симон. — Ела! Откажи се от игричките и аз ще пусна Монтейн. Не се тревожи за

Маклакълън. Той вече съвсем скоро ще научи, че ти успя да подкупиш пазача, за да мога да избягам!

— Какво? — извика задавено младата жена.

Въпреки гласа на разума, Ейдриън изпита неистовата нужда да види очите ѝ. Усети обаче, че някой минава зад него. Завъртя се като светкавица и го мушна в гърдите. А когато се обърна отново, почувствал пак опасност, съпругата му изпищя.

Но прекалено късно.

Ланглоа бе успял да се намеси, умело и решително. Той удари с всичка сила Маклакълън по слепоочието с дръжката на меча. Болката беше нечовешка. Младият мъж неистово се съпротивляваше на мъглата, която го обгръщаше. Тя обаче избледняваше все повече и повече. Не беше в състояние да стори нищо...

Препъна се... И падна.

Стори му се, че вятърът донесе до ушите му оплаквателни вопли.

— Хайде, Даниел, да тръгваме! — рече Симон.

Графинята погледна към Монтейн. После към падналия на пода Ейдриън. Не беше сигурна дали е жив, или мъртъв. Отчаяно ѝ се искаше да се доближи до него. Изпълваше я ужас и за приятелката ѝ. Погледна отново към Симон. Трепереше и се бореше със сълзите.

— Да дойда с теб ли? Пусни я, скапано копеле! Какво се опитваш да направиш? Да вкараш французи и англичани в нови кървави войни? Да обгориш земите? Да умориш хората от глад?

— Млъкни, Даниел! — извика Симон.

— Никъде няма да ходя с теб! Пусни Монтейн и ме остави на мира. Мили Боже, бебето ми...

— Бебето, точно така, бебето. Би трябвало да го вземем. И да го хвърлим в Ламанша! — посъветва Ланглоа.

— Не! Ще ти избода очите! — извика графинята.

Монтейн хлъцна под острието на ножа и Даниел разбра, че сега не е моментът да се противи.

— Добре. Пусни Монтейн, дай ѝ бебето и идвам с вас.

— Бебето е от семето на шотландеца. То трябва да умре в Ламанша. Ти си млада. Можеш да имаш още много бебета.

— Ако направиш нещо на детето ми или на Монтейн, ще крещя.

Симон погледна към Ланглоа, който сви рамене.

— Ще бъде по-лесно, ако тръгне мирно и тихо.

Симон блъсна Монтейн. Тя се приближи с препъване до люлката, без да откъсва ужасения си поглед от своята приятелка.

— Всичко ще бъде наред — заяви графинята. — Погрижи се за Ейдриън. — Изгледа безстрастно Симон, след това — Ланглоа, и отново — Симон. — Ейдриън те остави жив навремето. Ами вие, граф Ланглоа! Той можеше да ви отреже главата, а не го направи!

Симон се обърна към един от своите хора.

— Бързо! Увий владетеля Маклакълън в един килим — ще го хвърлим в Ламанша.

— Не! — извика вбесена Даниел.

Понечи да изтича до съпруга си, но Симон я хвана. Очите му мятаха мълнии.

— Той си отиде, миледи. Отиде си така, както си бях отишъл аз. Сега ще трябва да свикнеш отново с мен!

Даниел го зашлеви. Достатъчно силно, за да се зачерви бузата му. Дори ноктите ѝ го одраха. Разярен, Симон отвърна на шамара, при което тя се блъсна в колоната на леглото. Пред очите ѝ блеснаха звезди...

И тогава я обзе милостив мрак.

---

[1] Господи! (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

Студената вода го съживи заедно с изгарящото дробовете усещане за море.

Къде беше? Дойде на себе си сред черна бездна, в която потъваше...

Потъваше! Дяволите да го вземат, наистина потъваше! Ритна яростно и изплува. Ритна отново, като си налагаше да не си поема въздух, да не се поддава на изкушението...

Да умре.

Главата му се показва на повърхността. Беше се стъмнило. Някакъв фламандски кораб се отдалечаваше. Явно бяха го захвърлили в буйните води на Ламанша.

Първоначално се почувства напълно объркан и не успя да види брега. На всичкото отгоре имаше чувството, че удрят с чукове в главата му.

Щом откри брега, заплува към него. От сушата го делиаха вероятно мили. Нямаше представа точно колко. Вълните го заливаха, издигаха, подхвърляха.

Тогави видя огньовете. Заплува с подновена сила. Възвръщаше си самоконтрола. Придвижваше се с бавни и плавни движения. Сигурни. Ритмични. С минимално усилие. Главата спря да го боли, но затова пък ръцете му горяха от умора. Бореше се с вълните, които шибяха лицето му, със соления им вкус, с естествения страх от черната бездна. Трябваше непременно да се добере до брега. На всяка цена.

Продължаваше да плува...

Но дори цялата му решимост вероятно нямаше да стигне, ако не беше зърнал лодките.

Затвори очи и се замоли. Трябваше да остане жив. За да убие Симон. За да върне Даниел у дома. Да й каже, че й вярва. Че я обича. Симон искаше той да умре с мисълта, че съпругата му го е предала. Той обаче отказваше да умре и да повярва, че Даниел е способна на подобно нещо. Запита се какво ли е станало със сина му и рязко отвори очи. Внезапният прилив на отчаяние възвърна донякъде силите му.

На светлината на огньовете видя скалите. Белееха като ангелски криле. Заплува отново, като проклинаше, тъй като му се струваше, че всеки път, когато приближеше брега, се надигаше вълна и го отдалечаваше.

— Ейдриън!

В началото помисли, че си въобразява или от дълбините го зове някоя сирена.

— Маклакълън, дяволите да те вземат, човече, не може да си мъртъв!

Познаваше този глас. Беше го чувал да бумти безкрайно много пъти в битките, за да се превърне в част от живота му. Едуард! Черния принц! Той беше в малката лодка, която се насочваше към него.

Малко по-късно към изтощения плувец се протегнаха ръце, които го издърпаха на борда, гол и треперещ. Увиha го с одеяло и пъхнаха между дланите му пълен с топъл ейл мях.

— Пий, приятелю, сгрей се. Мили Боже, колко време престоя в тази вода?

Ейдриън откри изумен, че одеялото и гъстата бира сложиха край на неконтролируемото треперене. Пое си дълбоко въздух, облегна се назад и погледна към принца.

— Не знам. Едуард, за Бога, кажи ми ти какво знаеш.

— Компаньонката на твоята жена изтичала в истерия при мъжете, които подготвяли корабите за отплаване, и им обяснила, че теб ще те изхвърлят в морето, а Даниел е отвлечена. Междувременно онова френско момиче, което ти спаси, когато Арманяк нападна с хората си селото му, отишло и се проснало в краката на майка ми, молейки за милост. То разправило някаква несвързана история за това как граф Ланглоа заплашил да я убие, ако не му осигури коне да избяга със... Симон дьо Валоа. Не се притеснявай, нищо лошо не се е случило с французойчето. Тя всъщност иска да се омъжи за твоя оръженосец, който пък се застъпва за нея дори с риск за живота си. Така или иначе, аз се втурнах на минутата насам, за да открива как твоите хора палят огньовете по бреговата линия заради теб. Ако не те бяхме намерили до час-два, щях да отплавам. Граф Ланглоа е пристигнал очевидно от Франция, за да помогне на Симон дьо Валоа да избяга. Предполагам, че ще се насочат към френския бряг и ще

потърсят закрилата на своя съюзник граф Жермен дьо Кардино, с когото ще се бием.

Ейдриън се усмихна бавно.

— Как човек да не ти служи с радост. Ти ми спаси живота, а сега си готов да се биеш заради моята съпруга.

Едуард сви рамене.

— Е, приятелю, ти също си ми спасявал кожата неведнъж. Колкото до твоята съпруга, ами...

— Да?

Младият мъж поклати глава и се приближи, за да не го чуят гребците.

— Какво умно шотландско момче си! Трябва да вървя. Баща ми иска граф Жермен да бъде изхвърлен от крепостта, а аз да намеря Даниел. Тя ми е сестра.

— Като повереница на краля.

Принцът въздъхна и очите му блеснаха.

— Още ли не си разбрал за какво става дума? Тя наистина ми е сестра. — Облегна се назад и изрева на моряците: — Гребете, момчета! Трябва да стигнем колкото се може по-скоро, за да преплаваме Ламанша. Бързо!

Все така увит в одеялото, Ейдриън успя да се види с Монтейн за малко, преди корабът да вдигне платна. Посрещнаха го приветствени възгласи, когато стъпи на брега. Хората му твърдяха, че това е истинско чудо и че е благословен от небето.

— Светците ви пазят, владетелю Маклакълн! — Миг по-късно Монтейн се спусна отгоре му. — Владетелю Маклакълн, кълна ви се, Даниел няма нищо общо! Онзи мръсник я удари, тя изгуби съзнание...

— Всичко е наред, Монтейн, отиваме за нея!

Тогава се появи и Дейлин. Стисна раменете на Маклакълн и го прегърна.

— Слава на Бога...

— Синът ми... — започна графът.

— Бебето е в добри ръце — увери го принцът и го тупна толкова силно в гърба, че той политна напред. — При майка ми.

Морето кипеше и се пенеше. На Даниел ѝ се струваше, че корабът се мята вече безкрайно дълго. Тя лежеше в някаква тясна кабина, болна от отчаяние и мъка и почти гола. Ейдриън беше мъртъв. Искаше ѝ се тя също да умре.

Симон влезе. Макар да бе красиво облечен, младата жена се учуди, че някога ѝ се е струвал очарователен. Тази вечер чертите му не ѝ изглеждаха така класически съвършени. Бяха прекалено остри. Той сведе поглед към нея.

— В началото може би ще ти бъде трудно. Но ние сме французи. Ти ще го забравиш...

— Ще забравя, че ти го уби?

— Ланглоа го удари.

— А ти му нареди да го изхвърли през борда.

— Той беше като забит в слабините на Франция нож. Даниел...

Понечи да седне до нея.

— Само да си ме докоснал и ще повърна.

— О, хайде, ще свикнеш отново с мен. Ще си спомниш колко близки бяхме, как се смеехме...

— Ще повърна!

Тогава я докосна. Тя изпълни обещанието си. Симон скокна на крака, като псуваше вбесен, и изхвъркна от кабината?

Графинята пристигна във Франция все още увита в чаршафи. Замъкът Кардино я порази. Стените бяха високи и дебели, защитниците — многобройни. Не знаеше дали някой ще дойде за нея, дали изобщо някой ще се поинтересува от съдбата ѝ. А ако по някакво чудо Ейдриън бе оцелял и опиташе да я освободи, щеше да се стигне до дълга обсада.

Заведоха я в най-високата кула в североизточната част. Нямахме балкон. Единствената връзка със земята бе спираловидното стълбище.

В стаята ѝ вече я чакаха вана с топла вода, пълен с дрехи скрин, парфюми, вино, хляб и голямо дървено легло. Даниел седна на пода и се сви в чаршафите, с които бе дошла. Отказваше дори да погледне Симон.

— Даниел, или сама ще се погрижиш за себе си, или ще го направя аз.

Тъй като тя не помръдна, той пристъпи към нея. Младата жена обаче се надигна и рече:

— Махни се, Симон! Аз ще стана и ще се облека.

— Направи го тогава!

Графинята стана и се приближи, залитайки, до елегантната медна вана. Симон не я изпускате от очи.

— Симон — промълви тя, без да се обръща, — ако някога съм те накарала да повярваш, че те обичам, съжалявам. Аз съм омъжена за Ейдриън Маклакълън. Него обичам, така че не можеш да ме накараш насила...

— Маклакълън е мъртъв!

— Няма да го повярвам, докато не го видя с очите си!

— Той е в Ламанша. Храна за рибите, Даниел.

В очите ѝ запариха сълзи.

— В такъв случай никога няма да повярвам, че съм вдовица.

— Може би останките му ще бъдат изхвърлени някога на английския бряг! Но това е без значение, Даниел. Животът ти с англичаните приключи.

Тя се обърна към него.

— Аз съм францужойка, Симон, но те мразя. Вече те виждам такъв, какъвто си в действителност. Един от хората на граф Арманяк, които грабеха, изнасилваха и колежа в опитите си да изтръгнат властта от Едуард. Никога не бих живяла с теб. За проявеното милосърдие ти заплати единствено с жестокост.

— Влизай във ваната, Даниел, и измий мръсотията му от тялото си!

Графинята опита водата. Чудеше се дали ще има сила да го убие. След това щяха и нея да убият, разбира се, но не беше сигурна, че това вече е от значение. Симон твърдеше, че съпругът ѝ е мъртъв. Не знаеше дали и детето ѝ е оцеляло. Предпочиташе да умре, но не и да бъде докосната от убиеца на своя съпруг и на своя син.

Водата вече бе изстинала, но от големия чайник в огнището се вдигаше пара. Даниел заобиколи ваната, приближи се до огъня и посегна към чайника.

— Симон, ти си се побъркал! Нима не разбираш? Та ти уби мъжа, когото обичам.

— Любовта е невярна, Даниел!

Тя ахна и се завъртя на пети, тъй като Симон се бе приближил и протягаше ръце с намерението да я разсъблече.

Не беше планирала атаката си, просто я осъществи. Вдигна ръка, за да го отблъсне, и при този жест връщатата вода се разля по гърдите и слабините му.

Той изкрещя от болка. Осъзнала какво е сторила, Даниел отстъпи назад ужасена. Симон започна да къса дрехите си и да вика за помощ. Нахлуха пазачи.

Графинята отстъпваше заднишком. Не ѝ обръщаха внимание, тъй като виковете на изгорения бяха потресаващи. Изнесоха го, някой изтича да доведе лекар. После заключиха вратата. Графинята се плъзна бавно по стената, докато се озова на пода. Изведнъж се разрида, а след това, също така внезапно — спря. Отказваше да повярва, че съпругът ѝ е мъртъв. Изправи се, приближи се до ваната, изми се в хладката вода, намери някакви дрехи и се облече. И след това зачака. И се замоли.

Никой не се появи.

На сутринта вратата се отвори с трясък и Симон нахлу разярен. Движеше се бавно и вдървено. Беше целият превързан и очевидно все още го болеше много.

Макар че се ядоса от безцеремонното му влизане, Даниел си наложи да не помръдне. Изглежда го и зачака, без да показва страха си.

— Англичаните, миледи, винаги са били по-добри в изкуството на мъчението, но ние, французите, също знаем някои неща.

— Ако сега те боли, то сам си си виновен. Казах ти да не ме докосваш.

— Менгемето за мачкане на пръсти може да причини ужасна болка. Или да те оковат в някоя килия дълбоко под земята и да те увесят от тавана, докато раменете ти се измъкнат от ставите. Очите ти могат да бъдат избодени с нажежен шиш, толкова връл, че да се пръснат в главата ти... и въпреки всичко да останеш жива. А може би си мислиш, че тук няма тъмница? Има, миледи, има! Под замъка е цял лабиринт, който води до морето и, уверявам те, по време на двучеквното му съществуване много врагове са били осакатявани, измъчвани, изгаряни... и отстранявани без никой да разбере. Не мога да ти опиша какви ужаси очакват долу невнимателните. Аз ще оздравея. Може би за по-малко от седмица. Но размишлявах сериозно дали да не наредя да те шибат с камшик до прималяване. Но, Даниел, тъй като съпругът ти е мъртъв, ще бъдеш свързана с мен в свещен брак. А аз не искам обезобразена от белези съпруга. Следователно ще

изчакаш справедливото си наказание. Зависи кога аз ще бъда готов. А щом това време дойде, ще си платиш, тъй като ще те подлагам на всички възможни унижения и ще те принуждавам да задоволяваш всичките ми нужди.

Графинята се обърна с гръб. Погледна към прозореца. Щеше да се хвърли от него, ако Симон оздравееше.

— Даниел! Та това е бойница и дори твоята слаба фигура не би могла да мине през нея!

„Но пък мога да не ям нищо, докато умра“ — помисли си тя, обзета от решимостта на отчаяния.

В този момент в стаята се втурнаха граф Ланглоа и някакъв висок посивял мъж, когото виждаше за първи път. Той спря, впери поглед в нея, поклони се дълбоко и заговори с горчивина:

— Графиньо! Значи вие сте тази, която кара мъжете да действат така неразумно! Голямата награда, която хвърля воин срещу воин! Е, мадам, аз, граф Жермен, господар на този замък, не ви приемам с добре дошла! — След това се обърна към Симон и го изгледа ядосано. — Та Маклакълън бил мъртъв?

— Мъртъв е. Хвърлихме го в морето.

— Е, англичаните пристигнаха и...

— Предвождани от принц Едуард — побърза да се намеси граф Ланглоа.

— Погледнете през прозореца! Зад портата ще видите един мъж върху гигантски дорест жребец.

Даниел извика и се втурна към прозореца.

Англичаните бяха наистина тук, и то внушителна сила. Виждаше ги да заемат позиции отвъд дебелите стени на крепостта. Имаше и конници, и пехотинци. Вече инсталираха около крепостните стени нужното за една обсада бойно снаряжение.

Най-отпред видя ездач. На гърба на Матю, големия боен кон на Ейдриън. В доспехите на Ейдриън, с туника с герба на Ейдриън.

Симон я дръпна грубо от прозореца и я блъсна навътре, за да заеме нейното място.

— Това е номер. Някой самозванец е сложил бронята му и язди коня му. Я виж, ето го и Черния принц...

— Точно така — обади се Жермен. — Черния принц, който обсъжда нещо с конника с доспехите на Маклакълън! Това е самият той,

казвам ви. Бил съм се рамо до рамо с него и знам как язди. Знам всяко негово движение. Вие двамата съсипахте замъка ми!

Гневът му не трогна ни най-малко Симон.

— Сам признахте, графе, че познавате Маклакълън, защото сте яздили заедно, но сте предпочели да обсебите неговия замък. Маклакълън бе повел армия срещу вас, преди да се появим ние. Сега просто е дошъл Черния принц. Бъдете благодарен за хората и оръжието, които ви докарах, за да удържите крепостта!

Докато тримата се караха, Даниел усети как в нея се надига безумно сладка надежда, граничеща с екстаз. Изгаряше от желание да се спусне към прозореца и да огледа добре човека, яхнал коня на съпруга ѝ, но не можеше да го направи, докато не остане сама.

— Към портите се приближава пратеник! — съобщи Ланглоа.

— Чувате ли какво вика? — попита Симон.

— Да, чувам! — възкликна Жермен. — Казва, че крал Едуард ми обещава благородна смърт чрез обезглавяване, ако върна графинята невредима! По дяволите, Симон, трябва да предадеш тази жена!

Симон погледна Даниел и очевидно видя възбудата в очите ѝ.

— Ами, сър...

След това пристъпи към граф Кардино и постави длан върху рамото му. Той отвори уста да каже нещо, но издаде само тих стон. По туниката му бликна кръв. Симон бе забил пъргаво и безшумно малка кама в гърдите му. Кардино се строполи.

— Ами неговите хора? — разбесня се Ланглоа.

— Неговите хора... нали са все французи. Те ще се бият за нас. Трябва да престанем да подсмърчаме и да отвърнем на пратеника с дъжд от стрели.

— А Жермен?

Симон погледна към Даниел.

— Засега ще оставим трупа при нея. Нека вонята достигне до ноздрите ѝ.

Щом тръгнаха към вратата, графинята се втурна към прозореца. Наблюдаваше конника, който стоеше с принц Едуард пред английската войска. Изучаваше го, изследваше всяко негово движение, всеки жест. После той вдигна забралото на шлема си. Сърцето ѝ спря да бие за момент. Беше Ейдриън!

Обърна се. Радостта ѝ беше прекалено голяма, за да бъде предпазлива.

— Ейдриън е. И този път ще те убие, Симон. Предай се — ти може и да не знаеш какво е милост, но той знае.

— Остави я! Имаме по-важна работа! — озъби се Ланглоа.

Но Симон се спусна срещу Даниел, сграбчи я за косите и я дръпна към себе си.

— Аз ще остана жив и ти ще бъдеш моя. И тогава ще се наслаждавам на всеки агонизиращ вик на устните ти...

Блъсна я, но тя успя да запази равновесие, изправи рамене и рече предизвикателно:

— Не, Симон, аз ще остана жива! Ейдриън също ще остане жив!

Младият мъж пристъпи заплашително към нея.

— Крепостта трябва да се защитава! — изрева Ланглоа и най-сетне Симон отклони яростния си поглед от графинята и напусна стаята.

Вратата се затръшна, резето падна. Даниел се взираше след мъжете, изпълнена с безумно щастие... и ужас. Стените тук бяха високи и дебели. Замъкът беше във великолепно състояние. Обсадата можеше да продължи седмици...

Ейдриън не бе имал причина да изучава замъка Кардино досега, тъй като не му се бе налагало да потушава бунтове тук. Без съмнение наваксваше този пропуск със стиснати челюсти, защото в строителството не се забелязваха никакви слабости. Освен това бе обграден от високи девет метра стени, а подвижният мост бе вдигнат.

Глашатаят от другата стена преди малко бе предал отговора на французите. Според него граф Жермен бил мъртъв, а крепостта била завзета в името на краля на Франция. Графиня д'Авил пък планирала да избяга от Англия и да се върне в родината си.

Ейдриън помнеше онези ужасни няколко секунди, през които се бе усъмнил в съпругата си. Но сега вече ѝ вярваше, каквито и лъжи да говореха Симон и Ланглоа. Сърцето го болеше. Молеше се тя да не се съпротивлява прекалено, за да не пострада. А той щеше да намери начин да убие мръсното копеле. Дори с риск за собствения си живот.

— Не се притеснявай, приятелю — обади се Едуард. — Атакуваме веднага!

— Стрелите не могат да проникнат през камъка — отвърна Маклакълън и свали забралото. — Не виждам никакви пукнатини.

— В замъка има верни на баща ми слуги, които са успели да се измъкнат. С тях ще начертаем плана.

— И все ще намерим някое слабо място! — съгласи се графът.

— Стрелци! — изрева принцът.

Това даде началото на атаката.

Ейдриън се беше бил години наред с принца и с мнозина от неговите хора. Заедно се бяха справяли винаги много добре. Сега над стените запрелитаха пламтящи стрели. От време на време чуваха виковете на улучени защитници. След първоначалния залп пехотинците закараха стенобойна машина до подвижния мост. Тъй като видя, че враговете се готвят да залезат хората му с врящо олио, Ейдриън ги призова да се оттеглят. В мига, в който англичаните се дръпнаха на безопасно разстояние, стрелците заеха отново местата си и заляха крепостта с нов дъжд от стрели.

Това продължи през целия ден. Атака, оттегляне, атака, оттегляне. Изгубиха съвсем малко хора.

Но бяха далеч от пробив в защитата.

През нощта Ейдриън крачеше край стените и се взираше в замъка. Мускулите му бяха сплетени на възли от напрежение, умът му препускаше тревожно. Къде ли беше Даниел сега? Гневът и страхът му ставаха неконтролируеми. Как щеше да изтърпи времето, необходимо за осъществяване на пробив в стените, след като всеки миг щеше да се пита какво ли прави в тоя миг с нея Симон.

— Владетелю Маклакълън! — Насреща му бързаше Сър Джордж.

— Да, сър Джордж, някаква вест ли носиш?

Той се усмихна.

— Не за пробив в стените, Ейдриън, но пак е хубава. Твоята съпруга е добре.

— Слава на Бога! — промълви с облекчение младият мъж. — Как разбра?

— Едно от момчетата в кухнята, което носело водата за къпане, се измъкнало от замъка преди спускането на подвижния мост. И това не е всичко.

— Да?

Сър Джордж се усмихна още по-широко.

— Тя е добре, и тъъ... сексуално защитена... поне засега.

Маклакълън се намръщи, сърцето му се сви мъчително.

— Откъде знаеш? Първата работа на Симон вероятно е била да я изнасили.

— Да, но очевидно решил да го направи точно когато наблизил имало вряща вода и... Ами, засега функциите му в тази област са прекратени.

— Ами Ланглоа? Той нямаше търпение да анулира брака ни, за да се ожени за Даниел.

— Симон е от рода Валоа и очевидно има по-висок ранг от неговия.

Въпреки страха и мъката си, графът погледна към замъка, изпълнен със задоволство.

— Значи му е обгорила...

— Да, казано без заобикалки, Ейдриън, случаят е точно такъв.

Младият мъж понечи да се разсмее, но се сепна и се извъртя рязко.

— А Симон не й ли е направил нещо за отмъщение?

— Възнамерява да го направи, когато му дойде времето.

Маклакълън настръхна, макар че си повтаряше непрекъснато да запази самообладание и да не се хвърли да разбива с глава каменната стена.

— Трябва да съборим тези стени!

— Да, владетелю Маклакълън, трябва!

Оставиха трупа на граф Жермен при нея през цялата нощ. Даниел го покри с ленения чаршаф от леглото, но въпреки това не можеше да откъсне поглед от него.

Мухите прииждаха. Бръмченето им започваше да я подлудява.

Призори чу виковете. Англичаните бяха започнали да обстрелват крепостта с катапулт и навън се носеха агонизиращите кръсърци на ранените. Загледа се, и това погълна вниманието й до такава степен, че не чу отварянето на вратата. Разбра, че Симон е зад нея едва когато я дръпна грубо, за да я завърти с лице към себе си.

— Ела, миледи, отиваме на крепостната стена. Да видим какво ще направи принц Едуард, като те види там, и дали ще продължи да обстрелва! Ако ти е останала капка здрав разум, ще кажеш, че си тук по собствена воля и възнамеряваш да се омъжиш за мен.

— Никога няма да кажа подобно нещо!

— Вече се убеди колко съм сръчен с ножа. Или ще говориш каквото ти наредих, или ще умреш.

Вплете пръсти в косите ѝ и я помъкна със себе си. Даниел смяташе, че ще може да се съпротивлява, но болката беше ужасна. Задърпа я надолу по стълбите, след това през двора към бойниците. Чу викове сред англичаните и пороят от стрели изведнъж секна. От мястото си виждаше строената английска войска и застаналите отпред принц Едуард и Ейдриън.

Симон я стисна болезнено за ръката и я придърпа още напред.

— Гледайте, англичани! Лейди Даниел д'Авил! Стои тук по собствен избор! А аз твърдя, че ти, който си в доспехите на Маклакълън, си само едно чучело. Ако съпругът на дамата беше жив, той трябваше да се приближи, за да му каже тя, че е дошла тук по своя воля, че е моя любовница и ще ми стане съпруга. — После вече тихо, рече на стрелците по стената: — Бъдете готови!

Графинята видя как Ейдриън подкарва коня си към стената. След това вдигна забралото. Чу как Симон си пое рязко въздух, тъй като се убеди, че Ейдриън наистина е оцелял.

— Говори му! — прошепна яростно той. — Накарай го да се приближи още повече, кажи му, че си го предала и искаш да бъдеш с мен... Отдалечи ли се, ще умреш!

— Ейдриън! Не се приближавай...

— Кучка! — изрева Симон и тя усети как острието на ножа се приближава към хълбока ѝ.

Сега вече искаше да живее, защото Ейдриън беше жив. И може би имаше начин...

— Ейдриън! Остави този замък! Как можа да забравиш? Мислиш ли, че аз мога да забравя?

Гледаше очите му и видя в тях, че той ѝ вярва.

— Ейдриън Маклакълън! Не си ли спомняш? Ти си отговорен за падането на Авил! Ти!

— Сега! — извика Симон.

Блъсна Даниел назад и стрелците се прицелиха в Маклакълън.
Но Матю беше достатъчно бърз.

Симон я помъкна обратно към стаята в кулата, като псуваше
вбесено.

— Казах му каквото искаше! — заяви тя.

Той я изгледа, а след това я зашлеви през лицето така, че я
запрати върху леглото. После се изправи над нея.

— Моли се да си тръгне. Твоето време идва.

Вратата се затръшна. Резето падна.

Ейдриън се изправи пред принца.

— Тунели!

— Какво? — не разбра Едуард.

— Прокопахме тунели под Авил. Тя се опита да ми каже, че към
крепостта водят някакви подземни проходи и за да я превземем, трябва
да минем през тях. Доведете момчето от кухнята!

Момчето дойде.

Докато стрелите продължаваха да летят и в двете посоки, а
стенобойната машина — да атакува подвижния мост, започнаха да
чертаят план. Момчето беше чувало нещичко за лабиринта под замъка.

— Там са мъчили много нещастници. Говори се, че са изнасяли
трупове — понякога на благородници — право към морето, за да се
отърват от тях без никакви доказателства. Така просто са изчезвали.

— Ще намеря входа. Ще взема двайсетина човека без оръжие.
Ще се вмъкнем вътре и ще свалим моста — обяви Маклакълън.

— Може би не трябва да го правиш. Прекалено прибързано е,
Ейдриън! Прекалено си заслепен...

— Правил съм го и преди! В Авил. Поддържай впечатлението, че
атаката ни е фронтална.

— Да, бъди спокоен в това отношение. Завземи замъка в името
на баща ми, Ейдриън.

— Слушам!

— И изведи съпругата си жива и здрава!

Младият мъж кимна, обърна се и каза на сър Джордж да събере
мъжете, които щяха да го придружават. Дейлин и Майкъл се озоваха
почти веднага до него. Скоро към тях се присъединиха и други.

Тръгнаха по права линия от замъка към морето. Там се разделиха и започнаха да изследват скалите и пещерите. Входа откри Дейлин.

— Насам, Ейдриън, насам!

Графът се втурна нататък. След като огледа отвора, каза на хората си:

— При прилив сигурно отива под водата. Ще трябва да се движим колкото се може по-бързо.

Влязоха и тръгнаха по тъмния каменен тунел. Осветяваха пътя си с факли.

Водата започна да се покачва.

Все по-високо и по-високо.

Вече стигаше до кръста им...

До гърдите...

Нито един от мъжете обаче не даде израз на страха си. И тогава, след един остър завой, започнаха да се изкачват. В нещо като пещера видяха десетина скелета, оковани с вериги за стените. Явно бяха оставени да умрат от глад или да се удавят.

Мъжете се спогледаха безмълвно.

— Там има тунел — обади се Маклакълън и всички тръгнаха към него.

Вървяха още трийсетина минути, преди да се озоват пред няколко разклонения.

— Разпръснете се — нареди шепнешком графът и те се подчиниха.

Той самият действаше пъргаво, тръгваше ту по един, ту по друг коридор, които все се оказваха без изход. Натъкнаха се на различни уреди за мъчение... и на още трупове. Воините гледаха мрачно, но без да трепнат. После се връщаха отново в централната точка, за да докладват какво са открили.

— Мисля, че намерих верния път — каза Майкъл.

— И защо си така сигурен?

Мокър до кости и покрит с кал, той се усмихна и зъбите му се бялнаха на мръсното лице.

— Усетих мириса на храна. Ако намерим кухните...

— Добре, Майкъл, води ни!

Даниел стоеше край прозореца и наблюдаваше битката с нарастващо отчаяние. Крал Едуард беше упорит, синът му — още повече. Но крепостта беше здрава. Обсадата можеше да се проточи дни, седмици, месеци...

Вратата се отвори внезапно с трясък. На прага застана Симон, пребледнял като платно, и застина неподвижно.

Тогава чу откъм двора звънтене на оръжие. Погледна надолу и видя, че мъже се биеха срещу мъже с мечове, боздугани, чукове, с всичко, до което успееха да се доберат.

Портата към замъка се отвори. Мостът беше спуснат. Сърцето й подскочи — Ейдриън бе разбрал посланието й.

— Би трябвало да слезеш долу и да поведеш хората си в битка, Симон!

Той поклати глава.

— Ти няма да се върнеш при него.

— Може би е най-добре да избягаш. Тичай, по-бързо и по-далеч.

Симон поклати отново глава, без да сваля погледа си от нея.

— Съжалявам, Даниел. А всичко можеше да бъде съвсем различно. Ако се беше омъжила за мен...

Не довърши мисълта си. Само я съзерцаваше безмълвно. И тогава видя, че държи в ръцете си нож. Палецът му се плъзгаше по дръжката.

Тръгна към нея.

— Не! — Осъзна, че има намерение да я пониже в сърцето.

Симон се приближаваше все повече. Графинята скочи на леглото, грабна легена за миене и го запрати по главата му, но не улучи. Симон заобиколи леглото. Тя извика отново, тъй като се спъна в трупа на Жермен. Хвърли чаршафа върху Симон, после една възглавница, после — обувка. Даваше си сметка, че „снарядите“ й са на привършване и оставаше напълно незащитна. А той беше много, много добър с ножа.

Опита да се плъзне покрай него, но Симон я хвана за ръката. Даниел се дърпаше, плюеше, дереше.

Симон я просна върху леглото. Затисна я под тежестта си. Вдигна ножа.

— Даниел... — прошепна той.

Младата жена протегна длани и изпищя.

Но точно когато ножът трябваше да се забие, внезапно някой издърпа Симон и го запрата към другия край на стаята. Той се блъсна в стената и се строполи.

Насреща ѝ стоеше Ейдриън — кален, разчорлен, с разкъсана туника. Очите му мятаха мълнии. Протегна ръце към нея, помогна ѝ да стане.

— Ейдриън... — промълви тя и изпищя отново, тъй като в последния момент зърна спусналия се зад гърба му Симон, насочил ножа си право към сърцето на съпруга ѝ.

Бърз като светкавица, Маклакълън извади меча.

И Симон сам се набоде на него.

Свлече се бавно. Очите му се оцъклиха.

Графинята се хвърли към съпруга си, ридаейки от облекчение. Той я притисна в обятията си.

— Ела, любов моя, нека те отведе от това място. У дома... А, миледи, исках да кажа...

— У дома, владетелю Маклакълън — във Франция, Англия или Шотландия — там, където си ти! — Вкопчи се още по-здраво в него. — В твоите обятия, сър! Там съм у дома.

ГЛАВА 25

Принц Едуард, който също беше млад и романтичен, а освен това доволен, че крепостта е паднала така бързо, разреши веднага на Ейдриън и Даниел да си вървят. Предложи им да отидат в Авил, но тя настоя да се върнат в Лондон.

— Не мога да понеса раздялата с бебето, Ейдриън, дори то да е при кралицата, която е родена да бъде майка. Искам да продължа да го кърмя. Това е много важно за мен.

— Разбирам — отвърна той.

Гърдите ѝ бяха болезнено подути. Ейдриън се радваше, че тя предпочита сама да кърми детето им, вместо да го остави на грижите на дойка, както правеха обикновено съпругите на аристократите. Някога Авил беше всичко за нея. За него пък най-важно беше да служи на английския крал. И двамата явно се бяха променили, но тъй като светът около тях си беше същият, без съмнение ги чакаха много каменисти пътища.

Веднага потеглиха с един от корабите на принц Едуард. Отстъпиха им дори кабината на капитана. И там, когато младият мъж опита да я привлече в прегръдките си, Даниел се отдръпна. Най-голямото ѝ желание бе да го гледа и докосва.

— Какво има, любов моя?

— Изпълнена съм с благоговение и безкрайна благодарност. Все още не мога да повярвам, че си жив. Исках да умра. Видях, че те хвърлиха в морето...

— Но знаеш, че мога да плувам. Водата беше студена и ме върна в съзнание. Освен това имаме много добри приятели. Монтейн изскочила от стаята ни, крещейки за помощ, и хората ми бързо запалили огньовете и организирали издирване. А Терез... да, същото момиче, с което ти така невъздържано реши, че се забавлявам, отишла при кралицата, в истерия, тъй като била принудена да осигури коне на Симон и граф Ланглоа.

— Ако е помогнала за спасяването на живота ти, ще ѝ бъда вечно благодарна.

Маклакльн се усмихна.

— Тя и оръженосецът ми Люк искат да се оженят.

— И Монтейн и Дейлин чакат само първа възможност, за да се венчаят! Но все пак, как успя да...

— Принц Едуард тръгнал от Лондон в мига, в който чул историята на Терез, и се качил на една от малките лодки, с които хората ми кръстосвали брега, за да ме търсят. Той ме видя, когато вече наближавах скалите.

— Плантагенетите са наистина част от живота ни, а?

Ейдриън понечи да отговори, но в последния момент реши, че обсъждането на участието на Плантагенетите в живота им може да почака.

— Да, миледи.

Това бе всичко, което каза.

— Не мога да си обясня какво се е случило със Симон — промълви със съжаление младата жена. — Кълна се, той не беше толкова чудовище преди. Но понякога хората се вманиачват. Той изглежда смяташе, че като Валoa има право на по-големи богатства. Може би тази мисъл не му е давала мира. Наистина, Ейдриън, той се оказа лош човек, но народът ни не е такъв. Французите са добри, талантливи, работливи, чаровни...

— Даниел, любов моя, спорът между крал Едуард и крал Жан няма да приключи, защото Едуард може би също се вманиачва! Аз имам много прекрасни съюзници-французи. Майка ти беше едно от най-красивите, интелигентни и мили създания, които съм виждал, а тъй като ти самата си французойка, любов моя, никой не може да ме убеди, че французите не са сред най-прекрасните хора.

Графинята се усмихна.

— Толкова се страхувах, че Симон...

— Изобщо не ме е докоснал! И аз никога не съм те предавала.

Ейдриън поклати глава.

— Изобщо не съм се притеснявал за това. Но ти наистина ли си го попарила?

— Да.

— След като съм се спрекквал с теб толкова пъти, би трябвало да знам колко си добра. Държала си се умно... и глупаво. Той можеше да ти отмъсти по ужасен начин и аз да бъда напълно безсилен.

— Не го направих нарочно. По една случайност точно в този момент чайникът с врялата вода се оказа в ръката ми. Той беше убеден, че ти си мъртъв и че ще се ожени за мен. Тогава щеше да има възможност да ми отмъщава на воля. Но не желаше съпругата му да бъде цялата в белези.

— Слава Богу, всичко свърши! И няма защо да тъгуваш. Повярвай ми, Даниел, Симон заговорничеше с Арманяк срещу Едуард. Изобщо не му пукаше какво причинява на собствения си народ.

— Трябва да ме разбереш, Ейдриън. Някога дадох обет на майка си и той е свещен за мен. Но вярвам, че съм го изпълнила, като предупредих крал Жан за планираното убийство.

— Едуард никога не е давал заповед на когото и да било да убива крал Жан.

Младата жена кимна.

— Страхувах се, че дори да можеш, не би дошъл да ме спасиш.

— Винаги ще те спасявам! Но изобщо не се бях сетил за възможността под крепостта да има тунели. Ако не беше казала онези думи за Авил, може би никога нямаше да науча за тях. Бях почти полудял от тревога и безсилие, тъй като не можех да се добера до теб.

— Разбрах, че отдолу има нещо, тъй като Симон все ми обясняваше как съм могла да бъда измъчвана там. Представяш ли си! Толкова години те мразих за случилото се в Авил. Но ако не беше Авил, майка ми никога нямаше да срещне Робърт, баща ми.

Сега беше подходящият момент да ѝ каже, но не може. Не още. Прекалено хубаво беше просто да бъдат заедно, облъхнати от една толкова дълбока и прекрасна любов. Не му даваше сърце да развали изпълнения с нежност момент.

Притисна я към гърдите си. Може би някой друг път. През някоя студена зимна вечер у дома в Шотландия или в Гаристън, седнали пред огнището...

Тогава щеше да ѝ каже истината. Не сега. Сега искаше само да се наслаждава на присъствието ѝ и да я обича.

— Всичко приключи, Даниел. Ланглоа вероятно ще си изгуби главата. Принц Едуард обаче ще бъде милостив към тези, които само са следвали заповеди. Симон вече е мъртъв.

Графинята потрепери.

— Не желая да говоря повече за него. Искам само да ме прегръщаш.

Любиха се по-интимно от когато и да било досега, тъй като този път си шепнеха и любовни слова.

Не отседнаха за през нощта, след като слязоха на английския бряг, а препуснаха веднага към кулата, в която живееше кралицата. Завариха я сама, с бебето на ръце.

Тя допря устните си с показалец и вдигна ръка.

— Вестта за поредната ти голяма победа, пристигна преди теб, владетелю Маклакълън. Ние, разбира се, сме благодарни, че ни служиш.

— Нямахте да го направя без моята съпруга — отвърна младият мъж.

Кралицата вдигна поглед и изви вежди, след това сведе очи към Робърт, който вече се унасяше. Заговори му, като продължаваше да го люлее.

— Баща ти мисли, че русите ти косички са от него! — възкликна Филипа, като се усмихна на момченцето, което изгука в отговор. — Тогава значи не е видял малкия белег на дупенцето? Разбира се, и двамата ти родители вероятно не са имали възможност да огледат задника на краля и следователно няма откъде да знаят, че този белег е наследствен. Не може да се каже, че майка ти прилича на Плантагенетите! Слава на Бога за дребните милости, които в някои случаи спасяваха гордостта ми!

Маклакълън погледна тревожно съпругата си. Вече се проклрнаше, че не ѝ беше казал истината. Последното, което бе предполагал обаче, беше, че кралицата ще заговори така прозаично по този въпрос веднага след завръщането им! Даниел обожаваше майка си и легендата за английския рицар, Робърт, когото смяташе за свой баща.

Графинята съзерцаваше кралицата с широко отворени очи и съвсем пребледняла.

Филипа ѝ намигна, изправи се пъргаво с бебето в ръце, приближи се и го подаде на майка му.

— И двамата трябва да се научите да бъдете по-внимателни с подобни скъпоценности! — смърри ги тя и целуна младата жена по бузата. — Бедничката, изглеждаш толкова шокирана! Мислех, че светът отдавна знае истината за твоето раждане. Кралят е много добър съпруг и ме обича. Но има своите слабости. Не познавах майка ти, а

когато ти дойде да живееш при нас, тя вече беше мъртва, затова не беше възможно да я намразя. Ти израсна в семейството ми и си ми като дъщеря. Ейдриън, помогни на съпругата си. Долната ѝ челюст почти падна. Настани я да седне и вземи бебето. Не ѝ позволявай да го изпусне.

Графът пое Робърт. Кралицата го погали по бузката и се изнесе от стаята.

Даниел го изгледа. Започна да отстъпва. Цялата трепереше. Ейдриън побърза да остави сина си в люлката и я последва. Постави дланите си върху раменете ѝ.

— Ти си знаел!

— Принц Едуард ми каза, когато преплавахме Ламанша на отиване към замъка Кардино. Той те обича. Имаше намерение да направи на пух и прах крепостта. Даниел! — Завъртя я, за да вижда очите ѝ. — Даниел, знам колко те боли! Знам как си се съпротивлявала срещу Едуард през всичките тези години, как си го мразила, задето те е принудил да дойдеш в Англия и задето те даде на мен... Ти тачеше паметта на човека, когото смяташе за свой баща, беше лоялна на крал, когото смяташе за свой. Моля те, няма причина да страдаш толкова! Едуард е велик владетел, мъдър, смел и милосърден.

— Аз не мразя Едуард! — успя да промълви младата жена.

— Какво има тогава?

Тогава тя избухна в смях, което го разтревожи още повече. Притисна я към гърдите си, като опитваше да я успокои.

— Даниел, Даниел...

— О, Ейдриън! Аз съм добре! Добре съм! Само дето... Майка ми... Проклетият обет да почитам краля! Ейдриън, тя трябва да е имала предвид Едуард. Преди да умре, сигурно е искала да ми каже да отдам верността си на Едуард, моя баща! Ейдриън, просто толкова, толкова съжалявам! През всичките тези години... Всичко, в което вярвах... Всичко, което правих... Войната, която водих и с теб! А Едуард ми е бил баща! Ейдриън, като си помисля само за плановете и заговорите в името на крал Жан! Ами болката, която си причинявахме един на друг...

— Заслужаваше си! — промълви Маклакълън. — А на всичко това може да се гледа и по друг начин. Английските крале от векове

имат земи и във Франция. Кралските семейства са вече така смесени, че е трудно да се каже кой какво има право да наследя!

— Не го вярваш! — възкликна Даниел, като се усмихна и разтърси глава. — Ти винаги ще се биеш за Едуард.

— Винаги ще се бия за теб!

В усмихнатите ѝ очи блеснаха сълзи.

— В такъв случай, струва ми се, най-сетне можем да обявим примирие.

— Да, можем. Но трябва да знаеш, че сега повече от всякога съм благодарен на Авил. Че на времето падна и че те има теб.

Бебето се заплака, а младата жена се засмя.

— Ами аз колко съм благодарна! Без усилията на твоя военен ум Робин нямаше да съществува!

Сложи бебето в леглото при тях. То остана помежду им, докато заспа. Тогава Ейдриън го вдигна и рече:

— Струва ми се, че косата може и да е на Плантагенет.

— Очите със сигурност са на Плантагенет.

— Според мен в тях има и малко ярко френско зелено — произнесе се Маклакълън, докато поставяше внимателно спящото си дете в люлката.

След това легна отново при своята съпруга и я прегърна.

— О, Ейдриън! Колко пъти съм се разкъсвала между любовта си към теб и желанието да ти бъда вярна и дълга си към крал Жан. Не съм искала да предавам Едуард, но чувствах, че трябва да защитавам корена си. Представяш ли си! И през цялото това време всъщност съм... — Въздъхна тихичко. — Не можех да рискувам да убият Жан.

— Крал Едуард никога не би простил подобно хладнокръвно убийство. И ти го знаеш. А твоят Жан също е добър човек, благороден, мъдър и горд дори в пленничеството. Много му се възхищавам.

— И въпреки това... — Красивите ѝ очи се втренчиха напрегнато в неговите. — Толкова често ти причинявах болка!

— Аз също. Но те обичам. С цялото си сърце. Разбира се, сега ми е приятно да знам, че всъщност си дала обет да пазиш крал Едуард. Би трябвало вече да се държиш много по-добре.

— Да се държа по-добре!

Очите ѝ мятаха светкавици и Ейдриън се засмя. Изуми се, като усети, че трепери. Толкова беше благодарен, че я има, че е с нея и че тя

го обича така, както той нея.

— Всъщност ти винаги ще защитаваш страстно това, в което вярваш!

— И лошо ли е?

— Не, това е едно от нещата, които обичам в теб. Наистина те обичам, Даниел. Толкова много.

— О, Ейдриън! Да знаеш само на колко неща у теб се възхищавах аз, за колко неща те уважавах дори когато опитвах да те мразя! Често те ревнувах, без да си давам сметка, желях те, но не знаех как да те имам.

— Любов моя, имаш ме за цял живот.

Младата жена се усмихна подканящо. Той сведе глава, за да я целуне, и щом устните им се докоснаха, огънят лумна...

— Край на разговорите за крале! — рече Маклакълън.

— Миналото беше тяхно...

— А бъдещето е наше!

— Кралят си получи своето. След като се погрижихме за неговото удоволствие, сега ще помислим за нашето.

Даниел кимна. Усмивката ѝ бе все така подканяща и изкусителна. Обви ръце около врата му.

И бъдещето им започна през тази нощ.

Издание:

Шанън Дрейк. Удоволствието на краля

ИК „Бард“, 2000

Дизайн на корица: Петър Христов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.